

УИЛЯМ ДИЙЛ ВЛАДЕТЕЛЯТ НА АДА

Част 3 от „Мартин Вейл“

Превод от английски: Тодор Стоянов, 1998

chitanka.info

Тук можем да царуваме спокойно и си мисля, че да царуваш тук си струва, дори и да е Ад: царувай по-добре в Ада, отколкото — лакей в Рая.

Джон Милтън,
Изгубеният рай, 1667 г.

ПЪРВА КНИГА

ЗМИИ

*Да, по-добре е цар в Ада, отколкото лакей в
Рая.*

Но най-добре е цар и в двете.

Д. Дж. Енрайт,
Книга за Фауст, 1979.

1.

12 юни

Пращият фургон виеше по равното шосе, гумите му свистяха по нажежената настилка. Зад волана седеше кльощав шофьор с оредяваща черна коса, слепнала във фурната на нажежения въздух, струящ през отворения прозорец, и непрекъснато надигаше бутилката с вода, за да прогони дрямката. По бялата му риза бяха избликнали кръгове пот. Жегата не спираше да ги мори, откакто бяха напуснали Омаха, след което бяха поели първоначално на юг и после право на запад по шосе 80; дребни градчета като Киърни, Коузад, Готенбург прелитаха покрай тях, докато автомобилът се носеше успоредно на реката. Шофьорът караше точно срещу слънцето сред напечения юнски следобед; колата профучаваше покрай фермите и полята на Небраска, подредени, самотни и еднообразно скучни.

И по навик шофьорът непрестанно се тормозеше.

— „Какъв е смисълът да има климатична инсталация, след като той не ми дава да я пусна?“

След още няколко мили поклати глава.

— „Никога не съм си и представял, че някой може да обича толкова много жегата. Сигурно е над четирийсет градуса, а той иска шибаният му прозорец да стои отворен.“

След още няколко мили.

— „И да няма с кой да си кажеш и две думи. Не ми дава да пускам радиото, докато спи. Някой ден ще взема да задряма зад волана и...“

Пак кимна.

— „... и ще вземем да излетим от пътя и тоя фургон ще ни опакова за последно по средата на тая шибана зарязана и от Бога равнина...“

Потупа с длан кормилото.

— „... и шибаните лешояди ще ни изкълват очите.“

Брат Т се бе изтегнал върху един матрак, разгънат върху две седалки, и спеше неудобно, вместо да легне отзад. Спеше, събирайки

сили за сблъсъка. Така наричаше той срещите — сблъсъци.

— Ние се сблъскваме с дявола, Морди, това правим — обичаше да повтаря той. — Тая нощ пак ще нашибаме тоя кучи син и ще го накараме да падне на колене пред нас. — Слави Бог, слави Иисус.

Сякаш отиваха на война или кой знае къде.

Шофьорът обаче не се оплакваше. Това беше най-добрата работа, която беше имал, макар и да ненавиждаше кормуването през тия гладки като тепсия равнини, където можеш да си затвориш очите, да ги отвориш чак след десет минути и да ти се струва, че колата не е изминала и метър.

Изведнъж той се сепна и тихо подсвирна.

В далечината се показа пътен знак, който танцуваше в маранята като дервиш. Морди присви очи зад слънчевите си очила. На табелата пишеше: „Брейди. Две мили.“

— Благодаря ти, Господи — изрече той на глас, имитирайки шефа си и неговия типичен южняшки акцент.

Зад него брат Т се размърда. Подпря се на лакът и изпука няколко пъти врата си, при което прешлените му изпукаха; беше едър, с дълга руса коса, провиснала до раменете, и голяма брада.

— Къде сме? — полита той с глас нисък като шепот и грапав като пила.

— По средата на Божията пещ.

Брат Т захлупи лицето си с шепи, повдигна вежди и много леко прогони остатъците от съня към ъгълчетата на очите си с показалци.

— Понякога си мисля, че Господ е взел десет акра земя от Канзас, ксерокопирал ги е и ги е наложил един до друг върху цялата шибана среда на страната.

— Май си позволяваш да богохулстваш, Морди.

— Позволявам си да говоря истината — отвърна Морди, докато намаляваше скоростта, за да завие по един тесен черен път.

— Я ми кажи пак как се казваше това място?

— Брейди. На около двайсет мили от Норт Плат.

— Това не ми говори нищо.

— Минахме над двеста мили. Половината от тях през Небраска, откакто излязохме от Омаха. Равно, горещо, и от един час не съм мярнал дори и един автомобил.

Брат Т отвори очи. Бяха с цвета на мляко. Гледаше в пустотата.

— Ти би следвало да се чувстваш тук като у дома си. Това ми звучи направо като Южна Джорджия.

— Няма дърво и за цяр. Само тая шибана слама, докдето ти стига окото.

— Пшеница, Морди, пшеница. Слама е онова, което остава след като е ожънатата пшеницата.

— Давам сто мили от тая пустош, както и да й казват, за един висок бор.

— Нещастен ли се чувстваш, Морди? — запита го брат Т с лек присмех.

— Само се тормозя.

Брат Т се изкикоти.

— Добре е за душата.

— И изнемогвам от жегата. Ти никога не се потиш, а от мен тече и за двама ни.

— Господ си знае работата.

— Лесно ти е на теб, от теб не тече.

— Вярно. Ти си падаш повече по студа. — При тази мисъл брат Т неволно потрепери, разтърка ръце, после опипа пода за портативния хладилник. Отхлупи го, измъкна кутия кола, дръпна халката, отпи продължителна глътка и въздъхна:

— Ааааааах. Устата ми беше изсъхнала като мухлясал хляб.

До хладилника на пода лежаха четири гладки лакирани кутии. От едната се разнесе звук. Сякаш заспало бебе удари дрънкалка.

— Спокойно, деца — каза тихо брат Т, наведе се и погали с връхчетата на пръстите си гладкия капак на една от кутиите. — Сгушете се и заспивайте. — После се обърна към Мордохай. — Каква ми е програмата?

— Отсядаш при един от братята, Хармън Джаспър. Има стая над плевника, приготвил я за някакъв ратай, но момъкът духнал в Линкълн.

— Семейство има ли?

— Съпруга.

— Деца?

Мордохай не отговори веднага.

— Мордохай...

— Дъщеря. Гимназистка.

— На колко години?

Шофьорът се втренчи смутено в брат Т в огледалото за обратно виждане.

— Не знам. Петнайсет, шестнайсет.

Проповедникът отпи от колата. После погали дългата си руса брада и се усмихна.

— При всичкото внимание, което ти оказват по радиото и в щатските вестници — каза Мордохай, — тая вечер можехме да съберем най-малко двеста души. Тук обаче, сред тая пустиня, няма да се съберат и една шепа хора. Времената са толкова лоши, че хората нямат пари и за цял. — Той направи пауза и после добави: — Ако бяхме останали още две нощи в Омаха, щяхме да събираме по хиляда души на вечер, а нищо чудно и по четири, пет, даже и десет хиляди.

— Знаеш, че не си падам много по големите градове. Пресата си вре прекалено много носа.

— Хората не дават и пет пари за нея. Ти държиш връзка с апостолите, Т, с апостолите. Те познават лъжата, когато я видят.

— Благодаря ти за пламенната защита. — Проповедникът се отпусна назад и отпи още една глътка. — Освен това в последно време не падаме под два бона на вечер. — Покритите му сякаш с глазура очи от време на време проблясваха. — Каж ми какво виждаш.

— Изсушена от слънцето земя. Полетата са изгорели, земята се е напукала и се рони, топлината изсмуква всичката влага... една ферма отляво на пътя, два дъба ѝ пазят сянка и зад тях е оборът, на едната му стена има реклама за тютюн за дъвчене... не мога да ти кажа коя е фирмата, много е избеляла и олющена.

— Колко гротескно.

— Всичко наоколо се пука от жегата. Можеш да подметнеш някой лаф за дъжд.

— Отлична идея.

Брат Т се отпусна глава назад и гласът му се извиси изведнъж, все още грапов и измъчен, но вече изпълнен с чувство.

— Моля те, сладки Иисусе, в името на моите *страдащи* братя и сестри... окъпи тази напукана земя със сълзите си... и вдъхни живот на таз спечена пръст и изсушени плодове.

— Амин, Господи, амин! От кое евангелие е това?

— От моето собствено — изкикоти се брат Т.

Имотът на Джаспър беше една приятна, макар и донякъде спартанска бяла ферма, оброчена от заобикалящата я от всички страни веранда. Един прахен червен пикап беше паркиран до нея, а зад нея се издигаше наскоро боядисан плевник. В единия край на двора ровеха и грухтяха петнадесетина мършави прасета. Зад всичко това се простираха обширни ниви с прегоряла, пожълтяла пшеница — чак до градчето Брейди, на няколко мили от фермата, което се състоеше от купчина ниски сгради, обградени от всички страни със силози, които отдалеко приличаха на бойни кули, охраняващи блокхаус в прерията.

Голямата палатка бе разпъната на петдесетина метра от къщата до синора на близката нива; краищата на платнището ѝ бяха навити нагоре и завързани. Слаб, сякаш не на място ветреца раздвижваше класовете. Покрай пътя безразборно бяха паркирани автомобили от всякакви модели и марки.

Усещаше се атмосферата на гуляй, на хора, избягали от моментните си задължения в очакване на другарска сбирка и опрощение; жени и деца щъкаха нагоре-надолу, бърбеха и се смееха, докато подреждаха пластмасовите чинии и прибори за храна върху четири дълги маси; едно младо момиче на не повече от четиринайсет или петнайсет години се въртеше под беззвучен ритъм; момченце седеше на земята и гледаше безмълвно една катеричка в клоните на единия дъб, останалите деца играеха на гоненица; двама мъже с навити до лактите ръкави печеха пилета върху цвъртяща жаравя в разрязани по средата варели, поставени на парчета стари релси; четири жени вдигаха шум над една маса, обсипана с подноси, пълни с бисквити, курабийки, печени ядки, шоколадови сладкиши и кани с прясно приготвена лимонада.

В края на отбивката към фермата беше сложена табела със следното съобщение:

Тази вечер в 7:30 ще се състои възраждаща среща
БРАТ ТРАНСГРЕСОР.

Пастор, Църква на Скитакия Христос.

„Да се подготвим за Второто пришествие“

Домашно приготвена вечеря, 3 долара.

6:00–7:30

Мордохай закричи през спечената пръст, като се мъчеше да отлепи прогизналата от пот риза от гърдите си, и попита къде може да намери Джаспър. Посочиха му един нисък, доста набит мъж с щръкнала кестенява коса и кожа като пергамент. Ръкостискането му беше колкото енергично, толкова и откровено.

— Очаквам доста хора — изрече ентузиазирано той през нос. — Ще дойдат и от Норт Плат. Може да се съберат някъде към триста души.

— Е, това със сигурност ще ощастливи брат Т.

— Така ли предпочита да го наричат? Брат Т?

— Да.

— А вие сте?...

— Брат Мордохай.

Мордохай се извисяваше над Джаспър, висок и тънък като царевично стебло, с продълговато, тясно лице, остър нос и блестящи очи, които отразяваха залязващото слънце. Потта бе оформила едно тъмно петно отпред върху омачканата му бяла риза и други две под мишниците му; гледаше Джаспър и непрестанно отмяташе разрошената си коса от очите.

— Елате, искам да ви запозная с жена ми и дъщеря ми — каза Джаспър и поведе Мордохай към малката група жени, които подреждаха храната върху масите. — Ние се нуждаем от това възраждане, братко. Тая засуха е най-страшната, която си спомням. Вярата на хората се разклаща, когато нещата тръгнат на лошо. Моля се добрият брат да ни донесе благата си вест.

— Господ е чул молитвата ви, затова сме тук, братко Джаспър. Брат Т чу молитвите ви и ще се погрижи за вас.

— Аз и семейството ми сме щастливи, че добрият брат ще прекара нощта в дома ни. Но нямаме климатична инсталация, съжалявам. Само вентилатори.

— Колкото е по-горещо, толкова повече брат Т се чувства по-добре.

— Да славим Бог.

— О, да, да славим Исус.

Морди бе паркирал зад палатката, колкото може по-близо, за да улесни максимално влизането на брат Т. Проповедникът седеше върху въртящия се стол близо до големия прозорец от едната страна на фургона. Бе се изкъпал и косите му блестяха като царевична коса. Беше облечен с дълъг до петите кафтан с цвят на пръст с избродиран на гърдите кръст и с дълги ръкави, вдигнати до лактите. Брайловата Библия беше в скута му. Държеше чепка грозде, вземаше зърната едно по едно, изстискваше ги и ги изсмукваше, обърнал лице към шумната навалица.

— И как стоят нещата с брат Джаспър? — попита той.

— Абсолютно изкукуригал. — Мордохай избърса потта от челото си и се тръшна срещу него. — Проклятие, слънцето е вече на хоризонта, а тук е същински ад. Надявам се да докараш малко дъжд тази вечер.

— Мога да го направя, заедно с моите приятели.

— Да ти кажа, ако тази нощ завали, утре като нищо можеш да осъмнеш губернатор на Небраска.

Брат Т се усмихна.

— Интересна забележка. По кое време е сблъсъкът?

— Джаспър ще вземе думата в седем и тридесет, ще направи едно малко подгриване и в 7:45 ще те представи.

— Добре. В девет трябва да сме свършили. Може и по-рано, стига да завали.

Мордохай се засмя.

— Разкажи ми за момичето на Джаспър. Видя ли я?

— Аха. Помага при сервирането.

— Опиши я — каза брат Т, все още обърнат с лице към шума.

— Не е твоят тип, Т.

— Опиши я!

— Не е много висока, няма и един и шейсет, светлокафява коса, светли очи, синьо-зелени, не мога да ти кажа точно. Няма и петдесет кило.

— Знаеш какво имам предвид — изръмжа проповедникът.

Мордохай се поколеба и заби поглед в пода.

— Ами... хубави, пълни гърди. Стегнато тяло.

— Как е облечена?

— Памучна рокля. Синя.

Брат Т се приведе към ухото на Мордохай и гласът му премина в шепот:

— Осветена ли е, Морди? Можеш ли да кажеш дали е осветена?

— По дяволите, не знам дали... мисля, че не. Малко градче, нали разбираш, и не е на повече от шестнадесет.

— Как е името на младия агнец?

— Пени.

— Пени. Красиво. И е лъскава като пени, обзалагам се.

— Изглежда доста умна. От тия, дете много четат Библията, да ти кажа. Цитираше нещо от Псалмите, но не си спомням точно какво беше.

— Прекрасно. А за майката какво ще кажеш?

— О, Господи, Т...

— Просто се интересувам от паството си, Мордохай.

— Е, тя определено не е твоят тип и *определено* е осветена.

Брат Т се изсмя.

— Защо не предложиш на младата дама да ми приготви нещо за ядене и да ми го донесе тук?

— Ааа, такава... Т... нещата ни вървят доста добре. Защо да си създаваме неприятности? Защо просто не...

— Затваряй си устата, Мордохай. Затваряй си устата и прави каквото ти казвам.

Мордохай примига, изправи се и измънка:

— Трябва да си сменя ризата.

— Побързай, защото съм гладен.

Виждаше като през замъглени очила, без цветове. Само сиви изображения. От дясната му страна Мордохай проверяваше палатката и даваше наставления. Той притвори щорите и се вгледа внимателно покрай ръба им, следеше я зорко през тесния процеп между щората и дограмата — присвиваше очи, за да ги фокусира по-добре. Накрая вдигна ръце и плъзна с връхчетата на пръстите си оцветените в сиво контактни лещи под клепачите. Зрението му мигновено се нормализира и се обагри в цветове и той се взря в младото момиче, което подреждаше храна върху едно блюдо. Наблюдаваше я как внимателно оглежда всеки къс храна преди да я положи върху блюдото, как смуче едно шоколадово десертче и охлажда сгорещената си страна със студена чаша лимонада. Вслуша се в почти детинския ѝ

смях; омагьоса го начинът, по който тръскаше настрани глава, отмятайки русата си коса от лицето. Артерията в гърлото му започна да пулсира, дишането му се ускори. Следеше всяко нейно движение, докато тя приближаваше фургона, после се отпусна в стола, плъзна лещите на местата им, затвори очи и зачака.

Измина минута. Той долови стъпките ѝ пред вратата. После тя почука леко.

— Отворено е — каза той, стараяйки се да смекчи гласа си колкото може. Задържа очите си затворени. След миг вратата се отвори и той чу гласа ѝ.

— Братко Т?

— Да?

— Донесох ви вечеря.

— Благодаря, скъпа.

Той се надигна в стола си и ѝ махна да влезе. Тя предпазливо прекрачи прага, почти със страхопочитание, като се вглеждаше сред слабо осветеното помещение. То беше приятно обзаведено — почти целите стени бяха покрити с религиозни картини. Обичайните картини — Тайната вечеря, Христос с протегнати ръце и пламтящо сърце, разпятие — и в следващия миг видя и него и застина в ужас, с отворена уста. Стоеше като вкаменена, блюдото се разтрепери в ръцете ѝ.

— Ти си Пени, нали?

— Д-да — заекна тя, с глас по-тих и от напев на вятъра.

Той седеше до прозореца, пръстите му проследяваха Брайловото писмо на Библията. Тя го гледаше, очарована от русата му коса, обрамчваща аскетичното му лице, от изражението му на сила и откровеност, от дългата му роба. Очите ѝ се отместиха към картината на Христос и тя веднага видя приликата. Той се усмихна, после отвори очи и тя беше толкова удивена, че за малко не разля лимонадата. Той гледаше право в нея с млечни, загадъчни, разфокусирани очи, които сякаш проникваха в сърцето ѝ и душата ѝ и четяха мислите ѝ.

Той се пресегна и издърпа една количка на колелца.

— Сложи го тук.

Тя го направи.

— Седни до мен — каза той и след като тя разпъна един брезентов стол, добави: — Искам да те огледам.

— Да ме огледате?

Той посегна към нея, откри бузите ѝ с връхчетата на пръстите си и бавно ги плъзна по меката ѝ кожа. Тя притвори очи, докато пръстите му обхождаха клепачите ѝ, погалиха носа ѝ и докоснаха устните ѝ. Дъхът ѝ се ускори и тя усети как кръвта нахлува в лицето ѝ.

— Хубава си — прошепна той. — „Ти си саронски нарцис и долинен крин. О, хубава си, моя мила, хубава си! Имаш очи гълъбови, устните ти — като алена панделка. Цяла си хубава, моя мила, и петно няма на теб!“

— „Песен на песните“ — промълви тя.

— Осенена ли си от Божията благодат?

— Да. — Гласът ѝ беше като ефирна мъгла.

— Тогава ще ти говоря от амвона, а по-късно ще те помажа с миро.

Той плъзна ръцете си надолу по шията ѝ и бавно ги отдръпна.

— Бъди до мен, докато се храня.

Хората започнаха да се събират към шест и половина. Мордохай ги видя пръв — облак прах, който приближаваше по черния път, след него още по-голям облак, също като пушек от огън.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна той.

Брат Т, който си почиваше на кушетката в задната част на фургона, попита:

— Кое по-точно?

— Сякаш някакъв прашен ураган ни връхлита по пътя.

— Това е парадът — каза брат Т.

— Какво искаш да кажеш с това „парадът“?

— Идват на шибаното шоу, Морди. Не идват в търсене на Спасението. Идват за шоуто.

— О, хайде, не започвай пак...

— Няма никаква разлика. Ние ги веселим добре всеки път. Няма никакво значение какво ги влече при нас, важното е какво получават.

— Господи, ако можеше да зърнеш това само за секунда, братко! Облакът е дълъг поне четвърт миля!

Брат Т се приближи до прозореца, застана зад Мордохай и се втренчи през прозореца. Прашната вихрушка стремително се приближаваше.

— Слуша ли радиото? — попита той.

— Нямах време — отвърна Мордохай. — Никога нямам и секунда свободна преди сблъсък, знаеш го. Прекалено много работа имам.

— Наближава фронт.

— По дяволите, като гледам, по пътя идва цял фронт.

— Не ме слушаш, Морди.

— Чух те де, фронт...

— Доколкото разбирам, ще удари някъде към осем, осем и половина.

— И преди сме виждали фронтове, Т. Фронт не означава задължително дъжд.

— В Канзас вали. В едно градче на име Сидър Блъфс. Къде е това?

Мордохай повдигна рамене, отвори едно чекмедже и измъкна един пътен атлас. Прелисти го и когато откри Канзас, прокара пръст по пътищата и разклоненията.

— Ето го. Право на юг оттук е, някъде около... шейсет, седемдесет мили.

— И какво ти казва този облак прах, Морди?

Мършавият мъж се втренчи през прозореца и се загледа в облака, който се завихряше.

— Вятърът насам ли духа?

— Мамка му! Насам духа, точно от Сидър Блъфс.

— Сега ме слушай много внимателно. Тази вечер ще се молим за дъжд така, както никога не сме се молили. Ще се молим, ще пеем, ще танцуваме и ще протягаме ръце за дъжд. Искам да си зад мен, точно пред палатката. Ти си стар ратай, Морди, можеш да усетиш дъжда по въздуха. Ако идва насам, дай ми знак с дайрето. И ще протегнем ръце към небето, и ако дъждът наистина завали, Господи, те ще дадат всичко, което имат. По дяволите, ще смъкнат дори венчалните си пръстени.

Морди се приведе напред и засенчи очи с длан.

— Господи, идват поне два-триста коли!

— Ама разбира се, Морди, това е парадът! — Брат Т вдигна ръце над главата си и гласът му зазвуча присмехулно. — Братя и сестри... молитвите ви ще се сбъднат... как ви е... вижте шибаното шоу... и

всичко това само за три въшливи долара. — Отпусна ръце и се изкикоти. — Страхотна сделка! Бизнесът на годината.

Колите, почти опрели брони една в друга, започнаха да влизат в поляната, която Хармън Джаспър бе определил за паркинг. Един нает за случая училищен автобус пристигна с тридесет и петима души от Божията църква от цели четиридесет мили. Имаше фургони и от други църкви в района. Един — черен, последен модел — спря близо до палатката и един млад мъж във военни дрехи слезе от него и приближи Джаспър. Разговаряха минута-две, след което фермерът посочи колата на проповедника. Военният отвори задната врата на фургона и слязоха още двама мъже — единият също във военна униформа, другият с тъмен делови костюм.

— Май някакви важни клечки ще ни почетат с присъствието си, братко Т.

Проповедникът присви очи над рамото на Морди. Виждаше само неясни форми.

— Виж какво искат.

— Веднага.

Мордохай посрещна двамата посетители, размениха няколко думи, после той пъхна глава през вратата.

— Двама господа от щата Монтана са дошли да си кажат няколко приказки с теб, братко Т.

Проповедникът взе Библията и седна на стола си.

— Да заповядат, Морди.

Мордохай ги въведе. Мъжът в униформата беше по-нисък, към метър и седемдесет, с изправена стойка и очевидно в отлична форма, с почерняла от слънцето кожа. Той смъкна кепето си, откривайки съвсем късо подстриганата си коса. Изражението му беше твърдо, както и стойката му; носеше знаци на полковник. Другият беше над един и осемдесет. Кестенявата му коса беше добре подстригана и оформена; лицето му носеше всички белези на човек с високо кръвно. Памучният му костюм свидетелстваше за дълги часове на кормуване. Въпреки жегата и двамата бяха сухи като пустинни скелети.

— Братко Трансгресор, казвам се Луис Грейнджър — проговори по-високият. — Моят приятел е полковник Шрак.

— В армията ли сте, полковник?

— Монтана Пейтриътс.

— Това футболен отбор ли е?

Грейнджър се изсмя, но полковникът не успя да долови хумор в забележката на проповедника и изръмжа:

— Щатска милиция.

— Прощавайте. Не разбирам нито от спорт, нито от милиция.

— Няма нищо.

Брат Т протегна ръката си между двамата и Грейнджър я пое. Полковникът се взря в забулените му очи, после огледа помещението много щателно. Не пое ръката на свещеника.

— Добре дошли в скромната ни църква — каза Т. — За приобщаване ли идвате? — После се усмихна. — Или може би искате... да направите дарение?

— Харесваме проповедите ви. Затова идваме, братко. Ти говориш на нашия език.

— Говоря на езика на Бог.

— Примесен с малко политика — изрече Грейнджър с усмивка.

— Моята мисия е да държа паството си информирано. Животът е поредица от избори, господа. Обичам да си мисля, че моите последователи разполагат с всички възможности.

— Изненадан съм, че още не сте имали проблеми с данъчната полиция — каза Грейнджър. — Те се изнервят доста, когато политиката и религията се смесят.

— Аз съм просто една църква. Живея само от дарения. Всичко, което притежаваме, е този фургон. Морди поддържа счетоводството безукорно, винаги готово за проверка при поискване.

Грейнджър се завъртя към Мордохай, кимна, после се обърна пак към проповедника.

— Нека си дойдем на думата — каза той. — Присъствали сме няколко пъти на ваши служби. В Мисури, в Канзас, миналата седмица в Омаха. Вие винаги напускате още преди да сте събрали достатъчно публика.

— Отивам там, накъдето ме води Господ. И където сме добре дошли.

— Изглежда, имате алергия към публичността.

— Публичността развърщава и най-добрите хора.

— Това ми харесва. Страшно ми харесва.

Брат Т се втренчи с отсъстващ поглед в пространството между полковник Шрак и Луис Грейнджър. С периферното си зрение следеше как полковникът оглежда вътрешността на фургона.

— Всичко това е добре — запълни Грейнджър паузата.

— И аз не бих ви предложил, ако не беше... вижте, вашето послание наистина трябва да бъде чуто от повече хора, не само от тези неколкостотин души на вечер, не мислите ли?

— Правя онова, което Господ желае от мен.

— Аз също съм разменял по някоя и друга приказка с Господ, братко. Затова съм тук. Господ ми каза, че вашето послание се нуждае от по-широка публика.

— Вие трябва да говорите на всички потиснати — намеси се изведнъж полковникът. — На хората, забравени от правителството си, или на тези, предадени от него.

Изражението на брат Т не се промени. Млечнобелите му очи гледаха втренчено право напред. Грейнджър се приведе към проповедника с блеснал в очакване поглед.

— Какво ще кажете гласът ви да достига до два милиона души на седмица и никога да не ви се налага да препускате по пътищата?

Брат Т се усмихна.

— Е, това би било наистина чудо, нали, Морди?

— Да възхвалим Бога. Наистина би било чудо.

— Мислите ли, че това ще направи Господ щастлив? — попита Грейнджър.

— Не знам. Господ не обсъжда тези неща с мен.

Грейнджър се разсмя.

— Харесва ми чувството ви за хумор, братко.

— Добрата съдба на една шега лежи в ухото на онзи, който я чува, никога върху езика на онзи, който я изрича.

— Това от Библията ли е?

— От Шекспир.

— Добър поглед върху нещата — позасмя се Грейнджър, после спря, смутен от нетактичната си забележка. — Извинете...

— Не е необходимо да се извинявате. Просто начин на изразяване. Всъщност Морди чете Библията, аз само слушам. — Той замълча за малко, после продължи: — Какво сте намислили, братко Грейнджър?

— Радиошоу, братко Т. Аз имам шест радиостанции, но съм част от мрежа, която има тридесет радиостанции на северозапад. Монтана, Айдахо, Юта, Уайоминг, Колорадо. Много консервативна гледна точка, буквално съвпада с вашата. Търсим религиозна програма, такава, която може да съчетава християнската гледна точка с нашия политически дневен ред.

— И каква е тя?

— Предупреждение — изрече полковник Шрак с равен, властен глас. — Да събудим заспалия тигър.

Грейнджър прониза с поглед Шрак и му направи жест да си затваря устата.

— Говоря за предаване на средни вълни и УКВ — каза Грейнджър. — Да достига до два, два и половина милиона души. Отлична програма, с християнска, консервативна насоченост. Нашата най-голяма вечер е сряда. Това, което искаме от вас, братко Т, е да разгледате една оферта. Радиошоу. Един час всяка сряда вечер в седем часа. Ще ви осигурим чудесен хор, трибуна, адепти, които да ви представят всяка седмица. Ако се окаже сполучливо, както разчитаме, можем да го разширим, а надявам се, и да го продадем на други вериги радиостанции. Помислете си върху това. Тридесет минути всяка вечер пред милиони хора, жадни да чуят Божиата правда.

Брат Т не каза нищо. Седеше на ръба на стола си с изправен гръб и ръце в скута.

— Разбира се, ще платим щедро на вас и екипа ви.

Брат Т чакаше.

— Никакви персонални фотографии, никаква публичност; всичко ще бъде така, както желаете. Ще добавим и малко елемент на тайнственост. Ще записваме проповедта ви, по-късно ще вмъкваме и въведението и хора. Няма да ви се наложи да се показвате.

Проповедникът продължаваше да мълчи.

— Разбирате ли за какво ви говоря, братко?

— Разбира се, господин Грейнджър. Мой работодател ли ще бъдете?

— Ни най-малко. Това си е ваше шоу. Вашите слова, вашите мисли. Е, от време на време бихме могли да ви предлагаме да четете стихове от Библията, от които да получавате вдъхновение. Да ви

предлагаме по някоя тема за проповедта, но само ако вие сте съгласен. Никаква цензура. Нали всички почитаме Конституцията.

Проповедникът стана и тръгна към кухненския бокс, опипвайки пътя си.

— Някой да иска лимонада? — попита той, отвори вратата на хладилника и измъкна една тубичка с бледорозова течност.

— Изобщо не искаме да се налагаме — каза Грейнджър.

Брат Т започна да развива капачката на тубичката.

Морди се втурна към него.

— Дай на мен.

Брат Т се изсмя.

— Не искам нашите гости да си мислят, че съм чак толкова безпомощен, Морди. — Но все пак изчака помощника си да напълни една гарафа и да я постави в ръката му.

— Благодаря — каза той и се върна до стола си, като пътъом се подпря на рамото на полковник Шрак. Кръстосани байонети на синьо поле, с дръжки, оформени като кръстове. Надписът, извит в дъга над двете остриета, беше СВЕТИЛИЩЕ. В червено.

— Доколкото разбирам, вие ми предлагате един час радиошоу, ще плащате на мен и на екипа ми и ще ми давате процент от печалбата и по никакъв начин няма да цензурирате проповедите ми. Правилно ли съм ви разбрал?

Грейнджър кимна, после бързо добави:

— Правилно. Ще се радваме адвокатът ви да изработи добър договор и...

— Нямам адвокат. Никога не съм и имал нужда от такъв. И дано да нямам. Междувременно вие можете да изработите един такъв договор, а ние с Морди ще го разгледаме.

— Значи проявявате интерес?

— Ще обсъдя това с Господ. Оставете визитната си картичка на Морди, така че да знаем как да се свържем с вас.

— Отседнали сме в един мотел край града. Може би... ще закусим утре, така че да можем да продължим разговора си?

— Възможно е. Мордохай ще ви се обади.

— Отлично. Ние ценим времето ви. И мнението ви също.

— Колко скоро искате да започнем това радиошоу? — запита Морди.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той връчи на Морди един плик.

— Малко дарение, че отнехме времето ви... и за да ви убедим, че сме сериозни. За нас беше истинско удоволствие, братко Т.

Той улови ръката на проповедника и я раздруса. Полковникът не каза нищо. После двамата излязоха.

— Господи, Т, ти направо им взе акъла — възкликна Морди, докато гледаше как двамата мъже се връщат при колата си.

— О, не съм много сигурен — отвърна проповедникът и се усмихна.

Морди отвори плика и изгърси съдържанието му върху масата. Стодоларови банкноти.

— Десет стотачки, Т. Бонче!

— Правят се на тежкари — изкикоти се свещеникът.

— Знаят пътя към хорските сърца.

— Знаят пътя към хорските задни джобове, искаш да кажеш. Размахват кукичка с малко стръв под носа ни.

— Какво ли е намислил той с униформата?

— Нали си спомняш, когато ми чете за Храма на Бога?

— Май имаше нещо такова. Нали ти чета всичко от този проклет вестник освен обявите за търсене на работа. А и тях понякога не пропускам. Ама не мога да помня всичко.

— Паравоенните организации, Морди. Съвсем ясно е написано.

— Но защо ще му е на този с униформата да ходи заедно с този с радиото?

— Защото са ревностни християни.

— Не ме бъркай — изсмя се Морди.

— И готвят свещена война.

— Свещена война ли?

— Господи, Морди, ти ми четеш за тях поне веднъж на седмица.

Правят всичко възможно да провокират сблъсък с правителството.

— Ами! Просто си играят на войници всяка неделя.

— О, не е така, Морди. Нещата са много по-сложни. Колко е часът?

— Шест и четвърт.

— Мисля да ревизирам малко проповедта си. Ще я посипя с подправката, за която най-много жадуват.

— Мислиш, че и те ще присъстват, така ли?

— Разбира се. И по всяка вероятност ще запишат цялата проповед на магнитофон.

— По дяволите, това не е законно!

— Тази мисъл сигурно ги тормози много — изсмя се проповедникът.

— Да бе, знаеш ли, че отидоха да вечерят? Прав си, май ще останат. — Морди замълча за малко. — Дяволско предложение, Т.

— Ще го поизгладим. Тъкмо ще видим какво съдържат документите им.

— Мислиш, че вече са направили договора?

Брат Т се усмихна.

— Мога да ти кажа какво не са направили, Морди. Не са били толкова път от Монтана дотук само да си поприказваме.

В палатката се бяха събрали над триста души. Вееха си с вестници. Хармън Джаспър кимна на Пени и тя нервно излезе на импровизираната сцена и се ухили овчедушно. Зад нея момче и момиче с хармоника и китара засвириха нещо почти като траурен марш. Гласът на Пени трепереше, но беше ясен и звънлив.

Във фургона проповедникът седеше до отворения прозорец и слушаше, възбуден от невинността ѝ.

— О, да — промълви той унесено.

Щом Пени приключи, до микрофона пристъпи Хармън Джаспър. Двама души запяха химн, водещият подхвана танц. Всички започнаха да плякат. Няколко гласа от публиката подкрепиха музикантите.

*В прекрасна заран
очи си ще склопя
и ще отлитна към небето...*

На втория куплет се включиха всички, кой с каквото може: тропане с крака, пляскане, свирене.

Брат Т затвори прозореца, подсмихна се и прошепна:

— Време е.

Взе бастуна и Библията — останалите му принадлежности вече бяха на сцената. Хвана ръката на Морди и се запътиха към палатката.

Брат Т изчака песента да свърши, отметна платнището и пристъпи вътре, почуквайки с бастуна пред себе си. Всички застинаха. Брат Т се изкачи върху платформата сам и когато стигна до ръба, спря. Пусна бастуна на пода и устреми замъглените си очи към публиката.

Вдигна високо Библията над главата си.

— Да славим Господа!

— Да славим Господа!

— Да славим Иисуса!

— Да славим Иисуса!

— Думата е... — гласът му затрепери — БОГ!

— Амин — чу се от публиката.

— Това са трудни времена, приятели. Много, много трудни.

— Амин!

— Това са дни, които поставят на изпитание вярата ви...

— Амин!

— Това е времето на Йов.

— Амин! Амин!

— Но... чуите ме добре... отречете ли се от Господа, тогава най-добре напуснете веднага това място, защото Бог е думата, и ако вие не вярвате в това, можете да си отидете веднага. Излезте, качете се в колите си и си отидете у дома и стойте в мрак... защото такава ще е съдбата ви без Божията любов.

— Алилуя!... Амин!

Той направи кратка пауза.

— Аз съм тук, за да ви кажа, че ако вярвате, Господ Бог ще се смили над вас. Ще застане на ваша страна. Ще ви преведе през тази бездна. Казва Давид в глава двадесет и втора: „В стеснението си призовах Господа и викнах към моя Бог, и Той чу от Своя чертог моя глас, и викът ми стигна до ушите Му.“

— Амин... АМИН!

— Така е, братя и сестри, ние сме страдалци. Нашите сърца са болни. Защо? Защото тази земя умира навред около нас... и само едно нещо може да ни спаси, едно нещо, братя и сестри — ВЯРАТА. Вярата в Бог, защото, скъпи братя и сестри, единствено вярата може да ви крепи силни. Само молитвата носи облекчение.

— Амин!

Той захвърли Библията на пода. Вдигна се прах.

— Нямам нужда тази вечер от Библия, за да ви говоря. Нямам нужда от скрижалите. Не ми трябват Давид, Марко, Лука или Йоан да ви казват какво се задава. Вие четете за него всеки ден. Гледате го по телевизията. Те прогориха дупка в небесата и сега слънцето изгаря нашите полета и кой им позволява да го вършат? Кой го прикрива? Вашето правителство, ето кой. А кой е правителството? Хората, които вие сте поставили там. Те се боят да не засегнат хората от големия бизнес, защото именно тези хора им пълнят джобовете. И когато нивите ни изгорят и ручейте ви пресъхнат, кой ще дойде да ви отнеме фермата? Данъчната полиция, ето кой. Службата по контрол върху доходите.

Публиката изведнъж се смълча.

— Те отдават девствените ни гори на папачта с дърворезачките. Вижте децата ни... хайде, погледнете ги още сега. Знаете ли защо? Защото те ще умрат от задушаване, ако не спрем онези още сега. Дърветата отделят кислород в атмосферата, а без него всичко живо ще загине. Правителството се лигави с онези, които замърсяват атмосферата, дрънка глупости за разни моноокси и двуокси и казва: „Хайде, замърсете земята, отровете водата и въздуха“. Искате ли да си поговорим за Армагедон? Братя и сестри, той е точно тук... сред изгорената ви земя. Самият Дявол е донесъл адските си пламъци и ги е разпръснал сред прекрасната Божия земя. Това не е добро...

— Амин!

— Това не е правилно...

— Амин!

— Да плащаш на един човек да жъне зърното си и да отнемаш на друг фермата, когато времената станат тежки! Господ е разгневен. На Господ му се повдига, като гледа творението Си разлагано от алчност.

— Амин!

— Не мога да ви чуя! Казах ви, ГОСПОД е думата!

— Амин! Амин! Амин!

— Вярвате ли в Господа! Вярвате ли в нашия Бог!

— Даааааааа!

— Всемогъщият добър Всевишен, Той е с нас тази вечер!

— Амин!

— Господ е тук в тази палатка с нас, съседни мои. Господ обича всички нас, всеки мъж, жена и дете, събрали го тук тази вечер. Ние му

предлагаме тази песен, това е нещо като историята на света за три минути. Знаете ли, братя и сестри, всеки път, когато слушам новините, тази песен става все по-важна и по-важна.

Момчето с хармониката и момичето с китарата дадоха ритъма, задъхан и отсечен. Китаристката притвори очи и запя:

*Ах, често хората,
дарени със блага,
отвърщат се от Бога.
О, братя, докога?
А в трудни дни се молим
горещо до един,
но после пак забравяме
и Бог, и Дух, и Син.*

Колкото по-силно пееха, толкова повече ускоряваше темпото танцьорът. В дъното на палатката някаква жена вдигна ръце над главата си и започна да бръцолови, към нея се присъедини друга, после още. Лудостта заразяваше все повече и повече хора. Проповедникът затанцува към лакираните кутии.

Искри на напрежение започнаха да прехвърчат из тълпата.

Докато се приближаваше към кутиите, той видя Мордохай да влиза в палатката. Удряше дайрето, извърнал глава назад, към небето.

Брат Т отвори една от кутиите. На дъното се бяха сгушили две гърмящи змии. Бясното им тракане се удави в грохота на песента и многобройните „Амин“.

Проповедникът надигна глас сред хаоса:

— Марко, глава шестнадесета. „А повярвалите ще ги придружават тия личби: с името ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици; ще хващат змии...“

Той пъкна ръка в кутията, сграбчи една от змиите по средата и я измъкна. Затанцува, галейки змията, усещаше как мускулите ѝ се напрягат и отпускат, вдигна я пред лицето си. Стрелкацията ѝ се език докосна неговия.

Присъстващите полудяха. Сякаш електрически искри започнаха да прехвърчат от гърмящата змия към тълпата. Брат Т зърна Пени на

втория ред — със затворени очи и отметната глава тя неистово пляскаше с ръце. Проповедникът вдигна змията над главата си и продължи лудешкия си танц.

Бръкна пак в кутията и измъкна и другата змия. Обви първата около врата си и хвана втората с две ръце.

— Господи, твоите покорни слуги те умоляват, докарай ни дъжд. Нали е казано във Второзаконие, глава 28: „Господ ще ти отвори добрата Си съкровищница, небето, за да дава то навреме дъжд на земята ти и да благославя всичките работи на ръцете ти...“

Чу първите капки дъжд по брезента над главата си, последваха още много. Протегна змията напред с една ръка, а с другата посегна към втората, увила се около врата му.

— „Той ще даде на земята ви дъжд навреме, ран и късен, и ти ще събереш зърното си, виното си и дървеното си масло...“

Дъждът забарабани по брезента като картечница. Отвън заподскачаха миниатюрни гейзерчета от прах и пръст.

Проповедникът се пресегна за първата змия, започна да я развива от плещите си — и изведнъж змията излезе от вцепенението си. Главата ѝ щръкна.

Вратът ѝ се сгърчи.

Челюстта ѝ се отвори.

Проповедникът виждаше всичко като на забавен кадър. Уста, отворена почти на 180 градуса. Зъби, блестящи от отрова. И в следващия момент тя го клъвна! Зъбите ѝ се забиха дълбоко в китката му.

Все едно някой го халоса с бейзболна бухалка. По жилите му плъзна огнена река. Другата змия изви глава към ръката му и сгърчи глава.

Проповедникът сграбчи първата змия зад главата, стисна с всички сили и я отскубна от ръката си.

Тълпата остана без дъх. Няколко души изкрещяха. Тези, които бяха по-близо до платформата, в ужас се отдръпнаха.

— Не спирайте! — изрева проповедникът. — Пейте още по-силно! Усилете дъжда!

Отвън Шрак, Грейнджър и младият сержант наблюдаваха от колата как змията клъвна брат Т.

— Господи! — възкликна Шрак. Грейнджър само гледаше в ням ужас.

Болката пулсираше и пълзеше нагоре по ръката на проповедника, стигна до рамото му. Целият му крайник започна да изтръпва. Той пъкна първата змия в кутията, тя се плъзна в ъгъла и се сви на кълбо, готова за нова атака. Пусна отгоре ѝ втората змия, отвличайки за момент вниманието ѝ, и затвори кутията.

Морди и Джаспър Хармън затичаха към него.

— Давайте, не спирайте — простена той на Джаспър и нареди на Морди: — Изведи ме!

Джаспър грабна микрофона и запя още по-силно. Морди поведе брат Т към изхода на палатката.

Мълния проряза небето. Дъждът барабанеше с пълна сила.

— Ще те заведе във фургона.

— Не — възрази проповедникът с изнемощял глас. — Ей там върху масата ще ме положиш. Искам да чувствам дъжда. Целият горя.

— Много ли е страшно?

— Бях забравил каква е болката. — Брат Т се задъхваше. — Сякаш менгеме ми стяга гърдите.

Морди помете от масата хартиените чинийки, бутилките с кетчуп и салфетките и помогна на сгърчения проповедник да се отпусне върху нея. Той легна по гръб и разгърди робата си почти до кръста, после разпери ръце, сякаш прегръщаше яростта на бурята.

— Хубаво ми е, Морди. Дъждът ме прави щастлив.

— Как си?

— Изтръпнал. Сякаш съм... много далеко.

— Дръж се, друже.

— Не ги оставяй да спират песента, Морди. Кажи им, че тук аз се боря за тях с Дявола.

Тримата мъже наблюдаваха от автомобила си драмата, която се разиграваше до палатката.

Шрак извади пура, разкъса опаковката, отхапа края ѝ и го изплю през прозореца.

— Трябва да си има лекар, щом ще прави такива номера — отбеляза той.

— Той няма да приеме лекарска помощ — възрази Грейнджър. — Това е изпитание на вярата му.

Полковникът запали пурата си.

— Ако питаш мен, трябва да му пренавият намотките. Ако вече не е опънал петалата.

— Ако вярва в това, което говори, негова си работа. Никога не споря с хора заради религиозните им убеждения. Това си е между него и Господ.

— Да си пъха тая гърмяща змия в устата? Дяволски начин да общуваш с Господ, ако ме питаш. И после да отказваш лекарска помощ. — Той поклати глава.

— Човек не си играе със змии освен ако не вярва, че е осенен от Божията благодат. Той вярва, че ако умре, отива направо в прегръдката Божия. Ако оживее, това означава, че Господ го обича още повече.

— Ти вярваш на всички тия дивотии, описани в Библията, така ли, Луис?

— Е, все още изпитвам тръпка, докато ги чета, макар че отдавна загубих Божията милост.

— В действителност си спомням само един стих от Библията, но той ми замества всички останали — каза Шрак.

— И кой е той?

— „Да яде, да пие и да наслаждава душата си от своя труд.“

— Еклисиаст — обади се младият сержант. — Глава втора.

Полковникът се усмихна горчиво.

— Точно така, момче. Баща ми четеше Библията така, че ехтеше над цяла Монтана. Набиваше ми я в главата сутрин, обед и вечер до деня, в който постъпих в армията. Сбърках ли някъде, ме изкарваше до хамбара, връзваше ми ръцете, провесваше ме на една кука и ми насиняваше задника — биеше ме часове, като през цялото време ми рецитираше проклетата Библия. И когато се върнах от Виетнам, кракът ми повече не стъпи у дома.

— Не сте отишли да видите семейството си? — попита сержантът.

— Майка ми почина, докато бях там — отвърна полковникът, загледан през бинокъла си в проснатия върху масата проповедник. — Старецът ми се ожени за някаква седемнадесетгодишна само два месеца след това. От къде на къде някакво си пъпчиво курве да ми плямпа за Библията? — Той дръпна от пурата. — Обаче знаете ли

какво ме изненадва? Змиите. Мислех, че им е извадил зъбите или поне отровата... обаче той е съвсем зян тоя проповедник.

— Извинете, полковник, но според мен той вярва — възрази сержантът, без да се обръща. — Оставете го в ръцете на Бога, сър. „И ще се върне пръстта в земята, каквато си е била; а духът ще се върне при Бога, Който го е дал.“

Полковникът гледа няколко секунди тила на сержанта преди да отговори.

— Щом казваш, сержант.

— Соломон го е казал, сър, не аз.

„С името ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици; ще хващат змии, и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди“ — произнесе Грейнджър. — Марка, шестнадесета.

Полковникът го изгледа с неподправена изненада.

— Всъщност направих малко проучване за играчите със змии — каза Грейнджър.

— Сериозно?

— Помислих си, че може да ми потрябва.

— Ти си наистина хитър кучи син, Луис — каза полковникът, все още наблюдавайки масата с проповедника през бинокъла си.

— Така се придобиват банки и радиостанции, Хари.

Краката на свещеника започнаха да треперят, цялото му тяло се разтърси в спазми.

— Господи, той бере душа.

— Бори се с Дявола — прошепна с ужас сержантът. — Алилуя.

— Алилуя на майка му пътката! Ей сега ще пукне.

Висок слаб мъж в бял костюм излезе от палатката и тръгна към масата с проповедника, но Морди го спря.

— По-добре не го закачайте, братко. Само се молете за него.

— Аз съм лекар.

— Той не иска лекар. Няма нужда от лекар.

Докторът се втрени в агонизиращия проповедник. Той дишаше трескаво, китката му бе подута, целият трепереше, очите му бяха подуты от придошлата кръв. От ъгълчетата на устата му се стичаше пяна. Пени също излезе от палатката и тръгна към масата. Застана под дъжда и сведе поглед към брат Т с изражение на смесица от ужас и

страхопочитание. Лекарят улови китката му, търсейки пулса, но проповедникът я издърпа и заговори, разтърсван от конвулсиите:

— Господ е тук. Чувствам присъствието Му. Той ще ме преведе през тунела или ще ме заведе в Рая.

— Знаете ли, аз не приемам Библията толкова буквално — каза лекарят.

— Как живееш тогава? — попита го брат Т и се усмихна. — „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.“ Марко, глава шестнадесета.

Проповедникът отвори уста и жадно запреглъща едрите дъждовни капки.

— Ааааааа.

После заговори много бързо, но от устата му излизаха само безсмислици.

— Трябва да извикаме линейка. Ще изпадне в шок.

— Не! — възпротиви се Морди. — Знам, че искате да помогнете, но не този е начинът. Сега е в ръцете Божии.

— Той ще умре.

— Ако така е решил Господ...

— Не мога просто да стоя така и да гледам...

— Какво става, докторе, да не сте забравили да се молите? Върнете се в палатката и се молете за него. Той ще оживее. Не му е за пръв път.

— И преди ли е бил ухапван?

— Два пъти, откакто сме заедно, и веднъж преди това.

— Господи!

— Господ си знае работата. Върнете се в палатката и Му се помолете.

Докторът бавно се обърна и тръгна към палатката под дъжда. Пени пристъпи по-близо до проповедника.

— По-добре се приберете, госпожице.

— Мога да се моля и вън.

Тя хвана ръката му. Клепачите му потръпнаха и се затвориха. Мордохай усещаше топлината, която излъчваше изпадналото в треска тяло. Дъждовните капки почти съскаха, когато се удряха в кожата му. Устните му се движеха едва доловимо и думите излизаха слети заедно

в нещо дълго и неясно, също както на изпадналите в транс жени в палатката.

— Качунгкачунгкачунг...

— Какво? Какво искаш да кажеш, Т?

— Качунгкачунгкачунгкачунг...

Беше уловен в капана на собствените си кошмари. Наблюдател, наблюдаващ собственото си минало. Вижда някаква магистрала стремително да лети през снежната буря. Пътен знак: Криксайд, пет мили, и след малко още един знак, сочещ към планините на Кентъки. И после долавя шума от хеликоптер, идващ отникъде, който прелита над него в снежните вихри.

Проповедникът стисна ръката на Пени, без да спира да бръщолеви; думите му се блъскаха една в друга. Тя не разбираше нищо.

— ... дойдеотникъде... почтисъмудомапочтисъмтамисегатова... тозихеликоптер... надколата... Вейл... трябва да е Вейл... тозипроkletмръсенкучисинникоганесеотказва... хеликоптервъввиелицата...

Колата се хлъзга по калния планински път и той тича между дърветата към минната шахта Номер пет. И изведнъж отнякъде се пръква Вейл, насочил пистолет към него, и той бяга, защото иначе Вейл ще го простреля в гърба. И е този момент платформата под него започва да поддава. Стари изгнили греди под снега. Под тях шахтата отива право надолу, на петстотин метра. Той изпада в ужас. Спомня си осмия си рожден ден и паническият страх, който изпита, когато погледна в тая бездънна дупка. Баща му го качва в този скърцащ асансьор, който се спуска в бездънната дупка, петстотин метра право надолу. Защо? Защото всички мъже в Криксайд отиват да работят в мината, навършат ли осем години. И сега, разядени от годините, гредите се ронят под краката му и той тича още по-бързо, и те се ронят и се разпадат под краката му при всяка негова стъпка, докато накрая капакът се срутва. Той пропада на два метра надолу и се плюсва върху прогнилия асансьор. Асансьорът също започва да пропуква под тежестта му и да се разпада. Той се вкопчва в дъските. Тресчици се забиват под ноктите му. Подът вече се разпада под него... но той със сетни усилия успява да се претърколи върху близката платформа. Обляга се на стената със затворени очи, диша учестено, в очакване

дървените отломки да се ударят в дъното. Гледа нагоре през дупката в снега, целият разтърсван от страх.

И го чува.

Качунгкачунгкачунг.

И тогава го вижда. Вижда хеликоптера, докато прелита над дупката._

— Успях — изрече проповедникът съвсем отчетливо.

— Разбирате ли го? — запита Пени.

— Говори несвързани неща — отвърна Морди.

— Каза, че нещо е успял.

— Не го слушайте, няма смисъл.

_Извървява пет мили в планината до Криксайд.

Градчето е опустяло. Засипано от снега, безмълвно застинало. Мракът пада рано в дълбоката долина, особено тук, където дърветата спират последните слънчеви лъчи. Той сяда сред дърветата върху един скален гребен, надвиснал над градчето, и подробностите започват стремително да се връщат в съзнанието му. Дори и след осем години паметта му е съхранила всичко. Белият знак на края на градчето. НАСЕЛЕНИЕ: 212. Тясната долина с една-единствена уличка, дълга половин миля. От едната страна Морган Крик и железопътните релси, водещи към мината в планината. Складовете на компанията и служебните сгради — седемдесет тесни двуетажни къщи, всички едни и същи, ако не се броят боята и украсата — подредени от двете страни на улицата, която после завива и се издига над долината. Всичко принадлежи на компанията, освен може би къщата на Ребека. Хората нямат нищо. Те са роби на лошото време, бедността, географията и страха. Прости хорица, патриоти до безумие, смирени пред Бога, лоялни, с фанатична вяра във фундаменталистката църква, пламенно прекланящи се пред националния флаг и предани до гроб на компанията, която ги експлоатира.

Гъпи хора!

Толкова за Криксайд.

Къщата на Ребека е точно под него, на отсрещния склон, на една полянка, сред боровете, малка къщичка с голям прозорец над потока. До нея води тесен дървен мост.

Обмисля късмета си. За света той е мъртвец. Ще минат седмици преди да почнат да търсят, тялото му, ако изобщо някого го заболи за

трупата му. Трябва да си вземе някакви дрехи и храна и да го направи, без да оставя следи. Трябва му нова самоличност. Щом снежната виелица престане и времето се оправи, полицията ще дойде в къщата. Ще ровят, ще търсят всякакви следи, с които да запълнят празните места от историята на Аарон и Ребека. Има на разположение два, може би три дни, за да се измъкне оттук.

С падането на мрака отива в къщата. Ключът е там, където е винаги — в една кутия, напъхана под водосточната тръба до задната врата. Трябва да е крайно внимателен. Говори си шепнешком. „Не оставяй следи, не им давай да разберат, че изобщо си бил тук.“

Прозорците са заковани с дъски. Съвсем тъмно е; само два или три лъча светлина се просмукват през процепите между дъските. Той застава от вътрешната страна на вратата, представяйки си разположението на малката къща. Малка спалня над кухнята в дъното на голямата стая. Баня и тоалетна на горния етаж, тоалетна долу. Лавици с книги от дясната му страна, от другата страна — стереоуредба.

Трябва да внимава много да не размести нещо, дори и паяжините.

Смъква прогизналите си обувки и чорапи и пристъпва по студения дървен под към кухнята, където ги оставя в мивката. Намира опипом пътя към спалнята и намира един юрган, под който да спи. Измъква един стар радиоапарат, с отдавна изтощени батерии, и едно фенерче, също с изтощени батерии. И някакви свещи. Запалва една. Книгите са наблъскани плътно една в друга върху лавици, покриващи едната стена. Има няколко купчини плочи, дори на архаични 78 оборота. В стаята учудващо няма прах. Нещата сякаш си стоят точно по местата, където тя ги е използвала за последно — преди три години.

Той отива до книгите, взима една, отваря я, намира една фраза, която е подчертал преди много години, китайска поговорка: „Има само два вида свършени мъже — единият е мъртвият вид, а другият — още нероденият“. Внимателно измъква няколко книги от един рафт, после издърпва една разхлабена дъска зад тях.

Протяга ръка в мрака и напипва метална кутия. Парите за бягството им, сега само неговото. Вади парите и връща на местата им дъската и книгите. Отива на горния етаж и ги брои на леглото под светлината на свещта.

Осем хиляди двеста и двадесет долара.
Благодаря ти, скъпа. Благодаря ти, скъпа Ребека.
Прави списък на най-необходимите неща.

Стои до един от закованите прозорци и се взира през тесния процеп в малкото селце.

Изчаква да мине полунощ, после тръгва. Взема раницата на Ребека. Потапя се в мрака между двете къщи. Тяхната е до клиниката на Чарли Косвалски. Доктор, погребален агент, оптометрист. Взира се в прозореца на чакалнята. После съзира нещо. Опитва да отвори прозореца. Не иска да помръдне. Проверява ключалката; в Криксайд никой не заключва прозорците си. Отворен е. Потропва по касата на прозореца, изчуква замръзналия сняг и отваря. Влиза в чакалнята и прикляква пред една витринка на шкафа.

Слънчеви очила. О, да!

Те никога не биха търсили слепец!

Магазинът е от другата страна на улицата, продълговата правоъгълна сграда с тенекиен покрив и мрачен интериор с подредени пакети, газени лампи, всякакви принадлежности, ботуши, фланелени ризи, неща от този род. После е ред на магазина за хранителни продукти на Валенски и на градския съвет. По-нагоре по улицата е универсалният магазин на Миранда, който продава най-вече женски и детски дрехи, а от другата страна на улицата, срещу тях, е кафето на Ърли Симпсън, бар и магазин за спиртни напитки. Къщата до него е закована, макар че табелата все още виси отпред: „Ейвъри Дагет, юридически услуги и офисоборудване.“

Улицата е празна. Той се стрелва от сенките и я пресича. Задната врата на магазина не е заключена. Той взема батерии за фенерчето и радиото. Внимателно пълни раницата, като взема дрехи от задната част на рафта: два чифта дълги долни гащи, топли зимни обувки, ръкавици, две фланелени ризи, работни панталони, дебело яке. После се прехвърля в магазина за хранителни стоки. Още веднъж прибягва до същия номер: взема продукти от задната част на рафтовете, където отсъствието им няма да се забележи: консервирани храни, които могат да се консумират студени, риба, бутилка ябълков сок, аспириин. Раницата е пълна. След по-малко от час вече е в къщата.

Влиза в банята, запалва няколко свещи, затваря вратата. Разстила хартиени салфетки на пода, прави си за хапване и включва радиото.

Някакъв говорител разказва историята на Ребека и Аарон.

— Това не е легенда, нито бляскав мит като историята на Бони и Клайд. Това е една съвременна история на ужасите за двама масови убийци, започнала преди десет години в едно малко градче на име Криксайд, Кентъки. Сега Ребека, побъркана бивша учителка, лежи в моргата на графство Кук, а нейният ученик и любовник Аарон Стемплър е мъртъв на дъното на въгледобивната мина, от която толкова се е страхувал като момче...

Стемплър се усмихва. В така разказаната история има нещо дълбоко библейско.

Отива в спалнята, ляга на леглото и пред мисления му взор изплува Ребека. Спомня си училището — само две учебни стаи, където тя го учи цели осем години. Спомня си как е облечена — дънково яке върху риза на цветя, пола до глезените и черни ботуши. Спомня си гъстата, пламтяща червена коса, изпъстрена със сиви кичури, опъната и вързана на конска опашка. Без никакви украшения или грим — тя е красива и без тях. Той седи в ъгъла на стаята, жадува за нея, тя е изпълнила цялото му съзнание. Той е само на тринайсет, е, почти на четиринайсет години.

Тя го учи на всичко, окуражава го да чете, и когато става на четиринайсет, му открива света.

Тя седи с кръстосани крака на пода, а той чете. Тя знае какво приближава, то не е от ден или два.

— Моа ли а те погала? — пита той с пресъхнало гърло.

— Не се казва „моа“, а „мога“.

— Мога. Мога, мога, мога... — казва той.

Тя бавно разкопчава блузата си.

Той лежи на леглото, сърцето му ще се пръсне, устата му е пресъхнала, спомня си как посяга към нея, как връхчетата на пръстите му едва докосват кожата ѝ, разтварят ризата ѝ и той зяпва от ужас пред гърдите и, дланите му са на сантиметър от зърната ѝ.

— Всичко е наред — прошепва тя, хваща ръцете му и ги слага върху гърдите си, и той усеща как зърната ѝ набъбват под дланите му.

Единственият изход е с камиона за млякото, ако камионът за мляко от Съмърсет все още идва всяка сутрин. Първата нощ минава, но няма никакъв камион. Но виелицата все още бушува. Може би следващия ден. Той дреме през деня, нащрек е, подскача при всеки

звук. Втората нощ обвива обувките си и чорапите в хартиени салфетки и ги пъха в раницата, облича се топло, почиства всички следи от присъствието си. Взема само бастуна ѝ. Готов е за камиона. Излиза в черната нощ и се крие в сенките близо до магазина за хранителни продукти. И чака.

Час преди разсъмване го чува, веригите дрънчат по заледения път. Паркира пред бакалията и шофьорът започва да разтоварва кашоните с мляко, носи ги до задната врата на магазина. Той се втурва към камиона, вмъква се в него, скрива се сред натрупаните кашони в хладилното отделение. Чува стъпките на шофьора в снега, сгушва се още по-надолу, чува вратата да се затръшва...

Шофьорът спира до един мотел да пие кафе. Той се измъква от камиона, започва да потропва с бастуна и влиза в ресторанта. Препълнено е и той остава до вратата. Една семейна двойка е седнала наблизко. Мъжът го поглежда, после става, отива до него и казва:

— Извини ме, братко, ресторантът е пълен, но при жена ми и мен има място. Ще се радваме, ако седнеш при нас.

Дотук добре.

Възпитаният господин се казва Исяя Шакълфорд и е проповедник фундаменталист. Двамата със съпругата му Лий Ан пътуват за една малка църква в едно градче в Тенеси, Вайби, където ще прекарат зимата е проповеди. Могат да го откарат до Манчестър, където той вече може да хване автобус до Чатануга, а оттам — до Атланта. Казва им, че се казва Травис.

По пътя Стемплър и Исяя започват да цитират Библията.

— Добре познаваш Библията, братко.

— Мама ми я четеше всеки ден — лъже той.

Чуди се каква ли е тази дървена кутия на пода. После чува тракането.

— Какво трака така?

Исяя прави малка пауза, после отговаря:

— Змии, братко Травис. Надявам се, че не се плашиш от тях. Затворени са здраво.

— Твои любимци ли са?

— Ние играем със змии, братко Травис. Ние сме от църквата на Скитащия Иисус Христос. Понякога вземаме и по малко стрихнин.

— Евангелие от Марка, глава шестнадесета — отговаря той. — „А повярвалите ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове, ще говорят...“

Семейството Шакълфорд се присъединява към него.

— На нови езици; ще хващат змии.

— Защо не дойдеш с нас в Байби тази вечер? Сигурен съм, че все ще ти намерят място за спане — предлага Исаия.

— И вечеря — обещава Лий Ан.

Защо не, наистина?

Той остава два месеца. Исаия проповядва всяка вечер на тридесет и шест енориаши. След една седмица той приема вярата. След още една вече чете проповеди. Спи в стаята за гости на семейство Фортсайд.

Една вечер на масата чува за пръв път името Енигма. Проповедникът току-що е умрял от ухапване от змия.

Още първата вечер той вижда Исаия да танцува с три гърмящи змии — с една около врата и с по една във всяка ръка. Исаия е в екстаз, в някакъв друг свят.

Змиите привличат Стемплър така, както Дяволът привлича грешниците.

Всичко върви нормално, докато една вечер съпругата не идва в кревата му. Ненаситна е в любенето. Това е първата му любовна нощ от четири години.

Следваща нощ идва петнадесетгодишната ѝ дъщеря.

Време е да се маха.

Той е на пътя си към свободата. Той си спомня името. _

— Енигма — каза той високо.

Дишаше още по-трудно, устата му жадно гълташе дъждовните капки. Внезапно отвори мътнобелите си очи и каза съвсем ясно:

— Енигма.

— Какво е това „енигма“? — попита Пени.

— Малко градче на юг, където започна. Първата му църква. Бях там през нощта, когато дойде за пръв път, просто дойде, хвана гърмящите змии, вдигна ги и започна да проповядва така, както никога не бях чувал. Нямахше даже къде да отседне. Взех го при мен, направих му вечеря. Оттогава се грижа за него.

— Той си спомня Енигма. Всяка подробност. Как слиза от автобуса. Пие кафе на спирката. Практикува поведението на слепец. Опипва ръба на чашката и сипва сметаната. Пита сервитьорката:

— Бихте ли ми казали къде се намира Божията църква?

— Не ходете там, господине. Те са луди. Пускат гърмящи змии, докато се молят.

— Змиите не хапят слепци.

— О, я стига! Това не е вярно, нали?

— Е, мен още не са ме хапали.

Смях.

Покрай пътя — купчини чакъл. Магазин. Пейки. Картини с изображения на Христос в пластмасови рамки, имитиращи дърво. Мъже в бели ризи, закопчани догоре, без вратовръзки. Презрамки, прикрепени към панталони с колани. Работни обувки. Жени в памучни рокли, повечето закопчани до шията. Обувки без токове. Никакъв грим. Несресани коси. По всички лица дълбоки бръчки от ежедневиия непосилен труд. Мъж и жена на платформата свирят на китари. Неразбираеми думи, затворени очи, ръце вдигнати към Всевишния. „О, Господи, просветли ме... Просветли ме, Господи...“ Тояжката потропва към платформата, проповедникът започва див танц, после изведнъж спира. Гледат слепеца в евтин черен костюм — как се препъва, докато се изкачва на платформата. Мъничките тракат в дървените лакирани кутии с бронзови панти, тракат в такт с музиката, която го води при тях. Той пуска бастуна, опипва капака на една от кутиите и го отхлупва. Две двуметрови змии с потръпващи опашки, черни очи, червени езици — усещат полъха на въздуха.

Той бръква, сграбчва едната на тридесетина сантиметра зад главата, вдига я. Гали я. Започва танц. Повдига единия крак. Тропа два пъти с другия. Сменя краката. Троп, троп. Смяна. Троп, троп. Смяна. Пак отваря кутията. Другото мъниче започва да се навива. Сърцето му забива лудо. Устата му пресъхва, гърлото му се свива. Троп, троп. Смяна. Троп, троп. Смяна. Просветляване. Осеняване! Те се обвиват около китките му, опашките им пред лицето му. Мускулите им се издуват и свиват в шепите му. Каква сила!

Аз съм Господ. Аз съм Господ и Дявол и всички светци и всички грешници. Цялото могъщество на природата е събрано в ръцете ми. _

Брат Т раздвижи ръката си и се пресегна, сякаш се опитваше да докосне нещо.

— М-морди? — заекна той.

— Аз съм Пени — каза тя.

— Да не си ангел? — попита той. — Дошъл да ме отведе на небето?

— Не, аз съм просто Пени.

— Ти ме преведе през тунела на мрака — каза той. — Видях те в треската си.

Надигна се на лакти и докато се мъчеше да седне, тя обви ръка около гърба му и хвана ръката му.

— Добре ли сте вече? — запита момичето със страх.

— Ще ми мине.

— Мислех, че ще умрете.

— Господ е имал други планове. Господ ме благослови тази нощ. Аз съм благословен.

— Да възславим Бога.

Той с усилие седна и прехвърли крака над ръба на масата. Нещо безкрайно горчиво се бе събрало в гърлото му и той се наведе напред, за малко да падне от масата. Тя го подкрепи и той усети топлината на тялото ѝ.

— Гади ми се — каза той и наведе глава. Тя го държа, докато свърши.

Той започна да долавя какво става около него: пеещите и славословещи гласове в палатката, барабанящият дъжд, бумтенето на сърцето в ушите му.

— Колко време продължи това? — запита той.

— Час, може би.

— Понякога продължава цяла нощ.

С нейна помощ той се смъкна от масата и стъпи в прогизналата трева. Краката му бяха омекнали, коленете му трепереха.

— Може би ще е по-добре пак да си легнете.

— Не. Помогни ми да вляза вътре.

Пени го поведе в палатката и му помогна да се качи на подиума. Той трепереше целият, краката му се подгъваха, но все пак успя да се придвижи до ръба на подиума и взе микрофона от Хармън Джаспър.

— Господ ме доведе тук тази нощ — изрече той на пресекулки.
— Господ ме подложи на изпитание и доведе дъжда, и ме преведе през тунела. Да възславим Бог и Неговата мъдрост, да възславим Бог за Неговото великодушие. Да възславим Бога!

Всички закрепяха „Амин“, „Слава на Бога“ и „Алилуя“. Протягаха ръце да се докоснат до него, очите им блестяха със сълзи на благодарност и обожание. Докосваха прогизналата му роба и прострениите му към тях ръце.

— Е, Хари, какво ще кажеш? — попита Грейнджър.

— Да се надяваме, че ще изкара до закуска — отвърна полковникът.

Проповедникът лежеше гол, завит само с един памучен чаршаф. В малката пристройка зад къщата имаше само легло, маса и лампа. Тълпата се беше разотишла, след като бе направила големи пожертвувания. Палатката до нивата беше празна. Единственият шум беше от дъжда по покрива, а единствената миризма беше приятният дъх на мокро сено. Брат Т се втренчи в тавана и задиша дълбоко. Ръката му пулсираше, но болките в ставите вече стихаха.

„На Господ ли да благодаря, или на Дявола? — зачуди се той. — Няма значение. Тази змия беше чудото. Тя превърна всички зрители във вярващи. Алилуя и амин.“

Чу как вратата проскърца и зачака. След миг тя се появи на прага. Ангел в бяла нощница, мержелееща се под лампата.

— Аз съм, брат Т — тихо каза тя. — Аз съм, Пени.

— Саронският ми нарцис — каза той. — Моят ангел.

Тя се усмихна, смутена и едновременно поласкана от думите му.

— Донесох ви мляко, а татко ви праща една от пижамите си.

— Всичките сте толкова мили. Толкова щедри.

— Вие сте щедрият, нали се жертвахте заради нас. Никога не съм виждала такава смелост.

— Бях в ръцете на Бога — каза той и седна в леглото. Чаршафът се плъзна до кръста му.

Тя се втренчи в мускулестите му ръце и гърди и усети познатия пламък под стомаха си. Той се разтрепери и тя пристъпи до него и ръцете ѝ се плъзнаха по коравото му тяло.

— Господ ме благослови тази нощ — каза той и хвана ръцете ѝ.
— Бях осветен, също както и ти.

Ръцете ѝ трепереха, но не от страх, а от очакване.

Той плъзна ръцете си по нейните към раменете ѝ и после опипа шията и бузите ѝ, пръстите му погалиха устните ѝ. Усещаше как лудо бие сърцето ѝ. Привлече я много нежно към себе си, усети коравите ѝ гърди, долови как дъхът ѝ секва. Ръцете му я обгърнаха.

— Ще те благословя така, както бях благословен и аз — прошепна той. — Ще те помажа със семето си и ще споделя любовта Господня с теб.

И я придърпа на леглото.

2.

10 юли

Шефийлд, Илинойс, бе на шестдесет мили южно от Чикаго — заможно градче с над седем хиляди жители, повечето от средната класа и нагоре, които или ходеха на работа в града всеки ден, или работеха в проспериращата електронна индустрия, която им осигуряваше по-висок от средния доход. Самото градче бе запазило вида си от петдесетте години — главна улица с магазини и фирми на местни бизнесмени, подкрепяни от местните жители. На няколко мили от града имаше търговски център и голяма закусвалня, но хората от Шефийлд бяха лоялни и посещаваха само магазините на съседите и приятелите си. В Шефийлд престъпността беше почти непозната — истински анахронизъм в края на деветдесетте: градче, опитващо се да съхрани историята си и моралните ценности, които прогресът така безжалостно бе прегазил.

Беше съвършено място за съдебен процес, макар че местните жители бяха повече от отегчени от представителите на пресата, плъзнали навред и изпълнили до пръсване стария четириетажен хотел, мотелите в предградията и трите скъпи ресторанта в центъра. Фургоните на екипите от телевизиите със сателитните чинии, монтирани по покривите, задръстваха местата за паркиране около сградата на съда — старо здание, наскоро отпразнувало стотния си рожден ден.

Кафето на Шефийлд се бе превърнало в командния пункт на медиите. Те го изпълваха от край до край, пиеха кафе и съставяха специалните си новинарски емисии. Местните жители първоначално горчиво се оплакваха, че пришълците били взели връх, но сега, в навечерието на съдебния процес, те също прииждаха и се смесваха с пресата, заслушани в теориите и слуховете, заразени от възбудата покрай най-голямото събитие в историята на градчето. Шестнайсетте съдебни заседатели и заместници, които трябваше да се уединят със започването на процеса, се ползваха със статуса на местни знаменитости.

Джак Конърман седеше на една масичка в ъгъла на кафето, откъдето се откриваше гледка към сградата на съда. Писателят беше в Шефийлд от два дни, като през цялото време разговаряше с местните жители, попивайки местния колорит. Масичката беше покрита с бележници, местни вестници и един линиран бележник, в който той нахвърляше бележките си. Така дълбоко бе потънал в работа, че не видя високата жена, която влезе в ресторанта, огледа се и тръгна към масата му.

— Джак Конърман?

Стреснат, той вдигна глава и смъкна старомодните си очила в рогови рамки. Веднага я позна. Издокарана в черен костюм и бяла копринена блуза, тя беше направо зашеметяваща; още по-красива на живо, не толкова официална, може би, и по-нежна, отколкото изглеждаше на телевизионния екран. Носеше горскозелено кожено куфарче.

— Госпожице Азимур — каза той, стана и протегна ръка. В ръкостискането ѝ нямаше нищо нежно, между другото.

— Съжалявам, че ви прекъсвам работата. Нещо спешно ли имате да предавате?

— Не.

— Добре. Мога ли да ви направя компания за минутка?

— Моля.

Тя седна срещу него и се усмихна, хвърляйки поглед върху масичката. Той събра бележниците и листовете на купчина и захлупи бележника най-отгоре.

— Не беше необходимо да го правите заради мен — каза тя.

— Масичката не е моя частна собственост — захили се той момчешки. Беше слаб мъж със сивееща коса и младежко лице, което опровергаваше календарните му четиридесет и осем години. Беше облечен небрежно в омачкан поплинов костюм и бледосиня риза с широко отворена яка.

— Как е храната? — попита тя, разтваряйки менюто. — Умирам от глад. Това, дето го сервират по авиолиниите, скоро вече и прасетата няма да го ядат. — В гласа ѝ имаше следа от британски акцент.

— Също както готвеше мама — каза той. — Направо страхотна.

Тя махна на сервитьорката и си поръча.

— Пристигнах само преди час — продължи тя. — Не можах да си намеря стая в хотела. Запазили са ми ъгълче в мотел „Сънфлауър“, някъде из Канзас.

Той се изсмя.

— Вие сте разглежена. Това е само на петнадесет минути път от градчето. В хотела май не се впечатлиха от ранга ви, а?

— Не мисля, че до този момент някой тук е чувал за „Уърлд Уайд Нюз“. — Тя поклати глава. — Умирам да съм на мястото на събитието.

— Е, тук е точно мястото, където ще се развие действието през деня. Вечерта всички се събират в ресторанта на Харникър хей там отсреща. — Той се извърна и посочи.

— В девет часа, когато затворят скарата, става бар.

— Отдавна ли сте тук?

— От два дни. — Той направи пауза, после попита: — Мога ли да направя нещо за вас?

— Доколкото разбирам, вие сте официалният биограф на Мартин Вейл.

Той се изсмя от сърце.

— Без пълномощия.

— Всички твърдят, че сте специалист по Вейл.

— Пиша за всичко, което прави, от петнадесет години.

— Чувам, че сте написали повече от петнадесет статии в списания за него.

— Четири е доста по-точно. Плюс няколко колони.

— На свободна практика ли сте?

— Писател съм на договор за „Сити Магазин“ и поддържам една колона за „Трибюн“ в неделните дни. Оперативен редактор.

— Приятели ли сте?

— Да кажем, че никога не ме е удрял по носа, задето си го навирам в работите му.

— Той удря хората по носовете?

— Образно казано. — Конърман извади портфейла си, прелисти няколко визитни картички, извади една и ѝ я подаде. Името на Вейл беше написано в долния десен ъгъл. По средата на картичката имаше само две думи: БЕЗ КОМЕНТАР.

— Корав мъжага, а? — повдигна вежди тя.

— Е, не е от най-приказливите извън работата си.

— Как мислите, дали ще се съгласи на интервю?

Конърман отметна глава и се изсмя толкова силно, че половината ресторант се извърна да го погледне.

— Ако това е било целта на посещението ви, само сте си изгубили времето.

— И преди са ми го казвали.

— И Кастро ли?

— Охраната му. Фидел беше повече от лесен, когато успях да мина през охраната му.

— Голяма работа беше.

— Гледахте ли го?

— О, да. А трябва да имате предвид, че Куба въобще не ме интересува.

— Всички твърдят, че Вейл е изключителен дръвник.

— Той е изключително спокоен и избягва да си отваря устата извън залата на съда. Има много силно изразена алергия към адвокатите, които подготвят делата си на стъпалата през съда.

— Интересно защо.

— Кое защо?

— Защо е решил да се захване с „Уестър Пълп енд Пейпър“ и „Атлас Кемикъл“.

— Не е само това.

— Не и що се отнася до националната преса. Знаете ли, че акциите и на двете фирми паднаха рязко, след като се разчу, че той се е заловил със случая?

Той кимна.

— А бе тоя Вейл да не е хвърлил око на губернаторския стол или нещо от тоя род?

— Вейл не прави абсолютно нищо с рекламна цел. А и никога не е имал каквито и да било мераци за държавна служба. Съмнявам се дали изобщо ще ги има някога.

— Той беше областен прокурор в Чикаго преди да стане генерален прокурор на щата. Как стана това?

— Беше определен за главен обвинител в Чикаго и стана областен прокурор, когато шефът му се помина от удар. Губернаторът го избра за генерален прокурор, когато предшественикът му беше

заловен, ааа, така да се каже, с веществените доказателства, както се казва.

— Това беше на първите страници по целия свят. Искам да кажа, изпълненията на предшественика му, неизбирането на Вейл на поста.

Сервитърката донесе поръчката и тя залапа както пехотинец нагъва обяда си по време на учение.

— Какво искате от мен, госпожице Азимур?

— Наричайте ме Валери, нали нямате нищо против?

— Окей.

— Вие самият не сте от особено приказливите, Джак. Нали нямате нищо против да ви казвам Джак?

— Всички ми казват така. Значи минаваме на „ти“.

— Искам просто да разбера какво представлява този човек. Защо се захваща с две от най-моцните корпорации в света?

— Както вече казах, зад това се крият и други неща.

— Като?...

— Един цял окръг, просмукан от корупция и рекет. Това е процес по РИКО, Валери. Той иска да извади кирливите ризи на четирима посредници, двама души от защитата на околната среда в щата, една банка.

— Повтарям въпроса си. Защо?

— Добре, като за начало, три огромни корпорации в заговор за подкупване на държавни служители и щатски следователи, отклоняване на пари от всички видове правителствени програми и използването им за техни собствени нужди, пране на пари през банки под техен контрол, прикриване на един от най-страшните случаи на замърсяване на околната среда в страната, корумпиране на местен вестник, тоест репортерите да лъжат читателите си, така че хората да не знаят какво става... От друга страна, може пък и нещо да му е вдигнало кръвното до небесата.

Сега беше ред на Азимур да се изсмее гръмогласно, придържайки салфетката пред устата си.

— Ирландец с гореща кръв, така ли?

Конърман се отпусна в стола си и я загледа.

— Какво знаеш за Вейл?

Тя повдигна рамене, после отвори куфарчето си, измъкна няколко списания и снопче защипани изрезки и ги изсипа на масата

пред него.

— Време за изповед. Прочела съм всичко, което си писал за него. Той разбърка нещата й с показалец и кимна.

— Поласкан съм. Значи знаеш всичко, което е известно и на мен.

— О, хайде!

— Какво още мога да ти кажа?

— Бих искала да мога да проникна в душата му. Да разбере какво го кара да прави тия неща, какъв му е личният живот, защо живее по този начин? Имам предвид, че се изправя срещу две от най-големите акули, най-големите корпоративни адвокати в страната.

— Може би го прави именно заради това — ухили се Конърман.

— Значи не му пука от нищо, а?

— Да не се бързикаш с мен? — Той поклати глава. — Ще ти кажа само едно. Когато утре Мартин Вейл влезе в залата на съда, той ще спечели, и то крупно, и в ума му няма дори и една въпросителна по този параграф.

— Значи добре го познаваш, така ли?

— Е, да кажем, че сме израснали заедно, в професионално отношение имам предвид.

— В какъв смисъл?

— Наблюдавал съм много от процесите му. От арогантен, дебелоок защитник той стана непреклонен обвинител и израсна до човек, който наистина вярва в конституционното право.

— Ха!

— По този параграф мога да те уверя, че не е загубил и минута от съня си заради тия корпоративни акули, както ги нарече. Вейл е един от най-добрите живи адвокати. И се обзалагам и на последния цент, който ще изкарам от тази история, че няма да изтръгнеш повече от три думи от устата му. Първата ще бъде „Здравейте“.

— Ти си направо влюбен в него, а?

— Обожавам съвършенството.

Вейл вкара черния си седан в подземния хотелски гараж и паркира до служебния асансьор. Полицейски редици държаха представителите на пресата настрана от гаража. Той се обади на рецепцията по клетъчния си телефон.

— Обажда се Мартин Вейл. На служебния асансьор съм. Благодаря.

Прибра антената на телефона, пхна го в джоба си и когато вратите се отвориха, влезе в малката кабина.

— Някакви проблеми, Джери? — попита той цивилния детектив, който го чакаше вътре.

— Никакви. Двама смотаняци се вмъкнаха рано сутринта в хотела, но ги пипнахме за вратовете още преди да се доберат до фоайето.

— Добре си вършите работата, детектив Фенърман.

— Sprawям се добре за ченге от малко градче.

— Ако някой ден решиш да направиш кариера в големия град, обади ми се. Все още имам известно влияние в полицейското управление на Чикаго.

— Не, благодаря. Последното убийство тук беше преди четири години. А последната стрелба, с която се сблъскахме, беше на един тийнейджър, който си играел с едно от приятелчетата си.

— И аз бих останал тук, стига да можех — изкикоти се Вейл.

Той слезе на шестия етаж. Екипът беше заел повече от половината от горната част на хотела, коридорът беше преграден. Единственият начин да се добере човек до щаба на генералния прокурор на щата беше чрез охранявания асансьор.

Наоми Чанс, която буквално ръководеше операцията му, се усмихна при влизането му. Зад нея служителите трескаво подреждаха доказателства, събираха папки, подготвяйки всичко за следващия ден. Офисът на Вейл беше в един съседен апартамент.

— Здравей, шефе, добре ли пътува?

— Ако на разходката из затвора в Джолиет му казваш приятно прекарване, тогава съм изкарал приятно.

— Добре, беше ли поне успешно?

— Липсващото звено.

— Без майтап? Значи всичко е наред.

— Преди месец направих на Джими Фокс Доктора една оферта. Днес той реши, че условията й му допадат.

Наоми придоби загрижено изражение.

— Няма да склучиш споразумение с тоя боклук, нали?

— Джими Фокс излежава присъда от десет до двадесет години за убийство втора степен. Вече е излежал пет, така че още две и ще

кандидатства за пускане под гаранция. Пъхаме го в някой селски клуб като Стейтсвил и му гарантираме, че след две години ще е на свобода.

— На този убиец?

— Всичко, което върша, е, че го местя от Джолиет. Ако там се държи примерно, ще си излежи наказанието и ще излезе.

— И какво сподели?

— Ще ти кажа, след като си взема душа. Искам да се отърва от тоя затворнически дъх, дето съм го попил. Нещо ново тук?

— Шонеси позвъни — произнесе тя нехайно.

— Майтапиш се.

— Той е на третия етаж — в президентските покои, разбира се. Обади се и поръча да си отскочел на чашка.

— Утре е процесът и той ме кани да отскоча на чашка?

— В действителност беше много любезен. Обикновено ме третира, сякаш съм заразеноболна.

— Това едва ли, но Шонеси е нещо наистина заразно.

Тя се изсмя.

— Да му се обадя ли, че нямаш време?

— Абел да се е обаждал?

— Това е второто съобщение. Вечеря с тайнствен джентълмен в седем и половина в „Кок д’Ор“. Отзад има малка зала за поверителни срещи. Дърмот и Абел ще го доведат, за да сме сигурни, че никой не го следи. Изпитват опасения да го докарат тук.

— Хитро. — Той погледна часовника си. Четири и половина.

— Обади се на Шонеси. Кажу му, че разполагам с петнайсет минути в пет.

Тя се изсмя.

— Господи, Марти, ти ще му вдигнеш кръвното още преди да те види.

— Искам само да се уверя, че е наясно, че генералният прокурор на щата е по-високо в йерархията от един второразреден щатски сенатор.

— Какво мислиш, че си е наумил?

— Той е политическа курва. Ще се опита да изкопчи сделка за приятелчетата си.

— Мислиш ли, че Дилмор се притеснява от нещо? След Джейн той е най-печеният адвокат в щата.

— Това е криминално дело.

— Точно затова е взел Нийл Джармън.

— Наоми, Шонеси има готово предложение в джоба си. Обзалагам се на един долар.

— Не мога да си позволя да залагам заплатата, която ми плаща щатът.

— Мъчно ти е за доброто старо време на Гейлърд Стрийт?

Наоми беше с Вейл, откакто той бе започнал да гради репутацията си на най-безкомпромисния защитник в щата, преди седемнадесет години. Бяха работили в къщата на Вейл в една възстановена част на града преди той да стане окръжен прокурор.

— Да не се майтапиш? Парите бяха добри, но клиентелата... — Тя остави изречението недовършено.

— По дяволите, Наоми, клиентелата си е все същата, само че сега е от другата страна.

Вейл отиде в банята и наплиска лицето си със студена вода. Наоми го чакаше с хавлиена кърпа да свърши.

— Как е старият Рой тези дни? Не му ли е време вече да излиза в пенсия? — попита тя.

— Не съм много сигурен. Шейсет, шейсет и пет, там някъде. А той никога няма да се пенсионира. Ще стане като Стрьом Търмънд — беззъб, одъртял пръдльо, който само увонява легислатурата.

— Последните две години направо се е издул като балон. Станал е същински Джаба.

— Ще му предам думите ти.

— Да не си посмял.

Имаше време, когато репутацията на Рой Шонеси като най-безкомпромисен политик в щата беше сериозно разклатена. Бившият чикагски паразит се бе издигнал от щатски представител до генерален прокурор на щата, после до държавен секретар на щата. Той беше щатският политически първожрец, „страшилището“, което държеше младите и напористи момчета в стойка „мирно“. Шонеси бе подкрепил Кливланд Бригс, един неизвестен, в битката срещу свой бивш съюзник, встъпилия в длъжност Харолд Грос. Беше ръководил кампанията на Бригс, като бе използвал натрупаните през годините политически задължения към него, бе заплашвал, бе се подмазвал, бе привличал гласове. Четиридесет години го бяха брулили

политическите ветрове, бе преживял пет администрации — и доказа, че все още не е загубил политическата си хватка. Младите демократи, които си търсеха политически офис, пътуваха от цялата страна, за да го поканят на обяд или вечеря, с надеждата да получат от него безценен съвет срещу черпнята.

И губернаторът Бригс му дължеше голямо уважение.

Той беше човекът, успял да привлече на негова страна всички гласове, необходими му да съкрушат опозицията. Не една стара кримка трепереше, когато Шонеси звъннеше по телефона или се отбиеше за някоя приказка.

Мартин Вейл беше единственият трън, който упорито не искаше да излезе от петата на Шонеси. По ирония на съдбата Вейл се бе издигнал от щатския най-безмилостен защитник през стола на областния прокурор до генерален прокурор на щата благодарение на Шонеси. Иронията се състоеше в това, че Шонеси бе успял да го убеди да смени положението си на най-непреклонен защитник в щата с това на главен обвинител на Чикаго. В политическо отношение беше много по-благоразумно да го привлекат на щатска страна, един наистина мъдър ход, само дето първото нещо, което Вейл направи на новото си място, беше да подложи на углавно преследване по криминално дело една корпорация и двама градски съветници за незаконни сделки, като малко остана да вкара в кюпа и самия Шонеси, който бе успял овреме да се отдръпне от корпорацията. За да го махне от гърба си, Шонеси бе уговорил губернатора да го назначи за генерален прокурор на щата — нещастникът Оскар Левинсън бе пипнат от обектива на един амбициозен папарак в колан с жартиери и високи токчета да се гушка с една курва с тарифа хиляда долара на нощ, която имаше завързан на кръста си изкуствен член. И бе подал оставка още преди сутрешното издание да гръмне.

Сега отново бяха в състояние на война. Вейл бе подложил на углавно преследване по криминално дело изпълнителните директори на два от най-големите индустриални гиганти в страната, шефа на отдела по охрана на околната среда, двама от неговите служители, четирима щатски комисионери и главата на най-печелившата компания за разработки на земи в щата — всички или основни политически спонсори, или твърди поддръжници на губернатора и повечето от неговите съюзници в легислатурата. Обвинението беше рекет и

включваше корумпиране на държавни служители, пране на пари, незаконно използване на правителствени фондове, нарушаване на законите за охраната на околната среда в щата и различни други тежки престъпления. Окончателната ирония беше, че самият Вейл бе преписал наново статута за рекета, използвайки за модел федералните статuti за случаите по РИКО. После успешно бе лобирал проекта си през легислатурата. Беше го направил без много шум. Повечето от законодателите дори и не прочетоха поправките.

Случаят бе привлякъл вниманието на нацията, защото засягаше две от основните промишлености на страната, обвинени, наред с другите неща, в съзнателно нарушаване на законите срещу замърсяването на околната среда и подкупването на изследователи от природозащитните агенции с цел прикриване опасното ниво на замърсители, които се изхвърляха във въздуха, водата и почвата. Но това беше само върхът на айсберга. Те бяха сформирали един дяволски съюз с разработчика и в продължение на години трите корпорации бяха управлявали окръга както им скимне, подкупвайки политици, контролирайки един безсрамно неетичен ежедневник с реклами, като дори бяха избягвали плащането на данъци за милиони долари чрез подкупване на данъчни служители. Пипалата на този аморален алианс бяха проникнали дълбоко в окръга, корумпирайки зоновите съвети, съветите по здравеопазването, шефове на отдели, дори и главите на двете местни политически партии. Те бяха злоупотребявали по възможно най-лошия начин с властта и бяха съсипали всеки човек, осмелил се да се възправи срещу империята им.

Вейл бе прекарал осемнадесет месеца, използвайки енергията на целия си млад екип, известен като Дивата банда на Вейл, за да заведе дело по параграфите на РИКО срещу президентите и генералните директори на трите корпорации, четирима от комисионерите с право на глас, двама свалени комисионери, трима щатски служители, шефа на окръга и шестима членове на съвета по здравеопазването. Делото бързо бе привлякло вниманието на националната преса и щеше да се отразява широко и по телевизията.

Политическият елит вече считаше Вейл за крайно опасен и неуправляем враг.

За което той не даваше и пет пари. Поради което беше единственият човек, способен да извади от релсите Рой Шонеси.

От едър и здрав мъж, Шонеси се бе превърнал в някакво подобие на Буда благодарение на алкохола, добрата храна и застоялия живот. Ръцете му представляваха пухкави пъпешки. Лицето му — балон с прихлупени очи, които бляскаха алчно под клепачите. Масивните му пръсти бяха склучени върху гърдите, а палците непрестанно се триеха един о друг. Издутите му от холестерола устни бяха сгърчени презрително в нещо, което някой неподозиращ нищо човек би взел за усмивка, и в добавка той беше плешив като яйце.

Седеше на любимия си стол по средата на всекидневната на президентските покои. Един не по-малко внушителен диван подпираше срещуположната стена, а пред него имаше масичка за кафе с размерите на маса за билиард. Барът в ъгъла пращеше от луксозни напитки също като кръчмата в „Риц“. Когато Вейл влезе, Шонеси му махна и му посочи дивана.

— Дай на този джентълмен нещо старомодно и после си свободен за известно време, Джордж — обърна се Шонеси към бармана, без да го гледа. Джордж приготви старомодния коктейл, донесе го на Вейл и излезе безмълвно.

Шонеси въздъхна и поклати глава.

— По дяволите, какво да правя с теб, Марти? Всеки път, когато те повиша, ти се извърташ и ме изритваш в ташаците. — Гласът на Шонеси представляваше полуръмжащ шепот.

— Странно, аз пък си мислех, че губернаторът ме е избрал да запълня празното място, оставено от Оскар.

Шонеси повеси долната си челюст и повдигна вежди.

— Хайде да не си играем игрички, какво ще кажеш? Какво искаш, губернаторът да се вдигне чак от Спрингфийлд и да дойде тук, за да ти целуне задника, само защото изритваш в ташаците най-големите политически контрибутори в щата? Да не си мислиш, че това шоу се приема добре в щата?

— Рой, не давам и пукната пара какво се приема добре и какво не се приема добре в щата. Аз си върша работата.

— Работата си! Що за шибана работа! Да разрушаваш окръга, да изхвърляш стотици хора на улицата. Това ли ти е проклетата работа? Аз самият бях навремето генерален прокурор на щата, както може би си спомняш. Аз знам каква е работата на щатския генерален прокурор и каква не е.

— Моя работа е да решавам това.

— Дрън-дрън. Този процес ще струва на данъкоплатците поне два милиона долара.

— Е, надявам се глобите да ги възстановят.

— Господи, ти никога няма да се промениш. — Шонеси се приведе напред и смени тактиката. Дори се насили да се усмихне.

— Виж, момчето ми, да предположим, че ти кажа, че съм упълномощен да направя сериозно предложение за примирие. Да спестим на данъкоплатците допълнителни разходи и да те освободим да си гледаш другите работи.

— Тук става дума за цял куп много сериозни престъпления. Хора ще влязат в затвора, Рой. Аз бих те посъветвал да се държиш настрана от някои лица. Мръсотията полепва, нали знаеш.

— Том Лейси е съветник в икономическия екип на президента, за Бога! А Харолд Гросман е почетен председател на Националната асоциация за борба с рака.

— Искаш ли да направим един облог, Шонеси? Още преди процесът да приключи, президентът ще приеме оставката на Лейси, която вече е написана и подписана — остава само да ѝ сложат датата. Хората от Раковата асоциация пък по всяка вероятност ще прекъснат договора си с Гросман.

— Винаги си бил оптимист. Наистина си мислеше, че Стемплър има раздвоена самоличност. И се хвана на въдицата му, нали?

Вейл се усмихна и поклати глава.

— Все забравям, че си майстор на дребното заяждане.

— Е, какво пък, по дяволите. Той прецака съдията, прокурора, всички. Което ми напомня за едно друго нещо. Как е госпожица Венъбъл? Планирате ли да се ожените?

— Не ставало дума за това, сенаторе.

— Питам се какво ли е да лягаш при жена, която прави по два милиона на година, докато ти все още продължаваш да цоцаш държавната цица?

Вейл не се поддаде на провокацията.

— Все забравям и че нямаш никаква класа.

Престорената веселост на Шонеси изчезна в миг. Очите му блеснаха от гняв.

— Тук съм само защото полагам усилия да разреша една много гадна ситуация. Никой не иска да затворят заводите и никой не иска да ходи в затвора. Казах ти, че получих оферта. Искаш ли да я чуеш?

— Обзалагам се, че си изповръщал и червата, когато си разбрал, че съдия ще е Патриша Робъртс. А не някой от онези дърти мръсници, които ти се разписват на ведомостта от деня, в който са се научили да пишат. Една почтена, корава дама, която не можеш да докоснеш и с малкия си пръст.

— Попитах те, искаш ли да чуеш офертата?

— Ти ми правиш оферта, защото не можеш да се справиш със съдията, не можеш да купиш прокурора и не можеш да се добереш до свидетелите. Нямах абсолютно нищо, за което да се хванеш, Рой. Как ли се чувства човек в твоето положение?

— Искаш ли да чуеш шибаната оферта, или не?

— Ти, изглежда, изобщо не слушаш какво ти говоря. Тук изобщо не става дума за пари. Искам всички да научат до каква степен е способна една страна да се корумпира и как става това. Изпращаме съобщение на всички, които имат уши да слушат. Ако някой от управляващите щата отиде на топло и бъдат присъдени ясни глоби, така че хората на щата да си получат нещичко обратно, това няма да е малко.

— Ще се върна и ще им предам, че си имаме един тъп задник за прокурор и че той плаче да се озове на първите страници на вестниците. Работата ще се раздуха здравата при обжалване — ако се наложи да обжалваме, което не е много вероятно.

— А аз си мислех, че действаме съвместно в интереса на обществото. Сега слушай внимателно какво ще ти кажа да предадеш на аверчетата си. Върни се и им кажи, че сделка няма да има — освен ако не са съгласни да направят пълни самопризнания и да се оставят на милостта на съда.

Веселото настроение на Шонеси се завърна.

— И какъв ще ни е процентът от цялата тая работа?

— Никакво излагане пред публиката освен самите признания, и никакъв продължителен процес, при който ще бъдат на устата на всички масмедии най-малко два месеца.

— Ще изгубиш, Марти. Ще ти го начукат и ще те оставят да се мумифицираш точно както онзи път... кога беше, преди двайсет

години? Точно за това става дума, нали? Стига с тая ирландска гордост. Пресата от цялата страна се е събрала тук. Топките ти ще се свият като грахови шушулки, когато се изправиш пред тях.

Вейл повдигна рамене и се засмя.

— Може вече и да са се свили. — Отиде до вратата, спря и се обърна към политикана. — Опичай си акъла, Шонеси. Дръж се подалеч от тия играчи. Гледай какво правят президентът и хората от Раковата фондация и си имай едно наум. Съветът ми е безплатен.

— И аз ще ти дам един. В този щат с теб е свършено. Никога вече няма да заемеш обществена длъжност и всеки съдия в щата ще те изритва в топките всеки път, когато припариш до съда. По-добре кажи на майка си да не изгърва работата си на час.

— О, тя ще изпита истинско облекчение, когато ѝ предам съвета ти, Рой. До скоро виждане в съда.

„Кок д’Ор“ беше най-добрият ресторант в града — отлична френска кухня и отличен главен готвач. Вейл отиде първо там, като се промъкна в закътаната малка зала през кухненските помещения. Трима от следователите му бяха в кухнята — двама с престилки на готвачи и един облечен като сервитьор, който кимна към вратата на служебното помещение.

Това беше малка комфортна стая с голяма маса, която събираше осем души, макар че в единия ѝ край бяха подготвени само две места. На масата имаше блюдо с фъстъци и бутилка червено вино. Вейл седна на масата и нападна фъстъците. След пет минути вратата се отвори. Абел Стенър и Дърмот Флахърти влязоха първи, а след тях и Херман Крамър, който за момент застина на прага.

Крамър, бившият администратор на окръг Гранд, носеше плътно прилепнал костюм, бяла риза и вратовръзка на бели и червени ивици; приближаваше петдесетте, главата му бе почти олисяла. Едър мъж с двойна брадичка и с вида на човек, скоро напълнял. Бдителните му очи се стрелнаха навсякъде из помещението, докато накрая се спряха върху Вейл, който седеше на масата и го съзерцаваше със студените си сиви очи.

Крамър пристъпи в стаята, а Флахърти и Стенър излязоха и затвориха вратата.

В стаята бяха само двамата.

— Господин Крамър, аз съм Мартин Вейл. — Той се изправи и протегна ръка. Крамър я стисна предпазливо, ръката му леко трепереше.

— Не съм сигурен дали изобщо трябваше да идвам тук при вас, господин Вейл. Господин Стенър и...

— Флахърти.

— Да, Флахърти. Те казаха, че е за мое добро да дойда да вечеряме заедно.

— Заповядайте, седнете, господин Крамър.

— Може би трябваше да извикам господин Джармън.

— Неподходяща идея.

— Просто не знам. Искам да кажа, защо сте толкова заинтересован да ме поканите на вечеря?

Вейл се усмихна.

— Приятелство. Сърдечност. Сигурно няма да ми повярвате, но аз съм заинтересован от благосъстоянието ви.

— Да, сигурно е така, само дето ме обвинихте, че съм откраднал почти всичко с изключение на Статуята на свободата.

— Това не е даване на писмени показания под клетва, господин Крамър. Няма никакви пречки от страна на закона да вечеряме заедно. Но ако се чувствате неудобно...

— Мисля, че казах всичко на госпожата ви при даването на писмени показания под клетва.

— Двамата с госпожа Парвър понякога малко поизбързваме, Херман. Имате ли нещо против да си говорим на „ти“?

Крамър кимна със страхопочитание.

— Добре. Казвай ми тогава Марти. Така или иначе, мислех си, че можем да изгладим нещата преди да застанеш пред съда. Искам да бъда честен с теб.

— Защо ти е да се тревожиш заради мен? — попита подозрително Крамър.

— Изглеждаш ми порядъчен човек. Чудесно семейство, прекрасни деца. В никакъв случай не бих искал да ги видя да страдат.

— Никой не може да ми направи нищо. Наел съм най-добрите адвокати в щата.

— Наистина ли мислиш, че Роджър Дилмор и Нийл Джармън са на твоя страна?

Крамър се приведе напред и саркастично каза:

— Те са мои адвокати, Марти.

— Не, те са адвокати на Том Лейси и Харолд Гросман. Именно те са хората, които им плащат, и те са онези, които ще бъдат защитавани от тях. Наистина ли мислиш, че те дават пет пари за някой си Херман Крамър?

— Те знаят, че аз... — Той спря по средата на изречението.

— Знаят, че ти какво?

— Можем ли да пийнем нещо преди вечерята? — попита Крамър, променяйки темата на разговора.

— Разбира се. — Вейл натисна един бутон под масата и човекът от екипа му, дегизиран като сервитьор, влезе с менюто.

— Какво ще пиеш, Херман?

— Водка мартини с маслина, чисто.

— А вие, сър? — обърна се към Вейл сервитьорът.

— Перие с лед. Ще поръчаме вечерята след аперитива.

— Да, сър.

Сервитьорът излезе.

— Не пиеш ли?

— Току-що пийнахме с един приятел. Рой Шонеси, може би го познаваш.

Крамър преглътна с усилие.

— Господин Шонеси е твой приятел?

Вейл загреба шепа фъстъци.

— Всъщност Рой беше човекът, който ме издигна на поста щатски генерален прокурор.

— Шегуваш се. — Крамър придоби съвсем разтревожен вид.

— Познавате ли се?

— Срещали сме се веднъж.

— Наприказва ти куп глупости, нали?

— А?

— Нали знаеш, няма за какво да се тревожиш, всичко е потулено, такива ми ти работи.

Крамър не отговори.

— Рой е много убедителен пич, Херман. Способен е да продаде хладилник и на ескимос. Предполагам, че те е убедил, че няма за какво

да се тревожиш. За тях убийството е все едно да не си платиш квитанцията за паркинга.

— Убийство?

Сервитьорът влезе с напитките, купа хляб и масло.

— Давай, Херман, избери си каквото искаш от менюто. Аз ще си взема салата, пържола, средно опечена, и варени картофи. — Вейл отчупи парче от фразелата и го захапа, без да го намаже с масло. Крамър си поръча гъбена супа, агнешко печено и пържени картофи.

— Хлябът е направо вълшебен, Херман.

— Какво искаш да кажеш с това за убийството?

— Мисля, че е убийство, защото онова, което „Уестърн“ и „Атлас“ и компанията „Лейксайд“ са направили с Гранд, си е чиста проба убийство. Как е семейството?

— Много трудно го понасят. В гимназията са много жестоки, знаеш как е. Непрекъснато тормозят момчетата ми, че съм откраднал от хазната на щата. А никога не съм посегнал дори и на десетаче.

— Никой не е казал такова нещо. Ти сам каза, че си допуснал грешка при управление на фондове.

— Но не съм присвоил нищо!

Вейл се приведе към Крамър, усмихна се и съвсем тихо каза:

— Не се прави на гъз, Херман.

— Какво?!

— Да не си мислиш, че ние — офисът на щатския генерален прокурор, сме си съчинили цялата история? Че разполагаме само с предположения? О, хайде, знаеш много добре колко близо сме до всичките ви далавери. Но така или иначе, не това е главната причина сега да вечеряме заедно.

— Защо вечеряме заедно, господин Вейл?

— Марти.

— Мисля, че е по-добре да си останем на „вие“.

— Добре. Искам да си поговорим за бъдещето ви.

— Бъдещето си ми е наред. Имам си хубава работа, до пенсия...

— Това ли ви казва „Лейксайд“? Това е мястото, където сте отишли да работите след като сте напуснали окръга, нали?

— Точно така, в отдела за недвижими имуществата.

— И ще си останете там до пенсия.

— Точно така.

— Те явно имат изключително високо мнение за ръководните ви способности и умения.

— Предполагам.

— Колко време работихте за щата?

— Осемнадесет години.

— И с каква годишна заплата напуснахте?

— Деветдесет и две хиляди долара и петстотин. Защо?

— А в „Лейксайд“ ви дават сто двайсет и пет хиляди, нали така?

— Е?

Вейл размаха ръце.

— Само попитах. Трябва наистина да сте много добър професионалист.

Вечерята пристигна и сервитьорът се затрудни здравата, докато отвори бутилката. Корковата тапа се разтроши, от бутилката изблихна гейзер и заля реверите му. Вейл извъртя очи.

Херман неодобрително приведе глава.

„Добър подход“ — помисли си Вейл.

— Та да се върнем на думата си — продължи Вейл. — Значи сто двайсет и пет бона на година. Според мен това е доста височка заплата за човек, който допуска грешки при управлението на фондове, губи регистри...

— Това го твърдите вие — прекъсна го гневно Крамър.

— Съжалявам. За човек, за когото се говори, че е направил всички тези неща.

— Може би все пак трябва да извикам господин Джармън.

— Работата на господин Джармън е да ви накара да се отпуснете, Херман — каза Вейл и започна да се храни. — Работата на господин Джармън е да се увери, че се придържате към историята, която те са съчинили. Работата на господин Джармън е да защитава клиентите си. Аз съм сигурен, че той няма да ви каже, че ви очаква обвинение в лъжесвидетелство и възможно съучастничество в убийство, след като този процес приключи.

Херман беше на косъм да избълва всичко погълнато.

— Убийство?! Какво имате предвид?

— Ще стигнем и дотам. Имам няколко въпроса във връзка с някои от вашите отговори при даването на показания под клетва с госпожа Парвър.

— Не, не! Какво беше това за убийството, какво искате да кажете?

— Спомняте ли си Джими Доктора?

Крамър пребледня.

— Доктора?

— Да, Доктора. Истинското му име е Джими Фокс.

— Аз не...

— Излежава доживотна присъда в Джолиет за убийството на един мъж на име Морган.

— Боб Морган.

— Точно така. Сега спомнихте ли си го?

— Познавах Боб Морган.

— Имам предвид Джими Фокс. Спомняте си Джими Фокс, нали?

Над веждите на Крамър избиха ситни капчици пот. Вилицата му с парче агнешко замря във въздуха.

— Нисичък, малко мършав. Поне е такъв сега. Сигурно и на вас пет години в Джолиет ще ви се отразят по същия начин.

— Не си спомням...

— Позволете ми поосвежа малко паметта ви. Вие сте пристигнали в едно малко градче, Талман. В един мотел.

— „Баварската странноприемница“. Десет часа. Стая... аа, 111, на първия етаж. Стаята има врата към съседната 112. Почуквате на вратата, Джими Доктора отваря, удостоверява самоличността си с шофьорската си книжка и вие му предавате пратката. Сега вече спомняте ли си?

— Мисля, че той има предвид някой друг.

— Според компютъра на хотела вие сте се регистрирали със собственото си име. Херман А. Крамър. Платили сте с личната си кредитна карта.

Устата на Крамър пресъхна. Той излочи чашата си с вода, след което си допи с вино.

— Това... не ми говори нищо.

— Също както при подписването на договора с окръга — не сте прочели написаното със ситен шрифт. Нали си спомняте — от вашите показания под клетва?

Крамър облиза устни.

— Да. Имаше нещо такова. Това беше доста отдавна. Преди четири или пет месеца. Но така си беше, пропуск от моя страна. Нека ви обясня, господин Вейл...

— Какъв беше договорът ви с окръг Гранд?

— Първо беше за три години, подновен за седем, после шест. — И в него се твърдеше, че вие сте напълно запознат с всички закони на щата, свързани с изпълнението на служебните ви задължения, нали?

— Вижте, това вече го изяснихме. Че не съм прочел договора преди да го подпиша и така нататък. Това вече го изясних.

— И сега вече законът ви е напълно ясен?

— О, да, сега вече ми е ясен.

— Ами тогава защо не ми го разясните и на мен?

— Ами, той определя... че не може да вземаш пари от един правителствен фонд и да ги слагаш в друг. Искам да кажа, че не може тези пари да се прехвърлят насам-натам, както ти скимне.

— И така, ти имаш разрешение от правителството да изразходваш средства за образователни цели и не можеш да сложиш тия пари в, да кажем, фонд за нужди от общ характер, нали така? Или където и да било другаде освен за целта, за която са предназначени, нали?

— Да. Вече изясних всичко това.

— Не съвсем, Херман. Виждаш ли, това е един от пунктовете, където си имаме проблеми. По-рано си твърдял, че не разбираш това правило.

— Сега вече ми е ясно.

— Но по време на даването на показания под клетва не си бил наясно, макар че това е закон, а когато си поемал тази работа в областната администрация, си положил клетва, включваща заявление от твоя страна, че *познаваш* закона и си наясно с отговорностите си.

— Аз...

— Разбираш ли, този нов проблем се състои в това, че твоята работа като администратор е изисквала... изисквала е да си наясно със закона и да го спазваш, когато си имаш работа с щатски и правителствени фондове. Като администратор ти често си имал работа с предназначени за дадени цели щатски и федерални пари. И за да изпълняваш задълженията си според закона, ти си бил длъжен да познаваш правилата.

— Казах ви вече, че това съм го изяснил.

— Аха. Нека повторим още веднъж, Херман: ти си приел работата на администратор, без да познаваш юридическите отговорности, свързани с тази длъжност. Когато си казал на госпожа Парвър, че не си бил наясно с последствията от смесване на фондовете, ти си извършил престъпление. Джармън не ти ли го е разяснил?

— Престъпление?

— Нарушение на щатския закон по РИКО е да се приема длъжност, включваща боравенето с бюджетни средства, ако при приемането на тази длъжност ти си свидетелствал, че си запознат с всички законови положения, свързани с тази работа. Така че ако си излъгал за това и после си присвоил неправомерно такива фондове, ти си виновен в престъпления по два параграфа — неправомерно присвояване и лъжесвидетелстване.

— Лъжесвидетелстване!

— Или си излъгал, когато си казал, че не разбираш закона, когато си приемал работата, или си извършил престъпление, ако си разбирал закона и въпреки това си присвоил неправомерно тия фондове.

— Не ви разбирам.

— Ще ме разбереш — увери го Вейл. — Ти си мислиш, че всички големи клечки са зад гърба ти. Събуди се, Херман. Те ще те прецакат още преди да се усетиш, защото потъват, и то много бързо, и ако не си хитър, ти не само ще потънеш с тях, но когато процесът приключи, ще трябва да те задържим и като съучастник в убийство. И лъжесвидетелство. Имаш гарантирани тридесет до четиридесет години строг тъмничен режим. Без право на помилване.

Херман заби вилицата си в агнешкото печено и прошепна едва чуто:

— Може би все пак трябва да извикам господин Джармън.

— Господин Джармън не дава и пукната пара за теб. Господин Джармън ще се впусне във вихрен танц на улицата в мига, в който научи, че си си пръснал черепа.

— Глупости!

— Единственият интерес на Джармън към теб е да те държи отпред. Да се увери, че продължаваш да лъжеш от свидетелската скамейка. Мислиш си, че той ще се погрижи за теб след като процесът

приключи? Кой ще му плаща дневния хонорар от хиляда долара? „Уестърн Пълп енд Пейпър“? „Атлас Кемикъл“? Няма ли да поумнееш някога, Херман? Вълшебната фея отдавна е мъртва. Но...

Вейл извади клетъчния си телефон и го сложи пред Крамър.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, обади се на Джармън. После ще оправя сметката за вечерята и ще си тръгна, а следващия път, когато продължим разговора си, ще бъде, когато си седнал на скамейката.

— На скамейката?

— Имам предвид мястото на свидетелите.

— Той ми каза, че може изобщо да не ми се наложи да давам свидетелски показания. Че може дори и да не ме вика.

— Ако не го направи той, ще го направя аз. Мисли върху това, докато хапваш агнешкото.

— Аз, ааа... такова, не съм гладен.

— Да не загуби апетита си?

Крамър не отговори. Заби поглед в чинията си и разсеяно зачовърка храната с вилицата.

— Какво да правя? — прошепна накрая той.

— Да се събудиш. Да разбереш, че твоята единствена отговорност тук и сега, в тази стая, е за Херман Крамър и никой друг. Още в този момент ти си отговорен по обвинения за извършване на длъжностно престъпление, неправомерно присвояване на фондове, лъжесвидетелстване, и изскачат все нови и нови. Мен обаче много повече ме интересуват типове, които стоят зад цялата тази работа.

Типовете, които Дилмор и Джармън в действителност представляват. Типовете, които са ти казвали какво да правиш и кога да го направиш. Ти си направил точно това, което са ти казвали да правиш, нали, Херман?

Никакъв отговор.

— И искам от теб да се замислиш също така и върху Джими Доктора и плика, който си му предал в Баварската странноприемница в Талман. Знаеш какво е имало в плика, нали, Херман?

Херман бавно поклати глава.

— Десет хилядарки. Цената за премахването на Боб Морган.

— Изобщо не съм отварял плика, господин Вейл, кълна се в Бога. Не знам какво имаше вътре.

— Кой ти го даде?

Адамовата ябълка на Крамър заподскача като корк на въдичарска корда.

— Кой ти даде плика и ти каза какво да направиш онази нощ, Херман?

— Те ще ме убият — изхърка Крамър.

— Никой никого няма да убива повече. Ти правиш онова, което е правилно, и никой няма да те докосне и с пръст. Обещавам.

— Какво искате да направя?

— Най-простото. Да кажеш истината. Не се позовавай на Петата поправка на конституцията. Просто кажи истината. Не е трудно. Не е необходимо да запомняш никакви лъжи, не е необходимо да са страхуваш, че можеш да допуснеш грешка. Просто разкажи какво точно се е случило.

— А какво ще стане с всички онези обвинения? Онова за... убийството?

— Не мога да ти обещаю предварително нищо. Но ако ти кажеш какво точно се е случило, мога да ти обещаю следното: ще използвам цялото си влияние пред съдията, за да не влизаш в затвора дори и за един ден.

— Включително и по делото за убийството?

— Кой ти даде плика?

— Джефри Самърс.

— Вицепрезидентът на компанията „Лейксайд“?

Херман кимна.

— Да, Джефри Самърс.

— Някой видя ли ви, когато ти го даваше?

— Имаше и още един човек.

— Комисионерът Стюарт.

— И това го знаете, така ли?

— Той е осъществил първоначалния контакт с Доктора.

— Бяхме в колата на Сид на паркинга зад търговския център. Към осем и половина вечерта.

— Какво ти казаха?

— Просто да отида в Талман и да се нанеса в Баварската странноприемница. Сид ми каза, че е направил резервация. Каза ми, че

Джими Доктора ще удостовери самоличността си с шофьорската си книжка. После да му дам плика и да се връщам.

— Страхотни приятели имаш, Херман, няма що. Значи тези са хората, които ще те измъкват от бесилката, а? Те са те нахендрили като съучастник в убийство.

— Никога не съм искал да се набърквам във всичко това. Смесването на фондовете и всичко останало. Но те разполагаха с властта, господин Вейл. Те управляваха всичко. Беше като... Можеха да направят всичко, което си поискат. Всички трепереха пред тях.

— Боб Морган не трепереше.

Крамър вдигна поглед към Вейл, очите му се насълзиха.

— Вие казвате, че съм помогнал да го убият.

— Ти не си знаел какво вършиш. Забрави това. Само го кажи, когато застанеш пред съда. Кажи им точно как се е случило. Нека да ти кажа какво ще стане после, Херман. Приключваме с вечерята, аз плащам сметката, и господин Стенър и господин Флахърти те откарват у вас. След като си отидеш тази вечер, ще разговарям с теб едва на кръстосания разпит. Помисли си за всичко това. Поговори и с жена си на тая тема. Не споменавай за срещата ни на никого. И помни, никога не е късно човек да започне отначало.

— Мога ли да получа онова... как беше... статут на защита на важни свидетели?

— Първо направи каквото трябва. После ще си поговорим и за бъдещето ти. Решението е в твоите ръце. Хайде сега приключи с вечерята си.

— Дами и господа от съдебното жури, казвам се Мартин Вейл. Аз съм генерален прокурор на щата Илинойс. Преди всичко, позволете ми да ви благодаря, че отделихте от личното си време, за да изпълните дълга си в този съд. Няма да ви заблуждавам, това ще бъде една много трудоемка и продължителна работа. Но се надявам накрая справедливостта да възтържествува и всички да са доволни. Делото, което изнасям пред вас, е за углавно преследване по обвинителния акт съгласно статутите на щатския закон РИКО. Това ще е един много сложен процес и аз ще положа всичките си усилия да го осветля и да илюстрирам защо престъпленията, които ще ви представя, нарушават този закон. Знам, че по-голямата част от вас вероятно си мисли за рекет със замесени гангстери — мафията, наркотици, нелегални лотарии и

проституция — но съгласно закона РИКО деянието рекет се дефинира като *всякакво* действие или *заплаха*, включващо убийство, отвлечане, умишлен палеж, грабеж, подкупване, изнудване, злоупотреба с държавни фондове, банкови измами; злоумишлено влияние върху свидетел, жертва или информатор; пране на монетарни инструменти, нарушаване на законите на щата за опазване на околната среда или всяко друго углавно престъпление, свързано с току-що споменатите деяния.

Звучи малко сензационно и раздуто, нали? Да, така е. Този щат притежава най-безкомпромисния и най-изчерпателен закон РИКО в тази страна. И настоящият случай касае множество от наказанията, включени в този закон.

Жертвите на тези престъпления са били данъкоплатци, притежатели на частни домове и гласоподаватели от окръг Гранд. Хора като вас, които са се доверявали на избраните от тях държавни служители и лидерите на бизнеса и са били излъгани, предадени и в някои случаи изложени на смъртна опасност поради собственото си доверие. Деяния, за които ние ще докажем, че са отвратителни и често даже извън всякакво човешко разбиране.

Щатът ще докаже чрез наличието на неопровержими факти, подкрепяни от обстоятелствени доказателства, че обвиняемите по това дело в продължение на последните десет години са заговорничели с цел нарушаване на по-голямата част от тези закони при пълно незачитане на хората, избрали ги на тези постове.

Някои от обвиняемите са изтъкнати хора; някои от тях даже са и с изключителна известност. Някои от обвиняемите са изборни държавни служители. Някои от тези обвиняеми са щатски и областни работодатели — вашите работодатели. Някои са углавни престъпници с множество присъди.

За да докажем обвиненията по този случай, ние трябва да докажем, че най-малко два от тези актове на рекет са включвали *всичките* обвиняеми. С други думи, хората, изброени в този обвинителен акт, са работили съвместно, като съзнателно са изграждали мрежа от измами, лъжи и престъпна дейност, която е коствала на данъкоплатците и гласоподавателите на окръг Гранд милиони долари данъци, навредила е на здравето и благосъстоянието им и е контролирала техните заплати и имуществени показатели.

Обвиняемите са мамели хората от областта при прибирането на данъците им и са ги лишавали от правото им на участие в управлението на собственото им правителство.

Ние ще покажем, че посочените три корпорации са встъпили в заговор при провеждането на тези престъпни деяния. Че систематично и съзнателно са отравяли въздуха, водата и земята на окръга, подправяли са болничните регистри, отразяващи трагичните вродени аномалии и смъртни случаи, породени от тези нарушения. Че са застрашавали живота на приятелите си, съседите си и собствените си служители. Че са подкупвали областните и щатските длъжностни лица, прикривали са опасни нарушения на законите, които защитават гражданите от замърсявания на околната среда, застрашаващи здравето на цялото общество. Че са нарушавали местните зонове постановления на муниципалния орган за своя собствена изгода и за изгодата на своите помагачи. Че са подкупвали шефовете на министерства, журналисти от вестници, адвокати, лекари и други граждани като вас, за да продължават незаконните си и престъпни деяния. И накрая, че са злоупотребявали с щатски и федерални фондове за своя собствена изгода.

Ще ви върна десет години назад, за да ви докажа, че тази рекетъорска дейност е умишлена и продължителна.

Ние ще ви докажем, че тримата мъже, главните изпълнителни директори на три от най-могъщите и уважавани корпорации в Америка, Том Лейси от „Уестърн Пълп енд Пейпър“, Харолд Гросман от „Атлас Кемикъл“ и Уорън Смит от „Лейксайд“, съзнателно и злонамерено са действали съвместно и са направлявали тези дейности... една цяла мрежа от алчност и злоупотреба с общественото доверие, което е един шокиращ, разтърсващ и трагичен коментар за неморалната злоупотреба с властта. Една мрежа толкова всепроникваща, че ние настояхме и получихме правото за промяна на мястото на разглеждане на делото извън Гранд, защото не бихме могли да се доверим на съдиите и съдебните, длъжностни лица на окръг Гранд.

Не се оставяйте да бъдете заблудени или подведени от заеманите длъжности или титлите на тези хора, от техния чар или слава. Те са престъпници, чиито престъпления са разрушавали околната среда на невинни хора като вас, на хора, които са им вярвали и са били лъгани

от тях, заблуждавани и предавани. Ние ще покажем, че когато пред тях са се изправяли невинни хора, изпълнени с надеждата да променят нещата, тези престъпници често са отвърждали със зловецко унищожаване на живота и кариерите на хората, осмелили се да поставят под въпрос методите им. Никой не е бил недосегаем за тяхната алчност и арогантност.

Моля ви внимателно да разгледате доказателствата. Призовавам ви да не се подвеждате от имената и титлите им. Молбата ми към вас е да се поставите на мястото на гражданите на окръг Гранд.

Ще ви покажем този лабиринт от измама, фалшификации и заблуди посредством диаграми и схеми, сочещи връзката между отделните престъпления. Така че дори и самият закон да е труден за разбиране и вникване, с фактите няма да е така.

И накрая искам да ви помоля да въздадете заслуженото на тези чудовищни престъпления и да изпратите ясно послание на останалата част от страната, че порядъчните хора на тази земя повече няма да толерират престъпници под маската на лидери на обществото ни.

Благодаря за вниманието и за времето, което ни отделихте.

Повече от месец Вейл и сътрудниците му, адвокатите Шана Парвър и Дърмот Флахърти, представяха свидетел след свидетел, съдебни документи, банкови документи, доказателства, трупащи се едно връз друго, които постепенно оплетоха мрежа около Гросман и Лейси. Служители от фирмите им даваха свидетелски показания за среднощни изхвърляния в реките на киселинни отпадъци, случайни изтичания, омаловажавани до незначителни размери, прикривани нива на токсичност във фабриките. Дарил Хамилтън, инспектор от щатското ведомство по безопасност на околната среда, призна, че на едно празненство е бил ухажван от самия Лейси и после подкупен да фалшифицира доклади за чистотата на околната среда. Журналисти от вестниците свидетелстваха, че репортажите им са били преправяни или унищожавани. Посредници — че са били подкупвани с всичко, от нови изкуствени челюсти до ферма в Охайо. В центъра на водовъртежа на тази корупция бяха четирима областни посредници. Ако големите клечки бяха диригентите на измамата, то посредниците се явяваха изпълнителите.

Към края на делото на Вейл все още му оставаше да представи преки доказателства, недвусмислено уличаващи Уорън Смит в

съпричастност с престъпната дейност на останалите. Имаше достатъчно обстоятелствени доказателства, но Вейл съзнаваше, че делото му зависи от това, ще успее ли да свърже трите компании в едно.

Херман Крамър щеше да свърши тази работа. Той бе приел подкупи от изпълнителните директори на компанията, бе отклонявал суми от образователния фонд в общия, а оттам във фонда за обществени дейности, където те бяха използвани за разчистване на земи, строежи на пътища, разширяване на улици, дори и за запълване и пресушаване на блата, само и само „Лейксайд“ да може да се разраства, разраства... Херман Крамър беше човекът, който беше в течение на всичко. Той беше свързващото звено.

Първият свидетел, призован от Нийл Джармън, беше Херман Крамър.

„Какво става, по дяволите?“ — помисли Вейл.

Крамър не погледна към Вейл, докато заемаше мястото си. Джармън, мазен млад ньюйоркчанин в костюм на Армани, не си губеше времето. След предварителните въпроси: кой, какво, защо, той започна разпита си с най-болезнения въпрос.

— Господин Крамър, в качеството си на областен администратор, някога отклонявали ли сте съзнателно или злоупотребявали със средства в нарушение на раздел 2365 от щатския кодекс?

— Отказвам да отговарям на този въпрос на основание на това, че той може да се използва в моя вреда.

Вейл остана като попарен. Тъпото копеле не спазваше уговорката им. Той злобно се втренчи в Крамър, но свидетелят упорито гледаше пред себе си, докато рецитираше отговорите на следващите дванайсет въпроса.

— Отказвам да отговарям на този въпрос на основание на това, че той може да се използва в моя вреда.

Но още преди да прозвучи и последният отказ на Крамър, Вейл вече знаеше какво да направи.

— Нямам повече въпроси, ваша чест — заяви Джармън.

— Господин Вейл? — обърна се към него съдийката.

Вейл погледна часовника си. Беше 4:55. Той се изправи.

— Ваша чест, в момента нямам въпроси.

В залата се разнесе шум на недоволство, най-вече от групата на гражданите, които бяха изминали 120 мили от окръг Гранд, за да присъстват на процеса.

— Все пак настоявам господин Крамър да остане в ареста.

— Възражявам — реагира мигновено Джармън. — Господин Крамър е тук, готов да свидетелства веднага. Ако господин Вейл няма въпроси в този момент, господин Крамър трябва да бъде освободен.

— Ваша чест, вече е пет часът. Моля ви само за една отсрочка до утре сутринта, когато можем да започнем на свежи глави.

Съдийката Патриша Робъртс, красива жена с язвително чувство за хумор и вродено чувство за справедливост, се замисли за момент.

— Съвсем логична молба. Напомням на съдебния състав да не обсъжда този случай. Господин Крамър, очаквам утре да ви видя свеж рано сутринта. Съдът се оттегля до девет часа утре сутринта.

Тя удари звънеца и стана.

— Мислиш ли, че е казал всичко на Джармън? — попита Шана.

— Не. Мисля, че Джармън си въобразява, че е надхитрил всички. Крамър просто направи онова, което са му казали.

— Но защо му е на Джармън да прави това?

— Това е първият му изстрел. С него иска да ни каже, че играта ни със свидетелите му няма да стане.

— И какво ще правим сега? — попита Флахърти. — Крамър ни е нужен, за да нахлузим примката върху вратовете на „Лейксайд“ и Уорън Смит.

— Ще ги надхитрим — отговори Вейл.

В този момент Джармън повтаряше пледоарията си на предните стъпала на съда и представителите на масмедиите направо попиваха всяка негова дума. Вейл, Парвър и Флахърти напуснаха съдебната зала през входа за затворниците и се изнизаха през една странична врата. Абел Стенър ги чакаше в колата.

— Абел, имам една малка задача за теб — каза Вейл.

Крамър беше в залата за свидетелите малко преди девет. Беше страшно изнервен. Вейл щеше да се нахвърли върху него и той го съзнаваше напълно. По дяволите, той просто правеше онова, което му беше казал Джармън — позоваваше се на Петата поправка на конституцията при всички въпроси на Джармън.

— Но всички ще приемат, че аз съм виновен — бе изскимтял Крамър, когато Джармън му бе наредил да го направи.

— И какво от това? — бе отговорил Джармън. — Не могат да ти направят абсолютно нищо. Просто ме слушай и изпълнявай онова, което ти казвам, и не се тревожи за нищо.

Крамър обаче се тревожеше. Дали не беше затръшнал вратата, която му беше открянал Вейл?

Точно в девет часа вратата на залата се отвори и Абел Стенър влезе. Огледа се и после въведе Джими Фокс Доктора.

Крамър подскочи на стола си. Устните му се разтрепериха. Стенър поведе окования Фокс към него и му нареди да седне. Фокс седна и се втренчи безизразно в отсрещната стена.

Крамър целият се тресеше. Чу как съдийката влезе в съдебната зала, чу я как натисна звънеца си. В следващия момент страховитият му съсед се извърна и заби в него бледосините си ледени очи.

— Отдавна не сме се виждали, Херман — проговори той дрезгаво, след което отново заби поглед в стената.

Съдебният служител отвори вратата на свидетелската зала.

— Господин Крамър, ваш ред е.

Крамър се изправи. Трепереше, докато изтриваше потта от дланите си в панталоните. Докато излизаше от залата, чу за втори път гласа на Фокс.

— Много внимавай, Херман.

— Добро утро, господин Крамър, надявам се, че сте отпочинали през нощта — започна Вейл.

— Наред съм.

— Добре, тогава можем да започваме.

— Да, сър.

— Доколкото си спомням, вчера вие се позовахте на Петата поправка от конституцията при отговорите и на тринадесетте въпроса. Така ли е?

— Да.

— Сега, след като сте имали възможността да го обмислите, може би можем да започнем отначало.

Той се изправи точно пред Крамър, с ръце в джобовете, спокоен и отпуснат.

— В кой колеж сте учили, Херман? Мога ли да ви наричам Херман?

— Да. Разбира се. Учил съм в университета в Илинойс.

— Завършихте ли го?

— Дипломирах се със специалност бизнес администрация.

— Вие сте били пети по успех в курса си, нали?

— Да, така беше.

— Дипломирали сте се магна кум лауде.

— Да.

— Кога беше това?

Крамър се замисли за момент.

— През 1973 година.

— И се оженихте веднага след като завършихте?

— Точно така.

— Намерихте ли си добра работа?

— Да, сър, работих за „Хилдебранд и Кейро“ в Сейнт Луис.

— Това е фирма за данъчни консултации, нали?

— Да, сър.

— И после?

— После бях нает на работа като помощник-администратор в окръг Торънс. Две години по-късно администраторът напусна и аз заех мястото му.

— А как се озовахте в Гранд?

— Бях изкарал там три години, когато те — хората от Джеферсън — се свързаха с мен и ме запитаха дали желая да променя живота си.

— Кой дойде при вас?

— Посредниците Сид Стюарт и Дейвид Катлър.

— Колко печелехте тогава годишно?

— Тридесет и две хиляди долара.

— А те какво ви предложиха?

— Шейсет и шест хиляди и петстотин.

— Доста голямо повишение.

— Да, така беше.

— Нещо друго?

— Кола.

— Аха. И това беше кога... преди петнадесет години?

— Шестнадесет.

— Значи тогава сте били на около тридесет и една, тридесет и две години?

— Тридесет и една.

— С двама синове?

— Да. Чип и Бари.

— Значи когато сте се преместили в окръг Гранд, вие сте имали изключително висок доход, нали така?

— Да.

— Горд от себе си. Шейсет и шест хиляди и петстотин в ония дни бяха наистина добри пари.

— И все още са — кимна Крамър.

— И как се отнасяха към вас?

— Чудесно. Канеха ни на пикници, риболов. Нещата вървяха много добре.

— Купихте си къща?

— Да, сър.

— На каква стойност?

Джармън подскочи от стола си.

— Възраждавам, ваша чест. Няма пряка връзка с делото.

— Прокурор Вейл?

— Има пряка връзка, ваша чест.

— Съжалявам, господин адвокат. Отговорете на въпроса, господин Крамър.

— Шейсет хиляди.

— Яхта?

— Тридесет и две хиляди — каза Крамър.

— Друга кола?

— Да, сър, за съпругата ми. Хонда Акорд.

— Още колко, двайсетина хилядарки?

— Двайсет и две.

— Момчетата ви учиха в частно училище?

— Да.

— Доста разходи за толкова кратко време, нали, Херман? И как стана това?

— Сид ме представи на един търговец на автомобили, аз се заинтригувах, а той ми каза: „Не се тревожи, всичко ще се уреди.“ Банката ми даде добри заеми. Бяха много услужливи.

— Това беше „Файделити Тръст“?

— Да.

— Как се свързахте с тях?

— Господин Съмърс ме представи на Чарлз Торнтън, президента на банката.

— Този Съмърс да не е Джефри Съмърс, вицепрезидентът на компанията „Лейксайд“?

— Да.

— Как се запознахте с него?

— Той, Сид Стюарт и някои от другите посредници ходеха често за риба.

— Някакви жени, комар, пиянски истории?

— Нищо такова. Най-много по някоя бира на яхтата.

— И така, вие сте се сдобили с нова къща за шейсет хиляди, съпругата ви е получила нова кола, а вие нова яхта. И двамата ви сина са посещавали частно училище. Това е доста тежък товар за плещите ви.

— Доста тежък.

— И после дойде денят, в който Сид Стюарт ви помоли да му свършите някоя работа?

Крамър се замисли за момент преди да отговори.

— Да.

— Имаше ли нещо необичайно във връзка с молбата му?

— Да. Помоли ме да напиша чек и да прехвърля половин милион долара от фонда за образованието в общия.

— Искате да кажете в общия фонд, нали така?

— Да.

— А това беше углавно престъпление, нали, Херман?

Крамър кимна.

— И двамата сте знаели, че това е углавно престъпление, вярно ли е?

Почервенял като рак, Джармън отново скочи.

— Възраждавам! Господин Крамър не може да свидетелства какво е знаел или какво не е знаел господин Стюарт.

— Ще перифразирам въпроса си — каза Вейл. — При какви обстоятелства ви отправиха тази молба за прехвърляне на средства от един в друг фонд, Херман?

— Бяхме на яхтата.

— Вашата яхта?

— Не, тази на Сид Стюарт. Седях отзад. Сид дойде и седна до мен. Поприказвахме си малко за дребни неща и той ме попита: „Как я караш с парите?“, и аз му отвърнах, че трудно, а той ми каза: „Май има възможност да оправим вноските ти за колата.“ „Какво искаш да кажеш?“ — запитах го аз, а той ми отвърна: „Имам нужда от една услуга. Нищо особено. Налага се да прикрием един недостиг.“ И тогава ми каза, че ако успея да прехвърля 600 000 долара от фонда за образование във фонда за общи цели, и после да ги насоча в обществените дейности, вноските за колата ще бъдат уредени.

— Така ли каза, ще бъдат „уредени“?

— Точно така. Да.

— Не е ли било малко рисковано? Нямахте ли хората да разберат какво сте направили?

— Наложих ми се също така да подправам счетоводните книги, за да прикрия прехвърлянето на средствата.

— Значи сте извършили две углавни престъпления — незаконно сте прехвърлили средства от един фонд в друг и сте подправили счетоводни документи, за да прикриете прехвърлянето — а посредникът Стюарт, господин Съмърс и господин Торнтън са се погрижили вноските ви за колата да бъдат уредени, така ли?

— Да.

Джармън стовари юмрук върху бюрото си.

— Протестирам, ваша чест. Това е просто предположение. Чисто умозрително.

— Ще перифразирам въпроса си — каза Вейл. — Споменава ли ви е някога господин Съмърс за трансакцията?

— Да. Седмица или две по-късно той ми каза, че компанията „Лейксайд“ ми е много задължена и ако той може да ми помогне с каквото и да е, само да му позвъня. Каза ми също така да отскоча и да се видя с Чарли Торнтън. Точно това ми каза, „отскочи“. И аз отскочих. Чарли ми каза, че „Лейксайд“ са купили колата и ми я преотстъпват на лизинг за един долар годишно. И аз се подписах под този документ.

Крамър остана на скамейката на свидетелите още два дни. След неговите показания още двама обвиняеми рухнаха. Защитата беше разгромена напълно.

На Доктора така и не му се наложи да дава показания.

В седем и половина двумоторният самолет изскочи от дъждовните облаци, спусна се ниско над шосето и кацна на чакълената писта, която обслужваше Шефийлд. Вейл стоеше с чадър на ръба на платформата, докато самолетът рулираше да паркира на стоянката.

Джейн Венъбъл бе излетяла предната нощ от Германия — полетът ѝ бе траял цяла нощ — и от летището бе взела частен самолет до Шефийлд. Изскочи от самолета така, сякаш току-що идваше от моден салон. Зелената ѝ рокля беше безупречна, без никаква гънка. Тя отметна косите от лицето си и се усмихна. Черната превръзка върху окото ѝ, което бе изгубила при нападението на Аарон Стемплър, беше както винаги безукорна. Тя пристъпи по стълбичката и се хвърли в прегръдките му. Той изтърва чадъра. Целувката им беше изпълнена със страст.

— Господи, колко ми липсваше! — възкликна той.

— Все още ли ме обичаш? — запита тя, поемайки лицето му в дланите си.

— Повече от всякога. Знаеш ли какво ми е на ума?

Тя се изсмя.

— Надявам се, че се досещам.

— Мислех си, че можем да се върнем в хотела и да закусим в леглото.

— Не трябва ли да си в девет в съда?

— Не. Чакаме за присъдата. Приключихме вчера следобед.

— Не може да бъде! Поздравления. Съжалявам, че изтървах финала. Толкова път да бия чак от Германия и да го изтърва! Беше ли брилянтен както винаги?

— Както винаги.

— Ще спечелиш ли, Вейл?

— Никога не предсказвам.

Тя пак го целуна. Жадна целувка. Държаха се за ръце, докато вървяха към колата. Тя положи глава върху рамото му.

— Шест седмици. Цели шест седмици! Никога, ама никога повече няма да те изоставям за шест седмици. Дори и за три седмици. Това беше направо агония.

— Нямах ли някой прекрасен германски принц да те задиря?

— Дори няколко. Казах им, че трябва да се върна в хотела и да гледам съпруга си по WWN. Всички следяха процеса.

— Да. Някаква стара чанта искаше да ме интервюира.

— Ооооо...

— Наоми я разкара. Дори и дума не съм разменил с нея.

— И как се казваше тая стара чанта?

— Нещо беше май като Назимова...

— Валери Азимур?

— Да, май така беше.

— Стара чанта ли каза? Та тя е най-страхотното парче по телевизията. Мъжете лудеят по нея. Стара чанта, дрън-дрън.

— Джейни, вече ти казах, дори и не се и познавам с нея.

— Хубаво.

— Гладна ли си?

— Като вълк.

— Тогава първо да хапнем.

Докато тя се измъкваше от дрехите, с които бе изкарала последните десет часа, той поръча кана пресен портокалов сок, яйца по бенедиктински и кафе с много сметана и захар. Беше навлякла черен копринен халат, който открояваше огненорижата ѝ коса.

— Уха! — възкликна той.

Тя се усмихна и се завъртя.

— Купих си го в Париж. Измъкнах се за два-три часа.

И му подхвърли едни миниатюрни бикини от черна коприна. Той ги вдигна и я погледна над ръба им.

— Ами ако пострадам в автомобилна злополука, докато ги нося?

— Сестрите ще оформят бойна редица покрай вратата на болничната ти стая. А аз ще пазя вътре с автомат „Калашников“.

Тя го бутна върху леглото и се просна върху него, подпирайки се на лакти.

— Искаш ли да се обадя на рецепцията и да им кажа да поемат всички обаждания? — попита той.

— Ти чакаш обявяването на присъда, Марти.

— Шана и Дърмот ще се запознаят с подробностите.

— Ти си куку.

— Куку, дрън-дрън. Просто ми се ебе, та две не виждам.

— Не толкова, колкото на мен.

- Искаш ли да се обзаложим?
- Залагам хиляда долара, че ще свърша първа.
- Ти винаги го правиш.
- Недей да бъдеш толкова високомерен.
- Това пък какво означава?
- Самодоволен.

Тя разтвори крака и го възседна, като бавно се раздвижи върху него, и накрая разтвори халата и се приведе напред. Той прокара език по зърната на гърдите ѝ, после всмука едното. Тя простена, надигна се леко, почти без да го докосва, и се раздвижи на бавни тласъци, усещайки как плътта му се втвърдява в утробата ѝ.

— О, Господи, толкова те обичам, Мартин Вейл — прошепна тя с дрезгав глас.

Тя лежеше сгушена в прегръдките му, лицето на Вейл бе заровено в косите ѝ. На вратата се позвъни.

— Стайно обслужване — чу се нечий приглушен глас.

Джейн изхвърча от леглото и трескаво заоблича халата си.

— Недей да ставаш — каза тя.

— И да искам, не мога — отвърна той, придърпвайки завивките върху себе си. — Гол съм.

— Къде са бикините?

— Не знам. Някъде тук отдолу. — Той се разгледа под завивките.

Тя отвори и едно момче с ангелско лице вкара количката с храната в стаята.

— Добро утро, господин Вейл — поздрави то, после кимна към Джейн и добави: — Добро утро, госпожо Вейл.

Тя захлупи с длан устата си и имитира кикотене зад гърба на сервитьора.

— Ще подправя подписа ти — каза тя и взе сметката.

— Мога да те арестувам за това, да знаеш.

— Само ще си изгубиш времето — отвърна тя, докато се подписваше. — Имам на разположение най-жестокия адвокат на света.

Момчето излезе.

— Жесток, а?

— Но любим.

— Дай да похапнем, а?

— Да, яйцата по бенедиктински са направо ужасни, когато изстинат.

Той се изправи и се напъха в копринените бикини.

— Какво ще кажеш? — започна да се пъчи, заемайки възможно най хомо пози.

— Мисля, че папараците ще дават мило и драго само да те щракнат.

Той дръпна два стола до масата и седнаха да се хранят.

— Направо умирах от глад — призна си тя.

— А на мен още ми се ебе.

— Мартин, на теб винаги ти се ебе.

— Я виж ти от чия уста го чувам.

Тя се изкикоти и отпи от портокаловия сок.

— Какво ли ще правя след месец? — замислено каза Вейл. — Дойде ли ноември и оставам без работа.

— Все ще измислиш нещо.

— Нищо не съм измислил до този момент. Нищо сериозно, искам да кажа. Мислех си дали да не напиша книга. Или пък да преподавам в юридическия факултет в Чикаго. Нищо обаче не ми звучи интересно. Трудно ще се намери нещо, дето да надхвърли този случай.

— Какво ще кажеш за частна практика? Можеш да си основеш фирма. Имаш си и хора като Наоми, Шана, Дърм и Майер. Абел не иска да се пенсионира, и него като тебе все нещо го гложди. Както впрочем и всички останали.

— Разговаряли сме на тази тема, но никой не иска да се връща от другата страна на адвокатската скамейка.

— Защо не си вземем отпуск? Имам един прозорец след тая работа, дето я свърших в Германия. Можем да се скрием във вилата, само двамата. Това е най-хубавото време от годината.

Телефонът иззвъня.

— О, мамичката му! — изруга тя.

Той вдигна слушалката и слуша в продължение на минута, после каза:

— Тръгвам. — И затвори.

— Значи присъдата е произнесена? — каза тя.

— След тридесет минути.

Тя въздъхна.

— Толкова път да бия чак от Германия и да не мога да закуся.

— Трябва да взема душ.

— Не, без мен не можеш.

— Имам само тридесет минути.

— Голям праз като имаш само тридесет минути. Нали каза, че Шана и Дърмот ще се погрижат за подробностите.

Джейн седна на първия ред точно зад него, пресегна се през преградата, която разделяше зрителите от участниците, и нежно го стисна за лакътя. Вейл дори и не трепна.

Съдебните заседатели заеха местата си.

Съдийката Робъртс ги огледа и се усмихна.

— Добро утро, дами и господа, подготвихте ли вече присъдата си?

— Да, ваша чест — отговори старшият съдебен заседател, жена към петдесетте, с посребрена коса и приятна усмивка.

— И каква е тя?

Съдебната метла бе помела здраво. Виновен. Виновен. Виновен. Виновен. Виновен. И така нататък. Истинската победа дойде когато съдията прочете присъдите и глобите.

„Уестърн Пълп енд Пейпър“, „Атлас Кемикъл“ и „Лейксайд“: всяка компания трябваше да заплати по тридесет милиона долара.

„Уестърн“ и „Атлас“ получиха заповеди да прекратят дейността си, докато успеят да докажат, че работят съгласно стандартите на Закона за опазване на околната среда.

Лейси, Смит и Гросман получиха присъди от две до пет години.

Четиримата посредници получиха от пет до десет години.

Херман Крамър получи условна присъда и труд в полза на общината.

Шана и Дърмот проведоха пресконференцията.

Джейн и Мартин се върнаха в хотела — в леглото.

Валери Азимур така и не успя да интервюира Вейл.

3.

9 септември

Джони Бейлър седеше в затъмнената си кола, с цигара, укрита в шепата, и наблюдаваше нощното хранилище на сиатълската „Банка и Тръст“. Беше спрял от другата страна на улицата, в паркинга на една денонощна закусвалня. Никой не му бе обърнал никакво внимание. Никой не знаеше, че вече е дошъл и е до закусвалнята. Той изчака, докато улицата опустее, и подкара напредно през платното, спря до банката, протегна ръка, отвори стоманения процеп и пусна плика в хранилището. Беше с ръкавици. После потегли.

Докато се отдалечаваше, погледна в огледалото за обратно виждане. Никой не го следеше. Дотук добре.

Половин час по-късно диспечерът във фирмата за бронирани превози „Пасифик“ видя познатия червен „Камаро“ да минава през главния портал. Джони Бейлър слезе от автомобила, отвори багажника, извади един въдичарски прът и рибарско кошче и тръгна към тежката стоманена врата. Предупредителният звънец прониза цялата сграда. Бейлър се приведе до камерата и каза:

— Хей, Пач, събуди се.

— Чух те, чух те — отвърна диспечерът, поглеждайки часовника си. Беше малко след три. — Какво правиш тук толкова рано?

— Нещо не ме хваща сън. Изобщо не съм лягал. Реших, че е по-добре направо да дойда на работа, вместо да се разкарвам до къщи и обратно.

— За какво ти е тази въдица? Тая нощ тук нещо не кълве.

Диспечерът натисна един бутон — вратата се отвори с жужене — и проследи Бейлър по коридора на редицата обзорни монитори.

— Ще ходя на риба — заяви Бейлър, докато първата врата се затваряше след него и той крачеше към втората в тесния брониран и натъпкан с видеокамери и микрофони коридор. — А пък е малко рисковано да си оставям такъмите в колата.

Диспечерът натисна поредния бутон и вратите на асансьора безшумно се отвориха.

— Да не те е страх, че някой може да пребърка колата ти в тая стоманена крепост?

Изчака, докато Бейлър влезе в асансьора, и го задейства. Докато слизаше към подземния център, Бейлър вдигна глава към видеокамерата и ѝ се изплези. Вратите на асансьора безшумно се разтвориха; пред него беше поредната врата. Той прокара картата си за самоличност през един процеп и изчака диспечера да освободи бравата. Бейлър пристъпи в комуникационния център, мина покрай съблекалнята с шкафчетата за дрехи, тоалетната и банята, кухнята, към полукръга от бронирано стъкло, което осигуряваше на диспечера пълен обзор на гаража и двата входа към него. Монитори опасваха една от стените на стаята, а електронното табло пред него му даваше достъп до цялото радиооборудване и всички наблюдателни камери.

Набитият възрастен мъж се извъртя на въртящия се стол и огледа младежа.

— Сякаш котка те е драла цяла нощ — забеляза той и се изкикоти. — Едно ви е на ума на вас, младите пичове.

— Малко попрекалих с мексиканската ракия — простена Бейлър.

— А сеньоритите?

Бейлър се ухили овчедушно.

— И с тях.

— Отмъщението на Монтесума...

— Надявам се само да удържа, докато стоварим първата пратка.

— Първият курс е четиридесет и пет минути по-рано от обикновеното.

— Проклятие!

— Почакай до пет, преди да удариш картона. Знаеш колко са нервни на тема извънредно работно време — каза диспечерът. — Тази сутрин има хубав филм в ранното шоу. Сипи си кафе. Току-що го направих.

— Да не ме бързикаш? Една чаша кафе и после трябва да викаш градската служба по чистотата. Отивам да си сменя дрехите.

Бейлър отиде до шкафчето, набра шифъра си, извади униформата си, окачи закачалката на дръжката на съседното шкафче и пъкна въдичарския прът и кошчето в дъното на своето. След това облече униформата си: черни панталони, бяла риза, черна вратовръзка с хлабав възел, черно кожено яке с емблемата на компанията над левия

нагръден джоб. Окачи якето и панталоните си в шкафчето. После коленичи, отвори рибарското кошче и измъкна кутия със стръв. Под нея имаше един миникомпютър Psion 3c — черна кутия с размери 15x8x2 см, минимодем — овална тръба, дълга само 13 см с прикрепен телефонен кабел, и клетъчен телефон. Пъхна компютъра в единия джоб на якето си, модема в другия, а клетъчния телефон в задния джоб на панталоните. Прибра кутията със стръвта, затвори кошчето, заключи шкафчето и се върна по коридора в кухнята. Без да включва светлината, се изтегна на дивана, като се настани така, че да вижда диспечера, който бе вперил очи в екрана на телевизора в ъгъла.

Но не наблюдаваше диспечера. Очите му бяха приковани върху горното дясно чекмедже на диспечерското бюро, във връзката ключове в ключалката.

„Той е направил маршрута. Знае, че първата доставка е с четиридесет и пет минути по-рано, така че той е направил маршрута. И ще остави ключовете на чекмеджето, винаги прави така.“

Дотук добре.

След петнадесет минути филмът свърши, диспечерът се изправи и се протегна, сви юмруци, опря ги в кръста си и се разкърши. После тръгна по коридора. Бейлър изглеждаше заспал, дори пухтеше. Диспечерът го обичаше — Бейлър беше бивш морски пехотинец, ранен в операция „Пустинна буря“.

Беше истински герой ветеран, обичаше веселията до полуда, винаги беше точен и в добро настроение. Диспечерът се запъти към кухничката.

Бейлър безшумно се изтърколи от кушетката и се плъзна в коридора точно в момента, в който диспечерът прекрачваше в нишата. Бейлър мигновено се придвижи в оперативната зала и отвори чекмеджето. Картите бяха там.

Чуваше как диспечерът трака с чашите за кафе.

Бейлър измъкна разграфения целулоиден лист от джоба си.

Диспечерът вече изплакваше чашите.

Бейлър наложи прозрачната мрежа върху картата и проследи маршрута с пръст, с другата си ръка трескаво драскаше координатите върху листче хартия.

Чу как вратичката на микровълновата фурна се захлопва. Диспечерът претопляше сандвича си.

Бейлър пъхна картата в чекмеджето, върна се на пръсти в стаичката за отдих и се отпусна на кушетката. След малко диспечерът мина обратно по коридора с кафето и затопления сандвич.

Бейлър изчака половин час и се присъедини към него.

— Как си?

— Трябва да ида до кенефа. Ако не се върна до половин час, викай Бърза помощ.

— Вземи някакво хапче — викна след него диспечерът, докато младежът отиваше към тоалетната.

— Хапнах няколко бисквити — отвърна Бейлър през рамо.

— По-добре да беше хруснал малко бял хляб. Хлябът попива всичките тия гадости в стомаха.

Бейлър влезе в безукорната белота на тоалетната, вмъкна се в една кабинка, затвори вратата и седна на тоалетната чиния. Извади компютъра и го отвори. Измъкна модема и пъхна жака му в страничното гнездо на компютъра. Накрая включи и клетъчния телефон в модема. Включи компютъра, набра един номер по телефона и когато модемът изписука, набра текста на клавиатурата.

— MOSES

— BULL RUSHES — беше отговорът.

— INPROG... 0101,6; H301,6; H3 01,2... F300,6; 0226,3... 1406,1; 0226,3... 1406,1; F304,0...

Той въведе координатите в компютъра и зачака. Измина минута и дойде обратното съобщение: f300-i406.

Пръстът на Бейлър проследи координатите.

„Хамли“ и „Ървинг“, чудесно.

Погледна часовника и започна да набира пак. И изведнъж чу как вратата на тоалетната се отваря и затаи дъх.

— Добре ли си, момчето ми? — повика диспечерът.

Раменете на Бейлър се отпуснаха облекчено.

— Горещо-долу.

Въведе „720... end“ и безшумно притвори капака.

— Тъкмо си мислех да извикам заместник, ако не се чувстваш добре.

Бейлър откачи модема и клетъчния телефон и ги напъха в джобовете си.

— Знаеш ли, май бисквитите свършиха добра работа, Пач. Вече съм наред.

— Три милиона в новички хрускави двайсетарки, петдесетарки и стотачки, господин Росарио — заяви ухилено диспечерът. — Само подпиши ей тук.

— Защо ли всеки път съм все аз? — въздъхна Росарио.

— Привилегия на властта, капитан Росарио. Ти си шефът, повелителят на три цяло и три десети милиона. Човекът, отговорен за разнасянето на този прелестен товар... — той вдигна един пакет стотачки, поднесе го под носа си и го помириса с блажена физиономия. — ... в „Уест Коуст Туул енд Дай“ и трите банки филиали на полуострова. — Пусна пакета в чувала. — Приятен ден, аверче.

— Да ти го начукам, Пач.

Диспечерът се изсмя и се върна в оперативната зала. Двамата пазачи, Соломон и Уелдън, се покатериха в стоманеното отделение на бронираната машина.

— Ама тук си е направо фурна — възкликна Соломон.

— Ще включа климатика — обади се шофьорът. — Дръжте си очите на четири, момчета.

— Винаги си ги държим — отвърна Уелдън, докато Росарио затръшваше тежките стоманени врати зад тях.

Двамата пазачи заключиха и блокираха вратите, след което се отпуснаха на коравата пейка до стената. Соломон жадно засмука ледена вода от термоса си. Уелдън както винаги отвори на страницата с кръстословицата от „Поуст Интелиджънсър“, сгъна внимателно вестника и го сложи на коляното си.

Росарио се качи в кабината и хлопна тежката врата. Бейлър вече се бе закопчал на седалката на стрелеца. Мощният двигател изръмжа под тях. Росарио включи радиовръзката.

— Заключено и натоварено — произнесе той и Бейлър натисна бутона, който задействаше системата, блокираща кабината.

— Как е стомахът?

— Добре е — отвърна Бейлър, докато измъкваше плика с маршрута и го отваряше.

— За какво са всичките тия игри на война? — попита Росарио. — Тоя тип току-що избърбори на всеослушание целия шибан списък на доставките. Чудя се само защо не се обади на някой журналист от

сутрешния ефир, та да го чуе и половината страна. — Той дръпна микрофона и натисна бутона с палец.

— Хей, ти, събуди ли си вече, как ти беше името?

— Седя и не отделям очи от телефона в очакване на обаждането ви, госин капитан.

— Всичко е качено и блокиращите системи са задействани. Отвори Небесните порти.

— Каква е кодовата дума?

Росарио въздъхна. Тоя стар изкуфелник...

— Паролата е „Моят задник“.

Диспечерът се изсмя.

— Приятно пътуване.

Тежките стоманени врати се разтвориха със стържене. Росарио погледна часовника си.

— 6 и 31 по моя.

— Точно.

— Ще ти се обадя от контролен пункт 1.

— Аз ще ти се обадя пръв.

Той беше добър диспечер. Щеше да ги контролира по маршрута на всеки пет или шест минути, макар правилникът да изискваше проверки на десет минути в добавка към обичайните обаждания, които те трябваше да правят при преминаването през обозначените контролни пунктове по маршрута.

Росарио изведе автомобила от подземния гараж. През това време Бейлър проверяваше червената линия, обозначаваща маршрута им.

— Излез на 520 и после поеми по 405, оттам на юг — каза той.

— По 405 и на юг — повтори Росарио.

Бейлър започваше да се изнервя. Наближаваха повратната точка, а диспечерът мълчеше вече от седем минути. Бяха на две минути от „Хамли“ и „Ървинг“.

— Мини още един квартал и завий надясно към „Хамли“ — каза Бейлър.

— Какво му става на Пач? Нали той ни води по целия град.

— Той е параноик.

— По-добре да сме на някое оживено междущатско шосе, отколкото в тия запустели улици.

— По това време този квартал със складовете е съвсем пуст, Роси. Само на десет минути сме от първата доставка.

— Вече двайсет и две минути се разкарваме и не съм видял някой да ни хвърля око. И слава Богу де!

— Нали знаеш, то става веднъж.

Жужащият глас на диспечера прекъсна разговора им.

— Липсам ли ви? — запита той.

— О, да — простена театрално Росарио. — Тъкмо си бършех сълзите.

— В седем и двайсет и пет трябва да сте точно пред „Уест Коуст Туул енд Дай“, точно по график.

— Винаги сме перфектни, Пач — каза Росарио.

Наближаваха складовете на компанията „Ървинг“.

— Тук правим завой — избъбри Бейлър.

— Ще ти се обадя, когато стигнем.

— Аз ще ти се обадя пръв.

— Да ти го начукам.

— Мерси, подобно.

Бейлър посочи през стъклото.

— Наляво на следващата пресечка.

— Окей.

Росарио зави покрай складовете на „Ървинг“. Сградите с три и четириетажни складови помещения се простираха от двете страни на улицата, съвсем пуссти в тези ранни часове.

— Зад нас се влачи някакъв бледосин микробус — обади се внезапно Уелдън по вътрешната връзка.

— Следи ли ни? — попита Росарио, като погледна в страничното огледало.

— Паркира.

— Виждам го. Изглежда ми доста безопасен, но все пак го дръж под око.

— Ясно.

Росарио увеличи малко скоростта, без да откъсва поглед от микробуса в огледалото.

Отзад Уелдън също следеше микробуса през тясната цепнатина на задната врата.

— Май не са след нас, Роси, сигурно...

Експлозията секна изречението му. Зашеметен, Росарио видя как капакът на канализацията на метър и половина пред колата се стрелна право нагоре, последван от изригнал пламък. Мигновено изви кормилото, но беше прекалено късно. Предното дясно колело хлътна внезапно в отвора, гумата се заби в острия ръб на зейналия отвор и гръмна. Росарио политна напред, главата му се заби в кормилото, върху челото му зейна дълбока рана.

В същия миг стоманеният капак на канализационната шахта се стовари върху бронираното стъкло. Задните колела, които едва докосваха паважа, изсвистяха и оставиха черни ивици каучук върху настилката.

Бейлър, който бе опрял ръце в арматурното табло, пое удара в раменете си. Сграбчи радиото, за да попречи на Росарио да се добере до него, и блъсна бутона, разблокиращ вратите на кабината.

В същия момент отвън дистанционно бяха задействани пушечните бомби, закачени на уличните стълбове. Гъстият пушек мигновено обгърна камиона.

Отзад Соломон и Уелдън бяха сварени напълно неподготвени — сътресението ги бе захвърлило върху предната стена на стоманеното помещение. Соломон беше в безсъзнание, Уелдън замаян се мъчеше да се изправи и посягаше да сграбчи пушката си от стелаж на стената.

В предната част Росарио се извърна към Бейлър и видя микрофона в ръката му.

— Кажи на Пач, че ни атакуват — изхърка той.

Вратата до него внезапно рязко се отвори. От пушека се протегна ръка в ръкавица, издърпа го и го просна на асфалта.

Росарио със сълзящи очи се взря в изплувалата от пушека фигура в маскировъчен комбинезон и противогаз.

— Ти, мръсен кучи сине... — понечи да каже той. Фигурата опря пушка в гърдите му и го простреля.

Отзад Уелдън все пак успя да се добере до вратите. Пушекът замъгляваше зора му. Той зърна фигури да се движат сред кълбата дим. Миг по-късно двете задни врати бяха буквално издухани от пантите. Експлозията отхвърли Уелдън назад, право в стената. Вече почти в безсъзнание, той зърна двама мъже да прекрачват прага на камиона, зърна пушката да се издига сред пушека и видя блясъка,

съпровождат изстрела, който го уби. Не чу изстрела, който уби Соломон.

Трима мъже скочиха в задното помещение, докато през това време бледосиният микробус с отворена странична врата закова със скърцащи спирачки точно до отвора на изкъртената врата. Мъжете трескаво запрехвърляха чувалите с парите в микробуса.

Все още зашеметен от сътресението, Бейлър допълзя до вратата на кабината и изхърка:

— Дайте маска и на мен!

Дулото на пушката изникна на педя от лицето му. Той усети как нажеженият блясък изгаря лицето му, но така и не чу трясъка на изстрела.

— Съжалявам, приятел — проговори един приглушен от маската глас. — Рисковете на войната.

Той претърколи тялото на Бейлър и измъкна компютъра, модема и клетъчния телефон от джобовете на мъртвия младеж.

Високо над тях някакъв скитник, който нощуваше в едно изоставено помещение на третия етаж на един склад, стреснато се събуди от експлозията. Надзорна страхливо иззад ръба на прозореца и се взря надолу. Видя пушечните бомби, закачени към уличните стълбове, да плюят гъсти валма дим. Внезапно един микробус изръмжа сред пушеците и зави с пронизително свистене зад ъгъла. Скитникът панически приклепна зад перваза от страх някой да не го е видял. След малко внимателно се изправи и отново погледна надолу.

Пушекът бавно се разсейваше и той видя разбитата бронирана кола, откъснатите ѝ задни врати върху платното, и двама мъже, проснати до колата. Единият бе останал без лице.

4.

12 януари, 3 часът и 30 минути, Скалистите планини

На назъбения хребет на Битъррут един самотен мъж се бе изправил в снегохода си и оглеждаше склона под себе си през бинокъл. Познаваше и обичаше звуците на жестокия вятър, който свиреше покрай него, устремен към прохода сред скалистите зъбери.

Насочи бинокъла към прохода и огледа пътя на юг — той криволичеше стотина метра и после правеше рязък завой на изток в продължение на около половин километър преди да свърне рязко отново на юг. Пътят беше разчистен, но вятърът го замиташе с пресен сняг от склоновете.

Момент по-късно машинният вой на втори снегоход надви воя на вятъра. Той възкачи билото на хребета и се спусна до първия. Мъжете, и двамата облечени в бели камуфлажни костюми, с лица скрити зад скиорски маски, се свиваха срещу жестокия вятър.

Първият мъж вдигна скиорските си очила на челото и огледа небето. Слънцето вече потъваше зад планинските върхове, зад планините се кълбяха сиви облаци.

— Стъмва се — произнесе той. Дъхът му излизаше на пресекулки през процепа за устата на маската му. Дребни късчета лед обрамчваха процепа.

— Какво става, тате, да не ти е студено?

— Още не е дошъл този ден.

Момчето се усмихна и проследи погледа на баща си.

— Май пак ще вали сняг — забеляза то.

— Да. Нека да прокараме пъртина през онези борове.

— Добре. Аз ще поема по високата страна покрай прохода. Може да ударя някой елен.

— Ще се срещнем на Уидоу Пийк. — Бащата се изсмя.

— Дръж си очите на четири за рейнджъри — и гледай да не ме гръмнеш.

— Взе ми думите от устата.

— Доста си нахакан за шестнадесетгодишен.

— Да. — Младежът се изсмя и включи на скорост, като изви машината настрани, засипа със снежен гейзер баща си и пое нагоре по стръмния склон към билото с боровата гора.

Бащата пое надлъжно по склона. Наклонът беше толкова стръмен, че трябваше да държи здраво кормилото, за да не позволи на машината да се плъзне надолу. Караше покрай долния край на гората, като изкусно заобикаляше отделните дървета. После закова снегохода пред една урва. На стотина метра под него беше първият завой на пътя. Мъжът действаше бързо. Първо завърза едно дебело въже около един бор и го спусна надолу в урвата. Извади един малък квадратен пакет от една от чантите в машината, пхна го в джоба на якето си, после се спусна по въжето. Плъзна се на петнадесетина метра надолу, като внимателно оглеждаше повърхността на скалата, и в един момент застопори до една плоска ниша. Пакетът беше обвит в мушам и напъхан в пластмасов плик. Той внимателно го напъха в нишата, след което измъкна тръбичка, дълга десетина сантиметра, от другия си джоб, и я мушна в пакета. После се изтегли нагоре по скалата.

Синът му го чакаше на Уидуо Пийк — южният край на планината, където гората свършваше до гола скала.

— Видя ли нещо? — попита младежът.

Баща му поклати глава.

— Не мисля, че там може да има жив човек. Прекалено студено е.

— Не можах да зърна дори и заешка следа.

— Да се прибираме.

Бащата извъртя снегохода си и пое през дърветата. Синът му го следваше. Бяха преминали почти цялата борова гора, когато възрастният мъж внезапно вдигна ръка, забави, после спря и скочи в снега. Синът му го последва.

— Какво... — започна синът му, но бащата вдигна показалец до устните си, протегна ръка към кожения калъф на пушката си и измъкна оръжието. Пушката беше със заглушител. Той пропълзя шест-седем метра по снега, спря зад едно паднало дърво, внимателно вдигна пушката върху дънера, прикладва и погледна в телескопичния прицел. На четиристотин метра от тях от една група дървета изскочи друг снегоход.

Момчето извади бинокъла си, взря се във фигурата, после допълзя до баща си.

— Какво правиш, тате? Та това е Флойд.

— Тихо — изръмжа баща му.

Момчето приближи плътно глава до ухото му и прошепна:

— Флойд няма да ни създаде проблеми.

Бащата разпозна емблемата на Горската служба на снегохода и цифрата 6 над нея. Чип имаше право, това беше Флойд Трейси. Той намести кръста на прицела точно върху сърцето на рейнджъра. Ръката му леко се напрегна, обирайки мекия спусък.

— Какво правиш, тате? — зашепна трескаво синът му.

— Той е наш приятел, той знае, че не сме браконieri.

Устата на момчето пресъхна. То следеше как дулото на пушката се мести бавно подир рейнджъра, който се разтъркваше в снега и оглеждаше планините с бинокъла си.

Бащата трескаво размишляваше: „Ако ни види, да го убия ли? И какво ще правя после с трупа? Какво ще кажа на Чип?“

Синът му го подбутна с лакът.

— Виж наляво ония дървета към ръба. Натам гледа.

Бащата насочи прицела на север. Потънал до колене в снега, един огромен елен хрупкаше ниските клони на една елха и въртеше уши.

— Красавец — прошепна бащата, извъртя пушката пак към Флойд и го заследи през телескопичния прицел. „Хайде, пич, върви си“ — примоли се той наум.

Рейнджърът огледа за последен път планините през бинокъла, после се качи в снегохода си и отпраши на север. Еленът, стреснат от звука, хукна през снега нагоре по склона. Момчето се извъртя на лакът до баща си и попита:

— Какво стана?

Баща му не отговори, изправи се на колене, хвърли още един поглед надолу и каза:

— Добре, отиде си.

— Защо се беше прицелил във Флойд?

Баща му напъха пушката в калъфа.

— Нали веднъж ми каза никога да не насочвам пушката срещу нищо, освен ако нямам намерение да го застрелям? — продължи

момчето.

— По дяволите, просто се забавлявах, Чип. Упражненията поддържат формата.

— Спомняш ли си когато ме хвана, че се целя в една от кокошките на Хендерсън? Беше същият ден, когато ми подари първата ми пушка — и ти я заключи две седмици. Това ми каза тогава: „Никога да не насочваш пушката срещу каквото и да било, освен ако не мислиш да го застреляш.“

— Това беше преди цели четири години, Чип. Ама че памет имаш!

— Някои неща не се забравят.

— И ще ми вземеш ли сега моята пушка? — пошегува се баща му.

Момчето се замисли за момент.

— Още не съм достатъчно голям. Може би догодина.

Разсмяха се, изправиха се и изтръскаха снега от дрехите си.

— Да ти кажа, не е зле да проследим този елен и да се пробваш.

— Само един изстрел. Ако не улуча, ще го оставя.

— Тогава се прицели добре.

— По-добре първо да го открием — каза момчето.

— Аз ще тръгна подир него и ще го подкарам нагоре към теб. Сложи заглушителя, защото иначе някоя лавина като нищо може да ни погребее живи.

Бащата се запровира между дърветата, намери следите на елена и тръгна по тях. Накрая зърна животното да криволичи в една горичка, ровейки в снега, и спря. От време на време хвърляше погледи към хълма.

Високо над него Чип също зърна елена, спря и вдигна пушката си. Еленът се изкачваше по хълма на тридесетина метра от него. Той подпря дулото на едно дърво, проследи бягащото животно, улови го с телескопичния прицел и закова кръста върху гърдите му. После изрева:

— Ууууу!

Стреснат от внезапния вик, еленът замря за миг, ушите му щръкнаха. Момчето натисна спусъка, видя как еленът подскочи на място с ужасени очи. Отстъпи крачка-две, после задните му крака се подгънаха. След миг поддадоха и предните и животното рухна в снега.

Бащата излезе от гората и спря над падналия елен. Чип се присъедини към него.

— Право в сърцето. — Баща му се приведе и опипа топлия труп. — Доста добре се е охранил. Сигурно има към двеста кила. — Той вдигна блесналите си в усмивка очи към Чип. — Еленовите пържоли са ни осигурени до края на зимата.

Чип измъкна един брезент от товарното отделение на снегохода, увиха елена и го овързаха с дебело въже, после го закачиха за двата снегохода.

— Тази нощ ли ще го дерем?

— Не — отговори бащата. — Може да изчака. Тази вечер ще ходя в църквата.

Докато се качваха на снегоходите, бащата протегна ръка и докосна сина по за рамото. Момчето го изгледа през рамо.

— Добър изстрел.

— Е, чак толкова — каза гордо момчето, направи малка пауза и добави саркастично: — Когато се прицеля в нещо, аз стрелям.

— Голяма работа си — каза баща му.

5.

12 януари, 10 часът и 15 минути, Скалистите планини.

Водачът на маслинозеления осемнадесетколесен камион се приведе напред — носът му почти опря в стъклото. Едри снежинки бомбардираха автомобила, чистачките ги размазваха в белезникава каша. Водачът едва виждаше ровъра на петнадесетина метра отпред. Вторият шофьор — ефрейтор — изучаваше картата, която бе проснал върху коленете си, захапал тънко халогенно фенерче.

— Навлизаме в този проход, за който ни предупредиха, сержант.

— Обади се на Райли и му съобщи. Кажете му, че задните му светлини едва се виждат.

— Разбрано.

— Господи, за какъв дявол ни изпратиха по този път?

— Казаха, че времето щяло да се оправи — отвърна ефрейторът.

— Тия шибани армейски метеоролози сигурно познават само кога идва мензисът на жените им.

Армейският конвой прекарваше товар оръжия и амуниции от един оръжеен склад в Спокейн, Вашингтон, до военновъздушната база в Маунтън Хоум, Юта. Маршрутът им беше през Мисула, Монтана, после на юг по междуцатско шосе 93 в Юта на междуцатско шосе 84. Пътят им на юг от Мисула минаваше през долината Битъррут. Пътят на запад беше през надвисналите планини Битъррут — една назъбена гранична ивица между Монтана и Айдахо, чиито върхове се спускаха надолу като гладки гранитни стени. На изток реката Битъррут граничеше с пътя, а зад нея се издигаха бляскавите върхове на Сапфирените планини. Цялата околност беше планинска.

Пътят водеше на юг до шестдесетата миля от Мисула, където правеше рязък завой под прав ъгъл на изток в участък с дължина колкото едно футболно игрище, после отново извиваше на юг. Този остър зигзаг беше известен като Прохода Изгубената следа, открит през 1804 година от Луис и Кларк. При ясно време долината нямаше да представлява никакъв проблем за преодоляване. Но един фронт ненадейно се бе раздвижил и сега, по средата на нищото, ги брулеше

жесток зимен ураган. В непрогледния мрак на нощта бурята ги бе принудила да намалят скоростта си до тридесет мили в час. Пътят, който трябваше да продължи само осем часа, щеше да им отнеме най-малко от дванайсет до петнайсет — и то при условие, че не им се наложеше да спират.

— Джаг Едно до Джаг Две, чувате ли ме?

— Какво искаш? — изръмжа в отговор груб глас.

— След десетина минути идва един много остър завой. Просто си помислих, че не е зле да ви го съобщя. А и освен това едва различаваме светлините ви.

— Разбрано. Ще ви се обадя, щом стигнем до завоя. Поддържаме стабилно тридесет мили в час.

— Ясно, край.

— Има ли още кафе в термоса, Мартинес? — попита сержантът.

— Да, разбира се. — Ефрейторът разклати големия термос, опря го на коляното си и наля чаша кафе. — Заповядайте.

— Благодаря. По дяволите, тази нощ сякаш няма край.

Той грешеше.

На три мили пред конвоя призрачни фигури се стрелкаха между дърветата и заемаха позиции сред скалите, които обграждаха шосе 93 — фигури в бели дрехи, бели скиорски маски и бели шлемове. Движеха се бързо и точно. Вятърът виеше над главите им, но иначе в тясната долина беше странно тихо. Водачът бе заел позиция в северния край на прохода. Радиото му изпука.

— Апах вика Монти.

— Слушам.

— Десет минути.

— Разбрано.

— Никакво движение на север или юг.

— Разбрано, край.

Той щракна уоки-токито си.

— До групите. Готови ли сте?

— Първа готова.

— Втора готова.

— Трета готова.

— Десет минути — каза водачът, изключи уоки-токито и го подаде на мъжа до себе си, после измъкна пистолета си и вкара патрон

в цевта. Дочу щракането на останалите автоматични оръжия в мрака. Стоеше неподвижен, хладнокръвен и студен като бурята.

След няколко минути дочу грохота на приближаващия острия завой конвой. Изправи се и се втренчи между дърветата, видя светлините на трите автомобила само на двадесетина метра.

— Ракетомети, готови — прошепна той в уоки-токито.

Изчака първата кола да навлезе в прохода, после пак натисна бутона на уоки-токито.

— Три, две, едно...

Двамата мъже стреляха едновременно с ракетометите си в първата и третата кола.

Сержантът и ефрейторът бяха зашеметени от ослепителния блясък, който изригна от мрака и се стовари странично върху челната кола. Кабината избухна и изхвърли водача с главата напред на пътя. Другите трима войници бяха разкъсани от нажежените парчета метал, разлетели се при взрива. В огледалото за обратно виждане — само за миг — сержантът видя, че задната машина също е поразена и избухва в пламъци.

— Боже Господи! — изрева той и скочи с два крака върху спирачките.

От мрака изникнаха двама мъже в камуфлажни костюми и скочиха върху страничните стъпала на камиона. Сержантът се загледа в ужас в белите скиорски маски и видя пистолетите в ръцете на двамата нападатели миг преди те да стрелят през страничните стъкла.

— Готово — изрева единият от нападателите. След секунди двата трупа бяха извлечени от кабината и единият нападател скочи зад кормилото на огромния автомобил.

— Готови за тръгване — изрева той в уоки-токито си.

Водачът погледна часовника си. Две минути.

Отлично.

В мрака се чуваха звуци на затваряни ципове.

Водачът закрачи покрай редицата трупове — всички бяха напъхани в яркозелени найлонови чували, циповете бяха вдигнати.

Освен един. Един от облечените в бяло нападатели вдигна глава и каза:

— Още е жив, сър.

Водачът се приведе, стреля в челото на умирация мъж и изръмжа:

— Закопчей го.

По пътя дойдоха три джипа и облечените в бяло нападатели се качиха в тях. Водачът се качи последен. Отново погледна часовника си.

Четири минути. Перфектно. Извади от джоба си портативен радиопредавател, натисна бутона „Готов“, и после бутона „Огън“.

Зад него, високо в скалите, четвърт килограм взрив С-4 откърти голям къс скала, който се затъркаля надолу. Снегът над скалата също се срути и полетя след отронената скала. С рев и ръмжене лавината връхлетя северната страна на прохода и затрупа пътя.

И последният джип се стрелна през южния край на прохода. Водачът задейства втория взрив. Беше два пъти по-силен от първия и лавините бяха и от двете страни.

Водачът провери луминесциращия циферблат на часовника си.

Пет минути.

Снежната вихрушка погълна отвлечения конвой.

6.

13 януари, 4 часът и 35 минути, източно стандартно време

Събуди я телефонът. Нощното ѝ шкафче беше умело подредено: лампа с бутон, лесен за достигане и включване; цифров будилник, така че веднага да вижда колко е часът; осигурен срещу подслушване портативен телефон с гореща линия, която я свързваше директно с Белия дом. Първото прозвъняване още не беше свършило, когато Мардж Кастен вече беше грабнала слушалката, поглеждайки в същото време зеления циферблат на будилника: 4 часът и 36 минути. Не вещаеше нищо добро.

— Кастен слуша.

— Госпожо генерален прокурор, обажда се Клод Хукър. Президентът иска да свика съвещание колкото е възможно по-скоро. Колко бързо можете да стигнете тук?

— След двадесет минути. Какво става, Клод?

— Не знам, но е много развълнуван.

— Охо!

— Лимузината ви вече е на път към вас.

— Благодаря.

Кастен беше добре организирана. Всичко беше подготвено преди да си легне, точно в случай че позвъни прекият телефон, както често се случваше. Дрехите ѝ бяха готови за скачане в тях, куфарчето също, кафемашината — и тя. Мардж Кастен наметна халата си, забърза в кухнята, включи кафемашината, после взе един бърз душ.

Можеше да е станало всичко. Някой можеше да е починал. Някой член на кабинета, може би. Или може би съдия от Върховния съд. Не. Това едва ли би го развълнувало до такава степен. Значи някаква криза. Каквото и да беше, само след минути щеше да го научи.

Бързо се облече, сипа лъжичка захар в пластмасовата чашка с кафе, отпи глътка, после отиде в спалнята, извади 9-милиметровия си „Глок“ от кобура, закрепен под плота на нощното шкафче, и го пъкна в чантата си.

Обличането, душът и излизането ѝ отнеха девет минути. Лимузината чакаше. Десет минути до Белия дом.

Блъскан от вятъра, хеликоптерът се спусна в долината Битъррут на тридесетина метра над реката, лъчите на двата му мощни прожектора едва успяваха да пробият вилицата. Пилотът се приведе напред и се взря през предното стъкло. Беше едър мъж, грубоват, с яки ръце и набола брада.

— Имате късмет, господин Хардистан — изсумтя той. — Каквото и да е станало в Изгубената следа, няма къде да избяга, поне докато не отмине зимата.

Уилям Хардистан, заместник-директор на ФБР, вторият по важност човек в Бюрото, се гушеше в арктическото яке, с което му бе услужил един от агентите в Бат. Не каза нищо. Очите му бяха втренчени право напред, в завоите на реката под тях.

Пилотът внезапно дръпна машината нагоре и я издигна на шейсет метра. Изгубиха реката сред снежната вихрушка, лъчите на прожекторите безпомощно затънаха в снежния мрак. Хардистан се размърда неспокойно на седалката си.

— Не се притеснявайте, тъкмо минаваме над Сула. Най-нормално градче, но пък си имат църква. Хич не ми се ще да ви видят виснал на камбанарията сутринта.

— Мерси — каза Хардистан с нисък пресипнал глас, малко по-висок от шепот.

— Често ли правите такива неща?

— Само когато нямам избор. А ти?

Пилотът се изсмя.

— Само когато няма нищо по-интересно за правене.

Хардистан зърна малкото градче да се плъзга под тях. Само тук-таме в някои къщи светеше, останалата част беше потънала в мрак.

— След десет минути пристигаме.

— Това са добри новини, Сид. Ти си превъзходен летец.

Хардистан не знаеше фамилното име на летеца. Бяха му го представили като Сид и това беше всичко. А пилотът нямаше и представа, че спътникът му е вторият човек във ФБР, човек всячески избягвал евтината популярност и успял да преживее режима на Хувър, Уейко, Руби Ридж, Оклахома Сити и скандалите с лабораторията на ФБР — и през цялото това време издигал се по служебната стълбица.

Напред сякаш проблеснаха светлини.

— Какво беше това? — запита Хардистан.

— Може би вашите хора използват прожектори при търсенето.

— Сигурно. Докараха един служебен микробус от Мисула. Има всичко освен сауна.

— А, сауна, не е лошо! — Миг по-късно пилотът добави:

— Май са докарали десетхилядиватови прожектори. Ще улеснят работата.

Той прекара хеликоптера над светлините, провери за жици високо напрежение, после снижи машината. Хардистан почти не усети допира със замръзналата земя. На петнадесетина метра от тях в замъглената от неспирния сняг светлина, засипан със скали, дървета, пръст и останки от разбитите машини се намираше входът към прохода Изгубената следа.

— Какво е станало, да не е имало свличане? — запита Сид, докато Хардистан разкопчаваше колана си.

— На такова ми прилича.

— ФБР вече и свличания ли разследва? — ухили се пилотът.

Хардистан се усмихна уморено.

— Така изглежда. Благодаря ти, Сид. Ако някой път пак ми потрябва пилот за такива случаи, веднага ще те потърся.

— Е, чак пък толкова — каза пилотът и стисна ръката му. Заместник-директорът на ФБР скочи от хеликоптера и затича, като се приведе да избегне все още въртящите се витла.

Джеф Айзък пресрещна Хардистан веднага щом той излезе от обсега на витлата. Айзък беше агентът, който ръководеше офиса в Мисула, беше на двадесет и девет години, най-младият ръководител от Бюрото.

— Здравейте, господин Хардистан — каза той, докато разтърсваше ръката му.

— Джеф, направо не вярвам на очите си! Да докараш микробуса дотук в това време.

— Аз пък не мога да повярвам, че долетяхте с хеликоптер — изрева Айзък, за да надвика излитащата машина. — Хайде да се качим в микробуса, там е малко по-топло.

Микробусът представляваше подвижна лаборатория, оборудвана с всевъзможна електронна апаратура, сателитен приемник за визуални

доклади, две кушетки и кухничка. Отвън бучеше мощен генератор. Вятърът блъскаше немилостиво лабораторията и фучеше покрай прозорците и вратите.

Айзък бе разгънал върху масата две карти. Той бързо обясни на Хардистан къде се намират и опасностите, които можеше да създаде времето. После докладва накратко за самата засада, докато заместник-директорът си водеше стенографски записки.

— Било е брилянтно планирано, сър. Направили са капан на конвоя точно тук, в прохода, разрушили са предната и задната охраняващи коли, убили са всичките десетима души от конвоя, взривили са и двата края на прохода, като са предизвикали свличания, които са го блокирали. И това в мрака, при силна виелица, само за пет минути.

— Откъде знаеш колко време им е отнело? — попита Хардистан. Айзък отиде до един магнитофон.

— Чуйте това. Името на човека е Норман Шийлдс. Той е ловец, рибар и любител радиооператор, живее някъде там... — младият мъж посочи нагоре към планините — ... и е чул нападението. Всички телефони в областта са били прекъснати, така че той е събудил един свой приятел радиолобител, който живее — забележете — в Мейн. Неговият приятел го е включил на телефония, той се обажда в Мисула и те ни го препредадоха.

— Чудесата на съвременните комуникации.

Айзък включи магнитофона и Хардистан се заслуша внимателно в разговора.

— Господин Шийлдс? Обажда се Джеф Айзък, ръководител на Бюрото в Мисула.

— Норман Шийлдс слуша.

— Доколкото разбирам, тази нощ сте чули някакви пукотевици.

— Пукотевици е точно казано. Легнах си към десет, тук при мен нямам нито телефон, нито ток, спряха ги към седем, и се събудих от експлозиите. Първото нещо беше да погледна часовника, беше точно 10 часът и 27 минути. Първо се чуха две експлозии, почти едновременно, бам-бам, нещо такова. После имаше силна пукотевица, като фойерверки, после силен взрив. Много силен, и след около тридесет секунди още два, още по-силни. И това беше всичко. Свърши точно в 10 часа и 32 минути.

— Чухте ли някакви тежки автомобили след втората голяма експлозия?

— Не чух нищо освен това, което ви казах. Вятърът малко остана да ме отнесе из планините, въобще имах късмет, че изобщо чух нещо. Преценявам, че дойде от северозапад, вероятно на две или три мили. Искам да кажа, че не беше съвсем близо. Станах и отворих прозореца, за да чувам по-добре.

— Сигурен ли сте за времето?

— Всяка неделя настройвам часовника по сигнала от Гринуич по радиото.

Айзък изключи магнитофона.

— Имаме си ушечуец — каза Хардистан.

— Засякъл е точното време. Пет минути, сър. Тук са действали истински професионалисти.

Хардистан кимна.

— Доведох петима души — каза Айзък. — Веднага започнахме да снимаме зоната на престъплението с полароиди и видеокамери, но апаратурата замръзва и човек не може да стои прекалено дълго отвън. След два часа цялото място ще е покрито с поне десет сантиметра сняг. А с него ще кажем сбогом на всички физически доказателства.

— Страхувам се, че е така. Опитваме се да каталогизираме всичко, което открием. Няма останали следи, за които да се заловим. Изобилие от гилзи. И това, което е останало от двата ровъра. — Айзък стана. — Елате навън да ви покажа нещо. Направо няма да повярвате на очите си.

Униформеният пазач от секретните служби на входа на Белия дом отдаде чест, когато видя кой е на задната седалка на лимузината.

— Добро утро, госпожо генерален прокурор.

— Добро утро, Чет.

Колата се насочи към входа на западното крило на Белия дом, спря, агентът от охраната изскочи и отвори вратата. Генералният прокурор се измъкна от колата, изля останалото кафе от чашата, извади хартиена салфетка от чантата си, напъха я в чашата и я остави на пода отзад в автомобила. Пазачът проследи познатия му вече ритуал с кафето и задържа погледа си върху нея, докато тя се приближаваше към него. Беше красива жена, малко над метър и шейсет, с тъмнокестенява коса и кафяви очи, облечена елегантно в сив вълнен

костюм, с тъмносин шал около шията. Без връхна дреха. Той се изпъгна мирно и каза:

— Добро утро, госпожо.

— Добро утро, Ед — каза тя, като размаха пропуска си.

— Кой е дошъл до този момент?

— Вие сте първа — отвърна той, отваряйки ѝ вратата.

— Добре — каза тя и намигна, докато влизаше в асансьора за първия етаж, където чакаше Хукър. Лицето му бе мрачно както винаги. Съветникът по националната сигурност никога не се усмихваше. Беше с тъмносин костюм, бяла риза и виненочервена вратовръзка. И както винаги имаше вид на буден от часове.

— Кафе и пасти — каза той, докато я въвеждаше в Овалния кабинет. — Той ще дойде всяка минута.

— Не можеш ли да ми кажеш поне нещичко? — помоли тя.

— Нека оставим това на президента.

— Кой още ще дойде?

— Обичайният състав.

— Ти си направо самото изобилие от информация тази сутрин. — Тя отиде до сребърния сервиз, наля си кафе, взе си курабийка със сладко от кайсии и седна на дивана.

Минута по-късно в кабинета се втурна Лорънс Пенингтън. Беше висок грубоват мъж със силен загар и късо подстригана сивееща коса над лице на ястреб. Белегът от дясната му вежда до челюстта го правеше още по-страшен. Всички в страната знаеха, че бе получил раната си в ръкопашен бой с виетнамски партизани, бой, който му бе донесъл Сребърна звезда и Пурпурно сърце. Знаеше се също, че Пенингтън е завършил с отличие военната академия Уест Пойнт, че е герой от Корея и Виетнам, командващ генерал от войната в Залива, станал главнокомандващ армията и пенсиониран с пет звезди, след което бе избрал да се кандидатира за президент. Съвършеният президент — военен герой с грубоват външен вид. Беше избран с огромно превъзходство, но завистливите конгресмени, доминирани от политическите му врагове, бяха саботирали програмите му и го бяха направили за смях поради липсата му на опит в битките с Капитолия. Сега, две години след като бе заел президентското кресло, той беше разбит така, както никога не бе разбиван на бойното поле.

Беше облечен в сив анцуг и бели маратонки и гледаше на кръв.

— Добро утро, господин президент — каза Кастен и стана.

— Добро утро, госпожо генерален прокурор — кимна той. — Съжалявам, че ви вдигнах толкова рано. И ме извинете за negliжето, надявам се да потичам малко след съвещанието.

Той измъкна кутия диетична кола от една кофа с лед, дръпна капачката и отпи. Тя добре съзнаваше, че сега едва ли е моментът да задава най-вълнуващия я въпрос. Той щеше да ѝ каже каквото трябва, когато станеше готов.

— Работният персонал на Белия дом още не е станал — изръмжа той. — Сигурен съм обаче, че ще справим и без тях. Хари, Уейн и Уендъл ще дойдат всяка минута.

Хукър, Симънс, Бродски и Харисън, каза си тя. Националната сигурност, ФБР, Министерството на вътрешните работи, Службата за контрол върху алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и генералният прокурор.

— Как е Емилио? — попита президентът с насилена усмивка.

— Благодаря, много добре. Завършва през юни. В челната десетка. Не мога да се оплача.

— По дяволите, дори и не съм си помислял за такова нещо — каза той. — Челната десетка в юридическия факултет на Харвард. Сигурно направо сте луда от щастие.

— Луда съм от щастие.

На вратата се почука и Хукър въведе Хари Симънс, шефа на ФБР, Уейн Бродски от Службата за алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, и Уендъл Харисън — министъра на вътрешните работи. Разумът ѝ трескаво запрехвърля възможностите. Какво би могло да се случи, та да събере генералния прокурор, тези четирима мъже и президента заедно в пет сутринта. Те поздравиха с „Добро утро“ и отидоха да си наляят кафе.

Симънс беше висок, със здраво мускулесто тяло и войнствено изражение. Един черен кичур му придаваше сатанински вид. Беше служил като полицейски шеф в Детройт и Ню Йорк преди да поеме работата от Робърт Луис, чиято администрация бе замесена в крупен скандал. Бродски беше плешив, месест и крачеше с вдървена походка. Дватамата имаха една обща черта — напрегнати, арогантни очи — на Симънс дълбоко хлътнали, а на Бродски прихлупени от тежки клепачи. Уен Харисън беше различен от тях. Беше строен и слаб, с приятна

усмивка, чувствени очи и руса коса. Косата му придаваше вид на сърфист, какъвто всъщност навремето беше бил — на млади години, преди да постъпи в Охраната на горите и да прослужи дванайсет години в Скалистите планини. Баба му по майчина линия беше индианка от племето чероки. Харисън беше първият човек с истинска американска кръв, който бе получил длъжността министър на вътрешните работи, циничен факт, като се имаше предвид, че навремето истинските американци бяха притежавали цялата територия на сегашните Съединени щати.

Хукър, висок, стоик, бивш морски пехотинец, бивш служител на ЦРУ, бе прегърнал параноята така, както обикновените хора прегръщат любовниците си, и очите му бяха присвити от години непрестанно подозрение към всичко и всекиго. Мъж без емоции, чиито устни едва помръдваха, докато говореше, той беше свършеният съветник по националната сигурност. Хукър беше истинска загадка. Около персоната му непрестанно кръжаха слухове за тъмни дела във Виетнам и Никарагуа. Президентът му имаше особено доверие — факт, който му придаваше особен ореол. Хукър служеше на президента добре и дискретно, а и Пенингтън още преди години бе научил, че не е необходимо да харесваш някого, за да го уважаваш и да използваш талантите му.

Президентът искрено обичаше Маргарет Кастен, първата пуерториканка генерален прокурор в историята на страната, бивш корав федерален обвинител и по-късно федерален съдия в южна Флорида. Масмедиите всячески подчертаваха, че тя е не само най-ефикасният член на страхотния кабинет на Пенингтън, но и поради условията на служебния си пост, негов най-могъщ и всяващ боязън член. Тя заемаше този пост едва от шест месеца, но бързо бе разбрала истината, че властта ѝ се обляга частично и на нейните съюзници. Хукър вечно се държеше настрана и невинаги можеше да се разчита на него. Симънс не беше съюзник. Той беше политическо животно, чиято работа беше да брани ФБР и да оправя един имидж, разтърсен из основи от Руби Ридж, Уейко и собствените му лаборатории. Мъжът, който реално ръководеше Бюрото, в момента се намираще в един микробус сред бушуваща виелица в планините на Монтана. Кастен също така беше напълно уверена, че Симънс я отхвърля като свой шеф

и тайно лобира приятелите си на Капитолия да изравнят поста му със статуса на кабинет.

— Имам много лоши новини — започна президентът с гробовен глас, щом седнаха. — В Монтана е било извършено терористично нападение върху един армейски конвой. Десет души са убити, а един камион, натъпкан с оръжия и амуниции, е отвлечен.

За миг всички се стъписаха, после се разбъбриха. Въпросите заваляха един след друг. Президентът вдигна ръка.

— Нападението очевидно е било осъществено около 22 часа и 30 минути вчера, по времето в Скалистите планини. — Той погледна часовника си. — Преди около пет часа. Това е горе-долу всичко, което знаем засега. Имаме обаче един пробив. Били Хардистан беше в Бат. Взел е един хеликоптер и въпреки крайно трудните условия е отишъл на място. Всеки момент очаквам да докладва.

Последва момент тишина, в който членовете на кабинета смилаха чутото до този момент.

— Преди някой да каже каквото и да било — проговори Пенингтън, — мисля, че можем да приемем за достоверно, че това не е било чуждестранно нападение. Не мога да си представя чуждестранни терористи да осъществят такова нападение.

— Всички ли са били убити? — запита Мардж.

Пенингтън кимна.

— Направо не ми го побира умът, че американци могат да предприемат такова нещо.

— О, хайде! — избухна Симънс. — А какво ще кажете за Световния търговски център, за Оклахома Сити?

— Търговският център беше работа на чужденци. Оклахома Сити беше дело на двама смахнати водачи от народната милиция. Този път обаче имаме дело, което явно е било осъществено от много хора.

— Шепа. Десет или дванайсет души — уточни Пенингтън. — На тяхна страна е била изненадата плюс мракът и бурята. Десет души с леснина биха свършили това. И много бързо. Бам, бум и готово. Класическо партизанско нападение.

Телефонът извънтя и Хукър грабна слушалката.

— Клод Хукър слуша. Здравейте, господин Хардистан, изчакайте секунда, сега ще ви се обади господин президентът.

Пенингтън пое слушалката.

— Здравей, Били, съжалявам, че ти се налага да стоиш там, но не мога да се сетя за по-подходящ човек от теб за тази работа. Включвам телефона на говорител.

Той натисна един бутон и сложи слушалката върху апарата. Гласът на Хардистан се разнесе силно и ясно:

— Благодаря ви, сър. Страхувам се, че тук нямаме много работа. Продължава да вали и вероятно няма да спре до сутринта. По-студено е и от сърце на вещица, а това е най-тъмното място, което съм виждал през живота си. Просто ви описвам обстановката.

— Съвършено описание — каза Пенингтън и съобщи на Хардистан кой още е с него в залата. — И така, какво успя да откриеш?

— Господин президент, нападението е било много добре планирано. Убили са десет души, унищожили са две машини, отвлели са товарен камион и са затворили и двата входа на прохода, където е станало нападението, и всичко това само за пет минути. Снегът им е помогнал много. Моето предположение е, че са разполагали с поверителна вътрешноведомствена информация за времето на конвоя, знаели са маршрута му и са отработили операцията до съвършенство. Конвоят е напуснал оръжейния склад до Спокейн вчера в 5 часа следобед. Крайният пункт на маршрута му е била военновъздушната база в Маунтън Хоум, Айдахо. Нормално това трае от пет до шест часа. Били са три машини, два ровъра с по четирима души въоръжена охрана и един осемнадесетколесен камион, натъпкан с оръжия и боеприпаси, шофьор и резервен шофьор. Ровърите са прикривали камиона отпред и отзад.

— Какво, по дяволите, са правили там в това забравено и от Бога място в тая виелица? — запита Пенингтън.

— Едно от правилата при превозване на такъв товар е това да се прави нощем, когато има много малко движение, господин президент. Виелицата е била съвсем неочаквана, поне прогнозата не я е предвиждала. Разполагам с документ за товара, изпратен по факса на полковник Хукър и директора, но мисля, че си струва да се спомене, че част от товара е била хиляда фунта експлозив С-4 в пакети по половин фунт.

Пенингтън много добре знаеше какво може да направи половин фунт С-4. Това количество тестоподобен пластичен експлозив можеше да пръсне на парчета цял Боинг 747. Пет фунта, разположени на

подходящите места, можеха да сринат цял търговски комплекс. Експлозивът беше изключително труден за производство и поради това цената му на черния оръжеен пазар беше изключително висока.

— Боже Господи — простена президентът. — За какво им е било да изпращат в базата такова количество експлозив?

— Товарът е бил предназначен за изпращане по въздуха до Форт Орд, сър. Така или иначе, една отсечка от маршрута на конвоя ги е отклонила по шосе 93, южно от Мисула към Айдахо. Пътят минава през планините Битъррут. Много назъбени. Върховете се издигат до три хиляди метра. От другата страна на пътя е реката Битъррут, и после планинският масив Анаконда, също много пресечен терен. На едно място шосе 93 прави завой на юг на около стотина метра, после отново завива на изток. И от двете страни на пътя има високи скали. Казват му прохода Изгубената следа. Тъкмо за случая. Разполагаме със свидетел, който е чул, че нападението е започнало в 10 и 27 и целият шум е приключил в 10 и 32. Пет минути. Ако се съди по сцената на престъплението и свидетеля, когато конвоят е навлязъл в правата отсечка, която води на юг, предният и задният ровъри са били обстреляни с ракети. В същото време ударна група атакува кабината на камиона и убива двамата шофьори. Очевидно са внимавали да избегнат всякаква стрелба по камиона. Осмината войници в ровърите също са били убити, няколко с довършителни изстрели зад ухото. От двете страни на прохода са били задействани експлозии, които са предизвикали малки лавини, блокирали и двата входа на прохода. По мое мнение отвлеченият камион е поел на юг. Осъществяването на завой в такова тясно място, за да поемат на север, би било практически трудно осъществимо, а по описанието на свидетеля южният край на прохода е бил затрупан втори. Там са били поставени два заряда.

— Имаме ли изобщо някакви улики, Били? — попита Симънс.

— Никакви. Съобщението за канонадата е пристигнало малко преди единайсет и преди местният полицай да отиде на място е минал още един час. Щатските служители са пристигнали в дванайсет и половина, а Джеф Айзък от офиса ни в Мисула е пристигнал на мястото с напълно оборудван микробус и петима специални агенти. Аз пристигнах в два и половина с хеликоптер от Бат. До този момент нападателите имат преднина от почти пет часа, а ние сме затруднени от обилния снеговалеж. Според метеопрогнозата снегът ще намалее или

спре някъде преди обед, а дотогава върху цялата област ще се натрупа снежна покривка почти две педи. Проследяването ще бъде невъзможно. Дори и да е имало ясни следи от гуми, те ще са затрупани и ще се размият със стопяването на снега. Преки материални следи също ще бъде много трудно да се открият, ако изобщо има такива. Тия момчета са предвидили всичко. Непрекъснато пристигат агенти от Бат, Боа, Мисула, дори от Солт Лейк Сити. Армията изпраща петдесет души помощ. Заповядал съм масово претърсване с хеликоптери на цялата област веднага щом времето позволи, но тук става дума за тежък планински терен, дълбоки долини, покрити с гъста мъгла. Нашите хора ще координират търсенето на физически доказателства и ще разпитат местните жители с помощта на шерифите. Те познават всички в областта. И... Има и още едно нещо, господин президент.

— Да, Били?

— Напъхали са всички убити в найлонови торби и са ги положили по армейски обичай покрай пътя.

— Господи! — Лицето на президента почервения. Ръцете му се свиха в юмруци и се стовариха върху облегалките на стола. — Проклети да са!

— И още по-лошо, сър. Според нас един от войниците е бил още жив. Бил е прострелян в челото както е лежал в найлоновия чувал. Извлякохме куршума от пръстта под главата му. По всяка вероятност 50-калибров израелски пистолет „Игъл“. До този момент това е единственото материално доказателство, с което разполагаме.

— Искам честното ти мнение, Били. Мислиш ли, че това е операция на някоя милиция?

— Ами... било е старателно планирано. Професионална работа — поне от видяното досега. А полагането на телата по този начин може да е някаква гротескна военна почит.

— Банда мръсни убийци! Акт на тероризъм срещу народа на Съединените щати, просто и ясно. Това ми мирише само на Светилището. Мисля, че Енгстрьом най-накрая вече е превъртял съвсем. Обявил е война на Съединените щати.

— Да, сър.

— Съгласен ли си с мен?

— Сър, тук съм само от тридесет минути и не мога да видя от другата страна на пътя. Не бих искал да правя никакви предположения.

— Ти току-що ни представи подробен доклад при много трудни условия, Били. Заслужаваш поздравления. Благодаря ти. Ще ни държиш в течение, нали?

— Абсолютно, сър.

— Искам да докладваш направо на Клод Хукър.

— Разбрано, сър.

— Благодаря ти.

Хардистан затвори телефона и се обърна към Айзък.

— Задача номер 1, Айзък. Намери този проклет камион.

Лицето на президента беше поруменяло от гняв.

— Това проклето копеле Енгстрьом! — изръмжа той.

— Извинете ме, сър, но не е ли малко рано да правим... — започна Симънс.

— Нали чу какво каза Хардистан — изръмжа в отговор Пенингтън. — Добре обмислена и планирана военна операция, и то точно в задния двор на Енгстрьом. Хладнокръвно убийство на американски войници и унищожаване на имущество. Проклет акт на тероризъм. Кой друг би бил способен да го направи?

— Посе, Ковенант, Арийците, някоя банда бръснати глави. Може да е всяка една от тези групировки.

— Мислиш, че една банда пъпчасали хлапаци с бръснати глави могат да осъществят такава засада?

— Някои биха могли.

— Помислете само върху следния факт. Единствената милиция достатъчно близо, за да го извърши, са Арийците в Юта. На другите би им се наложило да пропътуват стотици мили в непознат терен. Вероятността е практически нулева. А и какво биха могли да направят с този камион гигант? По дяволите, какво изобщо може да се направи с осемнадесетколесен камион? Та това е все едно да вдигнеш плакат какво са направил.

— Щом са били достатъчно способни да осъществят нападението, можете да се обзаложите, че са имали съвсем ясна представа какво ще правят с камиона — обади се Мардж Кастен.

— А на изгрев-слънце ще имат преднина от шест, седем часа. И да ви кажа, Енгстрьом може и да е религиозен фанатик, но е и брилянтен тактик. Това е само негова работа.

— Просто исках да кажа, че на този етап трябва да бъдем дискретни...

— О, за Бога, Хари, нямам намерение да свиквам пресконференция и да обвинявам публично Светилището. Това обаче става задача номер едно. Отне ни цяла вечност, докато осъзнаем факта, че Енгстрьом и бандата му представляват сериозна заплаха. Сега трябва да наваксаме загубеното време.

— Извинете ме, господин президент — намеси се Мардж Кастен, — бих искала да направя едно предложение.

— Казвай.

— Повече от година душим около генерал Енгстрьом и Светилището и до този момент не сме открили нищо. Ако сте убеден, че те са замесени в сериозни престъпления — убийства, грабежи, пране на пари, престъпления срещу правителството — бих искала да назначим специален обвинител, да сформираме специална част... и да ги обвиним по параграфите на РИКО.

— О, Господи! — простена Симънс и заклати глава.

— Какво означава това? — нахвърли се Пенингтън върху директора на Бюрото.

— Искам да кажа, какво повече би могъл да направи един специален обвинител от онова, което ние вече сме направили? — оплака се Симънс.

— Да се съсредоточи върху проблема — натърти Кастен.

Симънс я изгледа злобно, но не каза нищо.

— Ако тук има такова престъпление, трябва да заведем дело — добави тя.

— Звучи ми така, сякаш сте си наумили някого за тази работа — каза Хукър.

— Така е — кимна тя.

— И кой е този юридически вълшебник? — изсумтя язвително Симънс.

— Мартин Вейл.

— Да не е онзи, дето измъкна делото в Илинойс изпод носа на Пийт Райкър? — попита Хукър.

— Стане ли дума за случаи по параграфите на РИКО, никой не може да му стъпи и на малкия пръст. До този момент е извоювал най-голямата присъда по РИКО в историята. Деветдесет милиона.

— Това беше делото с „Атлас-Уестърн“, нали? — попита президентът. — Той пъкна в затвора Том Лейси и онзи, как му беше името, от „Атлас“...

— Гросман — подсказа Симънс.

— Да, точно така, Гросман. И двамата получиха сериозни присъди, нали? — Пенингтън се усмихна. — Никога не съм харесвал нито единия, нито другия.

— Те не дадоха и цент за кампанията ви — каза Хукър.

— Може би именно поради това.

Всички се разсмяха.

— Вижте, господин президент, Бюрото и без това прави всичко, което по силите му — намеси се умолително Симънс. — РИКО изисква много голямо участие от страна на ФБР...

— Знам, Хари. Знам също така, че ако Светилището — или която и да е друга парамилитарна формация — върши това... тогава следва да им отделим приоритетно внимание.

— Можем да го направим, сър. Изпратил съм заместник-директора на мястото на престъплението...

— Късмет, Хари, късмет — сръза го Пенингтън. — Хардистан просто се е случил само на стотина мили от мястото.

Сразен, Симънс рухна на дивана и заби поглед в пода.

Като всички човешки същества, и Пенингтън беше подвластен на грешки. Неговият недостатък беше, че изживяваше нещата прекалено дълбоко, беше прекалено емоционален във всичките си дела — и в приятелствата си, и в работата, и в гнева си, в любовта, войната и ненавистта. Членовете на кабинета му се бяха научили да разпознават задаващия се гняв, контролиран, но клокочещ под повърхността като вулкан. Той можеше да пресече една дискусия само с поглед, с начина, по който се изкашляше, или чрез каменното си мълчание. В един момент той можеше да понесе и най-голямото нещастие с нечовешко спокойствие, а в следващия една маловажна злоупотреба или непочтеност можеше да го накара да се развилнее като ураган.

В момента гневът му се трупаше само като си мислеше за генерал Джошуа Енгстрьом и Светилището на Бога и Божия гняв. Не се чувстваше принуден да обяснява на подчинените си за причините за гнева си или откъде знае, че Енгстрьом стои зад засадата в прохода Изгубената следа.

Всички се смълчаха. Пенингтън отиде до прозореца, който гледаше към градината с розите, и се замисли за сина си и внука си — как всеки ден играят футбол на ливадата.

Ами ако бяха те? Ами ако бяха те, проснати там на студа в найлоновите чували? Невинни деца, изпълняващи дълга си. Щеше ли да се чувства по-силен в убеждението си, отколкото сега? Отговорът беше не. Пред мисления му взор мигновено изплува Виетнам — как седи в стаята си в Сайгон и пише съболезнователни писма на родителите в Цивилизацията.

— Това е лично — каза той и се обърна. — Разбирам какво предлага Мардж. Сформирайте специална група и поставете начело необходимия човек. Те ще свършат работата. Ако има каквито и да било доказателства, ще се докопат до тях.

— Но това може да отнеме и години! — изплака Симънс. — Не помните ли колко ни трябваше да пипнем Готи? Цели шест години!

— Госпожо генерален прокурор, колко време му трябваше на вашия човек да вкара Лейси и онзи...

— Гросман — подсказа генералният прокурор.

— Да.

— По-малко от две години — отговори Кастен.

— И какво преследва това? — попита президентът. — Искам да кажа, какъв ще е диапазонът на този проект?

— Ще трябва да съберем доказателства, които да докажат престъпно взаимодействие между общностите, съставляващи Светилището.

— Това са църкви — обади се Симънс. — Това само усложнява проблема.

— Не съвсем. — Генералният прокурор не беше съгласна. — Ние завеждаме делото и търсим причини за арестуване на основните престъпни лица и техните сподвижници. Вероятно генерал Енгстрьом, командирите на всяка една от четирите единици и още половин дузина други, плюс всякакви граждани и институции — банки, фирми, радиостанции, всичко, използвано като фасада за престъпна дейност, свързано с обвиняемите. Ако пък се окаже, че институциите са църкви, голяма работа. Започнем ли, сваляме меките ръкавици.

— Това ще ни струва доста — забеляза Бродски.

— Доста — кимна Кастен. — Дори и не мога да си представя приблизително сумата. Щом обаче съберем нужната информация и започнем делото, ще трябва да намерим федерален съдия, който да ни даде празни бланки за арест, защото четирите църкви са намират в четири различни щата. Щом преминем и този етап, можем вече да заведем официално юридическо дело срещу тях, запор върху имуществото, включително и оръжията им, автомобили, банкови сметки, всичко, придобито по престъпен начин.

— И тогава започва големият майтап — намеси се пак Симънс.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пенингтън.

— Имам предвид как ще ги арестуваме. Те няма да се предадат без бой. А и процесът би могъл да се проточи две или три години.

— Мен вече няма да ме има в тази зала.

— Господин президент — каза Хукър, — вие ще бъдете тук още най-малко шест години.

Последва общо одобрение от всички членове на кабинета.

— Можем да се озовем в центъра на обществен скандал, ако докажем, че тези хора са отвлечали камиони, убивали хора, ограбвали банки, прали пари — обади се Бродски.

— Този път няма да има нищо подобно на Уейко или Руби Ридж — изрече натъртено Пенингтън и отново закрачи из кабинета. После каза: — Това ми харесва, госпожо генерален прокурор.

— Ако имаме доказателствата... — започна Симънс.

— Ще имаме доказателствата — прекъсна го пламенно Кастен. — Ще пипнем важните клечки, ще им отнемем любимите играчки и ще ги отрежем от приходите им, ще пъхнем водачите зад решетките по двадесет години всеки и ще ги глобим с милиони долари. Това ще направи изключително силно впечатление на публиката... и останалите групи като тях.

— Не бих искал да създаваме впечатлението, че сме срещу всички милиции — каза президентът. — Някои от тях са съвсем законни.

— Сър, прекарал съм повече от дванадесет години в Скалистите планини — намеси се Уен Харисън, — голяма част от тях в Монтана. Те са чудесни хора и се съмнявам, че съчувстват на Енгстрьом и движението му, но те имат много силно развито чувство за честна игра и взаимна порядъчност.

— Ще го запомня, Уен.

— Ако са чисти — каза Кастен, — тогава няма за какво да се тревожат.

— Генерал Енгстрьом може да създаде големи проблеми — каза Симънс. — Той е герой от три войни, на деветнадесетгодишна възраст заминава да се бие в Корея, става генерал във Виетнам...

— Че кой не е станал? — изсумтя президентът.

— Разбира се, сър. Само исках да подчертая...

— Знам какво искаш да подчертаеш и ти казвам, че той е един тъп любител на цитати от Библията и жадуващ слава откачалник. Постъпи като последния глупак и се уволни като строеви офицер. Сега иска да си го върне като взриви половината страна.

— Но е събрал около себе си хора, много по-опасни от него.

— Той е единственото главно лице — заяви твърдо президентът.

— Разбира се, разбира се. Исках само да кажа, нали разбирате, че той си има цел. Не бихме искали да създадем още един Джон Браун.

— Вече го направихме — заяви Бродски. — Този тип е опасен луд.

— Искам ги в съда след година и половина. Това може да окаже голяма помощ при следващите избори.

— Какво всъщност знаем за този Вейл? — попита Хукър.

Кастен отвори куфарчето си, извади една папка и я подаде на президента.

— Това е абсолютно секретна проверка на Вейл и екипа му. Също така резюме на процеса в Илинойс — всеки ден ми изпращат протоколите от съда.

Президентът, силно впечатлен, попита:

— От колко време замисляте тази работа?

— Още от деня, в който заговорихме за Енгстрьом и Светилището. От около година.

Той я изгледа.

— Може ли да събере доказателства по РИКО за година и половина?

— Наистина не знам. Ще трябва да го питам. Никога не съм го срещала, между другото. Може и да ни откаже. Не търпи абсолютно никаква зависимост.

— С какво се занимава в момента?

— С нищо — отвърна тя.

— Колко бързо можеш да се свържеш с него?

— Тази вечер трябва да съм в Сейнт Луис. Мога да спра в Чикаго по пътя и да си кажем няколко думи.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Днес е понеделник. Можем ли да го докараме тук за съвещание, да кажем, в девет сряда сутринта?

Изражението ѝ не се промени.

— Да, сър, ако работата го интересува.

— Ако се окаже труден, кажи му, че президентът на САЩ го моли за услуга — усмихна се той.

7.

13 януари, 4 часът и 46 минути, централно стандартно време

Клетъчният телефон иззвъня за втори път преди Вейл да се обърне със стон и да опипа в тъмното за бутона на лампата.

— Ало?

— Господин Вейл?

— Да?

— Съжалявам, че ви будя в такъв час, обажда се Маргарет Кастен, генералният прокурор на САЩ.

Няколко секунди по линията дареше тишина. Той се надигна на лакът и включи лампата. Джейн простена и се извъртя на другата страна. Кучето не помръдна.

Маргарет Кастен?

Генералният прокурор?

На САЩ?

Ха сега!

— Кой се обажда?

— Съзнавам, че е доста необичайно, господин Вейл. Аз съм Мардж Кастен. Ако искате да проверите дали казвам истината, можете да наберете номера на централата на Белия дом и да поискате да ви свържат с мен.

— Аз... окей... ще ви се обадя само след секунди — каза той и затвори. Седна в леглото и затърка очите си. Джейн се обърна и попита сънено:

— Кой беше?

— Маргарет Кастен — каза той.

Очите ѝ мигновено се ококориха.

— Маргарет Кастен?

— Така каза.

— Генералният прокурор на САЩ?

— Да — каза Вейл, откри номера от информацията и го набра върху клетъчния си телефон. — Трябва да я набера в Белия дом.

— Белия дом? Мартин, да не сънуваш? Защо ще ти се обажда в този час?

— Ще ти кажа след мин... Да, добро утро, обажда се Мартин Вейл. Казаха ми да позвъня... Благодаря ви... — Той захлупи слушалката с длан. — Мисля, че наистина е тя. Централата на Белия дом се обади, а те са... Добро утро, обажда се Мартин Вейл.

— Обичам предпазливите мъже, господин Вейл — каза Мардж Кастен.

— Е, човек никога не може да бъде достатъчно предпазлив, нали?

Джейн направи физиономия при думите му, извъртя очи, поклати глава и зарови лице във възглавницата.

— Господин Вейл, ще бъда в Чикаго след около час и половина. Бих искала да разбера дали ще ви е приятно да ми направите компания на закуска?

— Закуска? След деветдесет минути?

— Съзнавам, че направо ви пришпорвам. Съжалявам много.

— Как да ви кажа, не мога да стигна до града за деветдесет минути, госпожо Кастен.

— Да, знам. Доколкото ми е известно, имате голям преден двор между вилата и езерото. Мога да ви изпратя един хеликоптер, да кажем, след час?

— Можете ли да ми кажете все пак за какво става дума?

— По-добре да не го правя по телефона. Имате ли някакви планове за деня?

— Госпожо Кастен, аз съм в отпуск. Единственото нещо, което правя сутрин, е да водя кучето си на разходка.

— Един час все ще ви стигне, нали? Ще имате време за една малка разходка с господин Магу.

— Добре. Благодаря ви, сър.

— Аз ви благодаря, сър. Ще се видим след час и половина.

Вейл затвори телефона.

— Е? — попита Венъбъл.

Вейл стана от леглото и нахлузи халата си.

— Тя беше, няма грешка.

— Мартин, ти я нарече „сър“.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. — Тя зачака обяснение. — Е?

— Ще закусим в града. — Той тръгна към банята.

— Кога?

— След час и половина. Ще изпрати хеликоптер да ме вземе.

Господи, какъв студ!

— Шега ли е това? Тук винаги е студено рано сутрин. Винаги ставам първа и включвам печката.

— О! Благодаря ти.

— Марти? Сериозно ли говориш?

— Да. Сигурно е не повече от десет градуса.

— Имам предвид за генералната прокурорка?

— Да. — Той се изправи, прекрачи кучето, което спеше на пода до него, и влезе в банята. Миг след това подаде глава и посочи кучето. — Това е хранена със специална кучешка храна чистокръвна бяла германска овчарка, далечен братовчед на вълка, който е най-умното животно на четири крака. Човек би си помислил, че телефонът ще го разбуди и ще го накара да излае един или два пъти, не е ли тъй?

— Че защо? Не му се налага да вдига слушалката.

— Не бях помислил от тази гледна точка.

Той пак се скри в банята и после пак подаде глава.

— Тя знае името му.

— Кой?

— Генералната прокурорка. Знае името на Магу.

— Нали е генерален прокурор, за Бога! ФБР работи за нея.

— О, ясно! От друга страна, може и да е някакъв майтап. Ще стана, ще се облека и този, който ме събуди, който и да е той, ще ми звънне в шест и ще ми каже: „Ама се върза, нали?“

— По-добре иди се изкъпи.

— Отивам де.

Тя стоеше до прозореца на кухнята, държеше чаша кафе и гледаше как Вейл и Магу си играят до езерото. Той никога не бе имал куче и определено посрещна скептично подаръка, който тя му направи за рождения ден — една десеткилограмова топка бяла козина с жълти очи и изключително остри уши. Сега двамата бяха неразделни. Кучето вече тежеше четиридесет килограма, беше на девет месеца и продължаваше да расте. Напомняше на призрак, докато тичаше между дърветата, с острите си уши, които се обръщаха към всеки звук, с

вдигнатия нос, душещ утринния студен въздух. Тя чу Вейл да изсвирва, видя Магу рязко да се извързва и да хуква към него, след което и двамата се запътиха към затрупания със сняг двор на къщата.

Вейл се възхищаваше от постройката, както винаги правеше при завръщането си от разходката край езерото. Беше стара двуетажна селскостопанска постройка, която Джейн и архитектът бяха префасонирали в съвършен дом за бягство от цивилизацията. На първия етаж имаше спалня за гостите, която никой до този момент не бе използвал, и една огромна всекидневна, чийто свод се извисяваше чак до покрива. Имаше две камини — една във всекидневната и една в ъгъла на просторната кухня. На втория етаж спалнята им и банята на Джейн се намираха от едната страна на къщата, а офисът им — от другата. Стаите бяха свързани с мост над всекидневната. Вейл бе предпочел неговата баня да е в пряко съседство с кабинета му.

— Ама голям късметлия си! — каза Вейл на Магу, който пристъпваше редом с него и душеше земята. — Помисли си само каква сделка си опекул. Имаш си превъзходна къща до езерото, голям апартамент в града, богата красива господарка. И мен.

Магу спря, провери обстойно една дупка в снега, после продължи.

— Докато двамата с Джейн решим да живеем заедно, дори и насън не ми е хрумвало да си имам куче или къщичка на село. Като нищо можеше да се озовеш в някоя схлупена къщурка с малък обграден заден двор, да знаеш. Помисли си върху това.

Магу само го изгледа и се прозя.

— Да ти кажа ли какво си мисля, приятел? — запита Вейл. Дъхът му излизаше на гъсти валма пара. — Мисля, че имаш нужда от гадже. Всеки мъж има право на малко любов през живота си.

Той изтупа ботушите си от снега преди да влезе в кухнята. Магу се стрелна пред него и веднага заби муцуна в купичката си за храна. Джейн подаде на Вейл чаша кафе и каза:

— Двамата сте голяма комбина.

— С всеки ден става все по-хитър и по-хитър.

— Така ли ще ходиш? — попита тя.

— Защо не?

— Ще закусваш с генералния прокурор на САЩ. Не мислиш ли, че едно сако и вратовръзка ще бъдат по-подходящи от кожените ти

панталони, фланелената риза и пилотското яке?

— По всяка вероятност госпожа прокурорката ще ми вдигне скандал, задето измъкнах делото от окръг Гранд изпод носа на хората от ведомството ѝ — каза той, отпивайки от кафето си. — Защо трябва да се преобличам специално за случая?

— Мисля, че поводът да те потърси няма нищо общо с това.

— Наистина не знам какво е намислила. Не беше ли преди съдия във втори съдебен окръг?

— Да, скъпи. И бивш федерален обвинител, и преди това истински бяс в адвокатската общност — също като още един човек, когото мисля, че познавам. Двамата имате много общо.

— Единственият път, когато съм работил за правителството, беше в армията. Не беше особено приятна работа.

— Тя е голяма работа, Марти. Чувам, че раздавала шутове по целия Капитолий. Когато получи длъжността, една групичка конгресмени, дето се пишеха за много печени, се опитаха да я смачкат, да я прегазят, да я научат да се съобразява с обстоятелството, че това е Вашингтон, каквото и по дяволите да означава това. Само че нещо май се бяха заблудили, защото се оказа, че ролите са разменени. И продължава да е така. Знаеш за съпруга ѝ, нали?

— Дето почина?

— Защищавайки един приятел адвокат в дело за пране на пари през две врати от залата, където тя ръководела съда. Рухнал мъртъв, докато подлагал на кръстосан разпит един свидетел.

— Не е лош начин да си отидеш от този свят.

— Не бих споделила това с нея.

— Сигурен съм, че смъртта на съпруга ѝ в съда няма да стане на въпрос.

— Двамата си били лика-прилика. Коравата федерална съдийка, омъжена за железен адвокат.

— Откъде знаеш толкова много за нея?

— Тя беше най-добрият адвокат в областта. Искам да знам за конкуренцията си.

— Имаш планове да се хванеш на работа към правителството?

— Искам да кажа, че бих искала да видя една жена в най-висшата прослойка в окръг Кълъмбия. Някои от онези дърти копелета

в Конгреса не могат да търпят, когато някой от протежетата им получи шут в задника — особено от жена.

— Ще ти се отблагодаря дълбоко, когато се върна — каза Вейл. — Между другото, човекът, когото съпругът ѝ е защитавал, получил невалиден съдебен процес, когато Кастен починал. Сключил сделка и не лежал дори и ден. Някои хора си мислят, че Кастен е умрял, само и само да спечели делото. Винаги съм се възхищавал на мъж, способен да направи всичко, за да победи. Разбира се, неговата постъпка е малко крайна.

Той пристъпи до нея и я целуна.

— За обяд ти предлагам телешко и яйца. Аз ще готвя.

— Няма да се върнеш за обяд.

— Откъде знаеш?

— Женска интуиция.

— Е, ще кажа на госпожа Кастен, че си нейна привърженичка.

— И не я наричай госпожа Кастен.

— А как да я наричам?

— Госпожа генерален прокурор, разбира се. Колко бързо забравяш!

— Винаги ми е ставало неудобно, когато са ме наричали „генерален“ и така нататък. Представям си нечий генералски задник, изтъпанчил се отзад на джипа, и да ръкомаха на хората, които току-що е освободил. Патън, Айзенхауер, Норман — ето, това са били генерали.

— Мартин?

— Да?

— Казвай ѝ госпожо генерален прокурор.

— Добре.

— Няма ли да се преоблечеш?

— Няма.

Магу пръв чу хеликоптера. Изтича до прозореца, загледа се през езерото за момент и после заръмжа.

— Телефонът му звъни в ухото и той не дава пет пари. А пък чува хеликоптера от десет мили.

— Казах ти вече защо. Не му се налага да отговаря на телефона.

— Тогава какво ще направи, ще откара хеликоптера до града ли?

— Изобщо не би ме изненадало.

Той я прегърна през рамото и двамата се загледаха към небето.

— За какво ли е цялата тая дандания, по дяволите? — каза на глас той.

Джейн не му отговори. Но със сърцето си съзнаваше, че животът им ще се промени.

Радикално.

Лорънс Пенингтън седеше на бюрото си и прокараваше пръст по списъка с ангажиментите си за деня. Секретарката му, Милдред Юинг, чакаше търпеливо.

— Какво е това кафе с делегация от Мисури в седем и половина?

— С ветераните.

— О, да. По кое време е?

— Седем и двадесет и три, господин президент.

— Тук ли са?

Тя кимна.

— Дай ми пет минути.

— Да, сър. — Тя се обърна и излезе от Овалния кабинет. На нейно място влезе Хукър.

— Можете ли да отделите минутка, господин президент?

— За какво става дума, Клод?

Съветникът по националната сигурност заобиколи бюрото и застана зад него. Приведе се и зашепна в ухото на президента. Той винаги шепнеше, когато бяха само двамата — може би се боеше, че микрофоните могат да уловят думите му.

— Много коварен номер, генерале. Онази работа с РИКО.

— Е, и? — каза президентът, без да се обръща.

— Ако този човек не се справи...

— В политиката винаги има рискове, полковник.

— Но ако не успее да събере необходимите доказателства за съда...

— Не се тревожи за това, Клод, това си е проблем на Мардж Кастен.

— Ако се провали, това може да рикошира в нас при следващата кампания.

Президентът се извърна, изгледа Хукър и каза спокойно:

— Съзнавам рисковете.

— Той не е играч, господин президент. Този Вейл не дава пет пари за никакви правила.

— О, така ли? — изрече сухо президентът. — Тогава чуй ме добре какво ще ти кажа, Клод. Не му се бъркай в работата, но го дръж под око. След като си толкова загрижен, Вейл ще бъде твоя отговорност. Ти отговаряш за него.

ВТОРА КНИГА
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО НЕ СПАЗВАШЕ
НИКАКВИ ПРАВИЛА

*За удостоения с чест безчестието е по-
лошо и от смъртта.*

Бхагавад Гита

8.

Хеликоптерът кацна меко в един отдалечен ъгъл на „О’Хеър“. Висок чернокож мъж, трийсетинагодишен, стоеше наблизно, с ръка, пъхната в джоба на подплатеното му с кожа яке. На яката си носеше значка. Вейл скочи от машината и докато тичаше приведен да се измъкне от обсега на въртящите се витла, мъжът го приближи и му подаде ръка.

— Господин Вейл?

— Да.

— Аз съм Роджър Нилсън, секретни служби. Последвайте ме, моля.

Високо над тях в стартовия команден пункт един мъж изучаваше небето с бинокъл. Той го обърна към хеликоптера, който току-що бе кацнал, и проследи Нилсън и Вейл, докато двамата крачеха към един бял Боинг 737. Самолетът беше с нарисован американски флаг на опашката, а по фюзелажа му пишеше МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ.

— Извинете, но трябва да ви обискирам, сър — каза Нилсън. Вейл вдигна ръце и Нилсън сръчно го опипа за оръжие.

— Благодаря, сър. — Той кимна към стълбичката, където ги чакаше един по-млад мъж, нисичък и тъмнокож.

— Господин Вейл, аз съм Пол Силвърман — каза той. — Стюард. Моля, заповядайте. Генералният прокурор ще дойде след секунда, трябва да се обади по телефона.

Вейл се качи на борда на самолета. От лявата страна на вратата имаше нещо, което напомняше на миниатюрна комбинация от трапезария и зала за конференции, заемащи цялата ширина на самолета. Десет завинтени за пода стола обграждаха ебонитова маса. Телевизор с голям екран беше вграден в стената на залата, а една врата водеше към предната част на самолета. Отдясно имаше нещо, за което Вейл предположи, че трябва да е стая за отдих — голям диван, масичка за кафе и три фотьойла. Още един телевизор, по-малък, в момента включен на WWN, но с изключен звук.

— Кафе, сър? — попита стюардът.

— Направо ми взехте думите от устата — отвърна Вейл.

— Три лъжички захар и една сметана, нали?

Вейл вдигна изненадано поглед и кимна.

— Генералният прокурор си позволи да поръча закуската без вас. Пъпеш, яйца по бенедиктински и препечен ръжен хляб. Добре ли е, сър?

Вейл само продължи да кима. Знаеха името на кучето му, как обича да пие кафето си и любимата му закуска. Какво ли още знаеха, по дяволите?

— Настанете се удобно, сър.

— Благодаря, господин Силвърман.

— Моля ви да ме наричате Пол, сър.

Вейл седна на един от фотьойлите. Стюардът донесе кафето му в чашка от китайски порцелан. Вейл хвърли поглед към екрана на телевизора и разпозна Валери Азимур, журналистката, която се бе опитала да го интервюира по време на процеса за „Атлас-Уестърн“. Беше облечена с подплатена с кожа канадка, кожена шапка обрамчваше лицето ѝ, дъхът ѝ излизаше на пара. Беше застанала нейде на тъмно, гледаше сериозно и говореше в микрофона. Тъй като звукът беше изключен, той не можеше да разбере къде се намира и каква гадост разнищва, така че насочи вниманието си към вестника и прехвърли заглавията. Миг по-късно влезе генералният прокурор.

Маргарет Кастен беше малко по-ниска, отколкото си я беше представял Вейл, набита жена с прошарена черна коса и тъмнокафяви очи. Беше симпатична, не красива, добре поддържана жена, с бежов вълнен костюм и тъмнозелен шал. Усмихна му се, но той усети как очите ѝ хладно го преценяват.

— Добро утро, господин Вейл — каза тя.

— Добро утро, госпожо генерален прокурор — отвърна той.

Ръкостискането ѝ напомняше менгеме.

— Добре дошли на борда на ВПОЦ — каза тя.

— ВПОЦ?

— Въздушно-подвижен оперативен център. Не ме питайте откъде идват тия съкращения, вероятно някой първокурсник, дето си няма друга работа, се гордее с тях. Благодаря ви, че станяхте с

пукването на зората, за да ми направите компания. Надявам се, че ще си струва труда.

— Първо искам да видя как са приготвени тия яйца по бенедиктински, Ангажиментите после.

Тя се засмя и кимна.

— Напълно честно. Да видим как си живеят в министерството на правосъдието, а?

— Зависи — отвърна той с усмивка. — Колко ще струва тази разходка на данькоплатците?

— Абсолютно нищо. — Тя се усмихна и посочи към предната част на самолета. — Там отпред са кабината на екипажа и залата за конференции, която се използва и за трапезария. Това е залата за отмора, обикновено се използва за приятелски разговори. А това... — Тя го въведе в следващото помещение — ... е моят кабинет.

Помещението беше съвсем обикновено; бюро със стол зад него и два стола пред бюрото. Бюрото беше празно, ако не се броеше снимката на двама млади мъже, с рамка завинтена към плота, и два телефона, единият черен, другият червен. На стената имаше вграден телевизионен екран.

— Синовете ви? — попита Вейл, и кимна към фотографията.

— Да. По-малкият отляво е Емилио. Всеки момент ще се дипломира в юридическия факултет на Харвард. Отличник. Арни, отдясно, е черната овца на семейството. Той е археолог. В момента е в Египет, търси трескаво гробницата на Александър Македонски.

Вейл се усмихна и огледа малкия кабинет.

— Вие май много си падате по гледането на телевизия?

— Те всички са свързани в мрежа, господин Вейл. Можем да се свържем във видеоконферентен режим буквално с всеки в света или да наблюдаваме на живо излъчвания от мястото на събитията. Освен това телевизорите са свързани към компютрите в командно-оперативния пункт. Всичко е кодирано и засекретено с изключение на обикновената кабелна телевизия и каналите. — Тя отвори вратата към следващото помещение. — Това е командно-оперативният пункт, сърцето и душата на ВПОЦ.

Продълговатото полутъмно помещение представляваше истински лабиринт от електроника: система от компютри и видео с шест монитора, сателитен приемник, защитен срещу подслушване

телефон и факс, червен телефон с пряка връзка с Белия дом, монитор за наблюдение, цифрови видеокамери, цифрови магнитофони, директна видеовръзка с АУАКС и един сателитен приемник за кабелна и канална телевизия с още един монитор. Кастен описа оборудването, макар и да изглеждаше малко объркана от цялото това разнообразие.

— Моят електронен гений отскочи до терминала да си купи някакъв местен вестник — каза тя. — Макар че имам съмнения, че това е претекст да оглежда момичетата на летището.

— Нима в този час на летището гъмжи от момичета? — запита язвително Вейл.

— Е, колкото и да са, Джими ще ги открие — отвърна тя. — Отзад има още една малка зала за конференции, с компютър и телевизор, там е и личната спалня на командира. Командир е високопарна титла за всеки пилот на този самолет. Екипът ни се състои от осем души плюс самолетния екипаж от четирима души, и място за още двама.

— И парите от данъците ни отиват за всичко това?

— Ще се изненадате, ако ви кажа колко много часове прекарвам в този самолет — каза тя с малко отбранителен тон. — Всъщност ние имаме четири такива. И всички са непрекъснато в движение.

— Не се оплаквах — отвърна Вейл.

— Че защо, дори и не съм си помисляла, господин Вейл — промърмори тя, докато се връщаха към предната част на самолета.

Силвърман изникна отнейде и обяви, че закуската е готова. Отидоха в трапезарията, която беше подредена със сребърни прибори и памучни салфетки. Само домашен уют, никаква пластмаса или хартия за еднократна употреба.

— И така, чакам въпросите ви — каза Кастен, когато седнаха.

— Да — отвърна той. — Откъде знаете името на кучето ми?

Тя се изсмя.

— Признавам, че си направих собствена проверка — прочетох всички статии на Джак Конърман. Конърман, изглежда, знае повече за вас от всеки друг човек. Приятели ли сте?

— Понякога му пийваме по едно.

— Също така разполагам с пълно копие на документацията от процеса в Гранд. За мен това е учебник как да се води дело по параграфите на РИКО. Брилянтна работа.

— Благодаря. Мислех, че сте ме измъкнали от леглото само за да ме наругаете.

— Защо? Защото сте измъкнали делото изпод носа на Питър Райкър ли?

— Не съм му измъквал нищо изпод носа, той просто не умее да си пази нещата.

— Това беше федерално дело, господин Вейл.

— А аз го направих щатско, госпожо генерален прокурор.

— Защо не ме наричате Мардж? Всички ми казват така.

— Добре, тогава и вие можете да ми казвате Мартин или Марти, или... — Вейл направи пауза и се ухили — ... както ме нарича Райкър.

— Не и при възпитани разговори — усмихна се тя.

— Аааа, ето значи какво било това, приятен разговор, така ли?

— Надявам се да е така.

— Добре. Тогава и аз възпитано мога да ви кажа, че не съм измъквал нищо изпод носа на Райкър. Той просто много проточи работата. Нямаше необходимото свързващо звено.

— Звено?

— Нали знаете колко сложни са случаите по РИКО. В крайна сметка трябва да намерите свързващо звено, нещо или някого, който да свърже в едно всички тези случаи. Извадих късмет и открих свързващото звено, но той не можа. Затова се тутка толкова дълго със случая. Късметът не може да спечели делото вместо вас, но малко късмет винаги помага. — Той направи малка пауза. — И менюто за закуската ли взехте от Конърман?

— Той ме насочи към любимата ви закувалня. Каза също, че много сте обичали да ходите по рьба на бърснача, че обичате да поемате рискове.

— Е, Конърман не може да знае всичко. Точно в този момент аз знам три неща, за които съм сигурен, че той си няма дори и представа.

— О, така ли? И кои са те?

— Той не знае, че вие сте такъв негов любител, не знае, че аз съм тук, и не знае защо.

Тя се изсмя.

— Едно на нула за вас.

— Ще стигнем ли най-после и до третото, а именно „защо“?

— Може пък просто да съм искала да си побъбря с човека, който тикна зад решетките Том Лейси и Харолд Гросман.

Вейл се изкикоти.

— Разбира се. Аз пък дойдох да проверя майсторлъка на Пол с неговия световноизвестен холандски сос.

Тя попи устните си със салфетката и изрече почти безучастно:

— Президентът иска да ви помоли за услуга.

Вейл се изпъна като струна, пусна вилицата и се втренчи в Кастен.

— Малко рано хвърлихте големия си коз, не мислите ли?

— Понякога правя и така.

— Този специално беше особено добър.

— Знам.

— Още двайсет въпроса ли ще има?

— Не — засмя се тя. — Мислех си, че ще привършим закуската преди да станем пак сериозни.

— Значи ще ставаме сериозни, а? — Той пак пусна вилицата. — Закуската беше вълшебна, а сосът направо несравним. Сега ще ми кажете ли какво сте намислили?

— Какво знаете за милиционерските движения в тази област? — попита тя.

Той се замисли за момент, после повдигна рамене.

— Знам само онова, което съм срещал в пресата, а то не е много. Банда неонацистки бръснати глави и религиозни фанатици. В нашето общество винаги е имало боклуци като тях.

— Мислите ли, че са опасни?

— Изобщо не искам да мисля за тях.

— Искам да ви покажа нещо — каза тя, изправи се и Вейл я последва в командно-оперативния център. Момент по-късно влезе и нейният електронен гений.

— Мартин, това е Джим Хайнс. Джими, запознай се господин Вейл.

— Здравейте, господин Вейл — каза Джими и зае мястото си пред сложния пулт. Беше мускулест, с тяло очевидно оформяно в гимнастическа зала. Имаше огненорижа коса, бледа кожа и лунички, и дяволита усмивка. Можеше да мине и за тийнейджър. Вейл прецени, че приближава тридесетте.

— Ще имаме пряка връзка с Хардистан — каза Хайнс.

— Приемането е много лошо, но се мъча да го оправим.

— Добре. Отвори файла Н, докато чакаме — нареди му Кастен.

Той затвори файла, с който работеше, и превключи на главния екран на компютъра.

— На какво ниво? — попита той.

— Алфа. Нека да покажем на господин Вейл как работи.

Хайнс щракна курсора върху иконата и екранът стана бял, последван почти мигновено от думите:

— ПРОВЕРКА ЗА СИГУРНОСТ: ГЛАС. ОТПЕЧАТЪЦИ. ВИЗУАЛЕН КОНТРОЛ.

Кастен помести ръката си върху една малка подложка с разперени пръсти, погледна право напред и произнесе:

— Маргарет Кастен, генерален прокурор.

И трите полета позеленяха почти мигновено.

— Достъп одобрен. Име за идентификация?

Хайнс въведе кодовото име на Кастен, което се появи на екрана като шест звездички. Екранът се изчисти за момент и се появиха думите: „Prloax Alpha. File?“

Той въведе „Hate groups\index“ и се появи следващото меню.

— Провеждаме множество проверки за сигурност по мрежовата система — каза електронният гений и посочи една банка с монитори и магнитофони. — Ето вижте тази дигитална видеокамера, побира се в шепа. Тя изпраща визуален сигнал на охранителния екип, като в същото време гласът и отпечатъците пък отиват за проверка в компютъра. Ако не се засекат по електронен път, достъпът до системата се отказва.

— Настанете се, Мартин — каза Кастен. — Ще ви изнеса една кратка лекция за групите на ненавистта в САЩ. — Екранът се изпълни с изключително сложна схема, която проследяваше появата на групите на ненавистта от Англия и Тенеси през лабиринт от взаимосвързани линии чак до днешни дни. Докато Кастен говореше, Хайнс движеше курсора по диаграмата, като проследяваше еволюцията на групите в САЩ.

Докато тя описваше началото на ку-клукс-клан в Пуласки, Тенеси, през 1866, който бе набъбнал до половин милион членове само за четири години, на екрана се сипеха фотографии и клипове от филми.

Това бяха тъмни и внушаващи страх фигури от миналото: забулени силуети, отдаващи чест на горящия кръст, мъж, обесен на клон, а под него събрана тълпа, дори и всички деца се усмихват; изгорял труп, с ръце замрели умоляващо в предсмъртен ужас; църква, погълната от пламъци, докато през това време чернокожите ѝ енорияши гледат нямо и страхливо в обектива на фотоапарата.

— И тогава, през 20-те години на нашия век, от Англия идва една много по-голяма опасност — продължи Кастен. — Християнската църква на обединението, банда, прокламираща върховенството на бялата раса, която била истинската избрана от Бога нация, докато евреите, чернокожите и другите цветнокожи били на духовното ниво на животните и нямали душа. Те бързо намерили сродна душа в Клана и „Невидимата империя“ се събудила, по-опасна от всякога, и този път действията не били вече ограничени само с Юга... — Сега фотографиите и видеорепортажите бяха повече от смразяващи. Това не бяха фигури от историята, това бяха събития от съвремието. Имаше репортаж от смъртта на Гордън Кал, маниакалният водач на Посе Комитатус. — Кал убил двама съдия-изпълнители на САЩ и ранил други двама, с което дал на началото на преследването си, което приключило със смъртта му: Кал крещял смесица от библейски фрази и ругатни и стрелял с пистолета си от горящата ферма в Озаркс, която се превърнала в погребалната му могила. Кланът се разраснал до четири милиона членове, включително четиридесет хиляди свещеници. Християнската обединена църква се сляла с Арийското братство, Американските патриоти, Лобито за освобождение, дружеството „Джон Бърч“, Майнютмен, Съюза за национално-християнска демокрация и напоследък, Арийските нации, Завета на Меча и Ръката на Бога, Меча на Христа, Посе Комитатус и Ордена.

На екрана изплува друга фотография: двама съдия-изпълнители на САЩ, проснати мъртви на едно шосе в щата Юта. И после една чернокожа двойка, завита със саван на някаква улица в Северна Каролина — били застреляни от една армейска бръсната глава като част от „посвещението“.

— Кал беше признат за мъченик от цялото движение, Дейвид Кореш и Ранди Уивър също ще бъдат признати за такива — продължи Кастен. — Най-дейната от всички групи на ненавистта е Ордена, клонка от Арийците. Ще се върна след малко и на тях. При тях

особеното е, че те търсят корените за расовата омраза в християнството, като по-късно добавят и независимост от правителството. Кланът има памфлет, озаглавен „Библията отговаря на расови въпроси“, който започва с Първата поправка към...

— Конгресът не може да приема закони, установяващи официалното налагане на религия или забраняващи свободното изповядване на такава — цитира Вейл.

— Виждам, че познавате конституцията — каза Кастен.

— Доста по-добре, отколкото Библията — отвърна Вейл.

— Те се крият зад църквите и конституцията и обявяват правителството за враг на хората. Те искат правителството да се върне, местно ниво. Посе Комитатус например е латинският израз на „власт на окръга“. Принципите на партизанската война на Майнютмен проповядват всеобща революция. Техният девиз е „нападай, стреляй отдалеч, нападай от засада и саботирай“... Настолната книга на всички тези групи са „Дневниците на Търнър“ — в нея се прокламира партизанска война срещу правителството на САЩ и всички малцинства. Това е наръчник за партизанската тактика: как да се модернизират оръжия, как да се произвеждат бомби. Книгата описва как се прави мощна бомба от петролно гориво и амониева селитра.

На монитора се появи снимка от взрива в Оклахома Сити — кабели и проводници стърчаха от развалините като вътрешности.

— Работата е там, Мартин, че насилието се е превърнало в запазена марка на милиционерското движение много преди атентата в Оклахома Сити. В началото на осемдесетте Ордена преминава към углавни престъпления. Не пропускат нищо: подправяне на банкноти, банкови обири, отвличания, нападения върху бронирани коли, разнасящи пари, убийства. Хвърлят бомби в синагоги, убиват членове от собствените си редици, за които подозират, че са станали издайници, правят атентат на домакина на предаването на живо Алан Берг...

На екрана се появиха още две фотографии — кошмарен монтаж от насилие: Джордж Матюс, основателят на бруталния Орден, загинал под водопада от куршуми на ФБР на един остров в Пюджет Саунд, и разкъсаният от куршумите труп на Алан Берг, проснат до колата му.

— ... така че през 1984 година ФБР сформира специална група и започна да ги преследва. Реакцията на Ордена беше обявяването на

война на Съединените щати. Министерството на правосъдието събра доказателства за използването на рекет от двайсет и четирима членове на Ордена. Шейсет и няколко случая на рекетърска дейност с подправени банкноти, убийства и грабеж. Джордж Матюс не стигна до съд. Предпочете смъртта. Още един мъченик. Останалите двайсет и трима бяха осъдени и Ордена накрая се разпадна. Подозираме, че повечето от членовете, които останаха без обвинения, са се прехвърлили към другите групи.

— Колко голям е бил Ордена? — попита Вейл.

— Не сме сигурни, вероятно по-малко от сто души.

— И смятате, че обществото е вземало тези откачали на сериозно?

— Мартин, предполага се, че в страната има най-малко 75000 активни членове на групи на ненавистта. Според нас може да са и 750000, ако включим и симпатизантите, които не спадат към активните членове. Броят се увеличи неимоверно след Уейко и историята с Ранди Уивър. Ние го очаквахме. Това обаче, което ни шокира, е, че броят скочи и след Оклахома Сити.

„Какво ли цели с това? — чудеше се Вейл. — И какво, по дяволите, правя тук аз? Кога ще си дойде на думата?“

— Джими, изкарай Светилището — каза тя. После се обърна към Вейл. — Да сте чували някога за една група на име Църквата на Светилището на Бога и Божия гняв, Мартин?

Той се замисли за няколко секунди.

— Не беше ли някакъв генерал смотаняк от операция „Пустинна буря“ свързан с тях?

— Джошуа Енгстрьом. Но в Пустинна буря той беше полковник, не генерал. Става генерал едва когато излиза в оставка. Генерал от Националната гвардия в Монтана.

На екрана се появи снимката на Енгстрьом: плешив, със здрава, висока фигура, малко напълнял около кръста, със защитни дрехи и пистолет на колана, автоматична пушка в едната ръка и Библията в другата, застанал до един танк в пустинята заедно с десетина войници. Повечето войници се усмихваха, но лицето на Енгстрьом беше студено и безизразно като маска.

— Това е Енгстрьом в Пустинна буря, 1990 година.

— Спомням си тази снимка — каза Вейл, загледан в лицето на Енгстрьом. — Той имаше прякор...

— Проповедника.

— Точно така.

— Извади другата, Джими.

Втората фотография се различаваше рязко от първата — беше моментна снимка, размита, избледняла и размита от влага.

— Виетнам, 1973 година — каза Кастен.

Енгстрьом с шестима войници в джунглата. Гледат с пренебрежение, дори ядосано, обектива. Коров мъжага с късо подстригана коса и вече прошарена брада. Всички са голи до кръста, с ленти, препасани около главите. Всички са със защитни панталони и тежки обувки, на някои от кончовите им стърчат дръжките на ножове. По голите им гърди са кръстосани патрондаши, от кобурите по бедрата им висят пистолети, а в ръцете си държат какво ли не: Узи, АР-14, М-1А, всички оборудвани с оптически прицели. Страховита фотография.

Хайнс даде увеличение върху лицето на Енгстрьом. Съсредоточено изражение, огнени, почти маниакални очи, извикващи в представите образите на други фанатици — Джон Браун на бесилката; Джим Джоунс в Гвиана, Върнън Хауел, който по-късно ще се преименува в Дейвид Кореш, в Уейко, в навечерието на личния му Армагедон.

— Мъжът отдясно на Енгстрьом е Робърт Шрак — каза Кастен. — Прякорът му е Черния Боби. До него е Дейвид Мецингер. Сега Шрак е заместник на Енгстрьом, а Мецингер е пасторът на една от четирите църкви, които съставляват Светилището. Този отдясно с белега на лицето е Гари Джордан. Мъжът с брадата и слънчевите очила, коленичил отляво, държи 50-калибровата карабина с оптически мерник. Снайперистка пушка, не е на въоръжение в армията. Той и онзи в средата са или мъртви, или просто не можем да удостоверим самоличността им.

— Не можете ли да ги откриете в армейските архиви?

— Изобщо няма такива. Енгстрьом е водил група, наречена „Фантом“. Черни операции. Мисията им е била толкова секретна, че всички архиви и за нея, и за членовете ѝ са били унищожени. Тя дори и не е упомената в служебното досие на Енгстрьом. Всичко, което се

казва там е, че е служил във военното разузнаване във Виетнам от 1967 до 1975 година.

— Толкова дълго?

— Е, зависи от гледната точка — отвърна Кастен. — Сега погледнете снимката от Пустинна буря. Момчетата се усмихват, всички освен Енгстрьом, чието изражение не се е променило и след двайсет години. Вижте Шрак, който е застанал точно до него, и двамата млади мъже, коленичили пред него. Този точно пред него е Гари Джордан, а другият, коленичил до Болинджър, е Карл Ренц. И двамата са пастори на Енгстрьом.

— Пастори ли? — удиви се Вейл.

— Те са пастори на четирите църкви на Светилището.

— Този Мецингер, за когото споменахте, е третият пастор. Кой е четвъртият?

— Джеймс Джоузеф Рейни, последният от тексаските рицари от ордена на Бялата камелия.

— Добрият генерал е с широки интереси.

— Джими, събери я със снимката на президента от Пустинна буря.

— Веднага — отговори червенокосият младеж. Още една фотография се появи до другите — тази на Лорънс Пенингтън, застанал пред една карта с показалка в ръка.

— Ирония на съдбата е, че Лорънс Пенингтън е президент на САЩ, а Енгстрьом е водачът на една от най-опасните групи на ненавистта в страната — каза Кастен.

— Къде е иронията? — попита Вейл.

— Иронията е там, че Енгстрьом ненавижда Пенингтън, а Пенингтън дори и не е подозирал за съществуването на Енгстрьом.

И Кастен му разказа историята.

9.

Близо до Ке Сан, Южен Виетнам, 31 януари 1968.

Северновиетнамците отпразнуваха първата нощ на Тет, виетнамската лунна Нова година, с масирани нападения срещу американските и южновиетнамските бойни части. Осемдесет и пет хиляди виетнамски партизани заляха страната, а зад тях, готови да хукнат подире им, бяха в готовност още 85 000.

— Рота Чарли, тук Фокс, чувате ли ме?

— Чувам те, Фокс.

— Говори полковник Уитъкър, дайте ми веднага полковник Пенингтън.

— Той е тук до мен, сър. Момент.

Радистът подаде слушалката на Пенингтън, който се беше свил в края на една оризова нива. От време на време някоя мина избухваше близо до тях и ги засипваше с кал и вода. Пенингтън беше адски уморен. Не беше сменял прогизналите си дрехи от два дни. Свечеряваше се.

— Пенингтън слуша.

— Лари, аз съм, Лу Уитъкър. Каква ти е позицията?

— На петнадесетина мили северно от Ке Сан. Войниците ми са пръснати на майната си. Какво става, по дяволите?

— Около нас направо ваят виетконгци. Нападнали са ни по цялата територия на тая проклета страна. Снощи някаква група камикадзе е пробила стената на посолството. На охраната са й трябвали цели пет часа, за да ги ликвидира.

— Проклятие, откъде са се пръкнали толкова много?

— Откъде можем да знаем, по дяволите? Говори се, че са превзели Хю на крайбрежието и тук в Сайгон сме като в обръч. Имай предвид, че поне десет хиляди жълти дяволи идват към Ке Сан.

— Ха, идват. Та те направо са ни залели отвсякъде.

— Лари, трябва да изградиш нещо като фронт и да удариш тези копелета преди да са се добрали до града. Тук имаме пет хиляди

морски пехотинци, които се опитват да удържат града, а срещу тях са се изправили пет пъти повече.

— Че къде са по-малко! Какво искаш от нас, Лу, да хукнем да ги търсим ли?

— Няма да е лошо.

— Господи, хората ми са направо като пребити. Живи трупове.

— Че кой не е? Направи каквото можеш.

Пенингтън и радистът му побягнаха покрай избуялия ориз, избягвайки снайперистката стрелба и връхлитащите мини. Той бе загубил капитана си и двамата си лейтенанти предната нощ. Вече от час работеше с Коб, главния сержант, за да прегрупира силите си.

— Щом открием това виетконгско подкрепление, дето се е запътило насам, му скачаме на врата — каза той на Коб.

— С какво ще му скочим, сър? Не ни останаха нито патрони, нито гранати.

— Пет пари не давам, Коби, Застрелвайте ги, съсичайте ги, ритайте ги, ръфайте ги. Кажи на момчетата, че искам да чуя бунтарски крясъци и резове. Ако не друго, поне ще изплашим проклетите му копелета до смърт.

След два часа Пенингтън и Коб поведоха ротата към гористия залив и изведнъж някакво лице се пръкна в мрака само на метър-два от Пенингтън. Бяха се сблъскали със самия враг. Пенингтън вдигна пистолета и простреля копелето в окото. В гората избухна истинска канонада. Навсякъде се завързаха жестоки ръкопашни схватки. Пенингтън се втурна напред, като стреляше наляво и надясно с 45-калибровия си пистолет. По едно време усети как нещо го прониза в рамото, после го улучиха пак, но той продължи напред, като сечеше с ножа си, а с другата ръка използваше пистолета като чук. Пламъчетата на изстрелите проблясваха в мрака като светулки. Войниците му крещяха като луди.

Зад него някой изстреля осветителна ракета и бойното поле внезапно се озари в кървав червеникав блясък. Пенингтън за миг съзря обкръжението си. Дватамата с Коб се бяха отдалечили на двадесетина метра пред основното ядро, в ничията земя между хората му и виетнамците, които не даваха на войниците му да надигнат глава.

— Вдигайте си задниците, дявол да го вземе! — изрева Пенингтън. — Насам. И искам да чувам бодри крясъци!

Двамата с Коб се втурнаха срещу врага. Хората му ги последваха.
— Господи! — изрева Коб и се свлече на колене.

Пенингтън се хвърли към него. Няколко бойци притичаха покрай тях, като стреляха слепешката в мрака и ревяха като луди.

Юмрукът на сержанта се мъчеше да затули кървавата дупка, цъфнала на хълбока му.

— Ще те изнеса! — опита се да надвика грохота и крясъците Пенингтън.

— Къде отиваме? — простена Коб.

— Какво ще кажеш за Бостън, Коби? Искаш ли да отидем в Бостън?

— Не ме карайте да се смея, сър, че направо ме прерязва.

Пенингтън внимателно вдигна Коб на рамо и тръгна към края на гората. Куршум се заби в бедрото му и докато падаше, няколко войници се втурнаха към тях.

— Добре ли сте, полковник?

— Добре съм, момчета — изпъшка той. — Имаме ли подръка лекар? Май ще ми изтече кръвта.

— Веднага идва, сър. Ей сега ще ви пристегне крака.

— Как е Коб? — попита Пенингтън.

— На косъм е, полковник.

— Погрижете се за него, чувате ли ме! Не се тревожете за мен, погрижете се за него.

— Да, сър.

Стрелбата и крясъците постепенно заглъхваха.

— Какво става, по дяволите?

— Мисля, че жълтите копелета побягнаха към Ханой — каза лекарят с усмивка. — Подгонихме ги.

— Кучи синове.

— Какво съвпадение на мненията, полковник.

На разсъмване медицинските хеликоптери кацнаха и вдигнаха ранените към Сайгон. Коб беше на първия хеликоптер. Пенингтън се качи последен. Докато машината се издигаше във въздуха, той огледа бойното поле. Земята под тях беше буквално затлачена с трупове. Лешоядите вече започваха да се събират на гощавка.

Същата нощ, на сто мили от тях, капитан Джошуа Енгстрьом и трима от хората му се промъкваха покрай брега на една река в Делтата.

Лицата им бяха боядисани в бяло и четиримата бяха само по къси гащета. Енгстрьом притегна колана си и провери непромокаемата чанта, закачена на него. В нея имаше един 45-калибров пистолет с пет резервни пълнителя и карта. Към бедрото си бе привързал кания с нож, а от колана му висеше друга. Хората му правеха същото — проверяваха оръжието си, без да отделят поглед от реката.

От другата страна на реката Черния Боби Шрак се бе сгушил в едно укритие със снайперистката си пушка. Той видя засенченото фенерче на Енгстрьом да проблясва два пъти и отвърна на сигнала. Бяха готови. Извърна бинокъла си и го насочи срещу течението, зърна една светлинка и се втренчи в нея.

Бяха отработили операцията няколко пъти. Проповедника беше луд на тема отработване на операции. Отработване и синхронизиране, отработване и синхронизиране. Всички пазеха тишина. Движеха се бързо, почти като машини, използваха сигнали с ръце вместо думи. На брега, на който беше Енгстрьом, се криеше втори снайперист — снажен мъж с черна брада и дълга коса. Той щракна с пръсти и посочи нагоре срещу течението.

Слухът им долови отгласи на смях и гълчава. Хората му се притаиха в очакване. Лодката изплува в мрака. Беше широка, плоскодънна, с два мотора отзад.

Енгстрьом измъкна ножа си и тихо каза:

— И Господ каза на Исуса: не се бой от тях, защото ще предам всички на синовете Израилеви, за да ги избият.

Захапа ножа и се плъзна безшумно във водата.

На лодката имаше петима души. Двама седяха на варели до носа, пушеха и се вираха в двата снопа светлина, които прожекторите хвърляха в реката. Останалите трима се бяха скупчили в средата на лодката, под един фенер, и прелистваха един орфан брой на „Плейбой“. И петимата носеха северновиетнамски униформи. Палубата беше задръстена с мушамени пакети.

Екипажът не долови промъкващите се хора на Енгстрьом.

Двата изстрела едва се чува. Единият от мъжете на носа се прекаатури. Другият бавно се извъртя и падна зад борда.

Групата мигновено атакува. Всеки сграбчи жертвата си за косата, дръпна я назад и преряза гърлото ѝ. Ножовете потънаха дълбоко, почти до прешлените. Стоманените ръце на Енгстрьом стиснаха като

менгеме врата на жертвата, която се замята в предсмъртна агония. Въздухът със свистене се измъкваше от гръкляна й; пръсна ален дъжд. Когато мъжът престана да се мята, Енгстрьом го пусна и безжизненото тяло се строполи на палубата.

— Готово — каза Енгстрьом и угаси двигателите. Един от групата подхвърли въже на брадатия снайперист, който върза лодката за едно дърво. Кървавите ножове просветваха под фенера, докато нападателите разпаряха пакетите и изсипваха съдържанието им в реката. Енгстрьом гледаше как кафявите кристали хероин се завъртат в миниатюрни водовъртежи и изчезват. Когато приключиха с унищожаването на товара, Енгстрьом запали моторите, завъртя лодката и я насочи срещу течението.

Мецингер блокира кормилото и срязва въжетото.

Енгстрьом се приведе над жертвата си, която лежеше с лице, забито в палубата, и рязко дръпна главата нагоре. Мускулите му за миг рязко изпъкнаха, докато разсичаше с тежкото острие вратните прешлени. После завърза кървавата глава за косите към радиоантената.

— Тогава Давид се затече — запя той, втренчен нагоре по реката, — и като стъпи върху филистимеца, и взе, та изтегли меча му из ножницата, удари го и отсече с него главата му; филистимци, като видяха, че техният юнак умря, удариха го на бяг. Първа книга Царства, глава седемнадесета.

Обърна се, скочи през борда и заплува към брега. Заби ножа си в един дънер и застанал до кръста в реката, дълго ми кръвта от ръцете си.

Историята на Пенингтън във Виетнам се превърна в легенда. Беше от онези истории, които армията обича и по които много си падат вестниците; от онези истории, които донасят на войниците ордени на честта.

Енгстрьом беше тайното оръжие на армията, командирът на проект „Фантом“ с подразделенията си „Спектър“, които действаха дълбоко в тила на Виетконг, всички тренирани и обучени за партизанска борба, мъчения, убийства, работа с експлозиви. Методите им толкова излизаха извън всякакви рамки, че всички архиви от проекта след войната бяха засекретени или унищожени.

Пенингтън се върна от Виетнам, за да излиза по паради, донесе си генералска звезда и Орден на честта. Енгстрьом се върна майор,

който дори нямаше право да говори какво е правил на войната.

Лорънс Кълвър Пенингтън и Джошуа Люк Енгстрьом бяха постъпили в армията в един и същи ден, 23 август 1952 година. Седемнадесетгодишни и надъхани с патриотизъм, и двамата се бяха записали доброволци, вместо да чакат да ги повикат. Жадуваха за бойни подвизи в Корея. Енгстрьом, син на проповедник фундаменталист от Уайоминг, беше простовато планинско момче, което едва бе изкарало гимназията. Пенингтън идваше от Арлингтън, Вирджиния, беше завършил с отличие и баща му беше дипломат от кариерата.

Една нощ по време на основното обучение Пенингтън забеляза високия младеж от западните щати да седи сам на стъпалата на щаба. Седна до него, извади пакет „Честърфийлд“, тръсна го и му предложи цигара.

— Благодаря, не пуша — каза Енгстрьом.

— Носталгията май те е награбила, а? — попита Пенингтън, докато си палеше цигарата.

— Не. Просто досега не бях попадал на толкова горещо място.

— Откъде си?

— Декстър, Уайоминг.

Пенингтън подсвирна.

— Доста далеч си от дома. Аз съм Лари Пенингтън, Арлингтън, Вирджиния — каза той и протегна ръка.

— Джош Енгстрьом.

— Да не си каубой? — попита весело Пенингтън.

— Ами — отвърна Енгстрьом. — Дори не съм се качвал на кон. Обаче съм разнасял вестници с велосипед.

— Едно лято разнасях „Сатърдей Ивнинг Поуст“ на абонати — исках да изкарам за велосипед. Голям глупак бях! В кои войски искаш да постъпиш?

— В танковия корпус — отвърна Енгстрьом.

— Танк искаш да караш значи. Не е лесна тая служба.

— Навремето си мечтаех как карам танк — проговори Енгстрьом, вперил поглед в звездите. — Като Патън. След като войната свърши, искам да остана в армията.

— Значи искаш да станеш кадрови офицер, а? И аз също.

— Да, искам да стана офицер. — Енгстрьом изгледа Пенингтън и срамежливо се усмихна. — Много ми се иска един ден да стана генерал.

— Хубаво е човек да си мечтае — каза Пенингтън. — На мен пък много ми се иска един ден да стана началник на обединените щабове.

И двамата се разсмяха. След тази нощ вече никога не се срещнаха.

Енгстрьом постъпи в танковите войски. Пенингтън — в офицерската школа. След корейската война Енгстрьом получи повторно назначение за преквалификация и следващите няколко години беше един от многото курсанти, затънали в реорганизацията на следвоенната армия. Пенингтън беше определен да продължи обучението си в Уест Пойнт, завърши с отличие и тръгна по служебната стълбица. Той беше самото въплъщение на офицера, за който бленува армията: умен, чаровен, дипломатичен, фин, брилянтен стратег, и приет в обществото.

Енгстрьом минаваше от гарнизон в гарнизон, без да помръдне от чин лейтенант, докато през това време Пенингтън неуморно се издигаше и стана подполковник. Някъде в началото на шейсетте, точно преди и двамата да заминат за Виетнам, Енгстрьом се заинтересува от Пенингтън — беше си спомнил онази нощ в Южна Джорджия. Непрестанно мърмореше, че бил по-добър полеви офицер от Пенингтън, но винаги бил загърбван, понеже бил момче от провинцията и не криел религиозните си убеждения, които според армейските бюрократи не били подходящи. В това действително имаше и частица истина. Архивите обаче също така изваждаха и другата истина — оплаквания срещу Енгстрьом, който с фанатична целеустременост прочиствал подразделенията си от чернокожи, евреи и католици, четял Библията на глас по време на обучението и не позволявал на войниците си да се докосват до чашката или да палят цигара. Виетнам се бе оказал идеалното място и за двамата.

Години по-късно и двамата служиха в Саудитска Арабия. Пенингтън беше възхваляван от медиите като един от големите стратегии на операция Пустинна буря. Енгстрьом си спечели само една фотография в „Ню Йорк Таймс“ със заглавие под нея „Проповедника“: корав полковник, повел хората си в боя с оръжие в едната ръка и Библията в другата.

И една година по-късно, когато Пенингтън се пенсионира като началник-щаб на сухопътните войски, огорченият Енгстрьом беше изпратен в запаса с чин полковник. Той така и не можа да сложи генералския пагон.

За всичко Енгстрьом обвиняваше Пенингтън — той бил блокирал произвеждането му в чин генерал при пенсионирането. Иронията беше там, че Пенингтън нямаше нищо общо с това. Той дори не си спомняше Енгстрьом и не знаеше кой е той.

10.

— Значи докато Пенингтън е осребрявал военните си години за билета си в Белия дом, Енгстрьом е подготвял втората Американска революция — каза Вейл.

— Точно така — отвърна Кастен. — Енгстрьом си създаде частна армия в Монтана. Получи най-после генералския си пагон като генерал-адютант на монтанската Национална гвардия, остана достатъчно дълго, за да си създаде и последователи и да привлече най-добрите офицери в частната си армия, пенсионира се и основа Църквата на Светилището на Христа и Божия гняв. След това привлече стари кримки от Виетнам и Пустинна буря, започна да приема хора от Клана, Посе Комитатус и Завета на Меча за служители на Армията на Светилището. Мечтае за армия, дегизирана като църква, която да е в състояние да събере другите милиции в една обединена революционна армия на територията на цялата страна.

— Начело с него — каза Вейл.

— Да. Той е архитектът на онова, което нарича Новата революция. Той определя задачите ѝ, той направлява стратегията ѝ, той е най-ефективният ѝ вербовчик.

— И от ФБР са проспали всичко това?

— Бяха изградили около него някаква рехава мрежа, но и те си имат бюджетни проблеми, също като всички, Мартин. Пълното наблюдение струва много пари. А и Енгстрьом не беше заплаха. Започна турне с проповеди, говореше срещу контрола върху оръжията и данъците върху приходите. Не беше кой знае какво. Бюрото се разтревожи едва когато той започна да плете антиправителствени конспирации, да напада евреите и да проповядва неподчинение на правителството. Тогава вече бе успял да привлече фанатици и в четирите църкви, които се явяват ядрото на Светилището. Всяка от църквите се е превърнала в бойно подразделение на частната му армия. Хора от Клана от Джорджия, Южна Каролина, Алабама и Мисисипи се преселиха при него в Монтана и станаха част от неговата армия. А после Енгстрьом започна да излъчва радиошоу, наречено „Гневът

Авраамов“. Започна като едночасово шоу един път седмично. Авраам е екстремист и отрицател на всичко. Посланието му е смесица от ненавист, граничеща с подмолна антидържавна дейност, разпространявано с усърдие, пред което Енгстрьом изглежда като примерен бойскаут. Та шоуто започна веднъж седмично. Сега върви пет пъти в седмицата, по половин час всяка вечер, и се препредава от около тридесет други радиостанции, най-вече в далечния Запад и Юга. Слушателите му възлизат на около четири до пет милиона.

— И Авраамовият гняв е насочен срещу...

— Данъците, контрола върху оръжията, хомосексуалистите, абортите, евреите, чернокожите, червените, жълтите, испаноезичните... срещу всички освен белите християни-фанатици. Той открито проповядва насилие, оправдава убийствата на рейнджъри и държавни служители. Превърнал се е в националния глас на движението на милициите. Радиошоуто се спонсорира от Светилището. Енгстрьом го представя.

— Значи в Бюрото са сериозно обезпокоени, така ли?

Тя кимна.

— Но до момента, в който ФБР започна да му обръща специално внимание, армията на Енгстрьом набъбна до пет-шест хиляди активни членове, които се обучават всеки уикенд в градовете си и веднъж месечно във Форт Яхве...

— Форт какво?

Хайнс натисна няколко клавиша и на екрана се появи видеоизображение — снимка от въздуха на нещо, което наподобяваше на военен лагер.

— Яхве. Иначе казано — библейският Йехова. Господ Бог. Имение в Скалистите планини северно от Мисула. Деветдесет хиляди акра. Домовете и фермите на най-фанатичните членове са собственост на Светилището, за да се избегне плащането на данъци. Форт Яхве сега е с мащабите на малък град. Това е територия на въоръжените милиции.

Тя посочи няколко сгради на снимката. Спални помещения, погреб, комуникационен център, домове за офицерския състав, складове — и в центъра на всичко това един четириъгълник, върху който десетина бойни подразделения в зелени униформи маршируваха в пълен синхрон. В близост до четириъгълника се намираше

стрелбището, пълно с мъже и жени, които стреляха с автомати и карабини.

— Това е заснето миналия август. В продължение на три месеца през лятото Светилището спонсорираше учения за оцеляване, партизански тактики, запознаване и овладяване на различни видове оръжия, ръкопашен бой, бойни изкуства и снайперистка стрелба. Много сериозен курс на обучение, който привлича членове на милицията, мъже и жени, от цялата страна. Цели семейства прекарват летните си ваканции, като се обучават при генерала-проповедник. Все повече и повече членове на Светилището прехвърлят домовете и фермите си на църквата. Разбира се, те могат да продължават да си живеят в тях, но без да плащат повече и цент данъци.

— Което е съвсем законно.

— Да. Светилището се е превърнало в основния земевладелец на щата.

— Между другото, бих казал, че Проповедника се справя идеално. Нищо от това, което прави, не е противозаконно. Те са защитени от Първата, Четвъртата и Шестата поправка към конституцията.

— В Бюрото са съвсем сигурни, че...

— Тук „съвсем сигурни“ не играе, госпожо генерален прокурор. Можете ли да докажете, че са направили нещо, каквото и да е то, незаконно?

— Не.

— Да има нещо нередно с военното обучение на хора? Форт Яхве незаконна организация ли е?

Тя поклати глава.

— Църква с идеална цел.

— Мардж, не можеш да се хванеш абсолютно за нищо с тези хора и го знаеш много добре.

— Ела все пак да поговорим в кабинета ми.

Кастен поръча две кафета. Вейл седна пред бюрото ѝ.

— Не знам какво искаш да направиш във връзка с Енгстрьом и армията му — каза той, — но от моя гледна точка, до този момент Светилището не е направило абсолютно нищо незаконно.

— Според ФБР те са замесени в два банкови грабежа и в кражба на армейско оръжие и муниции от оръжейния склад на Националната

гвардия в Хелена. Еднакъв начин на действие и при трите случая. Военно планиране на операциите, съвършен синхрон...

— Съвсем сигурни... според ФБР... еднакъв начин... не можете да докажете абсолютно нищо.

— Засега.

— Какво искаш, Мардж? Защо съм ти, по дяволите?

— Президентът би искал да приемеш длъжността заместник генерален прокурор.

— Но защо?

— Специален обвинител. Искаме да осъдиш Светилището и четирите му църкви по параграфа РИКО.

Вейл беше зашеметен. Предложението беше абсолютно неочаквано.

— Искате от мен да изградя обвинение срещу тях по РИКО? По дяволите, та ФБР не може да ги глоби дори за незаконно паркиране.

— Вкарай в съда водачите за престъпленията им, осъди ги, накажи ги, изхвърли ги от обществото за дълго. Хората ще осъзнаят какво представлява цялото движение, ако изкараме водачите пред съда.

— Какви престъпления? Те не са нарушавали никакви закони.

— Мартин, ти си най-добрият обвинител по параграфите на РИКО. Ние ти предлагаме длъжността заместник генерален прокурор. В твоя помощ ще бъдат ФБР, Службата по контрола върху алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, Службата по контрола върху медикаментите, Службата за контрол върху приходите и данъците, Министерството на правосъдието, дори и армията, ако се наложи. Пълен картбланш от страна на президента, работиш директно с генералния прокурор.

— Каква е разликата кой ръководи представлението?

— Ще има създадена специална група, Марти. С върховен приоритет. Уилям Хардистан, човекът номер две във ФБР, ще ти бъде пряко подчинен. Ще имаш властта да караш океаните да се разтварят пред теб.

— Това е политика, а на мен от политика ми е дошло ей дотук.

— Ти ще си ръководителят, Марти. Ще се отчиташ само пред мен и пред президента. Били Хардистан ще приема заповедите си от теб.

Вейл се изправи, приближи се до един от прозорците и се втренчи в Нилсън, човека от секретните служби.

— Може да отнеме години — каза той. — Проследяване и издирване на информация, опити да се извлече нещо от нея. Не искам да ме чукне петдесетакът и още да си блъскам главата как да изградя обвинение по параграфите на РИКО само защото някакъв откачен търчи нагоре-надолу и проповядва революция и президентът се е докачил лично от това.

Хайнс отвори вратата и каза:

— Имаме визуален доклад от Хардистан.

— Благодаря ти, Джими. — Кастен се обърна към Вейл.

— Може пък да откриеш нещо интересно и за себе си — каза тя и го поведе към командната зала. — Снощи в планините между Айдахо и Монтана е бил нападат един конвой, пренасящ оръжие. Два ровъра са били унищожени, един осемнадесетколесен камион е бил отвлечен, десет войници са убити.

— Какво!

— Хардистан е на мястото. Само слушай.

— Времето е толкова лошо, че дори не можем да осъществим визуален контакт, но се надявам да се пооправи малко — прозвуча гласът на заместник-директора на ФБР.

Изображението върху монитора беше деформирано и те чуваха само гласа му, доколкото можеше да се чуе сред пращенето. След няколко секунди картината внезапно се подобри. Хардистан стоеше на открито, сгъшен в палтото си, стиснал микрофона. Беше с дебели ръкавици. Слънцето още не беше изгряло над планините.

— Слушаме ви, господин Хардистан — каза Хайнс. — Госпожа генералният прокурор е до мен.

— Добро утро, Мардж.

— Добро утро, Били. Виждаме те чудесно.

— Оттук не мога да ви виждам, така че ще ви разведа из мястото на престъплението. Застанал съм върху отломки в северния край на прохода. Те са предизвикали малка лавина на това място и са затворили този край на шосето.

Зад Хардистан се виждаха няколко мощни лампи, монтирани от двете страни на пътя. Видеоизображението се разгъваше от Хардистан

до прохода Изгубената следа. Вейл се втрени в останките от двата изгорели ровъра на екрана.

— Какво е онова край пътя? — попита той.

— Найлонови чували с тела — отвърна Кастен. — Всичките десет войници от конвоя, които са загинали по време на нападението или са били екзекутирани след това. Сложили са ги в найлонови чували и са ги подредили до пътя.

— Господи! — възкликна Вейл.

Операторът закричи към редицата зелени чували и спря до един от тях. Хардистан влезе в кадъра и дръпна ципа. Младо лице с цвят на мрамор изпълни екрана. В челото имаше дупка от куршум. Снежинки прехвърчаха през екрана, проблясвайки в лъчите на лампите.

— Това е човекът, който е бил застрелян след като тялото му е било напъхано в чувала — каза Хардистан.

Кастен извърна лице от екрана.

— Открихме още нещо интересно — продължи Хардистан, закричи към задницата на един от разрушените ровъри и приклепна. Камерата се приближи, за да даде едър план. В задната броня бяха врязани цифрите 2–3–13.

— Нямаме представа какво означава това, но явно са били прогорени в бронята тук, на място. Дал съм го на нашите специалисти по кодове и криптология. Ако на някой му хрумне нещо, ще изслушаме с благодарност идеята му.

Вейл не откъсваше поглед от екрана. Камерата се отдръпна и даде панорамно изображение.

— Това е всичко, с което разполагаме до този момент — каза Хардистан. — Снегът и вятърът са покрили всичко и са заличили всички следи. Имаме само няколко куршума и гилзи плюс куршума, който е убил този младеж, и тези цифри.

— Благодаря, Били. Доволна съм, че си там.

— Ще се свържем пак след малко.

Изображението върху екрана изчезна.

Кастен се обърна към Вейл.

— Убили са всички тези млади момчета. Всички са простреляни допълнително с куршум зад ухото, след като са били ранени или убити по време на нападението. Всички освен младежа с изстрела в челото. Очевидно е бил още жив, когато са го напъхвали в чувала.

Вейл не каза нищо. Хайнс, който бе записал репортажа, пренави лентата до едрия план на цифрите: 2-3-13.

— Може да е нечий рожден ден — промърмори той под носа си.

— Не знаем със сигурност дали Светилището стои зад това — каза Кастен. — Но според президента това е акт на обявяване на война.

Върнаха се в офиса на Кастен.

— Все още няма никаква следа, която да свързва извършителите със Светилището — каза Вейл.

— Това е единствената група от милициите в радиус двеста мили от мястото.

— Това не означава абсолютно нищо, Мардж, и ти го знаеш отлично. Ще ни се наложи да искаме достъп до информация от банки и корпорации, да подслушваме телефони, да отваряме компютри, да искаме пълен контрол върху входящи и изходящи комуникации, ако искаш изобщо да направим нещо по РИКО. Не бих могъл да накарам някой федерален съдия да ми даде разрешение дори да си почеша главата с това, което ми показва до този момент.

— Ако успея да те убедя, че зад цялата тая параноя има и нещо друго, ще обмислиш ли молбата на президента?

Вейл не отговори.

— Ще разговаряш ли с двама души?

— Какви двама души?

— Единият е Гари Джордан.

— Кой е тоя Гари Джордан?

— Мъжът с белега на снимката от Виетнам.

— Той ще разговаря с мен?

— Пада си по хвалбите. В един федерален затвор е. Можеш да отлетиш дотам с този самолет. Три пъти е разпитван, два пъти от Бюрото, веднъж от човек от екипа ми. Мисля, че можеш да се натъкнеш на нещо, което да ни се е изплъзнало. Доколкото съм чувала, много те бива в тия работи.

Вейл я гледаше злобно. После попита:

— Кой е другият?

— Не мога да ти кажа името му. Но мога да ти обещаая, че ще си бъдеш у дома навреме за една, макар и късна, вечеря. — Тя натисна един бутон под бюрото си и миг по-късно някой почука на вратата.

— Влез — каза тя. Мъжът, който прекрачи прага, беше висок и як, с обветрено лице. Над челото му беше надвиснал бял кичур. Носеше кафяво кожено сако западна кройка с външни джобове, черни джинси и каубойски ботуши.

— Марти, запознай се със Сам Файърстоун. Откраднах го от една маршалска служба. Ще те съпровожда през деня. Аз трябва да отлетя до Сейнт Луис, за да произнеса една реч на празничен обяд. Отдели един ден от живота си преди да отхвърлиш предложението на президента на САЩ.

— Ти май не си падаш по никакви номера — каза Вейл.

— Нямам време за това — отвърна тя с усмивка. — В девет сутринта в четвъртък имаш среща с президент Пенингтън. Той би искал да чуе отговора ти дотогава.

Служебният самолет на генералния прокурор излетя. Мъжът от стартовия команден пункт го проследи през бинокъла си. След малко прибра бинокъла, протегна се и каза на ръководителя:

— Ще се поразтъпча малко. След петнайсет минути съм тук.

— Добре — отвърна шефът му. — Донеси ми един хотдог с горчица и кромид и една лимонада, става ли? — и му подаде една банкнота от пет долара.

— Няма проблем.

Мъжът отиде до шкафчето си, извади портативен компютър, клетъчен телефон и модем, след което отиде в тоалетната, седна на една чиния, свърза модема към компютъра, а клетъчния телефон към модема, и набра един номер. Отговориха му веднага.

— HOREB CQ. U?

— SIMON?

— OF?

— GYRENE. 2-3-13.

— UR HOME.

— FLT PLN AMOC 1 DEST MESA FLATS. ET 0930MT. NO FLT PLN BYND. AG NOTABO. SF, UNIDM, ONLY PASS.

— CPY THAT.

— CAN U GET FL PLN FRM MF?

— NO PRBLM.

— SELAH.

Той изключи клетъчния телефон.

11.

— Сега, след като сме вече в безопасност във въздуха, можете ли да ми кажете къде отиваме? — попита Вейл.

— Койот Флатс, Ню Мексико — отвърна Файърстоун с дълбок, гърлен глас.

— Никога не съм чувал за федерален затвор в Койот Флатс, Ню Мексико.

— Знам.

— Какво можете да ми кажете за Гари Джордан?

— Не много. Всичко, което имам общо със случая, е, че го арестувах.

— След Койот Флатс къде отиваме?

— Ще ви кажа, щом стигнем.

— Не си падате много по приказките, нали?

— Господин Вейл, аз работя в програмата за опазване живота на особено важни свидетели от пет години. Бих могъл да вкарам човек в гроба дори само с няколко приказки, изгървани по време на сън.

Файърстоун притвори очи, скръсти ръце на гърдите си, отпусна се на седалката и заспа.

— Пол? — обади се Вейл.

Стюардът се появи веднага.

— Обзалагам се, че нямаш кока-кола в бутилка от шест унции.

— Разбира се, че имам, сър.

Стюардът изчезна и след минута-две се появи с безалкохолната напитка, обвита в мека ленена кърпа.

— Нещо друго да желаете, сър?

— Страх ме е да поискам — отвърна Вейл и се върна в командната зала.

Хайнс наблюдаваше едновременно четири различни монитора.

— Можете ли да ми отделите минутка? — попита Вейл.

— Вие сте командирът на този полет — каза Хайнс. — Питайте.

— Какво ще кажете, ако хвърля едно око на материала, който имате за Гари Джордан?

— Мога да го направя — отвърна Хайнс, натисна няколко клавиша и снимките на Гари в анфас и профил се появиха на монитора. Сивеещата му коса беше късо подстригана. Вратът му представляваше мускулеста буца. Очите му изглеждаха почти заспали. Тънък белег се спускаше от дясната му вежда, прекосяваше ъгълчето на окото му и почти допираше линията на брадичката му. Под фотографите бързо пробягаха биографичните му данни. Хайнс четеше данните със скоростта, с която преминаваха през екрана.

— Гари Джордан, бял, мъж, възраст четиридесет и девет. Роден в Ейда, Канзас. Завършил колеж. Постъпил в армията през 1965. Завършил обучението си като парашутист и подал молба за преместване в специалните служби. През 1967 прехвърлен във военното разузнаване. Виетнам от 1967 до 1975. Служил в Пустинна буря, 1990 до 1991. Почетно пенсиониране през 1992. Притежавал малка ферма близо до Бат, Монтана. Женен, с две деца. Постъпил в Светилището през 1992.

Хайнс се извърна от монитора към Вейл.

— Джордан е от протестиращите срещу данъците. Пребил е един бирник, който дошъл да наложи заповед върху фермата, после стрелял по един агент на Службата по контрол върху приходите и данъците, когато конфискували мястото му за неплатени данъци. Хукнал да бяга и бил заловен в Боад месец по-късно от Сам Файърстоун. Получил е двегодишна присъда за неплащане на данъци, опит за убийство и бягство от закона. Знаем също, че службата му във Виетнам е била с Фантомите и че е бил човек номер три под командата на Енгстрьом в Светилището. Черния Боби е номер две.

На един от мониторите се появи серия фотографии, заснети по време на наблюдението: Джордан застанал зад Енгстрьом, главите им сближени, разговарят на някаква маса в ресторант; Джордан на нещо като пресконференция в предния си двор; снимка на фермата на Джордан с няколко служебни коли паркирани около нея; още една негова, снимка с белезници и до него Сам Файърстоун.

— Имаме и няколко изрезки от вестници. Ще извадя и тях.

Вейл прегледа изрезките, но те не добавяха кой знае какво към сухите биографични данни.

— Също така разполагаме и с въпросите и отговорите от трите разговора, провеждани с него, и резюме на разговорите, ако искате да

ги прочетете, но генералният прокурор би предпочела да не го правите.

— Защо?

— Може би иска да види какво можете да измъкнете от него, без да гледате нищо предварително — ухили се Хайнс.

— Много смешно.

— Тя е много упорита, господин Вейл. И винаги постига онова, което желае.

— Откъде е откраднала теб, Джими?

— От секретните служби. Вече бях определен за зачисляване към президентската охрана, но тя ме отвлече.

Вейл малко се изненада от новината, че Хайнс е бил в секретните служби.

— На мен лично ми изглежда като доста добра работа.

— Е, отначало бях направо бесен, но след като ми каза, че мога да разполагам с каквото си искам оборудване, се поуспокоих. Това е направо раят за един хакер.

— Значи си се занимавал и с хакерство, така ли?

— В колежа бях луд на тема компютри — отвърна Хайнс. Не беше нещо сериозно, просто се вмъкнах в компютърната система на училището и смених оценките на един приятел. Получих шест месеца поправителен общественополезен труд. Разсъдих, че никога не бих могъл да постъпя в секретните служби с тая си биография, но те харесаха „таланта ми“, както се изразиха. А генералният прокурор пък го хареса още повече.

Той прекъсна, докато вадеше на екрана един от разговорите с Джордан.

— Между другото, сър, всички в самолета, включително и пилотът, са или от секретните служби, или от министерството на правосъдието. Освен талантите ни по рождение ние сме и добри телохранители, и това включва и Силвърман. Салатите му може и да не са върхът, но като нищо може да ви изхвърли от самолета направо през стената.

— Звучи успокояващо — ухили се Вейл.

Чакълестият път се простираше до хоризонта през отровнажълтата пустиня. От двете му страни, чак до сивите планини на хоризонта, се редяха скали, гладки като костенурки.

Затворът се появи от дясната им страна, първоначално като невзрачна стена, танцуваща в маранята, издигаща се от пясъците на пустинята. С приближаването им стените се извисиха и оформиха голям сив четириъгълник със зъбери по ъглите. Беше опасан с десетина огради от бодлив тел, на десетина метра една от друга, високи по три-четири метра, и изпъкваше на фона на огрените от следобедното слънце планини. Това беше федералният затвор „Койот Флатс“, кръстен на името на най-близкото градче, на дванадесет мили в източна посока.

Иначе го наричаха Гроба — намек за каменоломната на десетина мили разстояние, където затворниците блъскаха седем часа дневно, шест дни седмично, под нажеженото слънце лете и арктическият студ зиме.

Външната ограда, на неколкостотин метра от стените, бе висока четири метра и половина стоманена мрежа, над която имаше три реда бодлива тел под напрежение.

Вейл подсвирна.

— Значи на това му казват затвор с максимална сигурност.

— Така изглежда максималната сигурност в страната.

До портала имаше квадратна сграда с двуметрови бетонни стени, климатична инсталация и кабелна телевизия, удобни столове, хладилник, шкаф с кухненски съдове и микровълнова фурна за удобство на охраната. Десетки монитори следяха вътрешността на затвора, а една видеокамера запечатваше всеки, пристъпил прага на Гроба. Прозорците бяха затъмнени. Пазачите на входа даваха смени по шест часа.

В стената се отвори едно чекмедже и се плъзна към посетителите. Пазачът, мътен силует зад тъмното стъкло, произнесе с глас, усилен от високоговорител:

— Установете самоличността си, ако обичате.

Файърстоун и Вейл пуснаха картите си за самоличност в чекмеджето.

— Господин Вейл, бихте ли излезли от колата за момент? — чу се от високоговорителя.

— Господи, за какво? — изпъшка Вейл.

— Видеоидентификация — каза Файърстоун. — Камерата изпраща сигнал в главната сграда, а там ще направят компютърно

сканиране с вашата снимка.

— И откъде, по дяволите, са взели снимката ми? — промърмори Вейл, докато се измъкваше от колата.

— От шофьорската ви книжка от „Моторс Вихийкълс“, Илинойс.

— Господи, Големия брат бди над всички ни — изсумтя Вейл.

— Просто служебни архиви, господин Вейл.

Вейл се обърна към камерата, монтирана над входа, втренчи се в нея и се захла.

— Моля ви да останете сериозен, сър — произнесе високоговорителят.

Входът представляваше тунел от желязо и бодлива тел, със стоманени врати, управлявани от фотоклетки на всеки петдесет метра. Когато колата преминаваше една врата, тя се затваряше зад нея и чак тогава се отваряше следващата. Всяко превозно средство, влизащо в затвора, трябваше да мине през три такива врати.

Никой не бе успял да се измъкне от затвора до този момент, макар че двама южноамерикански наркобарони, излежаващи доживотни присъди, веднъж се бяха опитали да избягат от каменоломната. Охраната безучастно ги бе наблюдавала как бягат през пустинята. Когато накрая бяха припаднали от жегата и от жажда, един хеликоптер бе зависнал ниско над тях и бе пуснал винта на пълни обороти — и за десет минути ураганният вихър бе разкъсал дрехите им. Двамата бяха върнати голи и ожулени до кръв от пясъка. Наказанието им беше: никаква поща, никакви посещения, никакъв контакт с външния свят в продължение на шест месеца, килиите им бяха постоянно осветени деветдесет дни — двадесет и четири часа на ден.

— Тук управлява морската пехота — каза Файърстоун.

— Службата им трае една година. Получават възнаграждение като при война.

— Пързаляте ме.

— Няма майтап.

— Какво дирим тук, за Бога? — попита Вейл.

— Ще се запознаете с другата страна на монетата — отговори Файърстоун. — Джордан е от ръководството на Светилището, много близък до Енгстрьом. В началото ще ви се налага да дърпате с ченгел думите от устата му, но ако продължите да говорите и ако той си

помисли, че над Генерала е надвиснала някаква заплаха, може да си поразвърже езика. Така или иначе, ще се съгласи да поприказвате, та поне да откачи един-два часа от каменоломната. Няма да издаде нищо. Каквото и да ви каже, ние вече го знаем.

— Защо тогава не ми го казахте и не ни спестихте тази ужасна разходка?

— Заповед на началството. — Файърстоун замълча за момент, след което добави: — С оглед целите на посещението ви можете да кажете, че сте от кабинета на генералния прокурор. Просто кажете, че сте от службата на генералния прокурор. Няма нужда да го усуквате.

— Е, все ще се оправя — отвърна Вейл, докато напредваха през тунела от бодлива тел под напрежение, огледа се и добави: — Това място няма да върне на данъкоплатеца дори и един цент от парите му.

— В действителност това е самоиздържащо се учреждение. Пълна самоиздръжка. Тук има две хиляди и петстотин отявлени престъпници — минималната присъда тук е пет години. Отглеждат си сами зеленчуците, също и някои плодове. Предсрочно освобождаване оттук няма. Всеки, попаднал в Гроба, си излежава присъдата до последната секунда.

— Какъв е процентът на самоубийствата?

— Никога не съм се интересувал.

Стигнаха вътрешния двор и ги въведоха в една малка чакалня. Присъствието на морската пехота личеше навсякъде. Залите и стаите бяха безукорно чисти, металните повърхности блестяха, бюрата и масите бяха излъскани като огледала. Двете хиляди и петстотин затворници бяха херметично опаковани в блокове с климатични инсталации, по един в килия. През уикендите имаха право на двучасова разходка в двора. Никаква телевизия, никакво радио, никакви зали за културизъм. Можеха да си поръчват книги и списания от предварително подготвени списъци всяка сутрин — носеха им ги вечерта. Имаха по два часа на разположение да четат, да пишат писма или просто да зяпат тавана.

В чакалнята ги чакаше един морски пехотинец, младеж с упорито изражение, който се изпъна мирно, когато влязоха, и кимна отсечено.

— Добре дошли в Койот Флатс — каза той, погледна табелките с имената им и продължи:

— Господин Вейл, елате с мен, ако обичате.

Вейл се обърна към Файърстоун.

— Вие няма ли да дойдете?

Файърстоун поклати глава.

— Аз само ги доставям, господин Вейл, не разговарям с тях.

Пехотинецът поведе Вейл по един коридор, отключи една стоманена врата, отвори я и попита:

— Пушите ли, сър?

— Да — отвърна Вейл. — Трета година как ги отказвам.

Пазачът му връчи малък метален пепелник и каза:

— Ще доведе затворника. Не му позволявайте да се докопа до пепелника — той може да се превърне в доста опасно оръжие.

— Няма да забравя предупреждението ви. Как се казвате?

— Ефрейтор Бекер, сър.

— Добре, ефрейтор Бекер, благодаря ви.

Малката стая му се струваше позната — стаите за разпити навсякъде си приличаха: маса, покрита с линолеум, два стола с твърди облегалки, малко зарешетено прозорче близо до тавана, мъждива крушка, също зарешетена, гадна миризма на лизол. Той седна, запали цигара и зачака.

След пет минути вратата се отвори и мъжът застана на прага. Краката му бяха оковани с къса верига, която го караше да залита. Ръцете му също бяха оковани — на кръста. Беше почти метър и осемдесет, с тяло кораво като камъните в каменоломната, които трошеше шест дни в седмицата, кожата му бе загоряла до кафяво, кестенявата му коса бе късо подстригана. Двете години, прекарани в Гроба, бяха вдълбали бръчки по лицето и около устата му, но очите му бяха нащрек и огледаха всеки милиметър от лицето на Вейл.

— Ефрейтор Бекер, можете да свалите веригите — каза Вейл.

— Трябва да стоят, сър. Такъв е правилникът на затвора.

Вейл се изправи и каза:

— Е, аз съм от екипа на генералния прокурор, така че мога да ви наредя да ги свалите.

Бекер остана втренчен във Вейл няколко секунди, после отключи веригите и ги свали от китките на Джордан.

— Ще си разделим отговорността, сър. Веригите на краката му остават.

Вейл помисли за момент и после повдигна рамене.

— Добре. — И протегна ръка на Джордан. — Аз съм Мартин Вейл.

Джордан пренебрегна ръката му.

— Гари Джордан — произнесе той с глас, изпълнен със сачмени лагери.

Вейл кимна към масата и столовете и каза:

— Седнете. — После се обърна към Бекер. — Ще ви чукна, щом свърша.

— Но аз трябва да...

— Ще ви чукна, когато свърша, ефрейтор — повтори Вейл, без да гледа към пазача, и седна от другата страна на масата срещу Джордан.

— Да, сър — избъбри Бекер, излезе и заключи вратата отвън.

Джордан се изсмя.

— Оттук до двора има четири стоманени врати с дистанционно заключване и отключване. После петдесет метра открито място, а след това четириметрова стена с електрическа мрежа отгоре. А и сте видели какво е от другата страна на стената. Но не смее да свали веригите от краката ми.

Вейл хвърли пакета с цигарите върху масата и каза:

— Пушете.

Джордан пропусна предложението му покрай ушите си.

— Били сте много път за нищо. — Говореше бавно и провлечено, точно като стар фермер.

— Откъде знаете, че съм бил много път?

— По дяволите, тук е такова място, че откъдето и да идвате, все сте били много път — каза Джордан. — Мислех, че съм разговарял с всички от екипа на генералния прокурор.

— Аз съм нов.

— Е, надявам се пътуването ви да е било приятно, защото иначе си е чиста загуба на време.

— Откъде знаете какво искам?

— Питали са ме за всичко, което има да се пита. Мога да отговоря на всичките ви въпроси само с три думи. — Той се приведе над масата към Вейл. — Не... знам... нищо.

— Вие сте били член на Светилището на Бога и на Божия гняв — каза Вейл. Това не беше въпрос.

— Толкова време мина, че нищо не помня.

Вейл го изгледа над масата и изпита мимолетно чувство на симпатия и съчувствие към този човек. Все още без да е сигурен за причината, поради която разпитва този несъгласен с данъците човек, той реши да разиграе един от старите си номера от времето, когато беше областен прокурор на Чикаго.

— Какво ви липсва най-много? — попита той небрежно.

Въпросът заинтригува Джордан. Той погледна към прозореца и сякаш се унесе в мислите си.

— Какво искате, поезия ли? Мирисът на дъжд, в първите минути, когато закапва, и сеното в хамбара в началото на сезона, да слушам смеха на малкото си момиченце, конете как пръхтят в ранна зимна утрин... — Той спря, извърна глава към Вейл и кремъкът отново се върна в гласа му. — Не ми липсва нищо. Всичко ще си бъде там, когато изляза.

— Гари... имате ли нещо напротив да ви наричам Гари? Добре. Дойдох с едно предложение.

— Вие да не правите предложения?

Вейл се усмихна.

— Може би сте чули за въоръженото нападение над конвоя с оръжие.

— Тук всеки ден само за обири слушам.

— Знаете кое имам предвид.

Джордан се втренчи във Вейл.

— Кога е станало?

— Снощи.

— Господин Вейл, ще го научим, когато го чуем по радиото.

— Един конвой, прекарващ оръжие, е бил нападат и разбит в Монтана. Десет войници са убити. Има мераклии да го закачат на Генерала.

— На Енгстрьом?

Вейл кимна.

— По дяволите. Няма да стане.

— Откъде сте толкова сигурен? Това е станало снощи, а вие сте тук от две години.

Джордан изгледа с омраза пакета с цигарите върху масата.

— Вие сте нов в тая работа.

— От дванайсет години съм обвинител. Няма нещо, дето да не го познавам. Мога да ви съкратя присъдата с две години. Ще се измъкнете оттук само след шест-седем месеца и ще ви преместя в някой селски клуб като Панама Сити например, където да си изкарате остатъка от присъдата.

Джордан се приведе над масата и когато Вейл в очакване също се наведе към него, прошепна прегракнало:

— Нямам какво да ви кажа.

— Изглеждате съвсем сигурен, че Енгстрьом няма нищо общо с цялата тая работа. Толкова ли не ви интересува?

Въпросът направо разяри Джордан. Той се изправи и понечи да кръстоса крака, но после си спомни, че са оковани. Размишлява някъде около минута, очите му от време на време се присвиваха, сякаш се бореше с някаква мисъл.

— Окей, чуйте ме добре — каза накрая той. — Ще ви го кажа само веднъж. Веднъж. Може и да знам, а може и да не знам кой е взел участие в това. Но така или иначе няма да ви свърши много работа, защото всичко ще е само слухове и предположения от моя страна. Но мога да ви уверя, че Генерала в никакъв случай не може да има нещо общо с убийството на американски войници. Освен ако... — Той се замисли за момент, очите му се свиха, сякаш някаква мисъл не му даваше покой.

— Освен ако?

— Освен ако те не са жертва във война.

— Искате да кажете, че Светилището е обявило снощи война на САЩ, както го направи Ордент през осемдесетте?

— Откъде мога да знам, по дяволите?

— А може би защото трима от убитите войници са били чернокожи?

— Ще ви кажа нещо, господине. Генерала не е расист. А и чете много Библията.

— Вярва ли в Библията в буквалния смисъл на думата? Нали разбирате, дословно?

— Доста, макар и понякога да я тълкува посвоему.

— И как тълкува тази помия за ханаанците и евреите, която практикува Кланът? Те цитират Библията. Той вярва ли на приказките им?

— Генерала е логичен човек, господин Вейл. Той прави разлика между помия и разумни приказки.

— Така ли мислите, Гари? Че това е помия?

— Мисля, че можете да си мислите каквото си поискате. Онзи куку, Авраам, проклетие, този кучи син може да направи бялото черно, да превърне нощта на ден. Той говори по радиото и направо полудява, кара всичките си последователи от Озарк до канадската граница да пощръкляват. Толкова много пъти е бил хапан от гърмяща змия, че езикът му е станал змийски, а в мозъка му тече отрова. Ако той е проповедник, аз съм Дядо Коледа.

— Кой е Авраам?

Джордан изумено поклати глава.

— Човече, ама ти си бил съвсем зелен! Авраам е гласът на Патриотите! Сляп като правосъдието и по-луд от разярена мечка. Той измъква Каин от Ада шест пъти седмично по тия радиостанции, като проповядва проклетие върху всичко, що е правителствено.

— Доколкото разбирам, вие не сте вярващ.

— От него направо ми настръхва козината.

— Генерала обаче подкрепя шоуто.

— Генерала прави онова, което е необходимо. Когато то служи на целите му. Казах ви вече, че е логичен човек.

— Аха. Значи няма никакъв проблем да прави мръсотии.

— Какво означава това?

— Нали знаете, банкови обири, застрелване на охрана, бръснати глави, които излизат през неделните дни и пребиват хора до смърт само защото са негри, обратни или наркомани. Това ли е представата ви за правосъдие и демокрация, Гари?

— Казах ви вече, Генерала не е никакъв тъп расист. Той вярва в свободата. Вярва в правосъдието. Просто иска те да са повече — за всички нас. И може да ви цитира това от Великата книга поне десет пъти.

— Аз пък мога да му цитирам от конституцията. За негово нещастие, Библията не е закон.

— Тя е закон тук.

— Вижте, ситуацията може да се влоши всяка секунда. Ами ако решат да обвинят Енгстрьом и го арестуват?

— Слава на Бога, ще трябва да платят много висока цена.

— О, хайде де, това е една предварително загубена битка и вие го знаете много добре — каза Вейл и поклати глава. — По дяволите, никой не е достатъчно луд, че да обявява война на целите Съединени щати.

— Изобщо не става дума за такова нещо. На нас ни е пределно ясно, че армията ще ни победи.

— Никога няма да има повече Руби Ридж. Нито Уейко. Това няма да се повтори.

Джордан се изсмя.

— Знаете ли какво си мисля? Мисля си, че вие май си ръчкате с пръчка гнездо на оси и си мислите, че всичкото жужене, което се разнася, е на мухи.

— И това ли е от Библията?

Джордан накрая изтръска цигара от пакета на Вейл, подържа я и я огледа няколко секунди.

— Това е Словото на Разума от брат Джордан. Ще ми дадете ли огънче?

Вейл му запали цигарата и Джордан опъна дълбоко, задържайки дима в дробовете си няколко секунди, после го издуха бавно, следейки тънката струя пушек, която танцуваше в лъчите на слънцето, промъкващи се през зарешетеното прозорче.

— Даааааааа — въздъхна той, притваряйки очи. Седеше с протегнати напред крака, отметнал глава, и дърпаше дълбоко от цигарата. После заговори:

— Расизмът е за Клана, Посе Комитатус, Арийците. Това им е работата. Светилището сме преди всичко сепаратисти. Искаме да се отървем от правителството. Генерала вярва, че има еврейска конспирация, която иска да завладее икономиката ни, но не обвинява за това всички евреи. Аз ли? Що се отнася до мен, нямам особено желание да имам чифут до рамото си в битка, нито пък някой брикет. Но правителството е онова, от което най-вече ни е страх.

— Колко души сте в Светилището?

— По дяволите, никой не знае. Има четири отделни армии, това не е тайна. Те си действат най-вече самостоятелно, само дето се

обучават заедно и гледат на Генерала като на свой духовен водач. Може би са хиляда или две хиляди във всяка армия плюс петстотин или някъде толкова в базовото формирование.

— Значи някъде четири-пет хиляди, така ли излиза?

Той повдигна рамене.

— Плюс множество симпатизанти.

— И частта на Генерала се нарича Светилището?

— Светилището включва всички. Генерала нарича частта си Форт Яхве.

— И така, значи две хиляди души се канят да съборят правителството на Съединените щати?

— Те ще се бранят, ако се наложи.

— Срещу Съединените щати?

— Това не са обикновените военни обучения през уикендите — каза Джордан и изгледа косо събеседника си.

— Това са мъже и жени, които тренират непрекъснато. Непрекъснато. Посветени на онова, което вършат. Наистина посветени. Ревнителни. Зелоти, това сме ние. — Той отново пое дълбоко от цигарата, изпусна бавно дима и се усмихна. — Това е дума, която много обичам. Зелоти. Хора, които оцеляват при всякакви условия, обучени на партизанска борба с всякакво оръжие, което може да ви дойде наум. Някои идват от операция „Пустинна буря“, други като мен са още от Виетнам и Никарагуа. По дяволите, ние... те... могат да се укрият където и да е, дори някъде в планините Битъррут. След десет години още ще продължавате да ни преследвате. Ние ще стреляме със снайпери, ще нападаме оръжейни складове, ще ограбваме банки, ще взривяваме сгради... за нас правила няма, господин Вейл. Това е партизанска война. Новата революция.

— Тероризъм.

— Наричайте го както си искате. „Аз съм Алфа и Омега, начало и край — казва Господ, Който е, Който е бил, и Който иде, Вседържителят.“ Вие ще се изправите лице в лице с Посе Комитатус, Завета на Меча в Озаркс, Новата християнска църква на кръстоносците, Американските патриоти, Арийските нации — всички те мигом ще се обединят, щом започне войната. ИРА в Ирландия не ви ли напомня за нещо? Всеки път ще убиваме и ще се укриваме. Сгради,

барове, авиолайнери, синагоги. И ще се появят гласове, гръмотевици, светкавици и трус.

— Вие воювахте ли в Пустинна буря?

— О, да, и даже пипнах едно арабско шрапнелче. Скимтяща низша маса, банда бълзливци, ядачи на овче месо. Да, дадох си лептата от кръв, за да може онази путка, Буш, да се оттегли точно когато ги бяхме спипали за ташаците, и ни върна всички, за да може да се изтъпанчи на парада и да спечели изборите. Всичко което направи обаче, беше, че изсра една огромна купчина лайна. По дяволите, не спечелихме войната, легнахме им като последните педерастии. Тия мръсни копелета ще ни пуснат някое газче, и то много скоро, да го знаете.

— Вие сте били офицер в Светилището, нали?

— Бях в Яхве, помощник на Генерала. И да знаете — всички, които са лежали във федерален затвор, ще се третираат с определена доза уважение, когато излязат на свобода.

— Мислите, че сте по-добри от другите ли?

— Огледайте се. Всички, които са тук, излежават най-жестоките присъди, които могат да съществуват. Всеки от Движението свършва във федерален затвор с много тежка присъда.

— Вие не сте плащали данъци седем години и сте нападнали федерален служител, Гари.

— Точно така. И получих за това пет години. Дължах им дванайсет хиляди долара и ми друснаха пет години. И глоба от десет хиляди долара, която не мога дори и да се надявам, че ще платя някога. Взеха ми фермата, добитъка, къщата. В замяна получих това. — Той посочи стаята с широк жест. — Знаете ли колко души се побъркват тук? Има цяло крило, където ги държат в усмирителни ризи. Стъпите ли тук, обръсват ви главата и ви отнемат всички лични принадлежности. Не можете да задържите дори и снимката на семейството си. Няма с кого да разговаряте. Сам сте през цялото време. Понякога бих дал какво ли не, само и само да мога да зърна някоя хлебарка да притича по пода. Ако направиш нещо и ги ядосаш, друсват ти десет дни карцер. Десет дни с включено осветление, двайсет и четири часа в денонощието. Искат да те превърнат в безсловесно животно. Да прекършат духа ти, да ти отнемат

самоличността. И когато си тръгваш оттук, ти си никой, но мразиш всичко на света. Ако, разбира се, не си имал нещастieto да откачиш.

— Значи да разбирам, че когато след три години наказанието ви изтече, вие отново ще се захванете с делото си?

— Вече си научих урока. Нека да кажем, че ако някога се измъкна, никога вече няма да допусна да ме върнат тук.

— Значи ще свършите с мозък, пръснат от някой снайперист. Има на какво да се надявате.

— Никой не се надява на нищо — изсумтя горчиво Джордан. — Говорим за оцеляване. Няма значение дали ще сме хиляда и петстотин или петнадесет хиляди, важното е, че ще продължим по същия начин. Нападай и изчезвай, също като призраци.

— Или „Фантоми“?

— Кое то ви харесва повече.

— Вие говорите за самоубийство.

— Кое то е сто пъти по-добре, отколкото да позволим на правителството да дойде и да ни вземе всичко и после да ни убие.

— Разкажете ми нещо повече за Генерала.

— Сигурен съм, че имате досие за него, по-дебело и от конски хуй.

— Бих искал да чуя вашето мнение.

Джордан размишлява минута-две, после каза:

— Най-добрият войник на света. Оная пътка, Пенингтън, е солташак на всички. Не е и помирисвал истинска война. Генералът беше най-добрият. Никой не обича войниците си като него. Понякога се заравяхме в шибаните джунгли по цели месеци и той нито веднъж не се размърдя. Ще ви кажа и още нещо: ако раняха някое от момчетата ни, никога не го изоставяхме. Носехме и чувалите с телата с нас, за да ги върнем в Щатите да получат християнско погребение. Шест души излизяхме, шест се връщахме. Десет да излезем, десет се връщахме. Всеки път.

Той се изправи и затропа из стаята, без да спира да говори.

— Вършихме най-мръсната работа. Вършихме го с молитвите на Генерала в ушите си. Отмъщението е мое, казва Господ. И никой не можеше да го прави по-добре от нас. По дяволите, веднъж Оз пръсна черепа на едно жълтооко генералско изчадие от две хиляди метра. Представяте ли си?

— Кой е Оз?

— Няма значение, отдавна го няма. Работата е там, че така и не получихме признание за това, което вършихме. Никакви медали, никакви награди пред строя. Едно „благодаря“ даже. Просто ни отнеха самоличността, точно както постъпват с нас тук. Но Генерала ни я върна. Всички ние, неговите войници, го обичаме.

— А вие сте един от неговите войници.

— Точно така.

— Той трябва да е безумен, за да обявява война на федералното правителство.

— Правата на хората се орязват с всеки изминат ден, човече! Незаконни претърсвания, обиски и задържания. Нахлувания в частни домове без разрешение от прокурора. Проследяване на оръжията ни. Кучета ти се зъбят отвсякъде. Клането в Мариън. Уейко. Руби Ридж. Данъци. Шибаняците от Службата по контрол върху приходите и данъците идват в къщата ти и изнасят всичко. Покъщнината, всичко, къщата ти, дори без да има съдебен процес.

— Започвате битка, която не можете да спечелите.

— Не можем да спечелим ли? Победата е в Библията, господин Вейл. И аз знам някои стихове. Чувал съм го да ги повтаря всеки Божи ден.

Джордан опря лакти на масата и се загледа право във Вейл. Гласът му зазвуча безизразно:

— И застанаха филистимци от едната страна на планината, и израилтяните от другата страна на планината, а между тях беше долината. И от филистимския стан се изстъпи едноборец, по име Голиат, от Гет; на ръст шест лакти и педя. На главата му имаше меден шлем; и облечен бе той в люспеста броня — Джордан се изправи и отново затропа из малката стая, гласът му се усили. — Давид бързо се затече срещу филистимеца. И бръкна Давид с ръка в торбичката, извади оттам един камък и хвърли с прашката, та удари филистимеца в челото... — Джордан спря и се усмихна, — ... тъй че камъкът се заби в челото му; и той падна ничком на земята. — Джордан вдигна глава към тавана и заговори като проповедник. — Тъй с прашка и камък надви Давид филистимеца; удари филистимеца и го уби; а меч Давид нямаше в ръце. Тогава Давид се затече и, като стъпи върху филистимеца, взе, та изтегли меча му из ножницата — Джордан се

приведе напред, с лице само на няколко сантиметра от това на Вейл. Гласът му внезапно се бе успокоил, и той изрече почти шепнешком: — удари го и отсече с него главата му; филистимци, като видяха, че техният юнак умря, удариха на бяг.

Той избърса потта от челото си с опакото на ръката.

— Първа книга Царства, глава седемнадесета.

— Значи вие наистина мислите, че можете да победите правителството на Съединените щати с прашка и камък, така ли, Гари? — попита с въздишка Вейл.

— Това го решава Господ. Нищо не е невъзможно за праведниците — отвърна меко Джордан.

Внезапен студ прониза гръбнака на Вейл, но не поради думите на събеседника му, а от спокойната увереност, с която бяха изречени.

— Аз съм богобоязлив човек. Ходя на църква, но никога не ме е бивало в запомнянето на стиховете. Като изключим няколко откъса, оставям това на свещениците. — Той се усмихна. — Не искам да им вземам хляба, нали разбирате.

— Мислите ли, че генерал Енгстрьом ще разговаря с мен?

— Защо не? Той не се крие от никого. Все още не.

— Казахте, че е разумен човек. Може би ще се вслуша в гласа ми.

— Във вашия глас?

— Защо не? Ще се вслушаме един в друг.

— Да, и по-рано сме я чували тази песен — горчиво каза Гари. — Правителството никога не е сдържало обещанията си. Нарушавало е всеки договор, който е сключвало, още от онези най-първите, с индианците. И ето ни 150 години по-късно и то все още не се е научило да държи на думата си.

— Какво обещание ви е дало правителството на вас, Гари? Какво обещание е нарушило?

Джордан не отговори.

— Вижте, ако не искате да плащате данъците си, както си ги плащат всички, вие загивате. По дяволите, ако се опитам да прецакам Службата по контрола върху данъците и приходите, ще ме пипнат за врата като всеки друг нарушител. Опитът ви за убийство на онзи служител не е бил много умен.

— Е, това вече е истински майтап. Той беше само на четиридесет и пет метра от мен. Ако исках да го убия, щях да му пръсна черепа като едното нищо. Просто само го накарах това дребно копеленце да напълни гащите. Но така или иначе, подоходният данък е незаконен. Никъде в конституцията не се споменава да ти съдират задника от данъци само защото не можеш да изправиш гръбнака си от блъскане от сутрин до вечер.

— По дяволите, ако им кажете, че съжалявате за това, което сте сторили, и че то няма да се повтори, бихте могли да намалите присъдата си.

Това беше най-неуместната му забележка. Очите на Джордан пламнаха като факли, гърбът му се изпъна като струна, гласът му затрептя от жарта на евангелист:

— И отговорено му беше: гони, ще стигнеш и отнемеш. Първа книга Царства, глава тридесета. Нека да ви кажа нещо. Когато ме хванаха, бях принуден да търпя онзи дребен плъх всеки ден да набива в главата ми, че трябвало да страдам, задето съм бил измамил чичо Сам. Това бяха думите му. Да страдам! Какъв е този дребен и вонящ педераст, че да ме съди! Някакъв скапан писарушка, който не може да изкара и два цента с ръцете си, който се храни от потта и кръвта на данъкоплатците, да си позволява да ми говори така! Аз съм воювал заради неговия насран гъз. Да се покая? Да му кажа, че съжалявам за стореното? Че аз ще къртя камъни в тази сатанинска каменоломна още двадесет години, ама няма да прекърша думата, дадена на Господ, пред едно такова нищожество като онзи педал.

Вейл се отпусна в стола си и запали цигара. Нямаше никакво желание да влиза в спор относно данъците нито с Джордан, нито с никого. Така че смени темата.

— Семейството ви още ли е в Монтана?

— Живеят при тъста ми. Ония пиявици от данъчното поне него още не са ограбили.

— Може би няма да е зле да ги преместите оттам — каза Вейл.

— Защо? Да не би да става нещо?

— Не, доколкото ми е известно.

Джордан се размърда на стола си, после махна с ръка, сякаш отпъждаше мисълта, която се канеше да изрече.

— Къде да отидат, а? Блъскахме като животни цял живот за онова, което ни отнеха — баща ми, дядо ми и всички преди тях. Идете в Ню Йорк, Сейнт Луис или Чикаго, живеете в някой бидонвил на някой уличен ъгъл? Това е най-шибаното предложение, което съм чувал.

— Не ви предлагам такова нещо. Само казвам да преместите семейството си от фермата...

— Еби се в гъза, педал — прекъсна го Джордан, с лице алено от нахлулата кръв и очи, потъмнели от гняв. — Пет пари не даваме за теб и твоите педалски приятелчета. Йоан, послание, глава трета казва: „Да любим един другото, не както Каин, който беше от лукавия и уби брата си.“ Всички федерални служители са Каиновци и ти си един от тях.

Той тръгна към вратата, после се обърна към Вейл с присвити очи. Увеличената фотография на Енгстрьом от екрана на компютъра за миг проблесна в паметта на Вейл. Гласът на Джордан трепереше от гняв.

— И дойде Второто пришествие, казва Йоан, и бидоха светкавици, гръмотевици и гласове, и биде силен трус, такъв голям и силен трус, какъвто не е ставал, откак има човеци на земята. На този ден, когато дойде Армагедон, семейството ми ще е сред първите, които ще отлетят в Рая. А вие? Господ ще ви осъди и ще помете федитата като вас и ще ви изпрати всички на дъното на Пъкъла, където ви е мястото.

Джордан затропа на пазача.

В колата Файърстоун го попита за какво са разговаряли с Джордан.

— За смърт и данъци — отвърна Вейл. — Да изчезваме оттук по най-бързия начин.

12.

От кулата на малкото летище край Койот Флатс пилотът оглеждаше черния път през бинокъла си. Погледна часовника си. Беше 11 часът и 55 минути.

— Трябва да идват вече — каза той на диспечера.

— Не мога да си представя да останат по-дълго, отколкото се налага.

— Не съм стъпвал там — каза пилотът и запали пура.

— Веднъж ходих — каза диспечерът. — Беше ме достатъчно.

— Изглежда достатъчно страшно и от въздуха — каза пилотът.

— Нямам нужда да го виждам отблизо.

Терминалът — ако изобщо можеше да се нарече така — представляваше тухлена сграда с едно помещение, автомат за бързи закуски, кафемашина, две дълги пейки и две стаи за отдих. Двуетажната кула беше оборудвана с радар и компютър и се ръководеше от диспечер по полетите, прикрепен към Управлението на затворите.

Кацането на самолет на дългата бетонна полоса се разрешаваше само веднъж месечно — докарваха близки на персонала. За всички останали случаи летището беше затворено. Автобус откарваше посетителите в Гроба. Летището беше оградено с триметрова ограда под напрежение. Охраняваха я морски пехотинци.

Нито ръководителят на полетите, нито пилотът забелязаха разсилния, застанал до вратата. Той надзърна в залата и проследи с поглед пилота да се приближава до разделената на секции карта на САЩ. Пилотът премери разстоянието от Койот Флатс до назначението си на североизток и промърмори:

— Хиляда и двеста мили.

После се върна при ръководителя на полетите и измъкна калкулатор от работната си чанта.

Разсилният потропа на вратата и попита:

— Имате ли нещо против да почистя?

— Давай — каза ръководителят на полетите и разсилният влезе.

— Какви ветрове ще ме брулят на североизток? — попита пилотът.

Ръководителят провери метеорологичните карти на компютъра и каза:

— Чист полет до Канада и на изток към крайбрежието. Десетина метра в секунда на десет хиляди метра.

Разсилният спокойно търкаше бърсалката си по пода — почти невидим служител, изпълняващ задълженията си.

— Значи около два часа и петнадесет минути — обади се пилотът, отново извади бинокъла си и се загледа към шосето. В далечината се вдигна пушилка.

— Идват.

— Довиждане — каза разсилният и излезе.

— Какъв им е крайният пункт на маршрута? — попита ръководителят, след като чистачът излезе.

— Форт Уейн, Индиана.

Разсилният паркира пикапа си в една безлюдна бензиностанция в предградията на Койот Флатс под продънения навес до две стари прогнили помпи. Свърза миникомпютъра и модема с клетъчния си телефон и зачака. В дванайсет и петнадесет видя големия самолет да излита над пустинята и набра един номер на компютъра. От другата страна веднага се обадиха.

— HOREB CQ. U?

— SIMON.

— WHICH?

— PHARISEES. CFLTS. 2-3-13.

— UR HOME.

— AMI TO 12:15. DEST FTWAYNE, IND. ETA 2:300CST.

— UNID PASSENGER?

— NO HIT.

— SELAH.

Мъжът седеше в малкия сгъваем стол и внимателно вмъкваше калем от един розов храст в стеблото на друг. Бе подготвил дупката за новия храст, като бе измерил точното количество пръст и тор преди да пресади розата майка. После направи един тънък срез в храста, отрязва клонка от растението донор и подостри върха ѝ. Внимателно я пхна в среза в първия храст и обви мястото на присадката с лента. След като

свърши, напръска присадения храст с вода и завърза към основата на стеблото табелка, на която бе напечатал датата и думите „Розата на Илейн“.

Въздухът в оранжерията беше топъл и влажен — идеалната среда за любимото му занимание. Студеният въздух отвън, който се удряше в топлото стъкло, създаваше вътре слаба мъгла, която се отлагаше върху цветовете и листата на розовите храсти. Въздухът беше топъл и влажен, храстите бяха посадени на точно премерени разстояния един от друг, така че да им се осигури свободно пространство за растеж. Водонепроницаеми колони свиреха Моцарт. Мъжът работеше. Потта се стичаше по лицето и брадичката му. След като приключи с присадката, той бавно сгъна стола си и стана.

Бе построил оранжерията със собствените си ръце, като първо бе начертал сложния план за височината и ширината, откъде да минава водата и колко големи да са стъклените панели. Жена му го бе научила на всичко за розите преди двадесет години и му бе помагала в планирането и изграждането на оранжерията, но не бе доживяла да види делото си завършено — ракът я бе покосил скоро след като той бе започнал строежа и тогава той изостави проекта. Дон и Илейн Удбайн бяха живели в тази къща, откакто се бяха оженили. Макар да нямаха деца, бракът им се бе съхранил. Когато Уорън Фъргюсън почина, Удбайн закупи магазина му за железария и стана един от най-добрите бизнесмени на Бад Рапидс. Местните жители бяха доволни, че той реши да не променя името на магазина — той продължаваше да се нарича Компания за продажба на железария и дървени изделия „Фъргюсън“. Илейн беше открита и жизнерадостна жена, красавица, привлечена от срамежливия, спокоен, оплешивяващ и безинтересен мъж, който не си падаше много по външни изяви на чувствата си. Някои от градските скептици бяха предсказали ранен неуспех на брака, но за тяхна изненада съпрузите се сблизиха и заживяха в дълбока любов. Удбайн работеше и за правителството и често му се налагаше да пътува със собствения си самолет, докато през това време Илейн управляваше магазина. С течение на времето пътуванията му зачестиха. Двойката от време на време събираше съседите си на гости. Два сезона Удбайн тренираше футболния тим на Малката лига към Презвитерианската църква.

Удбайн почти до самия край отказваше да приеме факта, че жена му умира, и това самовнушение премина в дълбока депресия, когато тя преди две години се спомина. След половин година обаче Удбайн изведнъж се залови отново с техния проект — реши да го довърши като почит към паметта ѝ. И след като го довърши намираше утеха и самота в любимото и на двама им занимание.

Удбайн вървеше покрай рафтовете с малка ваза, спираше да проверява всяка пъпка за аромата, цвета и размера ѝ и от време на време отрязваше някоя и я слагаше във вазата. След като приключи, се върна в къщата. Подметките му хрущяха върху замръзалия сняг. Събу се преди да прекрачи прага и усети как нещо познато стегна гърлото му при влизането в простичката тристайна тухлена къщичка. Все очакваше да зърне Илейн да го чака и да му се усмихва. Също като оранжерията, къщата беше безукорно чиста и подредена. Два пъти седмично идваше службата по чистотата, освен това той чистеше и сам. От време на време си готвеше вечеря, но обикновено се хранеше в миниатюрното кафе на Дреснър, където храната беше почти същата на вкус, както и домашно приготвената в която и да е къща в това градче в центъра на Мичиган.

Удбайн отнесе калните си обувки в гаража, обу ги и изкара микробуса. Гробището беше само на няколко минути път. Той внимателно сложи вазичката с розите пред надгробния камък и остана минута-две прав, говорейки шепнешком на изгубената си любов.

— Липсваш ми, скъпа — каза той.

По пътя за селището, накъдето се бе запътил да хапне нещо, закаченият му за колана пейджър прекъсна тъжните му размишления. Той натисна бутона, прочете номера и изруга.

Зави и подкара към дома си. Компютърът му, който никога не изключваше, мигаше. Той прочете съобщението, което се състоеше само от две думи: „Свържи се“.

Пръстите му заработиха бързо по клавиатурата, докато отваряше програмата за връзка с модема, и той набра един номер. Заслуша се в жуженето на телефона, после в пронизителните писъци на свързващите се модеми. После се появи и съобщението.

— HOREB.

— SIMON.

— WHICH?

— SORCERER. 2-3-13.

— UR HOME. SF ON THE MOVE. AMOC1 WITH UNID PASSENGER. U AVAIL?

— WHERE?

— AMOC ETA FRTWAYNE, IND, 2&3 0 PM CST.

Удбайн погледна часовника си. Беше 11 и 15. Въздъхна. Трябваше да бърза.

— CAN DO.

— GOOD LUCK.

— SELAH.

Докато набираше номера на магазина си, извика прогнозата на времето на компютъра.

— Компания „Фъргюсън“ — отговори веселият глас на Чарли Мур.

— Дон се обажда, Чарли.

— О, шефе, здравей, какво става?

— Имам работа. Ще отсъствам няколко дни. Някакви проблеми?

— Не, сър, двамата с Хейзъл ще се оправим.

— Добре. Кога ще се ожениш за това момиче?

— Веднага щом ми повишиш заплатата — изсмя се Чарли.

— Бедното дете ще си остане стара мома.

— Веднага ще ѝ го предам.

— По-добре я целуни по бузата от мен. Ще се върна до края на седмицата.

— Спокойно пътуване.

— Благодаря.

От Мичиган до границата с Охайо времето беше ясно и студено. От запад се надигаше буреносен фронт, но не чак толкова опасен, че да го разтревожи. Той взе един бърз душ и облече сив делови костюм с тъмна вратовръзка. Отиде в гаража и издърпа встрани една тежка работна маса от задната стена. Пъхна ръка под ризата си и измъкна една сребърна верижка с два ключа. Бяха ключове за депозитни сейфове: с единия се активираше ключалката, вторият я отключваше. Той отключи една вратичка в стената и я плъзна встрани. Видя се стоманен сейф. Той набра кода и завъртя тежката врата.

В сейфа имаше два алуминиеви куфара и две големи отделения за съхраняване на ценности. Той издърпа единия от алуминиевите

куфари и го отвори. В отделенията си от стиропор лежаха частите на петдесеткалибровата автоматична карабина с телескопичен прицел и пълнител с двадесет патрона и на една петдесеткалибровата пушка „Игъл“ с два пълнителя с по 16 патрона. В джоба на куфара имаше шест кутии петдесеткалиброви патрони с куршуми със стоманени ризи. Триста броя. Той измъкваше поред всичко от куфара и внимателно го оглеждаше: приклад, дуло, заглушител, телескопичен прицел, алуминиев триножник. Доволен от състоянието на частите, той ги върна по местата им.

След това отвори един от сейфовете. Той беше натъпкан догоре с подредени банкноти по десет, двадесет и петдесет долара. Отброи хиляда долара в различни банкноти, прибра ги в куфара и натисна бутон на една малка черна кутия. После затвори сейфа, завъртя циферблатите на ключалката, плъзна вратата обратно и я заключи. Къщата беше опасана навсякъде с експлозив С-4, а в стените бяха вградени няколко туби бензин. Бомбата можеше да се дезактивира само чрез дистанционен контролер, който блокираше бомбения ключ, закрепен към бравата на вратата на сейфа. Ако сейфът бъдеше отворен или взривен, или пък вътрешната врата на гаража бъдеше отворена, цялата къща мигновено хвъркваше във въздуха; последвалият пожар щеше да унищожи всичко оцеляло при експлозията. Той върна масата на мястото ѝ и отнесе алуминиевия куфар в къщата.

В килера държеше малка пътна чанта с няколко ризи, чорапи, бельо и тоалетни принадлежности. Бързо провери дали всички прозорци и врати са затворени, макар в Бад Рапидс да не бе имало кражби от години, и настрои алармената инсталация. Взе куфара и пътната чанта, върна се в гаража и ги сложи на задната седалка на автомобила. После се качи и потегли към собствената си писта — десетакров парцел на три мили от къщата.

Самолетът беше „Бийчкрафт Барон“ Д-55 с два турбовитлови двигателя с мощност 375 конски сили. Вдигаше 300 мили в час и радиусът му на действие бе хиляда мили. Херметизираната кабина осигуряваше максимална височина десет километра. Държеше го в един бивш обор в края на участъка. Пистата се простираше от вратата на шестстотин метра право напред до другия край на полето — предостатъчно за самолета му, който винаги беше зареден и готов за полет. Той сложи куфара с оръжията и пътната чанта зад седалката,

запали и изкара самолета. После слезе, вкара колата в хангара, затвори и заключи вратите. След пет минути вече беше във въздуха.

Погледна часовника си. 12 и 27.

Набра една програма от атласа на Съединените щати на бордовия компютър и маркира курса — от Бад Рапидс, Мичиган, до Форт Уейн, Индиана. 206 мили. Времето беше ясно почти до крайния пункт.

От няколко месеца следяха Сам Файърстоун, като се надяваха да ги отведе до Уолър. До този момент не бяха имали успех. Но след като за всеки полет в търсене на предателя му плащаха по десет хиляди долара, Удбайн с радост се отзоваваше на повикванията. А ако извадеше късмет и свършеше работата, възнаграждението му щеше да скочи на петдесет хиляди, което беше направо чудесно.

Той се отпусна в седалката и включи компактдисковия плейър. „Моят кораб“ на Сара Вон изпълни кабината.

Какъв прекрасен ден за полет!

13.

Самолетът кацна с рев и Удбайн отвори куфарчето си, извади една цифрова камера, която се побираше в шепата му, пристъпи през вратата и закрепил камерата на касата, за да не мърда. Движеше се небрежно. Никой не обръщаше внимание на невзрачния човечец в току-що изгладен сив костюм. Боингът спря, наземният персонал дотъркаля една стълба до корпуса и миг по-късно вратата на самолета със съскане се отвори.

Видеокамерата имаше превключвател, който позволяваше на Удбайн да снима видео или да прави снимки. Той премести превключвателя в позиция „видео“ и зачака. Висок чернокож мъж слезе по стълбата и се огледа. Това трябваше да е Нилсен. Зад него пристъпи по-нисък мъж в синьо сако. Силвърман. Беше го виждал и преди, винаги през обектива на камера или през бинокъл. След няколко секунди се появи и Файърстоун със спътника си и Удбайн ги записа, докато слизаха по стълбата. Последва ги капитанът на самолета.

Вейл и Файърстоун разговаряха. От време на време Файърстоун сочеше към един едномоторен „Чероки“.

„Кой ли е онзи до него? — чудеше се Удбайн. — Не изглежда важна клечка, поне по начина, по който се носи.“

Удбайн превключи камерата на единични снимки и изщрака половин дузина в едър план на мъжа с неустановена самоличност.

„Отиват в онзи «Чероки» — каза си той. — Правят всичко, за да не могат да ги проследят.“

Зад цялата тая игра на секретност трябваше да се крие нещо. Да, сигурно отиваха при Уолър.

— Ал Рикардо, Мартин Вейл — каза Файърстоун. — Господин Вейл, Ал е от ФБР.

— Ясно де — засмя се Вейл, докато разтърсваше ръката на Рикардо.

— Зареден е с гориво и готов за полет — каза Рикардо.

— Там ще ви чака двуместен черен „Таурус“. Ключовете са в калника, задния десен.

— Добре си вършиш работата, Ал — каза Файърстоун, докато се качваше в самолета.

— Ще ви помоля да внимавате — отвърна Рикардо. — Разписал съм се за колата и самолета.

— Имай ми малко вяра — каза Файърстоун.

— Това ми каза и последния път. — Рикардо се усмихна, докато Файърстоун затваряше вратата. Вейл се качи, седна до него и попита:

— Ти ли управляваш тая машинка? — попита го той.

— Че кой друг? Летя вече тридесет години.

— Каква беше тази история за последния път?

— Доста дълга — изсмя се Файърстоун. — Нямате проблем със самолетите, нали?

— Веднъж ми се наложи да прелетя седемдесет мили с хеликоптер сред виелица с нулева видимост и височина.

— Когато сте преследвали Стемплър в Кентъки?

— И това ли знаете?

— Генералният прокурор ми показва всичко за вас, господин Вейл.

— Трябва ли да бъдем толкова официални? Защо просто не ми казваш Мартин или Марти, което предпочиташ, а аз ще ти казвам Сам.

— Чудесно.

Файърстоун настрои радиото на честотата на кулата, информира ръководителя на полетите, че се насочва на югоизток към Лима, Охайо, и поиска разрешение за излитане.

— Разбрано, Чероки Н-32 — отговори кулата. — Заемете полоса за излитане две. Имате два самолета пред вас. Към Лима се задава буря.

— Разбрано. Може и да я изпреварим.

— Ясно. Изчакайте разрешението за излитане.

— Ясно, край.

Удбайн подслушваше разговора върху скенера си.

Лима, Охайо. Дотук добре.

Над летището на Лима Удбайн задържа на триста метра височина, на половин миля разстояние, и загледа през бинокъла. Вейл и Файърстоун кацнаха и отпътуваха с една черна кола на северозапад по шосето за Лима. На една миля югоизточно от града колата свърна по шосе 75 и се насочи на юг. Метеорологичната обстановка работеше

срещу Удбайн. Блъскан от ветровете, той ту се губеше сред тъмните облаци, ту изскачаше от тях, и накрая изгуби колата. Спусна се под бурята. Колите хвърчаха на север и юг по магистралата. Той задържа на сто и петдесет метра, като оглеждаше пътя южно от Лима за изплъзналата му се плячка. Накрая, шибан от немилостивия вятър, който все искаше да го изхвърли в тъмните облаци, започна претърсването квадрат по квадрат, като проверяваше автомобилната карта на компютъра си и разделяше областта южно от Лима на сектори. Прелетя един квадрат със страна две мили на изток от магистралата, после направи същото и на запад, като се насочи на юг със стъпки от две мили. На два пъти му се стори, че мярва черния автомобил по тесните провинциални пътища, но бинокълът му казваше, че се е излъгал. Продължи да лети на същите двумилни отсечки чак докато се отдалечи на петдесет мили южно от Лима. Все още тормозен от лошото време, накрая той зави и се насочи обратно на север.

Магистралата беше почти опустяла.

Беше изгубил колата.

Файърстоун спря под навеса на една бензиностанция и попита:

— Жаден ли си?

— Да не си биеш майтап с мен? — възкликна Вейл измъчено. —

Откакто стъпих на борда на специалния ви самолет, не съм спрял да се тъпча и наливам.

Файърстоун отиде до един старомоден автомат за безалкохолни напитки и започна да го тъпче с монети от четвърт долар. Извади кутията бира, отвори я и огледа пътя.

Всичко беше спокойно, ако не се броеше слабият ветрец, който замиташе разпръснатия покрай пътя сняг, и ревът на някакъв самолет, който прелиташе на половин миля северно от тях.

— Гледаш дали няма опашка, а?

Файърстоун му се усмихна.

— Трябва да съм предпазлив, това ми е работата. — Той хвърли празната кутия в едно кошче и се качи в колата.

— Почти стигнахме.

— Ще ми кажеш ли кой, какво или къде е това „почти стигнахме“?

— Ралф, Марти. Така ще го наричаш: Ралф. Той ще ти разкаже една история. Ти само го слушай, без да го прекъсваш. Сепнеш ли го, ще се наложи да го изслушваш пак отначало.

— Запометил си е урока, така ли?

— Нещо такова. Изчакай го да свърши и после можеш да го питаш каквото си искаш.

— Защита на важни свидетели, така ли?

Файърстоун кимна.

— Не е чудно, че си толкова предпазлив. Някой явно умира да му пръсне черепа на този Ралф.

— Всеки в програмата за защита на важни свидетели е на челно място в нечий списък за убиване.

Фермата беше на шейсетина метра от пътя — добре поддържана дървена двуетажна постройка, бяла, със сив цокъл. Докато Файърстоун паркираше, белите дантелени завески на един прозорец се размърдаха и една млада жена се втренчи в тях. Момент по-късно входната врата се отвори и тя пристъпи навън, последвана от един едър мастиф. Песът стоеше до нея с приведена глава и се зъбеше. Тя го потупа по главата и той клекна.

— Здравей, Мари.

— Здравейте, господин Файърстоун.

— Къде е Ралф?

— На нивата. Тракторът е заседнал в една дупка.

— Мари, запознай се с господин Вейл.

— Здравейте — каза тя, после кимна към вратата. — Не се плашете от Ной. Влизайте.

Песът ги последва, без да откъсва и за миг очи от тях.

Тя беше крехка млада жена, с дълга руса коса, вързана на конска опашка. Вейл си помисли, че навремето сигурно е била красива, но сега лицето ѝ беше нарязано от бръчки, родени от напрегнат живот, а искриците в зелените ѝ очи отдавна бяха угаснали. Беше с джинси и тъмнозелена фланелена риза с навити до лактите ръкави.

Тя поведе Вейл и Файърстоун към кухнята през всекидневната, която беше обзаведена евтино, но с вкус. На едната стена висеше картина с Иисус, с прострени ръце, сякаш благославяше къщата, върху масичката за кафе имаше Библия в кожена подвързия. Кухнята блестеше от чистота. Голяма газова печка заемаше центъра, а в ъгъла

имаше масичка за закуска и на стената — репродукция на „Тайната вечеря“.

Жената отвори задната врата и извика на съпруга си — той беше на стотина метра, седеше в трактора, превключваше скоростите и даваше газ, та дано измъкне машината от замръзналата кална дупка.

— Ралфи, дошъл е господин Файърстоун.

Мъжът изключи двигателя, скочи от трактора и тръгна към къщата. Избърса ръце в панталоните си и се ръкува с Файърстоун.

— Запознай се с господин Вейл, Ралф. Той работи в екипа на генералния прокурор и иска да чуе историята ти. Какво ще кажеш да поседнем тук, на кухненската маса?

— Разбира се. Мари, ще направиш ли кафе?

Той смъкна дебелото си яке и го захвърли върху един стол. Беше млад набит младеж по джинси и бяла тениска, заякнал от селскостопанската работа. Черната му коса беше късо подстригана, черната му брада беше набола. Кафявите му очи шареха насам-натам. Това обаче, което привлече вниманието на Вейл, беше татуировката върху дясната ръка — зловеща черна паяжина, която се простираше от бицепса през вътрешната част на лакътя до китката му. Той си спомни, че беше виждал такава на една от дузините фотографии, изскочили върху монитора, докато генералният прокурор го осведомявайте за християнските ненавистнически групи.

Мари се зае да прави кафе в една очукана кафеварка.

— Откъде искате да започна? — попита Ралф.

— От началото — отвърна Файърстоун.

— Произхождам от едно градче на име Улф Пойнт, близо до индианския резерват Форт Пек край Мисури в източни Монтана. Имахме малко ранчо на десет мили от града. Едър рогат добитък и коне. На единайсет години вече можех да обядвам коне. Мама беше медицинска сестра. Работеше за доктор Цимерман, евреин, те бяха малко рядкост по нашия край, но той беше единственият доктор наблизко и тате направо изпадаше в бяс, че мама работи при евреина, но това беше най-добрата работа, която можеше да си намери. Тате беше нисък като мен, с големи мазолести ръце, богобоязлив християнин, четеше всяка вечер Библията, а мама свиреше на един стар хармониум. Сядахме около огнището, а той ни четеше от Книгата и после ни изпитваше. Сестричката ми Лорейн и аз трябваше всяка вечер да

заучаваме по един стих. Дума по дума — ха направим грешка, и той ни пронизваше с огромните си черни очи, тръскаше глава и ни караше да започнем отначало. Всичко, което правехме, всяко решение, което вземаше, той го вземаше от Библията. Никакви танци, никакво пушене, никакво пиене. Никаква телевизия. Имахме си само едно радио и той го пускаше само на патриотични станции и само вечер.

Когато бях на дванайсет, мама легна болна от пневмония. Имахме една пристройка, където трябваше да стои по четири или пет дни в месеца, когато кървеше, и около Деня на благодарността настина силно и не можа да се излекува. По Коледа вече дишаше много трудно и Лорейн зае мястото ѝ на хармониума. Един ден двамата с тате излязохме и намерихме една истинска коледна елха, отсякохме я и донесохме у дома. Всички изработихме по някое украшение и си направихме истинска хубава Коледа. Тя беше жива по Коледа, но умря точно навръх Нова година. Това разтърси доста вярата на тате. Той прокле доктор Цимерман, каза, че това било проблемът на страната, че евреите завладявали всичко и били бездарни и низши във всичко, което вършели. Ненавиждаше и негрите, но аз видях отблизо негър едва когато станах на осемнадесет. Тате дълго след това беше много ядосан, излизаше сред полето и проклинаше Господ, като размахваше Библията към небето. Но все още продължаваше да се съобразява със скрижалите за начина ни на живот и четенето на Библията си продължаваше пак всяка вечер, както преди.

Доколкото си спомням, от Арканзас и Мичиган идваха хора два пъти в годината. Те сядаха във всекидневната и говореха за това как страната ни вървяла към гибел и какво не било наред. Когато бях малък, не можех да седя при тях, но лягах горе на стълбите и слушах. Един от тях беше господин Орин Плъмър. Изглеждаше много страшно, защото бе загубил дясната си ръка, докато правел ръчна граната, и цялото му лице бе в белези, и винаги носеше пистолет. По-късно научих, че бил прострелян в гърба от Службите. Когато идваше у дома, аз бягах и се криех в конюшнията, а той заставаще на вратата и се смееше и ми крещеше да съм слизал при тях. И тогава тате ми казваше да слеза и майор Орин, защото така му казваха, се ръкуваше с мен с пластмасовата си ръка. Тя винаги беше студена и малко хлъзгава и направо ми се изправяха косите от нея.

Когато навърших дванайсет, тате вече ми позволяваше да присъствам, на събранията. Първият път, когато видях автомат „Калашников“, беше, когато майор Орин дойде у дома с цяла банда други мъже като него и носеше един голям сак. Отидохме до бързеите и той ми даде да стрелям. Това беше нещо наистина различно, да стрелям с това оръжие. Трябва да ви кажа, че бях страшно впечатлен. Майорът ме накара да се чувствам като мъж, все едно че бях пораснал и станал част от тях, макар че си бях още дете.

Говореше се винаги едно и също. Мразехме правителството, защото то искаше да ни отнеме оръжията. Мразехме евреите, защото те контролираха банките и парите. Мразехме Обединените нации, защото те се подготвяха да станат световна полицейска сила и щяха да окупираат страната ни, за да арестуват всички, които не мислят така, както нарежда правителството. Говорехме за обири на банки, трезори и оръжейни складове, за трупане на оръжие, и майорът ни говореше как правителството си измислило цялата история за евреите, които Хитлер бил унищожил, и как филмите за всичките тела, натрупани едно върху друго, били заснети в Холивуд, където евреите притежавали всички филмови студии, така че хората да ги съжаляват. Наричахме президента и конгреса предатели, а себе си — патриоти, и аз бях наистина впечатлен, че ме смятат за един от тях. Мразехме и бирника, който идва и взема къщата ви, без да ви поздрави дори. Майор Орин наричаше хората от Службата по контрола върху данъците и приходите банда недоразвити кукувци, които не са способни да си намерят никаква достойна за един мъж работа, и че ги храним с данъците, които плащаме, и че те се отнасят лошо с всички, защото за тях сме нищожества.

Един от посетителите ни се казваше Еди Дюкс и беше някъде от Юга. Имаше татуировка на ръката — кинжал с буквите ККК на дръжката. Той говореше за четирите Б-та: „Библии, куршуми, боб и превръзки^[1], и аз вярвах във всичко това. Във всяка тяхна дума. Те ни оставяха книгите си да ги четем и аз имах цял рафт в спалнята си. Обучаваха ни на тактика за оцеляване и боравене с оръжия и имаше една книга, наречена, «Деца на Сатаната», където пишеше, че Библията доказвала, че евреите и негрите били паднали същества и трябвало да бъдат роби. Спомням си как цитираше Откровението, глава трета: „Ще дам от сатанинското сборище ония, които казват за

себе си, че са юдеи, а не са, но лъжат.“ Тате цитираше друга книга, „Библията отговаря на въпроси, свързани с расите“, и любимият му откъс беше от Ездра девет: „Не давайте дъщерите си за синовете им, и не търсете мира им, нито благата им до века, за да се утвърдите на тая земя.“ Най-любимата ми книга беше, „Арийският войник“, вътре пишеше за оцеляване и оръжия и как да се укриваме, когато стреляме, и така нататък. Едно лято отидох до бързеите и си изкопах укритие и си взех раницата с някои неща, храна и пушката, и останах там два дни, като стрелях по евреи и негри и предателите от правителството — които всъщност бяха скали и камъни.

Тате мразеше две неща повече от всичко друго и това бяха евреите и бирника. Когато бях на четиринадесет, а Лорейн на деветнадесет, тя избяга и се омъжи за Бен Цимерман, защото знаеше, че тате няма да има милост към нея, загдето се е омъжила за евреин. Те ходели скришом две години, докато Бен бил в колежа, и когато един уикенд си дошъл, те се събраха и избягаха някъде, и нито тате разбра къде, нито аз. Тя се опита да говори с него за това, но той побесня. Той удряше с юмрук по масата в кухнята и ѝ крещеше, че била курва и подобни. На следващия ден тя изчезна и ни остави бележка, но той никога повече не я спомена. Една нощ обаче, след като тя изчезна, аз се събудих и чух долу нещо да трополи, и слязох и видях тате седнал във всекидневната, без да пали лампите, само огънят в огнището светеше, а той с кофа до краката и трошеше всичките и снимки в рамки, хвърляше парчетата в кофата и хвърляше снимките ѝ в огъня. Никога не съм го виждал по-разярен. Не знам къде е сега сестра ми, не съм я виждал, откакто избяга.

Тате отказваше да плаща данъци, защото, както казваше, това били пари, които отивали в джобовете на евреите, които държали правителството за гушата. И накрая те го подгониха. Бяха десетина-петнадесет души и ни изхвърлиха нещата пред къщата, взеха ни фермата и я продадоха, и вкараха тате във федералния затвор в Канзас. Бях на шестнайсет и точно преди да го отведат, той ме изпрати в Арканзас да живея при Посе Комитатус в един комплекс, който имаха в Озаркс. Никога вече не видях тате, защото тогава станаха онези свивания в затвора между бели и негри и тате го наръгали с отвертка. Мразех ги всички. Мразех негрите и кукувците, и шпионите, мразех ги до последния човек за всичко, което ни бяха сторили на нас с тате.

Отец Зийк Лонгфелоу, който беше и един от водачите на Посе Комитатус, ме осинови и от този момент бях обучаван на Библията, на конституцията, учех история и подобни по два часа на ден, а следобедите ни учеха как да се бием и да оцеляваме и на партизанска тактика. Научих се как да правя гранати и как да скъсявам дулото на пушка, и къде са смъртоносните точки по човешкото тяло, и как да правя бомби и запалителни вещества, и ни учеха как да взривяваме мостове и телефонни релейни станции и радиостанции, и летища, и цистерни с гориво. Нанасяш удара и се укриваш, нанасяш удара и се укриваш, това беше основното нещо, на което ни учеха. През лятото ходехме да бивакуваме на север — Колорадо, Монтана, Айдахо — а те ни пускаха в планините само с нож и канче и трябваше да се учим как да оцеляваме сред природата. Страшно ми харесваше.

Когато станах на осемнадесет, отецът ме изпрати в армията и се озовах в 82-ра въздушнопреносима дивизия, и той ми даде името на човека за връзка, когато отида във Форт Браг в Северна Каролина. Той беше сержант — казваше се Грейнджър, Бари Грейнджър — и беше бръсната глава. Там бяхме четиридесетина души от нашите и аз попаднах на мястото си. Бях залепил нацисткия флаг в шкафчето си и носех пречупено кръстче на верижка около шията си. Ходехме много късо подстригани и се обличахме като тях, когато бяхме извън поделението. Джинси и авиационни якета, червени презрамки и черни бойни ботуши с червени, бели или пурпурни връзки. Навъртахме се в онзи бар, дето му викаха „Ровинг Ай“, а там имаха една задна стая, нещо като наш частен клуб. Там пиехме и стриптийзборките идваха и се събличаха и така нататък.

Грейнджър си имаше къща извън базата и ходехме там, и четяхме нацистка литература и гледахме документални филми за Хитлер на видеото. Имаше голямо мазе и беше складирал в него към пет хиляди пълнители и сума ти експлозиви, взривни капсули и гранати. Даваше ни заповеди какво да донасяме и ние го крадахме от складовете на базата, и той ни плащаше.

А в събота вечер понякога отивахме на лов. Така му казвахме — лов. Пипвахме по някой педал или пор, така им казвахме на негрите, или някой чифутин и ги смачквахме от бой. Една вечер бяхме излезли петима в градчето близо до базата, заедно с Грейнджър, който имаше открит „Файърбърд“, и гледаме едно негро ефрейтор да се разхожда по

улицата с бяло момиче. Грейнджър ни казва: „Я вижте тоя шибан черен педал — с блондинка.“ И спира, ние се изсипваме от колата, изгонваме момичето и брикетът му с брикет, започва да му се дърпа лайното от страх, мрънка да сме го били оставели на мира и тем подобни, и иска да духне, ама ние сме го заобиколили от всички страни. И тогава Бари извади едно въже от колата, направи примка и я нахлузи на врата на брикета, а брикетът реве, та се къса, Бари пък стяга примката и брикетът си прехапва езика. Никога не съм виждал по-изплашено негро. Очите му се бяха издули като палачинки и само хълца, а Грейнджър му вика: „ти, мръсно копеле такова, умри поне като мъж“ — и премята другия край на въжето на един клон и завързва ръцете на чернилката зад гърба му. Казва ми на мен и на едно друго момче да дърпаме въжето, издигаме го над земята и завързваме нашия край на въжето за дървото. Оня рита, мята се и само хърка. Изчакахме, докато най-накрая затихна, и се метнахме, в колата и си тръгнахме. На следващия ден цялата база шуми, че негрото бил линчуван, и всички разправят, че това бил Кланът. Никой не издаде нищо. Никой от нас не беше уплашен или разтревожен. Доколкото знам, не арестуваха никого.

След като се уволних, се прибрах в Арканзас. Тогава за пръв път чух за Светилището. Отец Зийк ме изпрати там. Каза ми, че започвали да сформират армия и че там ми било мястото. Взеха ме в църквата на Зоропат, една от армейските бригади. В армията на Светилището имаше четири армейски бригади. Проповедникът беше майор Мецингер. Бях произведен лейтенант и много се гордеех. Те бяха организирани, не като Посе или Нациите, защото Генерала е велик! Когато за пръв път се запознах с Генерала, си рекох — ето това е истински герой от войната. Стоеше изправен като телеграфен стълб и с глас като лавина ми каза: „Синко, Божият агнец, Който умря заради нашите грехове, се завръща, за да съди греха, както Лъвът от племето на Юда. Нашата мощ расте, и силите адови не ще и надделеят, и никой жив смъртен не ще ѝ се противопостави, и никой враг не ще успее да я съкруши, никое царство не може да ѝ устои.“ Казваше ми го направо на мен и изведнъж се сетих за Откровението, глава десета: „И видях друг, силен Ангел да слиза от небето, обгърнат от облак: над главата му дъга, и лицето му като слънце, а нозете му като огнени стълбове; в ръката си държеше разгърнатата книжка; и тури десния си крак на морето, а левия — на земята; и извика с висок глас, както лъв вика, а

когато извика, седемте гръма проговориха със своите гласове.“ Това ме върна към Библията. Това ме върна към скрижалите. Това ме върна към праведния живот.

Тренирахме упорито. За някои от нас това си беше редовна работа. Всеки уикенд се обучавахме в града и веднъж месечно ходехме до Яхве, прекарвахме по два дни, обучавайки се на оцеляване и залагане на мини, опъване на режещи телове, снайперистка стрелба, модифициране на оръжия и така нататък. Страхотни армия. Дори и жените бяха корави и знаеха какво правят. Инструкторите ни бяха все бивши командоси и зелени барети. Бяха професионалисти в акции в тила на врага, проследяване и партизанска тактика. Генерала ни говореше за Армагедон и Деня-А. Бяха направили макети на банки и бронирани коли, и трезори, и супермаркети, и правителствени сгради, всичко. Центърът за управление разполагаше с най-доброто електронно оборудване, което можете да си представите. Компютри, видеокамери, сателитни връзки, с какво ли не. Чувах, че имали и радиостудио и бункер, пълен с оръжия, и амуниции. Никога не съм ги виждал, но пък си имах достатъчно работа с автомати „Калашников“ и с полските „Скорпион“ и други незаконни оръжия, които използвахме. Имаше специална група, ДГ — десантна група. Състоеше се от командирите на бригади и избрани експерти, които да планират внезапни нападения, което може да означава всичко — от банка до трезор, търговски център или магазин за оръжие. И брат Авраам, който сее словото.

Там е и полковник Шрак, шефът на ДГ, най-добрият офицер на света, но е студен като лед. Преди година ме попитаха дали не искам да се включа в ДГ за едно внезапно нападение. Беше оръжейният склад на Националната гвардия в Хелена. Бяха изпипали работата до най-малките подробности. Знаехме точно какво търсим и къде се намира. Знаехме къде са постовете, телефонните линии, радиооборудването, знаехме всичко. Разполагахме с макет на сградата с коли играчки и тренирахме операцията дотогава, докато Мецингер, който засичаше всичко със секундомер, не ни каза, че сме готови. Имахме макети и на електростанцията и на телефонната мрежа, та експертите ни да тренират. Нищо не оставяхме на случайността.

Онази нощ на пост имаше само трима души. Обикновено бяха четирима, но единият от тях, който всъщност беше от нашите, се писа

болен в последната минута. Направихме диверсия. Всичко беше синхронизирано до секундата. Двама души се заеха телефонните и електрическите линии, друг влезе вътре и извади от строя радиото и компютрите, двама души имитираха някакво незначително автомобилно произшествие пред главния вход, един шофьор с пушка в микробуса, четирима души да влязат вътре, отворят вратите, товарят стоката и я изнасят. Дванайсет души общо, като броим и човека, който си беше останал вкъщи, и командира на операцията, Мецингер, моя проповедник — предполагам, че затова ме бяха поканили. Мецингер беше на покрива на една сграда през две пресечки, с мощен бинокъл, и направляваше операцията, защото имаше пълен поглед върху нещата. Карах един от автомобилите, дето уж се бяха чукнали и взех участие в пренасянето на товара до микробуса. Всичко мина като по часовник. Никой не пострада, взехме си онова, за което бяхме тръгнали, основно експлозив С-4, гранатомети, патрони със стоманени куршуми, два гранатомета и една ръчна ракетохвъргачка. Цялата операция протече за шест минути. Постовите бяха оставени облепени със скоч от главата до петите. Минаха цели два часа, преди да съобразят, че осветлението и всичко останало не работи. А ние през това време отдавна бяхме изчезнали. Плячката беше разпределена по автомобили. Осем тойоти. Ние... имахме си транспортен парк и трима търговци на автомобили в армията.

След като всичко свърши обаче, някои от момчетата започнаха да пият и им се прииска да отидат при курвите и така се провалиха, защото забравиха, че водим свещена война, християнска война и всичко трябва да е според Писанието.

След това бях включен в друга операция, този път обир на банка, и Мецингер ми каза, че ме проверявали да видят дали съм достатъчно добър за ДГ, защото съм се справил наистина добре при обира на оръжейния склад. Почувствах се страшно горд. Обирът на банката беше доста далеч от базата ни. В Денвър. И още от началото нещо започна да ме стяга. Първо, това беше малка операция — само петима души. Шофьор, тоест аз, трима души в банката, един отвън с радиостанцията, тоест командирът на операцията. Не го познавах. Минахме през цялата предварителна тренировка с макетите и всичко останало също както беше при обира на оръжейния склад и после потеглихме за Денвър.

Две нощи преди обира всички се изпонапиха и замъкнаха жени по стаите си, и цяла нощ пиянстваха и развратничеха. Това ме разтревожи още повече. Искам да кажа, когато вършиш такива обири, трябва да си във върхова форма. На следващия ден отидоха на оглед за пътищата за отстъпление и всичко останало, а аз останах в хотела. Винаги един човек оставяхме в хотела — като команден пункт. Седях до прозореца и гледах навън, а от другата страна на улицата прожектираха онзи филм, дето всички казваха, че бил пълна лъжа. „Списъкът на Шиндлер“ — за евреите, дето ги убивали през Втората световна война. И взех, че отидох. „Глупости“ — мислех си, но накрая всички ония старци застанаха пред камерата и дадоха показания. Тази част беше цветна. И разбрах, че всичко е вярно. Тези хора не се намираха в никакво холивудско студио, те бяха в Израел и не бяха в Америка. Даваха показания и аз започнах да им вярвам и разбрах, че всичко онова преди за правителството и останалите неща са били лъжа. Усетих също така, че работата с банката ще я осерат, със сърцето си го усетих.

Така че излязох от киното и отидох при съдия-изпълнителя, влязох и там седеше господин Файърстоун. Казах му, че ще му разкажа цялата история, но че със сигурност ще ме убият и че трябва да вляза в програмата за защита на важни свидетели. И му казах, че няма да дам никакви показания, защото те са навсякъде и дори и да напуснеш гнездото им, пак ще те открият. И им поднесох на тепсия обира в банката. Сигурно си спомняте този случай. Те направиха засада и изчакаха групата да влезе вътре, и стана голяма престрелка, трима загинаха, а четвъртият беше заловен и получи доживотна присъда, но не издаде, че са ДГ от Светилището. А аз дойдох тук. Правителството ми купи тази ферма и ми дава по двацет и пет хиляди долара годишно. Започнах да ходя на църква и така се запознах с Мари, и след половин година се оженихме. Това е историята ми._

Вейл беше като зашеметен от стоическата монотонност, с която Ралф разказваше ужасяващата си история. Не показва и най-малкия признак на емоция или разкаяние по време на разказа си. Сякаш четеше менюто в някой ресторант. Вейл не си водеше бележки. Той отпи от кафето и загледа Ралф, който се бе втренчил в брадичката му.

— Какво има предвид Енгстрьом, когато говори за Деня-А? — попита Вейл.

— Второто пришествие. Христос се връща за Армагедон, последната голяма битка между доброто и злото.

— Значи Светилището планира голяма битка в Деня-А?

— Да, мисля, че е така.

— И той се подготвя за това? За това му е цялата тази армия, кражбата на оръжия, ограбването на банките — всичко това е подготовка за големия ден?

— Само предполагам.

— Значи Генерала никога не е достатъчно ясен, когато говори на тази тема?

— Не, никога не е казвал точно кога ще стане всичко това.

— Или къде?

— Не. Не виждате ли? Тук става дума за Свещена война.

— А Денят-А е датата, на която тя ще избухне?

— Предполагам, че да.

— Като войната на Хитлер. Третият райх беше Третият кръстоносен поход в ума му. Той изтреби милиони хора в името на Иисус Христос, Ралф, ти знаеше ли това?

— Да, сър, чувал съм.

— А ако изправим Генерала пред съда, ти ще откажеш да дадеш показания, така ли?

— Това беше предварителната ни уговорка — отвърна нервно той и хвърли един поглед към Файърстоун. Съдия-изпълнителят в първия момент не реагира. В края на краищата, Вейл беше основната действаща фигура.

— Да, ние се споразумяхме за това — отговори накрая той.

— Е, аз пък не съм се споразумявал — изсумтя Вейл. С хубаво местенце си се сдобил тук, Ралф. Доста хора живеят с по-малки приходи от това, което ти дава правителството. Не чувстваш ли, че му дължиш нещо за това?

— Аз вече дадох много — отвърна той.

— Какво си дал? Доста приказки? От какво си се лишил? От живота в Светилището? Ти си извършил съвсем хладнокръвно убийство в Северна Каролина, Ралф, и въоръжен грабеж от оръжеен склад в Хелена. Правителството си е затворило очите за тези престъпления. Сега си на челно място в списъка на Енгстрьом. Те ще ви пръснат черепите — на теб и Мари — при първата сгода. За тях ти

си по-малко от нищо. Ти обаче си мислиш, че си е в реда на нещата да живееш до края на живота си на гърба на правителството и да не си мръднеш дори и пръста, за да спрем тая лудост.

— Аз не съм... — започна Ралф и внезапно спря.

— Не си какво, луд ли?

— Те никога не са убивали човек при тези нападения и...

— Снощи в Битъррут Маунтънс са застреляли десет американски войници. Екзекутирали са ги! Чу ли за това?

— Имаше нещо по телевизията, но...

— Те грабят народа на Съединените щати и убиват хладнокръвно десет войници. Тук няма нищо свещено. Какво има толкова да се гордее човек? Знаеш ли, Ралф, за мен това е един страхлив акт на тероризъм. Енгстрьом може да размахва Библията навсякъде, където поиска, а аз ще му размахвам в лицето конституцията на Съединените щати и ще видим на кого ще хване вяра съдебното жури.

Ралф не отговори. Погледна Файърстоун за подкрепа, но съдия-изпълнителят гледаше кафето си и не каза нищо. Ралф се извърна към Мари, която стоеше до печката със скръстени ръце. Тя беше забила поглед в пода.

— Може би е било... — започна Ралф и отново не довърши.

— Може би е било какво? — попита Вейл гневно.

— Може би е било акт на обявяване на война — прошепна Ралф.
— Може би е било Денят-А.

---

[1] На английски и четирите думи са с „б“. — Б.пр. ↑

14.

Вейл вече знаеше защо Кастен го беше пратила да разговаря с тези двама мъже.

Джордан беше истински фанатик, човек, който се чувстваше предаден от правителството си, отказал се от законното търсене на правата си и посветил се на идеята за революция, също като хипитата от шейсетте. В много отношения историята му беше по-вледеняваща от разказа на Ралф — въпреки че той бе разказал без никакво разкаяние за линчуването на невинния чернокож войник. Джордан беше човек на чувствата, много по-опасен от младия негодник, който от самото си детство е бил обучаван да бъде психопат, в пълно неведение относно моралните задръжки, налагани от скъпоценната му Библия. Ралф беше просто изпълнител, който изпълняваше каквото му е наредено, без дори и да се сеца за Десетте Божии заповеди. Джордан беше водач, чиито чувства можеха да предизвикват граждански неподчинения, които неизменно довеждат до съпровождащото ги насилие.

Кастен бе направила необходимото, за да може Вейл да се запознае с двата полюса на хората от милициите.

Той стисна зъби при мисълта за Ралф и гневно се взря през прозореца.

— Успя да ти вдигне кръвното, нали? — проговори накрая Файърстоун.

— Може и така да се каже.

— Но Джордан не успя да го направи.

— Знаеш ли, при Джордан се опитах да видя нещата през неговите очи. Не съм съгласен с абсолютно нищо от позициите му, но мога да видя целия път, който е изминал, за да стигне дотам. Той всеки ден блъска като вол, докато този негодник тук живее на гърба на данъкоплатците.

— Той ни снабди с много информация, Мартин.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че това дребно копеленце е знаело предварително, че работата в банката ще се осере, и е намерило

идеалното решение да се пише невинен. Знаел е, че или техните ще го спипат, или ние. В единия случай е мъртъв, а в другия — на врата ще му висят обвинения в убийство и въоръжен грабеж. Така че се е писал хитър. Дава ни информация и си спестява появата пред съда.

— Това не е необичайно при програмата за запазване на важните свидетели.

— Вместо да се озове като Джордан в ада, без право на помилване, с пълна присъда, той се сдобива с ферма и прекрасна мъничка женичка, която по всяка вероятност е също толкова чукана в главата, както и той, и за капак е успял да се отърве от обвинението в убийство и въоръжен грабеж.

— Ти не спестяваш нищо, нали така?

— Виж, не те укорявам за това, че си приел уговорката му, аз самият съм вкарал няколко отрепки в тази програма. Сигурен съм, че в онези моменти ми е изглеждало добър ход.

— Това беше първият пробив, който успяхме да направим по отношение на Светилището.

— Ще ти кажа още нещо. Нямам му вяра и за грош за ония лайна, дето ги изтърси за „Списъка на Шиндлер“. Тоя тип е най-големият расист и расов ненавистник на света. Той просто е предложил сделка и Бюрото се е съгласило.

Файърстоун, който не откъсваше поглед от шосето пред автомобила, кимна.

— Няма да споря за това.

— Както вече ти казах, не те укорявам, Сам. Този плъх явно е усетил отлично ситуацията и се е възползвал максимално от нея.

— Истинското му име е Джордж Уолър — каза Файърстоун. — Можеш и сам да се добереш до това с всичко, което знаеш за него. Хардиан и генералният прокурор са единствените други хора, които знаят истинското му име, но нямат никаква представа какво е сегашното и къде се намира в момента.

— Значи ти си единственият, който го знае?

— Не, вече сме двама.

— Страшна отговорност — изрече след няколко секунди Вейл.

— Да. Не е необходимо да ти казвам, че не трябва да споменаваш на никого за този човек.

— Това вече го разбрах — отвърна Вейл с усмивка.

— Момъкът е прав в едно отношение. Ако го разкрием, като го вкараме в съда, те ще се доберат до него.

— Звучи ми песимистично.

— Не, реалистично.

— По дяволите, ще разполагаме само с неговите показания срещу техните и те ще хвърлят всичко върху него и ще го изкарат лъжец. Да ти кажа, стана ми страшно, когато нарече засадата акт на обявяване на война. Каза го съвсем сериозно.

— Ако приемем, че до този момент не са убили никого, тогава това със сигурност бележи решителен поврат в тактиката им.

— Може би страшно им е трябвало оръжието и камионът и са искали да избягнат подпалването му.

— Това променя нещата из корен — каза Файърстоун.

— Така е. Забравих да питам кой е бил оцелелият член на групата от опита за банков обир в Денвър.

— Казва се Люк Съндъргард. Излежава доживотна присъда без право на помилване в Левънуърт.

— Какво е казал досега?

— Абсолютно нищо. Все едно че са залепили устата му с туткал.

— Е, ако се заема с тази работа и ми потрябва Ралфчо, той ще се озове в съда и можеш да заложеш фиша на заплатата си, че пет пари не давам каква сделка е сключило правителството с него.

— Чухме, че си бил много корав — усмихна се Файърстоун.

— Така значи, а?

— Да.

— Ако той откаже да сътрудничи, наистина ще разберете колко съм корав. Ще му кажа, че ще му бия шута толкова бързо, че няма да има време даже и да събере сака си с комплект бельо и бившите му авери вече ще са скочили през прозореца му.

— Не вярвам, че ще го направиш, Марти.

— Така е, но преди да съм приключил с него, той едва ли ще се усъмни в думите ми. — Вейл пхна ръка под сакото си, измъкна малък диктофон и пренави касетата.

— Ти си го записал? — попита изненадано Файърстоун.

— Записах ги и двамата.

Файърстоун не коментира репликата му.

— Знам какво си мислиш. Мислиш си, че записите не се признават за доказателства пред съда, след като предварително не съм поискал официално разрешение.

— Мина ми през ума.

— Никога няма да ги представя като доказателство.

— Значи просто изследване, а?

— Мога обаче да намеря някой федерален съдия да им хвърли по едно ухо и да се изнерви до такава степен, че да ни даде разрешения за подслушване на телефони, заповеди за следене, обиск и задържане, и може би да надзърнем в един-два компютъра. Без тях работата я пиши бегала.

— Значи ще се заемеш със случая под параграфите на РИКО, така ли?

— Не съм казал това. Това ще е само ако реша да се заема със случая.

— Можеш да откажеш на президента?

— Сам, тринайсет години се занимавам с политически футбол, десет като обвинител, три като главен прокурор на щата. Дошло ми е до гуша от всевъзможни политикани кариеристи и конгресмени курви от всевъзможни комисии и от съдии с прекалено много приятели тъкмо на местата, където изобщо не би трябвало да ги имат.

— Днешният ден не промени ли решението ти?

— Това е първият път в живота ми, когато съм свободен. Писнало ми е от ограничения. Знаеш ли, пиша една книга от доста време. Имам и предложение от юридическия факултет в Чикаго. Не искам още един воденичен камък на врата, та ако ще да е президентски.

— И ще му изтърсиш всичко това в лицето?

— Не знам какво ще му кажа.

— Знаеш ли, Мардж Кастен е най-прямият човек в цялото правителство. Кажй й правилата си и ако тя се съгласи, същото ще направи и Пенингтън.

— А какво ще стане, ако на Службата за контрол върху данъците и приходите им хрумне да си наврат носа в нашия случай в търсене на някакви дивиденди или ФБР реши също да си покаже рогата?

— Това е между теб и генералния прокурор. Те всички работят за нея.

— На нея от това няма да ѝ е по-леко. Представи си, че Хардистан отиде при нея и ѝ каже, че имат ясна представа върху случая с отвличането на оръжейния конвой? ФБР веднага се изпъчват в героична поза. Генералният прокурор също е герой. А на делото по РИКО му казваме сбогом.

— Тя е шефът — каза Файърстоун. — Тя единственият човек, който решава кога едно дело отива в съда.

— Политика — изръмжа Вейл.

— Само че в този случай ти ще си само на два стола от президента и ако Мардж реши да играе по правилата ти, няма да има за какво да се тревожиш.

— А ти какво печелиш от случая?

— Аз бих искал да съм човекът, който предявява заповедите за арестуване. Бих искал да закопчея белезниците на Енгстрьом и Шрак и останалите от компанията им.

— Той извърна глава към Вейл. — Между другото, ненавиждам политиката не по-малко от теб.

— От колко време си съдия-изпълнител?

— Ще станат двайсет и една този юни. Преди това бях във ФБР шест години, а преди това бях три години в морската пехота, една във Виетнам.

— Звучи ми доста внушително.

— И аз съм като теб. Много си падам по действието. Поддържа те млад.

— Откъде си?

— От Айдахо. Наполовина съм индианец от племето не персе.

— Не ме ли пързеляш? Тогава познаваш добре планините по онзи край.

— Израснах сред тях. Първите десет години от живота си ги изкарах в индианския резерват Флатхед северно от Мисула в долината между Битъррут и планините Анаконда. Точно по средата на северните Скалисти планини. Когато станах на десет години, майка ми ме изпрати да живея при баба и дядо в Сиатъл. Те бяха бели, така че съм възпитаван в две култури.

— Коя от двете предпочиташ?

Файърстоун дълго време не отговори.

— Обичам честността на не персе. Те казват нещата направо в очите. А и религията им е чиста, не е като всичките християнски безсмислици.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Сам, мисля, че двамата с теб ще се сработим добре.

— Някой ден ще те откарам при баща ми — каза Файърстоун. — Той ще ти отвори очите.

— Сигурен съм — отвърна Вейл.

На няколко мили от тях Удбайн правеше лениви осморки над шосето с надеждата да мерне изплъзналия му се черен „Таурус“ при връщането му по 1–75. Нищо. Отказа се и полетя обратно към летището. Двумоторният „Бийчкрафт“ беше все още там. Той реши да се навърта наоколо, без да каца, за да не поема риска да го видят. Небето над летището бе просветляло. Фронтът се придвижваше на изток, така че той се изкачи на четиристотин и петдесет метра и закурсира над шосето в очакване на колата. Държеше се половин миля северно от пътя, за да не би Файърстоун да заподозре нещо, ако зърне самолета. С радиуса на действие от хиляда мили, който му осигуряваше запасът от гориво, не се тревожеше. След десет минути видя колата да свива по пътя към летището.

Провери часовника си. Час и тридесет и три минути.

Това свиваше обсега на търсене.

Удбайн не можеше да кацне на летището в Лима. Щяха да проверяват всички кацащи и излитащи самолети по малките летища, също и колите, взети под наем. Провери в компютъра разстоянията до околните летища и после взе решение. Щеше да кацне на една полоса североизточно от Форт Уейн. От летището имаше права отсечка на юг до магистралата на осем мили от предградията на Ню Хейвън и пресечката с шосе 30, и още петдесет мили до Лима. Провери по картите си. На летището имаше офис за коли под наем. Обади се и резервира автомобил, после провери в Ню Хейвън за мотели и откри един на пресечната точка на магистралата и шосе 30. От мотела до Лима пътят беше около час. А от мотела до летището бяха десет минути.

Всичко беше свършено.

Час по-късно се регистрира в хотела. Стаята му беше много добра, ъглова, на втория етаж. Той позвъни на стайното обслужване и

си поръча вечеря и бутилка френско вино. Извади от куфарчето си карта, пергел и компас. Знаеше, че ги бе изгубил за деветдесет и три минути. Знаеше, че са отишли на юг. Имаше три варианта, всеки в зависимост от продължителността на времето, прекарано от Файърстоун и спътника му в разговор с Уолър, ако той наистина беше човекът, с когото бяха отишли да се срещнат. Скоростта на колата беше около седемдесет мили в час, усреднена, което вече му даваше, някаква основа за по-нататъшните изчисления. Взе калкулатора и пресметна докъде би стигнала колата при половинчасов, четиридесет и пет минутен и едночасов разговор. При разговор от половин час биха могли да се отдалечат на около седемдесет или осемдесет мили южно по магистралата. Той взе компаса и начерта една дъга върху картата при максимално и минимално отдалечаване. После начерта от двете страни на магистралата отсечки, съобразени с тези данни. След като свърши, пред себе си имаше очертана област за претърсване, простираща се южно от Лима и ограничена от три страни с отсечки.

Ако бяха ходили да се срещат с Уолър, той беше вътре в тази дъга.

Щеше да започне претърсването на следващата сутрин в седем, първо по въздуха, после и с автомобил, ако се наложеше.

„Най-много пет дни — помисли си той. — Не открия ли Уолър за пет дни, значи не е в този район.“

Извади цифровата камера и провери шестте единични снимки на непознатия спътник на Файърстоун, снети в едър план. Качеството им беше отлично. Включи камерата към лаптопа си и съхрани най-доброто изображение във файл. После го копира във факсовия файл, след което включи клетъчния си телефон към компютъра. Набра един номер и когато му отговориха, предаде изображението по факса. На две хиляди мили от него в комуникационния център на Форт Яхве в западна Монтана факсът излезе от факс апарата. Дежурният сержант закачи фотографията на Мартин Вейл на таблото за обяви. Под фотографията Удбайн бе написал:

„Някой да познава този човек?“

15.

Джейн Венъбъл стоеше до големия прозорец на вилата и гледаше Магу, който като някакво привидение се стрелваше в мрака между дърветата край езерото, като от време на време спираше да души някоя дупка на заек или корените на някое дърво. Зад него Мартин се промъкваше сред храстите, спря и хвърли фризбито към бялото куче, то проследи полета му, скочи и го улови със зъби. После зачака неподвижно с отпусната опашка и приведена глава. Когато Вейл се приближи, се обърна и погледна към езерото, където двама души от обед ловяха риба.

— Виждам ги, приятелю — каза Вейл.

Доволен, Магу се завъртя и отново хукна. Вейл вдигна фризбито и тръгна към брега. Спря и загледа рибарите. От време на време единият вдигаше бинокъл и оглеждаше езерото, съсредоточавайки се върху крайбрежната линия.

„Рибари, дрън-дрън“ — каза си Вейл.

Магу изляя и Вейл хвърли фризбито към голямата ливада между къщата и езерото. Белият пес затича като състезателен кон, но този път не успя да го настигне навреме. Пластмасовата играчка се удари в замръзналата, покрита със сняг земя, и се отклони към къщата. Кучето извърна с отвращение муцуната си към Вейл, демонстративно заряза играчката и се запъти към къщата.

Джейн му отвори задната врата. Магу се плъзна покрай нея и заситни право към паничката. Вейл също влезе, смъкна ръкавиците си и потри ръце.

— Страшен студ, по дяволите — оплака се той.

— Не притеснява обаче много приятеля ти — кимна тя към кучето.

— По дяволите, колкото е по-студено, толкова повече му харесва. Мисля, че има някакъв ген от ескимоско куче.

Тя се приближи до него и нежно го целуна.

— Доста време ви нямаше.

— Ходихме чак до язовирната стена.

— Видя ли рибарите?
— Да. Магу ми ги показва.
— Доста неподходящ ден за риболов, не мислиш ли?
— Ако те са рибари, аз съм оперен певец. Единият оглежда езерото с бинокъл цял ден.
— Забелязах. Кои мислиш, че са?
— Нацистки шпиони. Искат да взривят стената на язовира и да потопят долината.
— Господи, какво въображение! Това пътешествие явно доста ти е размърдало намотките.
— Не знам какво да правя — каза той. — През цялата разходка само прехвърлях за и против.
— И?
— Джейни, нещата са много дебели. Трябва да помисля много добре.
— Тия дни трябва вече да се връщам на работа, скъпи.
— Това гласуване в полза на решението да поема задачата ли е?
— Господи, не, нямам никакво намерение да оказвам влияние върху крайното ти решение.
— То ще засегне и двама ни. Ти имаш право на глас.
— Какво ще кажеш за Магу, и той ли има право на глас?
— Разбира се.
Белият пес вдигна глава и Вейл го попита:
— Как мислиш, Магу? Да приема ли, или не?
Кучето изръмжа, плюсна се пред прозореца и задряма.
— Ето, на това му казвам живот — засмя се Вейл. — Гладна ли си?
— Аха.
— Ще опека две пържоли.
— Направих ябълков сладкиш.
— Значи затова мирише толкова хубаво. Ама ти си била голяма домакиня.
— Съмняваше ли се?
Той отиде в кухнята и извади две пържоли и една маруля.
— Аз ще направя салатата — каза Джейн и закълца марулята на дъската, а Вейл се зае с пържолите.

Беше ѝ разказал къде е ходил, като внимаваше да не дава много подробности от разговора с Уолър. Но пък за сметка на това ѝ пусна записа от разговора с Джордан в Койот Флатс и ѝ разказа за Уолър и линчуването и обира на оръжейния склад. Тя седеше мълчаливо, гледаше го и виждаше как все повече се ядосва. Долавяше и още нещо в гласа му: възбудата, която не беше усещала у него от последното дело по РИКО. Бе се тревожила за него, беше го гледала как неуспешно се мъчи да се съсредоточи върху книгата си или говори за преподавателска дейност и бе разбрала, че и двете неща не му допадат. Усещаше, че сега е попаднал на онази работа, която му доставя най-голямо наслаждение. Но също така имаше и усет за опасността, която до този момент не бе усещала. Това бяха опасни хора и ако Вейл поемеше работата, веднага щеше да се озове в центъра на опасността.

Тя направи салатата, докато той мариноваше пържолите със специалния си сос и кипваше водата. Идилична семейна сцена, съвместно готвене, Магу търпеливо чакаше кокалите — а през това време в главата на Вейл се тълпяха видения за коварни убийци, смърт и разруха в един съвременен Див запад. И тя имаше своите видения: взривени автомобили, убийства и разкъсани тела в Средния изток, които изведнъж се оказаха съвсем близо — в Оклахома Сити.

Тя се сгуши в него под одеялото и потърси вдлъбнатината под ключицата му — любимата си възглавница. Той не бе обсъждал предложението, откакто бяха започнали да приготвят вечерята. Преди да разсъмне, хеликоптерът щеше да дойде и да го откара на среща с президента. До този момент той трябваше да вземе своето решение и тя със сърцето си знаеше какво ще е то. Част от нея искаше той да приеме работата, защото беше най-подходящият за нея и щеше да я свърши както трябва. Но останалата част се плашеше от бъдещето, което предвещаваше и на двама им този избор.

Тя не го попита. Може би той още не беше решил. Но го попита за друго.

— Кога ще дойдат?

— В пет и половина.

— Ужасно!

— Да. Президентът сигурно е ранобудник.

— Е, нали има да върши доста работа... Този път ще си сложиш ли костюма?

— Тъмнокафявия.
— С коя вратовръзка?
— Нямам представа.
— Ще ти избира.
— Тъкмо на това разчитах.
— Колко време няма да те има?
— Знам ли, по дяволите. Ако откажа работата, вероятно ще ме отпратят обратно с влака.
— В товарен вагон.
— Да де. Като някой скитник.
— Дано да имаш късмет да попаднеш на някоя хубавичка скитница.
Той плъзна ръката си по гърба ѝ и в междината на бедрата ѝ.
— В товарните вагони не пътуват хубавици. — Леко я подразни с връхчетата на пръстите си.
— Ха. Не си ли спомняш... аа... „Пътешествията на Съливан“? Вероника Лейк?
Той плъзна ръката си нагоре и я загали.
— Това става само на кино.
Обърна се към нея, облиза показалеца на другата си ръка и я погали по долната устна. Дъхът ѝ секна и тя прокара ръка по корема му. Усети как се надига срещу дланта ѝ.
— Знаеш как да запушиш устата на едно момиче — прошепна тя.

16.

Мардж Кастен беше нервна. Вейл не ѝ се беше обаждал и тя не знаеше как да изтълкува мълчанието му. Дали щеше да отхвърли предложението на президента? Или щеше да приеме? Или пък предпочиташе да изчака и да види как ще мине срещата му с Пенингтън преди да вземе решението си?

Вейл беше истинска загадка за нея. Беше чела и препрочитала десетки пъти статиите на Конърман. Как на млади години Вейл бил пресметлив, изключително хитър и арогантен адвокат, истинско предизвикателство спрямо закона на всеки ъгъл. Той размазваше обвинителите, включително и любовницата си, Джейн Венъбъл, бе изпратил не един от тях — включително и Венъбъл — в частния сектор, и беше истинско страшилище за съдиите.

Като обвинител се бе превърнал в страховит опонент на бившите си колеги, познаваше всеки техен номер — нали повечето беше измислил сам, — можеше да се вмъкне в главата на всяка защита, да предскаже накъде ще поеме делото и да сгачва противниците си на всеки завой. Бе сформирал страхотна група млади адвокати, които пресата бе кръстила „Дивата банда“. Вейл бе посял в тях любовта към битката. Конърман навремето бе писал: „Вейл и неговата Дива банда гледат на залата на съда като на римски Колизеум, като на арена, където царуват хитростта и знанието; където адреналинът ги подгонва срещу закона, каноните му, традициите, статутите и структурата, за да лъжат, маневрират и съблазняват съдебните журита да приемат тяхната гледна точка за истината.“ Брилянтните му начални забележки към журитата бяха като зловеща поличба за защитата, а заключителните му речи я довършваха. Той беше представител на Божия гняв за углавните престъпници и техните адвокати. И за съдиите. Веднъж бе споменал на Конърман: „Обичам закона. И виждам дълга си да го ритам непрестанно по задника, за да не се отклонява от правия път.“ И наистина довеждаше всяко дело до края, а понякога и отвъд него. През петнайсетте години, откакто Конърман бе започнал да следи кариерата на Вейл, адвокатът беше проявил неуважение към съда повече от

двадесет пъти, бе платил глоби на стойност 175000 долара и веднъж бе прекарал десет дни в един областен затвор.

Но ако фактите на Конърман показваха Вейл като смел, колоритен, циничен, арогантен юридически вълшебник, нехаещ за властта и авторитетите, прозата му описваше един донякъде различен човек: мъдър и чаровен веселяк, непокварим, неподкупен и непобедим, и който, когато Конърман веднъж бе цитирал веруюто на Дизраели, че „Истината е правосъдие“, бе отвърнал: „Истината е възприятие, правосъдието е илюзия“.

Той не цепеше басма никому, факт, болезнено познат на Рой Шонеси, най-могъщия политически хулиган на щата, който бе избрал Вейл за областен прокурор на Чикаго и когато Вейл се бе приближил прекалено близо до тъмните дела на Шонеси, го бе издигнал до поста генерален прокурор на щата, откъдето той незабавно се зае да разследва Лейси и Гросман, двамата най-големи политически поддръжници на Шонеси. Поведението на Вейл бе принудило Шонеси да обяви, че „Проблемът с Вейл е там, че той не си познава приятелите“, на което Вейл бе отвърнал, че „знам кои са приятелите ми, но повече ме интересуват враговете ми“. При друг случай Шонеси го бе нарекъл „неблагодарен кучи син“, на което Вейл бе отвърнал: „Някой би трябвало да попита Рой какъв смисъл влага в думата «благодарност».“

Мардж Кастен, чиято кариера не се различаваше много от тази на Вейл, също не беше от наивните. Тя бе подбрала двамата мъже, с които Вейл бе разговарял предния ден, с надеждата, че фанатизмът и чувствата на единия и змийската съобразителност на другия ще го убедят, че страховете на президента по отношение на Светилището не са лишени от основание. Тя също така знаеше, че поема политически риск с препоръката си за човек, който ненавижда всякакви правилници и протоколи, който винаги върши нещата така, както той си ги разбира, който нито може да работи в екип, нито е подлизурко. Човек, достатъчно циничен, за да вижда зад фасадата.

Тоест той бе всичко онова, което политическите играчи във Вашингтон ненавиждаха.

Но тя също така беше сигурна, че Вейл е единственият адвокат, който може да вкара Светилището в съда. Така че сега нервно се въртеше до прозореца на спалнята си и потропваше с крак в очакване

на лимузината, която щеше да докара Вейл до вратата ѝ и да откара и двамата в Белия дом. Когато автомобилът пристигна, тя бързо се намести до него на задната седалка.

— Добро утро, госпожо генерален прокурор — каза Вейл. Беше облечен в тъмнокафяв двуреден костюм и носеше тъмнозелена вратовръзка на геометрични фигури.

— Добро утро — отвърна тя. — Хубав костюм.

— Ще предам на Джейн думите ви, тя ми купува всички костюми.

— Отличен вкус.

— Знам.

— Как мина пътуването?

— Интересно.

Колко невъзпитано! Впрочем тя не бе и очаквала друг отговор. Реши да опита друга тактика.

— Протоколът за срещата е сравнително официален — каза тя. — Към президента можеш да се обръщаш с „господин президент“ или „сър“. Към другите с „госпожо“ и „господин“ еди-кой си, според случая.

— Добре.

— Ще ти нахвърлям главните участници в срещата. Хари Симънс. Той е шеф на ФБР за пред медиите, в действителност работата ръководи Били Хардиан. Симънс беше доведен да сложи в ред хаоса в лабораториите и осиранията в Оклахома Сити. Веднага щом имиджът на Бюрото се оправи, ще си отиде. Уейн Бродски е директор на СКТАОО. Бори се със зъби и нокти за поста си. Симънс иска СКТАОО да станат част от Бюрото. СКТАОО бяха натопени в Уейко и Руби Ридж, ФБР нахлу в комплекса и приключи съпротивата на Уивър, но СКТАОО обра луфта за осирането. Следва Ед Рандолф, директор на Службата по контрола върху данъците и приходите. Две години мечът вися над главата му. Службата отвътре е пълен хаос, което Впрочем не е тайна за никого. Президентът е поел ангажимент да я прочисти. Преди няколко седмици Пенингтън хвана Рандолф, че лобира свои хора в Конгреса да съхранят статуквото му, и му направи строга забележка. Или да си затваря устата, или да си обира крушите. И накрая идва Клод Хукър, съветникът по националната сигурност. Наистина гаден тип. Двамата с Клод сме в дружески отношения, но

това е най-много, което му позволявам. Бивш агент на ЦРУ, бивш морски пехотинец, бивш, бивш, бивш — и не одобрява назначаването на жени на висши държавни постове. Мисли си, че кабинетът трябва да бъде някакъв момчешки клуб. Тия момчета обаче са много ефикасни, когато не става въпрос кой от тях да е най-отгоре.

— Какво им е отношението по този случай с РИКО?

— Няма голяма разлика. Президентът иска да го направиш. Край на дискусията. Лари Пенингтън ще ти допадне. Пряк е, очарователен и бързо взема решения. И си държи на думата. Обича да говори без заобикалки и ненавижда стойките и позите. Придържай се към темата и не се разгорещявай много. Той изпитва инстинктивно недоверие към прекалено емоционалните хора.

— Няма да го забравя.

Тя изчака малко и продължи.

— Ще приемеш предложението, нали?

— Ще ти го кажа, когато влезем.

— Не се бързай с мен, Мартин — изръмжа тя.

Той я изгледа с усмивка.

— Не бих се осмелил.

— Господи, направо ще ми скъсаш нервите — въздъхна тя, загледана през прозореца.

— Имам и няколко условия — каза той.

— О, така ли? Добре, давай.

— Довеждам си моя екип за работа. Разполагам с мобилния оперативен център двама и четири часа в денонощието.

— Готово.

— И вземам при себе си Джими Хайнс и Сам Файърстоун за ръководители на представлението.

— Негодник! Те са част от личния ми екип.

— Джими познава движението им като петте си пръста, Мардж. А Сам Файърстоун е израснал на територията, която те обитават. И двамата ми харесват. Джими си мисли, че електрониката е била изобретена за негово лично ползване, а Сам не говори много, но казва много. По дяволите, те всички работят за теб, госпожо генерален прокурор. А ти искаш да разполагам с най-добрите, нали?

— Какво друго има?

— Аз съм единственият шеф. Отчитам се само на теб. Хардистан се отчита на мен и работи под мое ръководство. Да има нещо неясно?

— Абсолютно нищо. Вече разговарях за това с Били. Той знае повече за групите на ненавистта от всеки друг, освен може би с изключение на Джими.

— Не искам никакви шумотевици в медиите. Искам да се пази тишина поне докато събера екипа си и имам ясна представа какво правя. Колкото по-дълго държим Светилището в неведение какво правим, толкова по-добре.

— Тук вече ще е малко по-трудно. Това е Вашингтон. Вътрешноведомствената информация не може да се спре.

— Имаш предвид клюките.

— Аха.

— Сигурен съм, че ще успееш да се справиш.

— Ще спомена това на президента.

— Би трябвало да има ефект.

Колата наближи Белия дом и пулсът на Вейл се ускори. Зад колоните и белите стени живееше най-могъщият човек на света. Не можеше да се отрече, че срещата с президента беше изключително преживяване. Той беше очарован от протокола при влизане в Белия дом. Беше сърдечен и ефикасен. Когато обаче последва Кастен към Овалния кабинет, го обзе ужас. Огледа се из залата, отбелязвайки си дребните размествания, които бе видял по телевизионните репортажи и снимките. Симънс, Бродски и Рандолф бяха вече по местата си. Кастен представи Вейл, след което им сервираха кафето. Момент по-късно влезе и Хукър и закова погледа си върху Вейл.

— Президентът ще дойде след минута — каза Хукър. — В момента са го награбили фоторепортерите — снимат го заедно с президента на Аржентина. Господин Вейл? Аз съм Клод Хукър, съветник по националната сигурност.

— Той му подаде ръка, след това се прокашля, огледа останалите в залата и каза:

— Докато чакаме, бих искал да обсъдя този случай по РИКО.

Кастен пламна цялата и отвърна с леден глас:

— Няма нищо за обсъждане.

— Случаите по РИКО могат да се проточат с години — каза Хукър. — И докато успеем да ги вкараме в съда, цялата страна може да

се е превърнала в бойно поле.

— Какво целиш, Клод? — попита Мардж.

— Някои от нас считат, че случаите с РИКО излизат малко извън нормите, без да се обиждате, господин Вейл. Ние мислим, че същият ефект може да бъде постигнат от ФБР, което да заведе индивидуални дела, после генералният прокурор ще ги вкара в съда и Службата по данъците и приходите ще ги довърши на финала. И после изкарваме копелетата пред обективите на пресата като нацистите в Нюрнберг.

— Или приключваме с още някой Ранди Уивър или Уейко — отвърна Кастен.

Бродски, Симънс и Рандолф се размърдаха неспокойно. Вейл не каза нищо. Седеше отпуснат на стола си и следеше размяната на реплики между политическите играчи. Ставаше очевидно, че съветникът по националната сигурност бе обсъдил „проблема“ с другите в залата и бе събрал в ръцете си известна мощ. Всичко щеше да се превърне в политическа игра, както се бе опасявал още от началото.

Хукър прониза със злобен поглед Кастен и изръмжа:

— Това не беше необходимо.

— Тази дискусия също — върна му го тя. — Господин Вейл даде съгласието си да оглави специалния екип и Министерството на правосъдието също е съгласно. Това беше решение на президента. Точка на въпроса.

— Е, тази сутрин май нещо не сме много на кеф — процеди Хукър.

В този момент вратата се отвори и Лорънс Пенингтън влезе, слагайки край на словесната битка. Вейл се изненада, че президентът е по-едър, отколкото на снимките или в репортажите. Всички станаха. Пенингтън беше с тъмносин костюм и червена вратовръзка. Той застина за миг на прага, прошепна нещо на секретарката си, после влезе в залата.

— Добро утро, госпожо генерален прокурор, добро утро, господа. — Той кимна и се приближи до Вейл. — Вие трябва да сте Мартин Вейл. Удоволствие е да ви видим сред нас. — Ръкостискането му беше стоманено.

— Удоволствието е мое — отвърна Вейл и с изненада установи, че гърлото му е пресъхнало.

— Извинявам се, че закъснях — каза Пенингтън, седна на мястото си и веднага се обърна към Вейл. — Е, господин Вейл, имайте ли време да размислите върху предложението ми?

— Аа, господин президент... — започна Хукър, но Пенингтън запуши с жест устата му, след което се приведе към Вейл. — Мога ли да ви наричам Мартин?

— Нямам нищо против, господин президент.

— Добре. И така, какво ви е мнението за идеята на генералния прокурор?

Вейл усети погледите на всички върху себе си, особено този на Хукър, който го гледаше втренчено. И каза:

— Мисля, че е отлично решение на проблема. — Усети с периферното си зрение как челюстта на Хукър се стяга при думите му и добави: — Ако можем да го осъществим.

— Изпитвате някакви съмнения ли?

— Хубаво е, че заплахата е реална и опасна, но се налагат известни усилия, сър.

— Можете ли да се справите?

Вейл не искаше да изглежда уклончив. Пред него стоеше бивш офицер, който не обичаше извиненията.

— Да, сър. Ако доказателствата са налице, ще се справим, а аз съм сигурен, че ги има. Но трябва да има няколко условия.

Кастен му хвърли поглед и за момент той зърна паника в очите й. „Условия? Това е президентът, Марти!“

— Да ги чуем.

— Господин президент, целта на всеки случай по РИКО е да обхванем в примка трима или повече рекетъори или групи заедно и да докажем, че са виновни в углавни престъпления или са печелили чрез такива. Според мен трябва да ги обвиним в престъпления, които да не позволят на никого да им симпатизира. Клането на американски войници в Битъррут, кражбата на държавно имущество от оръжейния склад в Хелена, убийство, въоръжен грабеж и пране на пари. И с напредването на делото вероятно ще сме в състояние да добавим конспирация и корупция на държавни служители. След като го направим, вкарваме ги в съда и ги осъждаме, и страната ще прогледне за опасността, която я е грозяла. Но ще трябва да наложим някои условия още от началото, сър.

— И кои са те?

— Представлението се ръководи от един човек.

— И този човек сте вие, нали?

— Да, сър.

— Точно това е причината, поради която сте тук — заяви Пенингтън.

— Добре.

— Забелязах, че пропуснахте данъчния аспект на въпроса — намеси се Рандолф. — Той със сигурност трябва да бъде част от делото.

„Хайде, започва се“ — помисли Вейл. Но беше подготвен за първата битка и каза рязко:

— Господин Рандолф, не мога да се съглася с вас по този пункт.

Рандолф изглеждаше зашеметен. Кастен доволна отпи от кафето си. Пенингтън видимо се развесели и попита:

— И защо така, Мартин?

— Избягването на плащането на данъци заема голяма част от пропагандата на милицията — обади се важно Рандолф.

— Оставете човека да довърши, господин Рандолф — каза Пенингтън.

— Защо е необходимо да поемаме този риск с темата за неплащането на данъци? Тук става въпрос за по-малко от хиляда и петстотин долара при повечето от случаите. Да отнемеш фермата на човек само защото дължи хиляда и петстотин долара данъци и четири хиляди в глоби е доста рисковано предложение за съдебното жури. Не бих искал да водя такава битка в съда. Някой наистина тъп адвокат може да ни съсипе. А ако изгубим дори само едно от делата, които трябва да докажем, цялото дело по РИКО хвъркна във въздуха.

— Отказът да се плащат данъци е част от целия случай и е най-лесен за доказване — упорстваше Рандолф.

— Съгласен съм, че е лесен за доказване, директор Рандолф, но е дяволски трудно да се убеди журито в това, а в крайна сметка тяхното мнение е решаващото.

— Искате да кажете, че няма да се занимавате с дела по избягване плащане на данъци? — попита Хукър.

Вейл го игнорира и продължи да говори директно на президента.

— Господин президент, вие ме поканихте, за да събера доказателства по РИКО срещу Светилището. Аз заявявам, че ако прибавим и данъците, случаят вероятно ще бъде компрометиран още от самото начало.

— Значи не искате да се занимавате с тази страна на проблема?
— попита Пенингтън.

— Ако вкарам делото в съда, не бих искал да го загубя заради данъчните истории. След като приключим, ще има достатъчно хляб и за Службата по данъчния контрол.

— Смятате, че избягването на плащане на данъци е толкова деликатна тема?

— Изобщо не се и съмнявам, сър. Това е единственият пункт от пропагандата им, която може да събуди съчувствие у журито. Спомнете си, че ние преследваме армия, която се представя за църква. Това без друго е достатъчно деликатно, та да намесваме и данъчни истории. Познавам хора, които ненавиждат милицията, но смятат, че тя е абсолютно права що се отнася до позицията им по отношение на данъците.

Пенингтън се отпусна в стола си, замислено затропа с пръсти по бюрото и каза:

— Продължавайте.

— Колкото повече усложним делото, толкова повече ще улесним защитата. Трябва да е максимално просто, ясно и прямо. Вкараме ли и въпроса с данъците, ще привнесем и елемент на съмнение. Хората не ще се примирят с убийства, грабежи или пране на пари... но засегнем ли темата за данъците, ще изгубим. Ще разделим журито на две и не е ясно коя част ще надделее. Достатъчен е само един глас повече против и с нас е свършено.

— Добре — каза Пенингтън. — Какво друго има?

— Искам пълно съдействие от страна на Бюрото и СКТАОО. И Службата за данъчен контрол. — Той погледна Рандолф и каза: — Вие разполагате с информация, до която не можем да се доберем бързо по официален път, господин директор.

— Нашата информация е строго поверителна — заяви Рандолф.

Президентът бе чул всичко, което му бе нужно да знае за ролята на данъчния контрол по делото.

— О, сигурен съм, че можете да заобиколите формалностите — каза той, запущвайки устата на Рандолф.

— Бих искал също така да запазя назначението си в тайна колкото се може по-дълго, господин президент — каза Вейл. — Нека не известяваме още от самото начало Светилището за намеренията ни.

— Добра идея — одобри Пенингтън.

— Има и още един проблем. Трябва ни съчувстващ съдия.

— Съчувстващ в какъв смисъл?

— Ами да ни влиза в положението при подслушване на телефонни разговори, пълно следене, достъп до поверителна информация, банкови трансакции, вмъкване в компютри.

— Хммм — промърмори президентът, помисли малко и после се обърна към Хукър. — Какво ще кажеш за Луси Макинтайър? Тя е в осми съдебен окръг. Вироглава е, но е честна, и предполагам, че ще погледне благосклонно на молбата.

Хукър кимна.

— Искате да разговарям с нея?

— Да, но не толкова директно. Измисли някакъв повод дай се обадиш и ѝ го спомени между другото. Не я карай да остава с впечатлението, че разчитаме на нея. И тогава Мартин може да си уреди среща с нея и да се пробва.

— Да, сър — каза Хукър и започна да драска в бележника си.

Президентът се обърна към Вейл.

— Още нещо?

— Не, сър.

— Значи се разбрахме?

— Разбрахме се, господин президент.

Кастен въздъхна облекчено. Пенингтън беше във възторг.

— Отлично — заяви той. — Добре дошли на борда. Колко бързо можете да започнете?

— Утре сутринта става ли?

Пенингтън погледна часовника си и се усмихна.

— Ще прахосаме сума ти часове от днешния ден. Мардж, ти можеш да свършиш и последната работа. Закълни Мартин и да започваме.

Той се изправи и разтърси ръката на Вейл.

— Моите поздравления, господин заместник генерален прокурор.

— Благодаря ви, сър.

— Господа, не мисля, че Мартин иска нещо повече от пълно съдействие от всеки, и съм сигурен, че ще го получи. Това е работа с върховен приоритет, ясно ли е? Ако възникне някакъв проблем в този аспект, сигурен съм, че генералният прокурор може да го разреши. А ако тя не може, аз ще го реша.

Пенингтън се запъти към вратата, но на прага спря и се обърна.

— И още нещо, Мартин. Искам делото в съда в рамките на година и половина.

И излезе.

Вейл невярващо се обърна към Кастен.

— Година и половина?!

— Не ти ли казах? — попита тя, докато излизаха от Овалния кабинет. — Е, може и да съм пропуснала. — В очите ѝ проблесна весела искрица.

Вейл я последва.

— Дали можеш да ни намериш Библия, Мили? — попита Кастен Милдред Юинг, секретарката на президента.

— О, разбира се — отвърна тя и излезе от кабинета.

— Година и половина? Да не сте луди?

— Ти току-що чу човека, разполагащ с цялата мощ на правителството зад гърба си. С всичко, от което се нуждаеш. — Тя му намигна. Милдред Юинг влезе с една Библия в ожулена кожена подвързия и я подаде на Кастен.

— Това е семейната Библия на президента — произнесе тихо тя — Сигурна съм, че няма да има нищо против.

— Благодаря — каза Кастен, протегна Библията и Вейл положи дясната си ръка върху нея, и там, на прага на Овалния кабинет, се закле като заместник генерален прокурор на Съединените щати.

17.

Същата сутрин, докато Вейл и Кастен пътуваха за срещата с президента, Дон Удбайн закусваше в една претъпкана закусвалня в Лима. Бе напуснал мотела в шест и половина. В седем и половина си поръча закуска. Беше облечен, без да бие на очи, носеше очила с телени рамки — човек, който едва ли може да направи впечатление на някого.

Предната вечер бе променил бойния си план. Не си падаше много по алкохола — една-две чаши вино на вечеря му бяха достатъчни, както и понякога по някоя бира. Но беше изтощен от двата дни непрекъснато летене и опитите да проследи маршрута на Файърстоун и мистериозния му спътник, така че обърна три чаши вино, които подпалиха въображението му, и обмисли фактите, както си лежеше в леглото.

Факт: Файърстоун не лети с боинга, а се прехвърля на малък самолет, лети до Лима, после наема кола, за да се срещне с някого. Извод: Целта на пътуването е в дълбока тайна.

Факт: Мистериозният спътник на Файърстоун трябва да е от висок ранг. Файърстоун не би рискувал да отведе дори и член на семейството при човек, включен в програмата за защита на особено важни свидетели. Извод: Непознатият спътник е ангажиран по някакъв начин с правителството.

Факт: Той бе изгубил черния „Таурус“ за около петнадесет минути. Беше прелетял петдесет мили на юг над магистралата и бе успял да зърне автомобила едва при завръщането му. Извод: Файърстоун бе слязъл от магистралата, или западно или източно, по време на петнадесетте минути, докато го беше изгубил от погледа си.

Факт: Уолър бе израсъл върху конско седло и бе работил като фермер при престоя си в Посе Комитатус. Извод: Правителството му е купило ферма. Неголяма, защото иначе би правила впечатление. Някаква малка ферма, сравнително отдалечена от съседните крупни ферми.

Заклучение: Файърстоун е дошъл да се срещне с човек, държан в дълбока тайна, като разговорът вероятно е продължил час, най-малко. Има голяма вероятност въпросната личност да е Уолър. Ако се приеме, че разговорът е траял час, остават тридесет и три минути за пътя до срещата и обратно до летището в Лима.

Той се изправи и разгледа картата. Прецени разстоянията и реши, че Уолър живее в района на десет мили източно или западно от магистралата и в рамките на десет мили южно от Лима. Най-големият град в тази площ беше Уапаконета. Освен него в областта имаше половин дузина по-малки селища.

Щеше да претърси първо най-близката до летището дъга.

Беше решил да оглежда местността с кола, като търси малки, отдалечени от пътищата ферми, отбелязва ги на картата и прави оглед от колата си на магазините в Уапаконета, които Уолър би посещавал с най-голяма вероятност: аптеки, магазини за железария, бакалии; имаше вероятност да го засече там. И си бе легнал с тази мисъл.

Сега обаче се зачете в местните вестници и внезапно очите му бяха привлечени към страницата за търговия с недвижими имоти, специално към две обяви, в които ставаше дума за ферми. Прочете внимателно и двете дребни карета и после бързо плати сметката си и потърси най-близкия телефон. Обади се на първата фирма за търговия с недвижимо имущество.

— Добро утро, тук фирма за търговия с недвижимо имущество „Бъкай“ — обади се женски глас, игрив до дразнене.

— Добро утро. Обажда се Уолт Демпси от „Фарм Джърнъл“. С кого разговарям?

— Казвам се Марджъри Уилсън, господин Демпси. Какво можем да направим за вас?

— Марджъри... мога ли да ви наричам Марджъри?

— Всички ми казват Марджи.

— Марджи, списанието ни планира основна статия за цените на фермите в региона Индиана-Охайо. Избрали сме областта между Лима и Уапаконета като една от целевите области. Дали бих могъл да получа малко информация?

— Боже Господи, колко вълнуващо! Какво значи това „основна“ статия?

— Най-важната в броя. Със снимка на корицата.

— Божичко, ставаме известни!

— Искрено вярвам в това — заяви Удбайн с възможно най-убедителния си тон. — Това, което се опитвам да разбера, е колко ферми са били продадени в тази област за последните девет месеца, колко са големи, евентуално да науча имената на новите собственици и да ги интервюирам. Нали разбирате — какво харесват на областта, защо са дошли тук, от този род.

— Да ви кажа, господин Демпси...

— Уолтър.

— Уолтър... това е много лесно. Първо на първо, фермите обикновено се продават пролетно и лятно време, а тази година няма много голям оборот. От миналата пролет сме продали осем ферми. „Уигинс Риълти“, нашите конкуренти, успяха да продадат само две. Нека да погледна в регистрите... — Той долови шум от прелистване.

— Да видим...

Тя мина по списъка и Удбайн си записа и осемте ферми. След като приключи, той отхвърли пет от тях или като прекалено големи, или защото формата на собственост не съответстваше на случая. Отбелязваше върху картата си, докато тя му описваше месторазположението на трите, които можеха да се окажат целта му.

— Бих искала да ви разведа наоколо, да ви запозная със стопаните. Сигурна съм, че те с удоволствие ще разговарят с вас.

— Много мило от ваша страна, Марджи. Ще ви се обадя по този повод след два дни, ако ви е удобно, разбира се.

— О, това ще бъде чудесно — изрече тя с известно разочарование. — „Фарм Джърнъл“ ли казахте? Не си спомням да съм виждала дори и един брой от списанието ви.

— Е, вие току-що ми дадохте адреса си и аз ще ви включа в списъка за разпращане на писма. Ще ви изпратя и новия брой на списанието към края на седмицата.

— Е, наистина много мило от ваша страна, Уолтър.

Конкуренцията на „Бъкай“ му даде същата информация — той използва същия подход. Първата ферма беше хиляда акра, прекалено голяма и точно до магистралата. Втората беше друга история.

— Южно от Юниополис се намира фермата на стария Уейнрайт каза му секретарката. — Малка е, около сто и двайсет акра, притисната между две по-големи ферми. Приключихме я на осемнадесети май.

— Кой е собственикът?

— Ралф Андерсън. Хубавец. Младоженец, да знаете. Нямам го в списъка на телефонния указател.

— Наистина ли? Как да стигна дотам?

— Не е толкова трудно. Съгласно документацията ми, тя е на 2,2 мили южно от Юниополис. Покрай магистралата се виждат пощенски кутии.

— Отлично — каза Удбайн и постави звездичка до името на Андерсън.

В момента, в който Вейл и Кастен излизаха от асансьора на първия етаж на западното крило, Хардистан влизаше в Белия дом.

— А, ето го и Били. Време беше да се запознаете — каза Кастен. — Между другото, покрай множеството си таланти, Били може да се справя с бюрокрацията по-бързо, отколкото молец да изгризе вълнен пуловер. В този град това е наистина рядък талант.

— Това е наистина рядък талант и във всеки друг град.

Хардистан беше едър мъж с кафяви очи, които непрестанно шареха и проверяваха всичко около него. Челюстта му изразяваше пълната решителност да се справи с всяко изникнало препятствие. Изглеждаше човек, който се вслушва в съвети, но рядко променя мнението си.

Кастен топло го поздрави и го представи на Вейл.

— Вече сме на работа — каза тя. — Запознай се с новия си шеф.

Хардистан кимна и каза:

— Ще имаме доста работа.

— Така изглежда — отвърна Вейл.

— Колко време ще останете в града?

— Днес следобед се връщам. Трябва да видя как се чувства старата ми банда за тази работа.

— Имате ли време за обяд? — попита Хардистан.

— Разбира се, с удоволствие.

— Ще трябва да отидем до офиса ми и да попълним обичайните формуляри, за да впишем Мартин във ведомостите ни — каза Кастен. — Защо не го вземеш след това?

— Чудесно. Трябва да го информирам за Изгубената следа.

— Разполагаме ли с нещо? — попита Вейл.

— Гилзи, кутии от патрони, ушечуец и няколко души, които мислят, че са дочули нещо. Следи от експлозив С-4, с който са взривили двата края на прохода. И цифрите, надраскани на гърба на ровъра. Извадили са късмет с времето, но и без него са си били професионалисти. Операцията им е засечена във времето. Шест минути и след това са изчезнали. Разпратили сме хора из цялата област, но по този пункт съм песимист за резултата.

— А с камиона какво стана? — попита Кастен.

— Изчезнал е. И се съмнявам, че ще го видим повече.

Удбайн водеше самолета на юг над шосе 501. Ралф Андерсън разполагаше с реални възможности, бе решил той. Къщата беше купена някъде по времето, когато Уолър се бе разпял преди обира в денвърската банка. Беше малка и изолирана и Андерсън нямаше телефон. Той реши да проучи мястото от въздуха.

Сърцето му препускаше. Тази част от работата си той обичаше най-много. Ловът. Намирането на най-доброто място за стрелба. Набелязване на най-добрия маршрут за оттегляне.

Фермата се разпознаваше лесно. Беше самотна сграда на около миля от магистралата, остров в средата на една обширна ферма. Къщата се намираше в единия край на малка нива. Три черни пътя кръстосваха голямата ферма — един от тях очевидно бе северната граница на фермата на Андерсън. Самата къща лежеше между две щатски шосета, които се сливаха приблизително на миля северно от Уапаконета. Той отвори клапаните, снижи и записва кръгове около къщата на двеста метра височина. Извади видеокамерата и даде максимално увеличение. Докато изравняваше самолета, зърна един мъж да прави нещо по трактора си. Мъжът очевидно бе потънал в заниманието си. Удбайн форсира двигателя и мъжът вдигна глава, засенчвайки очите си от слънцето. Удбайн разклати крилата в поздрав и мъжът махна в отговор. Удбайн даде газ и се изкачи на четиристотин метра. Покръжи още малко и преди да се насочи на запад, засне целия район.

След час си отдъхваше в мотелската си стая. Беше четири и половина. След деветдесет минути щеше да се стъмни. Той се преоблече в черен спортен екип, после включи видеокамерата към лаптопа си и разгледа заснетия материал. Къщата се намираше на около миля от шосе 198 на запад и от 501 на изток. Два черни пътя се

пресичаха на миля североизточно от къщата. Той даде увеличение върху кръстопътя. На десетина метра западно от него се издигаше голям дъб. Той намали увеличението и проследи правата линия до къщата. Всичко изглеждаше чисто. Най-близката къща беше на около две мили.

След това проследи маршрута си за оттегляне и внимателно измери разстоянията. Час и половина най-много — и щеше да е във въздуха. Беше подготвил нещата — ключовете от колата бяха в един шкаф на летището, а мотелската му стая беше предплатена до следващия ден.

След това увеличи целта. Премести курсора върху мъжа на трактора и даде максимално увеличение. Лицето се очерта ясно.

— Здравей, Джорджи — изкикоти се тихо Удбайн. — Скоро ще се озовеш редом с Господ.

— Обичате ли китайска храна? — запита Хардистан, докато Вейл се настаняваше на седалката до него.

— Разбира се.

— Ще ви черпя един обяд. Касовите ми бележки ги осребряват.

— А моите не, така ли?

— Господин Вейл, точно в момента можете да имате всичко, което пожелаете.

— Добре, тогава ми казвай Мартин или Марти.

— Чудесно. Аз съм Били. Казах на шофьора ти, че може да си тръгва — ще те закарам до самолета след обяд. Със сигурност ще опиташ най-хубавата китайска храна, която си ял. Ресторантът не е нещо особено, но храната му е супер.

Ресторантът се намирал през няколко преки от Белия дом в стара двуетажна сграда, притисната от всички страни от извисяващите се стерилни стъклени кули. Партерното ниво бе накачено с табели: китайски кулинарен магазин, антикварен магазин, магазин за билки, магазин за цветя, аптека — но не и ресторант.

Хардистан взе куфарчето си и поведе Вейл през един тесен вход и после нагоре по едни стенещи стъпала. Влязоха в голяма зала с двайсетина маси, разместени без определена схема. Едната стена представляваше редица от сепарета. Стените бяха боядисани в пастелносиньо. Нямаше картини или скъпи килими, никакви дракони или аквариуми с риби. Червените покривки на масите осигуряваха

единствения цвят в иначе мрачното обкръжение. Миришеше силно на чесън. Имаше само десетина клиенти, ориенталци.

Близо до площадката на стълбището имаше старо бюро и на него — само дървено сметало, сметки и молив. Никакъв телефон. Един възрастен белокож китаец с тъмносин костюм и червена вратовръзка седеше зад бюрото и четеше китайски вестник. Той вдигна поглед и се усмихна.

— Приятелю Хардистан, колко се радвам да ви видя — каза той на изискан английски, докато ги водеше през залата до едно сепаре в дъното. — Липсвахте ми.

— И на мен също. Бях зает, господин Кей.

— Разбирам. Четох вестниците.

— Това е господин Вейл. След днешния ден, сигурен съм, ще ви стане редовен клиент.

— *Джой геен*. И аз се надявам. Ще пият ли нещо господата?

— За мен обичайното.

— За господин Хардистан оолонг. А за господин Вейл?

— Бира, моля.

— Мога ли да ви предложа „Жълт дракон“, господин Вейл. Това е китайска бира. Особено ви я препоръчвам.

— Звучи ми особено вкусно — изрече с усмивка Вейл.

— Ще изпратя сервитьора с няколко ордъовъра и менютата. Казва се Сам.

— Благодаря ви.

Възрастният китаец се отдалечи с гръбнак, изправен като бастун. Вейл се почувства малко неловко. Дали обядът не беше предназначен да го премерят, да извадят наяве факти от живота му, да усетят начина му на мислене? Хардистан не му се стори човек, който завързва лесно запознанства.

Вейл се огледа, учуден от аскетичността на обстановката.

— Не се тревожи, сепарето не се подслушва — каза Хардистан.

— Дори и не ми е хрумвала подобна мисъл. А трябва ли?

— Не съвсем, ние вече сме от една и съща страна на барикадата, не помниш ли? Помислих си, че бихме могли да се насладим на обяда и на малко уединение, докато те запозная накратко с нещата. Тук няма да откриеш много бюрократи или политици.

Такава била значи работата, щяха да го запознават „накратко с нещата“.

Сервитьорът донесе блюдо с пържени стриди и пиле и напитките. Менюто предлагаше голямо разнообразие от кантонски специалитети. Най-отгоре беше напечатано КИТАЙСКИ РЕСТОРАНТ.

— Така ли се казва? — попита Вейл. — Китайски ресторант.

— Не мисля, че господин Кей би могъл да измисли нещо подходящо, така че се е спрял на очевидното.

— Как откри това заведение? — попита Вейл.

Когато бях още нов в Бюрото, бях прикрепен към офиса във Вашингтон. По онова време тук имаше цветущ китайски район, четири или пет квартала. Същински малък Чайнатаун. Точно на тази улица стана убийство. Един ювелир беше убит, застрелян в магазина си, но нищо не беше откраднато. Повечето от ориенталците тук не можеха или не искаха да говорят английски и ченгетата не стигнаха доникъде. Повикаха ни, защото имаше доказателства, че убийците вероятно са от Сан Франсиско. Кей беше помощник-управител в един ресторант, „Шанхайски градини“, точно зад ъгъла. Почти не знаеше английски. На всичкото отгоре беше нелегален имигрант. Без паспорт, без виза, нищо. Но дойде при нас и ни разказа цялата история. Някакъв шеф от Западното крайбрежие решил да се премести в този район. Убийството било предупреждение. Местните жители бяха прекалено уплашени, за да кажат каквото и да било. Кей разбрал, че единственият начин да се сложи край на това, е като ни каже каквото знае, дори и това да означава депортиране в Тайван. Очистихме бандата от Западното крайбрежие и аз лично ходих в тайванското посолство и имиграционния отдел и издействах на Кей паспорт и зелена карта. Той веднага научи английски — блестящо, както впрочем можа да се убедиш. Когато придоби гражданство, аз му бях поръчител. И когато започна с този ресторант, пак аз му бях първият инвеститор. Притежавам десет процента от заведението. Разбира се, не стига, за да се пенсионирам и да живея от процентите, но ми изплаща обядите тук.

— Чудесна история.

— Е, ние невинаги сме лошите момчета — каза Хардистан. — Храня се тук два или три пъти седмично, когато съм в града.

— Не си ли женен?

— Жена ми почина преди четири години. Имам син на тридесет и една, прекрасна снаха и две внучки. Тони съвсем скоро започна работа на Нюйоркската фондова борса. Слава Богу, че не тръгна по стъпките ми.

— Аз едва ли трябва да споделям нещо от личния си живот, нали?

— Е, никога не сме проучвали дали предпочиташ ваната пред душа или обратното.

— Предпочитам душа.

— Така и предполагам.

— Възможно е да ме гони нещо като параноя, нали разбираш. Федералните агенти наистина бяха много ядосани, когато измъкнах онзи случай изпод носа на Райкър. Какво ви е мнението за това?

— Отделихме много време на това дело.

— Ние също.

Хардистан вдигна ръце.

— Няма да се караме. Вие свършихте страхотна работа. Със страшно малоброен екип, искам да кажа.

— Те са страхотни адвокати — каза Вейл и след секунда добави: — Мисля, че всички до един са неосъществени ченгета. Страшно интуитивни са.

— Така или иначе, делото по РИКО от окръг Гранд е вече минало. Радвам се, че този път си на наша страна.

— Може да не се впиша в бюрократичното обкръжение.

— Не мисля, че то е толкова засмукващо, Мартин. Ти си специален обвинител и заместник генерален прокурор на Съединените щати. Разполагаш с огромна власт. Мощта на САЩ е съсредоточена в ръцете ти — благодарение на президента. Освен това си и мой началник. Работата ми се състои в това да ти оказвам съдействие през цялото време по случая, да ти спестявам бюрократичните разправии, да те подпомагам при събирането на юридически доказателства и да те охранявам така, че когато тръгнеш към съда, по пътя ти да няма никакви димящи дула. Това си е твое представление. Ако ти потрябва нещо, имаш на разположение целия потенциал на Бюрото. Аз съм тук, за да ти спестя всички възможни досадни пречки.

— Какво ще кажеш за Данъчната служба и СКТАОО? Само преди час вдигнах кръвното на Рандолф. Това едва ли ще го накара да

се влюби в мен.

— На практика няма никакво значение дали те харесва, или не. Освен ако не си заинтересуван от някакъв популистски стремеж към известност.

— Едва ли.

— Потрябват ли ни СКТАОО, имаме ги. Потрябва ли ни Контролът върху данъците, имаме го. Рандолф е изплашен за мястото си дребен несретник. Докараха го да подпомогне на Пенингтън в разработването на програма за прочистване на Службата. Там е прогнило до корен, както впрочем е известно на всички. Банда некадърни писарушки психопати, които изпитват възторг като тормозят невинни данъкоплатци. Шефът иска да забрани това, да принуди ревизорите да си гледат наистина работата. Да няма вече прикрити операции под формата на ревизии. Открит ли нещо, докладват го — и толкова. Останалото вече не е тяхна работа. Всички дреболии ще се предават на Министерството на правосъдието. То ще разполага с целия полицейски потенциал. Службата по данъчния контрол не ще разполага дори и с властта да праща призовки. Пенингтън даде ясно да се разбере това, когато назначи Рандолф. Обаче какво прави Рандолф? Тича при приятелите си в Капитолия и им обещава, че няма да видят ревизия до края на живота си, ако спрат плана на президента. Пенингтън обаче разбра за това и му наби много яко чемберите. С него е свършено. Всичко е въпрос само на време. Същото е и с Данъчния контрол.

— Ядосах Хукър.

— Е, Хукър се мисли за пръв съветник на Пенингтън, но той отхвърля около деветдесет процента от съветите му. Хукър е просто момче за поръчки от висше ниво. Колкото до въпросите на националната сигурност, там наистина е много добър. Работи без никакви емоции. Просто си върши работата. Отпиши го. Няма нищо, което да направи за теб по-добре от другите.

— Изглежда, от доста време си в бизнеса.

— Двайсет и пет години.

— Как успяваш да избегнеш чистките, когато се сменя стражата?

— Стоя настрана от пътя им — усмихна се Хардистан.

Той подаде на Вейл визитната си картичка. На гърба беше записал на ръка частните номера на дома си, клетъчния си телефон,

пейджъра и телефона в колата си.

— Звъни ми по всяко време — каза той. — Спя много леко.

„Много хубаво говориш, приятел, но ако искаш да ме накараш да ти имам доверие, ще трябва нещо повече от приказки.“

— Имам въпрос — каза Вейл. — Как така ФБР не усети навреме Светилището?

— Хубав въпрос. Много са хлъзгави. Поучиха се от грешките на Клана и Посе, и останалите задници. Прикриват се много, много добре. Не бързат. Придвижват се много внимателно. Парамилитарните им формации бяха и все още са дегизирани като църкви. Не причиняват никакви проблеми, не излизат в Интернет да крещят за намеренията си, не контактуват с останалите парамилитарни формирования. Просто се правят на послушни. Освен това разполагат и с един истински герой от войната, който да ги възглавява. Енгстрьом си обича работата. И си е събрал цяла частна армия.

— Тогава какво ви кара да сте толкова сигурни, че са замесени в случаи с РИКО?

— Нали си разговарял с двама от тях.

— Нищо от това, което ми разказаха, не може да устои в съда.

— Спомняш ли си престрелката с Рой Марсден в Орегон преди две години?

— Оня радикал, който ограби две банки?

— Точно така.

— Той и трима или четирима от хората му бяха убити, нали? Заедно с двама служители на закона.

Хардистан кимна.

— Четирима. Един шериф, двама щатски войници и един от най-добрите ми агенти. Успяхме да възстановим няколко от оръжията в къщата. Марсден е използвал М-16. Серийният номер е бил заличен с киселина, но лабораторията ни успя да го възстанови. Установи се, че карабината фигурира в списъка с оръжия, откраднати от Бат, Монтана, от оръжейния склад на Националната гвардия преди две години. Преди осем месеца Джордж Уолър се предаде. Не ни каза кой знае колко, но по време на един от разпитите спомена, че Марсден закупил три карабини М-16 от Светилището. Е, и нещата си дойдоха на мястото.

— Ами ако Светилището ги е закупило от истинските крадци?

— В този случай те търгуват крадени оръжия на други парамилитарни формации и са непреки съучастници при две убийства.

— Защо тогава не ги закопчяхте?

— С какво? Уолър чул, че били продавали оръжия? Глупости! Същата работа е и с ограбването на оръжейния склад в Хелена. Само неговите показания срещу тези на всички останали. Ти би ли отишъл в съда с такива доказателства?

— Не.

— Ето ти и отговора.

— Правихте ли опити да внедрите някого? — попита Вейл.

— Опитяхме. Обаче са много хитри. Повечето са минали военно обучение, някои във военното разузнаване. Основно хората ни просто работят в района и си държат ушите отворени. Като изключим Уолър, до този момент не сме успели да презавербуваме никого от тях. А и него не сме го презавербували, той просто сам си дойде.

— Тоя Ралфи не ме изненада особено. Мисля, че го е загазило и е намерил подслон в програмата за защита на особено важни свидетели. Не мисля, че в нещо се е променил. Останал си е все същото дребно гадно копеле.

— Наистина страхотен анализ, при положение че сте говорили не повече от час.

— В играта съм почти толкова години, колкото и ти, Били. Не ми е необходимо да чуя думите „негър“, „педал“ и „шпионин“ повече от веднъж, за да разбере, че срещу мен стои расист.

— Имал си внедрен човек в Гранд, нали?

— Имах един младеж. Внедри се половин година преди да започнем работа. Вслушваше се в клюките и така нататък. По интуиция разбира кое е съществено и кое са дрънканици.

— Това трябва да е Флахърти.

— Да, Флахърти е. Много свястно момче. От Бостън. Изключителен нюх.

Хардистан кимна.

— Един от малцината обвинители, на които сме позволявали да минат през Академията. Беше толкова добър, че се опитяхме да ви го откраднем.

— Знаем, той ми каза.

— Надявам се, че не таиш лоши чувства към мен — опита се да се пошегува Хардистан.

— Напротив, поласкан съм, защото това показва, че си познаваш работата.

И двамата се разсмяха.

— Така или иначе, той си намери работа в една от фабриките, започна да посещава срещи на комисиите, четеше вестниците, правеше списък на всички лъжи, които бълваха, или направо, или като премълчаваха истината. Създаде си приятели, държеше си ушите отворени. Свърши основната предварителна работа по процеса. Когато започнахме да подготвяме обвинението, вече бе направил целия анализ на връзките между отделните звена. Той беше човекът, който усети, че Крамър е най-слабото звено във веригата. Нито веднъж не сгреши в изводите и преценките си. Цялата работа му достави страшно удоволствие. Истински Серпико.

— А как се отнася госпожица Парвър към работата му под прикритие?

— Намекваш ми колко са добри агентите ви ли?

— Е, в това наистина ни бива.

— И аз така съм чувал. Парвър и Флахърти живеят заедно вече от година. Почти толкова дълго, колкото и ние с Джейн Венъбъл.

— Мислиш ли да изпратиш Флахърти и този път?

— Не мога. Случаят с окръг Гранд се предаваше по сума ти телевизии, все някой би могъл да го разпознае. Не че в Гранд нямаше вероятност някой да му пусне куршум в гърба, но сега... Сега най-вероятно ще го намерим увиснал на някое дърво с бележка, забодена на гърдите.

— Те са доста по-внимателни. Едва ли изобщо бихте го намерили. Но си прав, това е смъртно опасна ситуация.

— Аха.

— В окръг Гранд ставаше дума за алчност и власт. Една банда мръсни старчоци, истински аматьори в тази игра. Тук става дума за фанатизъм. Моралните ценности в този случай са ясни и кратки. Ударът с оръжейния конвой е прозрачно заявление. То променя играта. А телата в найлоновите чували направо подлудиха стареца. Направо пощръкля.

— Уолър предположи, че това е акт на война. И ако случаят действително е такъв, тогава моралните положения стават несъществени.

— Ако са в положение на война, защо не са я обявили официално?

— Мисля, че вече са го направили. Поне в главите си. Да я обявят официално е вече съвсем дебела работа.

— Това според мен означава, че още не са готови — каза Хардиан.

— Така ли? Как се сети?

— По чисто логичен път. Те разполагат с четири подразделения плюс щабната част. Това са приблизително шест хиляди мъже и жени, готови да тръгнат сред народа и да се покрият.

— Когато разговарях с Джордан в Гроба, той ми се похвали точно с това.

— Джордан обича да се хвали. Ние измъкнахме повече от хвалбите му, отколкото от признанията на Уолър.

— Той казва, че когато започне, това ще бъде партизанска война. Удрят и се скриват. Вътрешен тероризъм.

— Проходът Изгубената следа.

— Аха.

— Мислиш ли, че Изгубената следа е било пробно нападение?

— Е, това е ваша работа. Аз съм новак, не забравяй.

— Вече не. Имаш на разположение година и половина да надминеш и най-добрите. Особено след окръг Гранд.

— Новините пътуват бързо.

— Осведомих президента за засадата в Изгубената следа. Той ми каза, че си се съгласил да се заемеш със случая по параграфите на РИКО и също така каза, че информацията спира при мен. По дяволите, сега работя под твое ръководство! Игрочки ли ще си играем!

— Просто искам да имам малко преднина преди новините да плъзнат.

— Имаш я.

— Да се върнем пак на засадата. Мисля, че полагането на телата в найлоновите чували означава война. Те са отдавали почит на загиналите войници.

— Е, на тях може и да им изглежда като почит. Що се отнася до мен, това си е чисто варварство. Чели са прекалено много комикси.

— Това обаче показва крайна решимост.

— Пет пари не давам какво показва! Просто ще ги пипнем за вратовете и това е.

— Нали затова съм тук — усмихна се Вейл.

Хардистан сложи коженото си куфарче на масата и го отвори. Вътре имаше няколко видеофилма, няколко книжки и малък квадратен кожен портфейл. Той го вдигна и дръпна ципа му. Вътре имаше двадесет пластмасови плика. Всеки съдържаше по един компактдиск.

— Тук има куп информация. Компактдиските съдържат всичко, което знаем за тази група, връзките ѝ с другите паравоенни групи, няколко поверителни доклада, фотографии и данни за произхода, образованието и развитието на ключовите фигури, дори и някои спекулации на тази тема. Накарах хората си да го съберат за теб. Видеозаписите са предимно заснети проследявания. Има няколко правителствени книги, литература, предизвикваща расова ненавист, издавана от Клана, Посе Комитатус и така нататък. Достатъчно, за да получиш представа какво представлява това движение. — Той извади една малка книга с мека подвързия. — Това е екземпляр от „Дневниците на Търнър“. Настолната им книга. Стилът е ужасен, но призивите са още по-ужасяващи. Това е наръчник за градската партизанска война. Хубавото нещо с материалите на компактдиските е, че са индексирани. Куфарчето е твое. Честито.

— Доста работа са свършили хората ти.

— Виж, имаш само година и половина, за да свършиш работата по параграфите на РИКО. Това е невъзможно. — Хардистан посочи куфарчето. — Но тук се съдържат две години много здрав труд, така че ето ти я и преднината. Това ще наклони везните малко в твоя полза.

— Благодаря — каза Вейл и се засмя. — Надявам се само да не ми отнеме и толкова време, докато го проуча.

— Не искам да те поучавам. Знам, че една от силните ти страни е умениято да разпределяш работата, така че вероятно съветът ми ще е ненужен, но все пак ще го кажа. Разпредели материала между най-добрите си хора. Нека всеки един от тях стане експерт в дадена фаза от разследването. Зад гърба ви сме двамата с Джим Хайнс.

— Естествено. Но шефът е длъжен да знае всичко. — Вейл прибра нещата в куфарчето и започна да го затваря.

— И още нещо — обади се Хардистан, посегна и измъкна една папка от един от джобовете на куфарчето. — Този доклад е с щемпел „Секретно“.

— Още изненади?

— Успяхме да се вмъкнем в компютъра им за около три часа.

— Вмъкнали сте се незаконно в компютърната им мрежа?

Хардистан задържа известно време погледа си върху Вейл.

— Най-обикновено проучване. Просто искахме да имаме някаква следа за дейността им. Единственото нещо, което измъкнахме, и ни свърши работа, беше споменаването на „Спектър“.

— Проектът „Фантом“?

— Джими те е информирал, така ли?

Вейл кимна.

— Абсолютно обучени на всички мръсни номера. Убийства, експлозивни, мъчения. Майстори в занаята, изключително ефикасни. Шепя хора, използвани във Виетнам и Никарагуа, по-късно в Средния изток, все войници на Енгстрьом. Давали са им задачи и са ги оставяли да се оправят сами. След като приключвали задачата си, те се връщали за следващото поръчение. Съвършени хищници. След Пустинна буря започват да ги считат за прекалено опасни и повече не ги ползват. Армията се опитва да ги реабилитира, но четирима от тях напускат програмата. Един отива да работи за френското разузнаване и загива в Алжир. Друг, специалист по разузнаването в Пустинна буря, също загива. Другите двама още се мотаят нейде, предлагайки услугите си на онзи, който плати най-високата цена.

— Хайнс казва, че архивът за тях е запечатан.

— Не, изчезнал е. Никъде няма никакви записи. Всичко, което ни е известно за тях, го знаем от хората от военното разузнаване, бивши командири и един-двама души, работили с тях.

— Някакви снимки? — попита Вейл, прелиствайки страниците.

— Само тази.

— Виждал съм я. Хайнс ми я показа в самолета. — Вейл посочи мъжа със среден ръст и карабина в ръка и каза:

— Мисля, че този се е подвизавал под името Оз.

— Като Магьосника от Оз ли?

— Така поне звучи. Очевидно е бил някакъв специалист. Джордан казва, че въпросният човек веднъж гръмнал някакъв виетнамски генерал от две хиляди метра, и мисля, че това е оръжието, което е използвал. Джордан обаче твърди, че бил мъртъв. Знаем, че Джордан, Шрак и Мецингер са от „Спектър“. Имам го в записи си.

— Записал си разговора?

— Само за справка — отвърна Вейл.

И двамата се разсмяха.

— Мисля, че единият от другите двама, които са още живи, може би и двамата, работят за Светилището — каза Хардистан. — Тази папка съдържа цялата информация, с която разполагаме за тях. Излишно е да казвам какво може да се случи, ако попадне в чужди ръце.

— Като тези на медиите?

— Или на някои членове на конгреса.

— Познаваш ли една съдийка... Макинтайър?

— Луси Макинтайър, Осми съдебен окръг. Разбран човек.

— Президентът смята, че можем да се сдобием със заповеди за арестуване и одобрение за проследяване от нея. Мислех си да обработя записите, като вмъкна няколко солени забележки, за да я склоня. Може и вие да дадете някое рамо.

— Ти си решаващ. Обаче е неотстъпчива, казвам ти.

— Били, страшно се нуждаем от достъп до тези хора. Ще сплеща здраво Уолър. Ще му кажа, че не давам пет пари за него, ако не се съгласи да даде официални показания. Сигурен съм, че най-малкото ще се съгласи официално да запише разговора ни.

— Това може да свърши работа — каза Хардистан. — Аз обаче познавам добре дамата. Вероятно ще поиска да разговаря директно с Уолър.

— Какво ще кажеш за видеозапис? Можем да отидем при него и да го запишем на видеокамера. В момента той е единствената ни карта.

— Определено си струва да се опита — каза Хардистан.

— Ако тя настоява за личен разговор с него, ще се наложи да го придвижваме оттам. Много е рисковано.

— Цялата работа е прекалено рискована — възрази Вейл.

Хардистан пхна папката в куфарчето и затвори. Вейл прокара длан по гладката кожа.

— Имаш добър вкус, Били.

— Благодаря. Имаш ли нещо против, ако ти задам един личен въпрос?

— Давай.

— Защо правиш всичко това? Искам да кажа, че работата е изключително мръсна. Направо мирише на грандиозен провал.

Вейл се замисли за минута, после повдигна рамене.

— Нямам нищо по-добро, с което да се захвана в момента.

Хардистан го изгледа, сякаш да разбере дали току-що чутото не е някаква шега.

Вейл извади портфейла си, измъкна една износена визитна картичка и я плъзна по масата.

— Навремето ги раздавах — когато бях адвокат-защитник и по-късно станах генерален прокурор на щата.

Името му се намираше в долния десен ъгъл. В средата бяха любимите му две думи.

БЕЗ КОМЕНТАР.

Удбайн напусна летището по здрач и подкара към фермата на Ралф Андерсън, като броеше всяка секунда. Пътят му отне четиридесет и осем минути. Когато свърна по черния път, осеян с ледени буци и замръзнала земя, вече беше тъмно. Спря под дъба на кръстопътя, измъкна алуминиевия куфар от багажника, сглоби карабината и монтира прицела. Извади инфрачервен бинокъл и огледа фермата. Заемането на удобно положение му отне известно време, но накрая вече имаше ясна видимост. Огледа прилежащата площ: малък хамбар, пикап, паркиран до него, нещо като обор. Върна бинокъла върху прозорците на кухнята.

Хиляда метра. Фасулска работа. Стига само целта да се покажеше.

Той приклепна, заби триножника във вкочанената пръст и нагласи карабината. Сърцето му туптеше силно, но ръцете му бяха спокойни. Огледа прозорците на къщата през прицела, като бавно го разхождаше по кухненските прозорци и задната врата, проверяваше малката веранда и ъгловите прозорци, където мярна телевизор. Предположи, че това е всекидневната. Върна обратно кръста на прицела върху кухнята и различи жената, която очевидно почистваше след вечеря.

Но къде се бе дянал Уолър/Андерсън?

Удбайн не бързаше. Беше се облякъл добре срещу студа и нямаше значение колко щеше да му се наложи да чака. Беше разчел и маршрута за измъкване и знаеше колко време ще му отнеме. Времето беше относителна категория.

Зачака, като плъзгаше дулото на карабината в дъга по прозорците на къщата, в очакване да зърне целта си. И в един момент проумя, че каналът на телевизора се смени.

Уолър беше в стаята и гледаше телевизия.

Трябваше по някакъв начин да го примами навън.

Той отново вдигна бинокъла, който му даваше по-голям простор на наблюдение. Тракторът още си стоеше на сред нивата, затънал дълбоко със задните колела в някаква кал.

Удбайн приклепна и започна да анализира проблема.

Последователността на действията беше като закована с гвоздеи в съзнанието му. Спуква гумите на пикапа. Така жената остава без телефон и транспорт на повече от миля от магистралата, освен ако някой точно в този момент не реши да отскочи на гости. Щяха да минат час или два преди да успее да повика помощ.

Другият вариант беше да ги убие и двамата.

Той зачака, съсредоточен върху прозореца на всекидневната.

Вътре в къщата Джордж Уолър или Ралф Андерсън влезе в кухнята.

— Ще изхвърлиш ли боклука? — попита го Мари.

— Добре — отвърна той. — После ще подгрея трактора и ще го наметна с брезент. Страх ме е да не замръзне.

— Няма ли достатъчно антифриз?

— Има. Обаче се притеснявам. Ще взема да пъхна малко оградна мрежа под задните колела и ще опитам да го извадя. Да, така ще направя. Ще се успокоя чак когато го измъкна от тая дяволска дупка.

— Не споменавай дявола, Андерсън — укори го тя.

Той си сложи дебелото яке, взе торбата с боклука и парче брезент, излезе и пусна торбата в един варел. Взе едно руло мрежа под мишница и тръгна към трактора.

От повече от километър от къщата Удбайн го видя да излиза и да се запътва към трактора. Крачеше право срещу него. Удбайн уверено опря приклада в рамото си и допря бузата си до него. Уолър

представляваше силует, обрaмчен на фона на светлините от къщата. Удбайн го проследи през прицела, докато той се навеждаше и слагаше нещо под задните гуми на трактора. После се качи на седалката и го запали. От ауспуха изскочи пушек. Уолър седна пред таблото и започна да превключва.

Удбайн реши да стреля в главата. Ако стреляше в тялото, дори и точен изстрел в тъмното можеше да не засегне жертвата смъртоносно.

В следващия момент Уолър включи светлините на трактора.

Сега вече беше ясно очертана цел.

Удбайн се прицели в центъра на главата му, но в този миг тракторът рязко подскочи и се измъкна от ямата. Превръщаше се в подвижна мишена. Докато тракторът се измъкваше на твърда земя, Уолър го спря за момент и се приведе.

Удбайн обра мекия спусък и след миг прозвуча приглушен гръм.

Пуф.

Откатът от 50-калибровия куршум разтърси рамото му.

Главата на Уолър рязко се отметна и той се сгромоляса върху таблото, после се плъзна напред, провесвайки се от движещия се трактор. Удбайн зареди следващия патрон, насочи дулото към тялото на Уолър и натисна спусъка втори път. Върху якето на Уолър цъфна разръфан отвор.

Мари чу как тракторът потегля и зърна през прозореца как се измъква от ямата. После внезапно главата на Ралф сякаш беше блъсната от невидим юмрук и той политна възник. Тракторът продължи към къщата.

Тя изтича навън и видя Ралф провиснал отстрани на машината.

— Не! — изпищя тя и затича към трактора.

В този миг зад нея нещо гръмна и тя се обърна. Предната гума на пикапа се бе пръснала.

Господи! О, Господи! Какво ставаше?

Тя застина от ужас пред гледката на напредващия към къщата трактор. Нищо не можеше да го спре. После се обърна и побягна. Тракторът продължаваше да напредва, събори задната веранда, прегази я и блъсна стената на кухнята. Стената се срути и тракторът се заби в кухненската мивка. Водопроводните тръби не издържаха, пръснаха се и бликна вода.

Мари Андерсън се втурна през прага. Съпругът ѝ висеше от трактора, а водата шуртеше върху тялото му, измивайки кръвта от раната над окото му.

Тя запищя неудържимо, но нямаше кой да я чуе.

ТРЕТА КНИГА

ХАОС

*Никога хората не сторват зло с такава
радост, както когато го правят от религиозни
убеждения.*

Паскал

18.

Дивата банда се събираше на съвещание в апартамента на Джейн и Мартин. Апартаментът беше собственост на Джейн още отпреди двамата да се съберат да живеят заедно. Беше двуетажен, на покрива на един от най-новите небостъргачи в града. Всекидневната и трапезарията бяха със стъклени стени и към езерото се откриваше замайваща гледка.

Една от трите спални беше заделена за кабинет на Вейл. Вътре имаше голяма претрупана дъбова маса, която му служеше за бюро. Лавиците бяха наблъскани с дебели томове — от произведения на класиците до книги по право, обикновено с разръфани книжни листчета, затъкнати между страници с отдавна забравени отбелязани пасажии. На една малка масичка срещу прозореца се намираше старата му електрическа пишеща машина — той не обичаше компютрите и оставяше на легендарната си секретарка Наоми Чанс да се оправя с електрониката. Единствено Вейл беше в състояние да открие нещо в кабинета — всъщност всичко. Можеше мигновено да открие дори и най-забутаните бележки, ръкописи и картончета от двацет и няколко години съдебни баталии. Наоми бе останала с него, след като той бе напуснал поста щатски генерален прокурор. Останалите от екипа му все още бяха без преки задачи и се чудеха какво да правят без поръчките, които им намираше Вейл. Защитата на наркотрафиканти, изнасилвачи, и въоръжени грабители или работата в съмнителни адвокатски фирми, защитаващи не по-малко престъпни големи клиенти вече не им подходеше. И когато той ги повика, всички веднага се отзоваха.

Присъстващите в кабинета му бяха останките от страхотния екип, който Конърман бе кръстил Дивата банда.

„Млади, на по двацет-трицет години, агресивни, схватливи, хитри и изобретателни, и макар и извънредно конкурентни, те са свързани с взаимно уважение, талант и силно желание за работа в екип — бе писал той. — През четирите или петте години, в които са работили заедно, всеки е станал специалист в дадена област и подобно

на Вейл, всички са станали експерти по ходенето по въже между съблюдаването на закона и забранените процедури, като не се боят да поемат рискове, стига заплащането да е достатъчно високо. И всички обичат залата на съда. Също като за Вейл, законът за тях е и религия, и състезание, а съдебната зала е техният Колизей, арената, където цялата им изобретателност и схватливост се помпат с адреналин в най-секвация дъха от всички кървави спортове.“

Наоми Чанс беше квачката на гнездото. Тя беше изумителна — стройна чернокожа жена с високи скули и големи кафяви очи, с късо подстригана черна коса, вече прошарена. Тя бе защитила юридическата си степен на четиридесет и шест години, след като бе работила за Вейл цели дванайсет, и бе предпочела да остане при него. Беше незаменима. Тъкмо тя бе вербувала целия състав на Дивата банда с изключение само на един човек.

Шана Парвър и Дърмот Флахърти бяха пълни противоположности — и бяха променили живота си при сходни обстоятелства. Шана бе израсла в богаташко обкръжение на Роуд Айланд; Флахърти беше продукт на задните улици на Рочестър, смел уличен хлапак, чийто баща бе прекарал петнадесет години със смъртна присъда, преди да умре от разрыв на сърцето, все още обжалващ смъртната си присъда.

Шана беше метър и петдесет и пет, със зашеметяваща фигура, късо подстригана гарвановочерна коса, кафяви очи с тежки клепки и кожа с цвят на пясък. Вейл бе очаквал всичко друго, само не и красив, дребен и агресивен юридически вундеркинд.

— Искам адвокат, не искам на някой старец от съдебното жури да му се пръсне сърцето — каза ѝ той, когато я видя за пръв път.

На което Наоми отвърна:

— Какво искаш да направи, Марти, да си одере лицето ли?

Беше истинска бунтарка, изкарваше само шестици в колежа, без дори да отваря учебниците. И искаше да стане адвокат. Кумирът ѝ беше Мартин Вейл и тя мечтаеше да бъде член на Дивата банда.

Детството на Флахърти бе детство на уличен хлапак, непрестанно търсец с кого да се сбие, кой магазин да пребара и кой джоб да пребърка, докато една нощ, както си седеше в самотата на затвора за непълнолетни, той взе същото решение и реши да разчита на единственото си предимство — мозъка. На улицата бе правил какво

ли не, за да си изкарва насъщния, бе работвал джобни пари в ръкопашни боеве и незаконни залагания, но сега залегна здравата над учебниците. Също като Парвър, той стана отличен студент, завърши колежа и тръгна на запад на автостоп, докато не свърши парите в Илинойс. После спечели стипендия в чикагския университет. Вдъхновен от идеята да стане адвокат, за да помогне на баща си, той излезе оттам с отлична диплома, колкото ерудиран адвокат, толкова и непримиримо ченге. Също като Парвър, той бе боготворил Вейл още преди да се запознае с него.

Единственият човек, когото Вейл бе подбрал самостоятелно, беше Бен Майер, специалист в подправянията на документи, злоупотреби на пари в особено големи размери, компютърни престъпления и пране на пари. Висок, слаб младеж с продълговато лице и черен перчем, той се обличаше безупречно и беше безмилостна страна в съдебните процеси. Майер бе отраснал в семейството на ортодоксални евреи, които строго съблюдаваха Закона, противопоставяха се на национализма и ритуалната разпуснатост и обръщаха гръб на изящните изкуства и търсенето на исторически знания. Обличаха се в черно и настървено изучаваха Ветхия завет и Кабалата. Бен понасяше насмешките на състудентите си, които виждаха в него физически слаб човек, който не гледа телевизия, не чете нашумели книги, не слуша любимите им групи и не ходи по дискотеки и танцови забави.

Бащата на Майер бе на мнение, че синът му трябва да стане равин. Докато навърши четиринадесет, младият Майер беше мрачно самотно момче, което наистина не виждаше друг път. Един ден обаче отиде у свой приятел след училище и във всекидневната видя една книга. Беше роман — нещо забранено от баща му. Той закръжи около нея, като надзърташе през рамо, сякаш очакваше всеки момент да го връхлетят бесове, и накрая се приведе и тръпнещо отгърна корицата. Отвори на първа страница и прочете:

„В по-младите ми и по-уязвими години баща ми даде един съвет, който от онзи момент нататък не напусна разума ми:

— Всеки път, когато ти се прииска да критикуваш някого — каза ми той, — не забравяй, че никой в този свят не е имал предимствата, с които разполагаш ти.“

„Какви предимства съм имал?“ — изкрещя вътрешният му глас. И не можа да остави „Великия Гетсби“. Внезапно светът се откри пред него и той беше заинтригуван, не, той беше като хипнотизиран от пъстрия свят на Фицджералд за времето от двадесетте години, докато на един дъх поглъщаше гангстерите, плейбоите и черноборсаджиите.

Майер се превърна в неуголим читател. Тайно поглъщаше том след том на Юго, Дикенс и Фокнър. Темите им го вълнуваха — безчестно правосъдие, фанатизъм, ненавист, социални престъпления. Когато накрая информира родителите си, че бие шута на вярата и ритуалите им, за да стане адвокат, го направи демонстративно, като отрязва плитката си, подстрига се и пристигна в дома на баща си по джинси и потник. Баща му мигновено го прокълна и го отлъчи от семейството. През годините, които последваха, майка му често го посещаваше, носеше му супа и тайно се радваше на успехите му. Баща му обаче така и не му прости. Той почина три месеца преди Майер да се дипломира в Йейл на първо място в курса си.

Майка му беше особено горда от ролята, която той изигра в делото в окръг Гранд при разкриването на политическата корупция.

Харисън Латимор беше непредсказуемата карта на Дивата банда. Той беше най-новото постъпление и се бе проявил в окръг Гранд като заместник на Флахърти. Баща му бе изгубил и двата си крака във Виетнам, след което бе починал в болница за ветерани. Латимор бе станал адвокат, за да изпълни мечтата на баща си, макар че бе искал да постъпи във ФБР. Наоми, която „вербуваше“ по-голямата част от екипа на Вейл, беше привлечена от красивия външен вид на младежа и приятното му поведение, което обезоръжаваше адвокатите при срещата им в съда, и от чудесното му чувство за хумор, което прикриваше безпогрешната му хватка.

Друг член на Дивата банда беше Харви Сейнт Клеър — словоохотлив, стара кримка с инстинктите на хищник, съчетани с енциклопедична памет. Той бе загинал преди две години при автомобилна катастрофа. Сейнт Клеър бе имал природен инстинкт за анализ на свързващите звена, съумяваше да открива връзките дори между факти, които наглед нямаха абсолютно нищо общо, като ги довеждаше до стройна и безупречна схема. Това бе трик, който Флахърти бе научил от него.

Човекът обаче, който най-много му липсваше, беше Абел Стенър, бивш полицаи от Чикаго, който бе станал най-добрия приятел на Вейл и негов телохранител. Наскоро Стенър бе получил сърдечен удар и сега живееше с разведената си дъщеря в Трентън, Ню Джърси. Вейл разговаряше с него най-малко веднъж седмично, като често търсеше мъдрия му съвет.

Гостите на Вейл човъркаха нервно ордъврите и салатите и бърбеха с Джими Хайнс, когото Вейл бе представил просто като приятел на семейството. Той самият беше нервен в очакване как групата ще реагира на новините му. Накрая потропа с кокалчетата на пръстите си по масата и всички млъкнаха.

— Имам някои интересни неща за вас — каза той. — Хайде да отидем във всекидневната и да се разположим удобно.

Дивата банда се събра във всекидневната — насядаха по пода или се разположиха по меките кресла. Магу също се вмъкна, плюсна се в краката на Вейл, прозина се и заспа. Никой не продума нищо, докато не свършиха двата записа, които Вейл бе направил. После той изключи магнитофона и каза:

— Първият запис беше на Гари Джордан. Той е във федералния затвор в Ню Мексико. Другият е от програмата за защита на особено важни свидетели. Ще го наричаме просто ВС. Светилището е най-добре организираната, най-добре обучена и самоотвержена милиция в страната. Четири бригади, действащи като църкви под чадъра на Светилището на Енгстрьом. Шест хиляди войници, обучени до съвършенство на партизанска тактика и оцеляване. Могат да оправдаят всичко, дори и убийство, с цитати от Библията.

— И така — продължи Вейл, — в девет и половина тази сутрин аз станах заместник генерален прокурор на Съединените щати. По молба на президента се съгласих да започна дело по параграфите на РИКО срещу Светилището на Бога и Божия гняв.

Думите му бяха посрещнати с нямо изумление. Накрая Шана Парвър прекрати зиналото мълчание с реакция, която отразяваше настроението на всички.

— Ха!

Наоми беше по-конкретна:

— Охо.

Последва вълна от нервен смях.

— Знам, че ви идва изневиделица. Работата на този пост ми беше предложена преди три дни. Срегнах се с президента, генералния прокурор и човека, който ръководи ФБР, тази сутрин в Белия дом и се съгласих да поема работата. Аз ще бъда шефът и ще се отчитам единствено пред президента и генералния прокурор Кастен.

— Срецали сте се с президента и генералния прокурор? — попита недоверчиво Наоми.

— Да.

— И той ви *помоли* да поемете този пост? — възкликна Харисън.

— Да.

— Боже Господи! — промърмори Флахърти.

— Имам нужда от всички вас — каза Вейл. — Пред тази работа случаят с окръг Гранд ще изглежда просто загряване. Ще използваме всичко, което сме научили при предишните дела по РИКО, и ще се учим и по-нататък. На наша страна са трима много силни съюзници, които ще работят към екипа ни. Джими Хайнс е един от тях. Той е гений в електрониката, има достъп до всички архиви, от които се нуждаем, и ще съхранява цялата ни налична информация. Сам Файърстоун е съдия-изпълнител, роден и израсъл във въпросната област. Той е наполовина индианец и познава територията. Вероятно знае по-голямата част от отговорите, които търсим, но не е от особено приказливите.

— Като Харви ли? — попита Флахърти.

— Да, като Харви — каза Вейл, припомняйки си Сейнт Клеър. — Третият член на екипа ни ще е Били Хардиштан. Хардиштан е човекът, който ръководи ФБР. Хапва си бюрокрацията за закуска. Двамата с него утре имаме среща с една федерална съдийка.

— Съдийка? — попита Наоми.

— Да, съдия Макинтайър. От Южна Каролина. Бивш прокурор и член на Върховния съд, Казаха ми, че била голям инат, но иначе била почтена.

— Съдии! — изръмжа Латимор. — Желая ти успех.

Вейл пусна куфарчето на пода, отвори го и извади компактдискете, литературата за расистките групи и папката за проекта „Фантом“.

— Тези компактдискове са файловете на Светилището и другите расистки групи. Ще направя копия за всеки, който се включи в

работата. Това ще ви е за домашно.

Майер простена.

— О, ще ти хареса, Бен, ще видиш — увери го Вейл. — Това е все едно да четеш трилър. В момента това е основната информация от страна на ФБР. С това започваме, плюс един свидетел.

— ВС.

— Точно така, важният свидетел. Надявам се, че този запис ще убеди съдийката да ни снабди с всички необходими заповеди и санкции, които ни трябва.

— А той ще даде ли показания в съда? — попита Флахърти.

— Не знам — отвърна Вейл.

— Значи не го виждаш като свързващо звено, така ли? — попита Майер.

Вейл поклати глава.

— Какво е специфичното на този случай, Марти? — попита Парвър.

— Убийство, въоръжен грабеж, кражба на правителствено имущество, прехвърляне от един щат в друг на крадени превозни средства, пране на пари.

— Ясно — въздъхна Майер.

— Това е по твоята част, Бен. За парите могат да ти помогнат Наоми и Джим Хайнс. Запомни, голяма част от тази информация може вече да я има регистрирана. ФБР и СКТАОО не са проспали последните две години. Искаме да знаем банките им, директорите и собствениците, служителите, какви им са филиалите, с какви пари боравят, какви заеми са правили четирите църкви и Светилището. Също така специфичните холдинги с недвижими имоти на Светилището.

— Няма да е лесно — каза Хайнс.

— Правилни сме го и преди — възрази Майер, — при това законно.

— Зависи от радиуса на действие, който ни осигури съдията — каза Вейл. — Дърмот, твоята задача са тежките углавни престъпления. Трябва да съберем информация за всеки банков обир, нападения върху бронирани коли, превозващи пари, всеки ограбен склад за оръжие, всяко отвличане, дори и кражбите от магазините за оръжие за последните две години.

— Коя област? — попита Флахърти.

— Монтана, Айдахо, Колорадо и Уайоминг.

— Сто на сто разполагаме с много регистрирана информация за тях — каза Хайнс.

— Проверявайте всяко нещо най-малко по два пъти. Не бива да изпускате и най-малката подробност. Освен това трябва да проучим модус операнди на всяко от тези престъпления. Джими, можеш ли да снабдиш този материал с препратки?

— Никакъв проблем — отвърна Хайнс. — Написах една програма за генералния прокурор. Прави кръстосани препратки по име, занятие, полицейски архив, имуществено състояние, шофьорска книжка, дори сходство по външния вид или всяка друга променлива, която искате да въведете. След което ги имате по азбучен ред и по категории.

— Отлично. Наоми е експерт по РИКО. Тя знае с подробности какво търсим и кои съвпадения са от значение. Шана? Четирите църкви. Кой е в тях. Занятия, възраст, каква е субординацията им, къде се намират. И евентуално двамата с теб ще разпитаем тези хора.

— Чудесно — усмихна се тя.

— О, да! Искам да знам и кои са членовете на десантната група — това е разузнавателният им отдел. ВС го споменава в записва.

Тя кимна.

— Харисън, искам да се съсредоточиш върху тая откачалка, дето проповядва по радиото, Авраам.

— ФБР записва проповедите му, ако изобщо могат да се нарекат така, още от самото начало — каза Хайнс. — Това ще ви даде представа какво представлява тая откачалка.

— Добре — каза Латимор.

— Искам да разчепкате този тип. Той проповядва взривяване на правителствени сгради, нападения върху съдилища, складове за оръжие и банки, убийства на съдии и федерални служители. Искам да знам кой е. Откъде се е пръкнал, къде живее, къде записва проповедите си, с кого е в бизнеса.

— Ясно — каза Латимор. — Искаш го цял-целеничък.

— Може и така да се каже. Уредил съм постоянно наблюдение на форт Яхве по земя и въздух. ФБР се занимава с това. Наоми, трябва да информираме всички офиси на ФБР, СКТАОО и всички съдия-

изпълнители, че трябва да ни известяват за всяко събитие — всяко събитие, — което касае милицията. Това включва и арестите. Ще ги пресяваме. И да знаеш, че отсега нататък сънят все няма да ти достига.

— Нищо ново — засмя се тя.

— Засега това е всичко. Има само още едно. Ще разкрием един малък офис тук, в града, но основно ще работим от ВПОЦ.

— От какво? — попита Латимор.

— Въздушен подвижен оперативен център — ВПОЦ. Един „Боинг“ 737, оборудван с всички играчки, от които ще се нуждаем.

— Наш собствен реактивен самолет? — възкликна Латимор.

— Да, наш собствен реактивен самолет.

— Мразя самолетите — промърмори Наоми.

— Точно затова ще ръководиш офиса тук — каза Вейл.

— Слава Богу! — възкликна тя. — Имам само един въпрос.

— Давай.

— Какво те е ухапало?

— Нищо не ме е ухапало.

— Мартин, знам кога нещо те е ужилило, а сега си ужилен, и то здравата.

Той въздъхна и се замисли за момент, преди да отговори.

— Имаме на разположение година и половина да вкараме делото в съда — каза накрая той. — Но от ума ми не излизат думите на ВС: „Може би това е акт на обявяване на война“. Може би планират да започнат Армагедон вдругиден. Може би следващият месец да е денят Д на САЩ. Искам ги изправени пред съда преди да продължат по-нататък, същото го иска и президентът. Просто искам всички да знаят още от самото начало, че часовникът ще ни пришпорва жестоко. Президентът ни даде година и половина. Искам да си гоните задачите така, сякаш тази година и половина изтича утре.

— Не го ли правим всеки път?

— В Гранд имахме време да разработим случая по нашите условия. Този път обаче не разполагаме с този лукс. Дърмот, искам да си навсякъде. Запиши си го в матрицата зад очните ябълки и ми дай свързващо звено. После ще направим всичко възможно, за да прекършим възможната персона. Искам свързващото звено. Искам единственото лице, което да свърже четирите църкви с Енгстрьом.

Постигнем ли това, ще можем да предявим обвинителен акт и да вкараме делото в съда.

— Това е рисковано — обади се Майер.

— Всичко е рисковано, Бен. Разликата този път е, че залозите са прекалено високи.

— Трябва да проследим парите — каза Майер.

— Какви пари? — попита Латимор.

— По дяволите, те ограбват банки, крадат оръжия и ги продават — отвърна Майер. — Въртят големи суми. Как ги перат?

— Измисли варианти, Бен. Спомняш ли си как обработвахме банките в окръг Гранд? Хващай бика за рогата. Не забравяй, че цялото ФБР работи за теб.

Вейл огледа групата си.

— Почваме ли?

Хоровият им възглас отговори на въпроса му. Положително.

И тогава звънна телефонът.

Вейл неохотно вдигна слушалката и изръмжа:

— Вейл слуша.

Изражението му от отегчено в миг се промени в недоверчиво и гневно.

— Мартин! Били е. Нашият ВС току-що е ликвидиран. Мъртъв е.

— Господи! — възкликна Вейл.

— Какво има? — попита Джейн, но той вдигна ръка.

— Двамата със Сам веднага се качваме на самолет за Форт Уейн. Оттам тръгваме с кола.

— Къде е станало?

— На фермата. Очевидно е бил на полето, до трактора. Прострелян е два пъти. Можеш ли да дойдеш?

— Разбира се — отвърна той. — Ще се видим по най-бързия начин във Форт Уейн. — Той затвори телефона, обърна се към колегите си и каза:

— Ако решите, можете да промените решението си.

— Защо, какво е станало? — попита Джейн.

— Току-що изгубихме нашия единствен свидетел — каза той. Някой е застрелял ВС.

19.

Флойд Маккърди беше шефът на местния офис на ФБР в Кълъмбъс, щата Охайо. Ветеран от ФБР с двадесетгодишен стаж, спокоен набит мъж с кестенява коса и кафяви очи зад очила без рамки. Носеше тъмносиньо яке с инициалите на ФБР, старомодни галоши върху обувките и тъмносиня скиорска шапка, нахлупена върху ушите. Бе пристигнал на мястото на убийството на Уолър в три през нощта с двадесет агенти. С него бе дошъл Джон Наш, съдебномедицински експерт, с полевата си лаборатория, паркирала до къщата на Уолър. Още двадесет агенти трябваше да пристигнат всеки момент.

Стоеше в кървавочервената ранна зора, с ръце, пъхнати под мишниците, и рамене, присвити срещу хапещия студ, когато Вейл, Файърстоун, Майер, Флахърти и Хардистан слязоха от колата.

— Здравсти, Флойд — каза Хардистан и представи четиримата си спътници.

— Шест градуса под нулата е — каза Маккърди. — Ще трябва да се поразсъмне преди да започнем претърсването на района. Да почакаме вътре.

Всекидневната беше преобразувана в подвижен щаб, на масата бе разтворена карта. Агентите пиеха кафе и гледаха ранните новини по телевизията.

Вейл надзърна в разрушената кухня. Тракторът се бе врязал в стената. От развалините стърчаха разкъсани водопроводни тръби. Бяха успели да спрат водата, но всичко беше наводнено. Кръгъл кухненски часовник се бе търкулнал по средата на стаята. Стрелките му бяха застинали на 6 и 23. Около кухнята бяха опънати жълти найлонови ленти. Единственият звук беше шумът от равномерно капеща вода.

— До този момент знаем следното — започна Маккърди. — Около шест и петнадесет снощи Уолър е взел торбата с боклука и излязъл до трактора, който бил заседнал в една кална яма от два дни. Взел руло оградна мрежа да я сложи под гумите и успял да измъкне трактора. Жена му била до прозореца в кухнята и го видяла да спира и да се обръща, очевидно за да провери задните гуми. В същия миг

главата му клюмнала и той се проснал върху двигателя. Тракторът тръгнал право към къщата и се врязал в кухнята. Бил е прострелян два пъти, веднъж над лявото око и веднъж отстрани. Куршумът влязъл под лявата му мишница и изглежда, го е улучил в сърцето. Тялото беше в местната морга, но хората ни го отнесоха в Лима да му направят аутопсията там.

— Какво оръжие е било използвано? — попита Вейл.

— Петдесети калибър, вероятно карабина.

— Стрелял е с талони — обади се Джон Наш.

— Какви талони? — попита Вейл.

— Специални куршуми — каза Наш. — При удара куршумът се пръска. На влизане прави малка дупка, но при излизане тя става широка като палачинка. Открихме куршума близо до останките от черепа му.

Той вдигна една прозрачна найлонова торбичка. Вътре имаше куршум, покрит със засъхнала кръв и слуз. От него стърчаха дълги стоманени мустаци.

— Господи! — възкликна Майер.

— Жена му направо полудяла — продължи Маккърди.

— Те нямат телефон, най-близката къща е на две мили оттук. Стрелецът е пробил и предната гума на пикапа преди тракторът да се блъсне в къщата. Не е чула изстрели. Най-силният шум бил гърмът от пръснатата гума.

Наш, съдебномедицинският експерт, висок мъж със старомодна филцова шапка, продължи разказа.

— Можем да направим триангулация по трите изстрела. Моето предположение е, че е стреляно от около километър. Вижте онези дървета и храсти. Зад тях не би имал пряка видимост. Очевидно е използвал заглушител. Мисля, че за момента спокойно можем да приемем, че това е професионален изстрел.

— Жената изпаднала в паника — каза Маккърди. — Издърпала Уолър и чак тогава разбрала, че е мъртъв. Накрая се посъзвела и подкарала пикапа, както бил със спуканата гума, към магистралата. След половин час една минаваща кола я качила и я докара в полицейския участък. Тогава ти позвъних, Били. Беше в 8 и 35, повече от два часа след убийството.

— Той отдавна се е прибрал, откъдето и да е дошъл.

— Местната и щатската полиции ни помагат много — каза Наш.
— Отцепиха целия район, за да не допускат външни лица.

— А пресата какво прави?

— Засега нищо. Тук сме доста отдалечени. Най-близкото градче е Лима, на петнадесет мили.

— Дръжте ги далеч — предупреди Хардистан.

— Разбрано.

Слънцето вече започваше да хвърля дълги сенки по полето. Излязоха и тръгнаха по замръзналата пръст към редицата дървета, която се чернееше на около километър от тях. Замръзналият сняг хрускаше под обувките им.

— Знам как се чувстваш, Мартин — каза Файърстоун.

— Недей да се мислиш за виновен.

— Не се чувствам виновен — отвърна спокойно Вейл. — Уолър не беше от моите ВС.

Файърстоун се изненада от грубия му отговор. Челюстта му се стегна и той се загледа през полето към федералните агенти, които започваха огледа на района. Хардистан също беше изненадан от реакцията на Вейл.

— Не съм казал, че грешката е твоя, Сам — продължи Вейл. — Ти взе всяка възможна предпазна мярка при идването ни тогава. По дяволите, това е пробив в сигурността.

— Не може да бъде — възрази Хардистан.

— Съгласен съм, че вероятността е минимална, но трябва да разгледаме всички възможни варианти. Не мисля, че е просто съвпадение, не вярвам в случайности. Но и никога не ги изключвам.

— Било е тъмно — каза Хардистан. — Той би могъл да се приближи и да го простреля отблизо.

— Не би го направил — възрази Файърстоун. — Стрелял е отдалече, за да може да се измъкне по най-бързия начин. Но където и да се е намирал при стрелбата, наблизко до това място ще открием път.

— Да — съгласи се Маккърди. — Има един черен път зад дърветата. Извежда на шосе 501. Оттам би могъл да потегли накъдето си иска. Имал е два часа и половина преднина още преди полицията да пристигне. В този момент е бил на поне 150 мили.

— Но как, по дяволите, е успял да открие Уолър? — попита горчиво Хардистан.

— Мен ме вълнува повече кой е бил стрелецът, отколкото конкретното място, откъдето е стрелял — възрази Вейл.

— Мен пък най-много ме вълнува как ни е открил — каза Файърстоун. — Не сме съобщавали плана за полета до Ню Мексико, докато не кацнахме. При излитане от Ню Мексико не съобщихме никакъв план на полета, същото важи и за полета от Форт Уейн. Дори не резервирахме кола, докараха ни я двама съдия-изпълнители от Кълъмбъс.

— Може би е бил телепат — подхвърли саркастично Хардистан.

— А може би има собствен самолет — намеси се Флахърти, който до този момент не се бе обаждал. Хардистан, Вейл и Файърстоун се обърнаха към него.

— Ами това са вариантите — разпери ръце той. — Или има пробив в сигурността, или сте били проследени. А ако ви е проследил, значи трябва да го е направил със самолет.

— Преследвал ни е по целия път с частен самолет? — попита с усмивка Вейл.

— Не му се е налагало. По всяка вероятност от някое място на два часа полет от Форт Уейн.

— И как е разбрал? — запита Файърстоун.

— Някой е прехванал плана на полета ви на скенер при излитане от Ню Мексико — каза Флахърти. — И се е обадил на човек, който е бил достатъчно близо, за да се добере до Форт Уейн в същото време, както и вие. Това са два часа. Той ви е подслушал при размяната на реплики с контролната кула на пистата, после е проследил колата по въздуха, чак до прага на Уолър.

— Тия неща стават само във филмите — изсумтя Хардистан.

— Значи остава пробивът в сигурността. Което означава, че някъде по върховете има техен човек.

— Никой не знаеше новото име на Уолър освен Сам, генералния прокурор и аз. Никой — повтори Хардистан.

— И само Сам знаеше къде живее Уолър, а той не си държи данните в никакъв компютър.

— Съгласен съм с Дърм — намеси се и Майер. — Търсим убиец, който има собствен самолет, може да го управлява, суперстрелец и живее в радиус два часа полет от Форт Уейн.

— Значи свиваме кръга до какво? Петнадесет-двадесет милиона души, така ли? — каза Флахърти.

— Ако това е вярно, тогава той е на свободна практика — каза Файърстоун. — Светилището не може да държи някакъв суперстрелец да си седи ей така, по средата на нищото, в случай че някой, когото искат да отстранят, реши да се скрие тук.

— Може би е някой, с когото са действали във Виетнам — каза Вейл.

— Имаш предвид някой от „Фантомите“?

— Да.

— Те всички са изяснени случаи, Мартин.

— На онази фотография има двама непознати. Единият е мъртъв. Но кой го казва? Гари Джордан. Никой друг до този момент не е потвърдил думите му. А няма начин да направим обратна проверка, защото няма никакви регистри.

— Не им се е налагало да подправят нищо — каза Флахърти. — Просто са разпространили вестта, че този човек е мъртъв. До този момент никой не е дал и пет пари.

— А й не е необходимо да е от Виетнам — каза Хардистан. — Проектът „Фантом“ беше и в Никарагуа. И в Пустинна буря. Някъде по веригата този момък изчезва и започва да работи самостоятелно.

Вейл вдигна рамене.

— Така или иначе, този човек е професионалист. Изпипал си е нещата до съвършенство. Първият му изстрел е точно в главата. Нощем! Невероятен стрелец. И да го открием, едва ли ще ни каже нещо.

— Искам го този тип — изръмжа Файърстоун.

— Всички го искаме. Нека Били си блъска главата с него. Ако изобщо може да бъде намерен, само ФБР може да го открие.

Четирима агенти вече ги чакаха при дърветата. Бяха с униформени якета на ФБР. Водачът на групата беше висок чернокож мъж с късо подстригана коса.

— Били, познаваш Дик Линкълн — каза Маккърди. — Това са Фостър, Кравиц и Шеридан. Какво откри, Дик?

— Следи от автомобилни гуми. Водят до ей онзи дъб. — На шосе 501 следите се губят. Взехме отпечатъци.

Отидоха до дъба — старо дърво с дълбока вдлъбнатина в основата на стъблото.

— В пръстта има малка вдлъбнатина, ей тук. Предполагам, че е използвал статив, седнал е в тази вдлъбнатина и е изчакал момента за стрелба.

— Някакви гилзи? — попита Хардистан.

Линкълн поклати глава.

— Вероятно си ги е прибрал.

— Мислите ли, че човек може да се побере тук? — попита Маккърди и посочи вдлъбнатината в основата на дъба.

Линкълн се наведе и провери.

— Има някакви влакънца. Нещо тъмно е, или синьо, или черно... — Той млъкна и присви очи.

Джон Наш бе извадил стоманена ролетка и проверяваше дълбочината на един отпечатък.

— Адидас — каза накрая той. — Доста износени. — Заобиколи дървото и огледа следите от гумите, като измери и тяхната дълбочина. — „Гудиърс“. Нови. На по-малко от пет хиляди мили. Обикновени като мухи. — Той вдигна някакво парче кал с отпечатък. — Има малък белег. Като че ли е прегазил някаква счупена бутилка.

Шеридан бе застанал пред дървото и оглеждаше линията на стрелбата през бинокъл.

— Според мен е хиляда и двеста метра, че и отгоре — каза той.

— Някой да ми даде найлонова торбичка — каза Линкълн. Кравиц му подаде една и Линкълн пхна ръка в кухнята, после измъкна с торбичката фотография пет на седем инча и кабарче в нея. Хардистан пое торбичката и я вдигна срещу светлината. Представляваше размазана фотография, очевидно дигитализирана, на мъж, който гледа към камерата, засенчил очите си срещу слънцето.

— Уолър е — заяви той. — Стрелецът явно е използвал фотографията, за да е сигурен, че е попаднал точно на целта.

— Вижте на гърба, сър — каза Линкълн.

Хардистан обърна торбичката. Всички се втренчиха върху цифрите на гърба на снимката: 2-3-13.

— Кучи син! Кучи син! Всеки път, само да обърнем гръб, и тия копелета се изгаврят с нас — задъха се Файърстоун.

Флахърти огледа внимателно снимката и каза:

— Зад трактора не се виждат дървета.

— Е, и? — попита Вейл.

— Значи фотографията е била снимана отгоре, доста отвисоко, ако се съди по качеството на изображението. Стрелецът е открил Уолър от въздуха.

— Добре. Искам да разгледате целия район под микроскоп, Флойд — нареди Хардистан. — Искам отпечатъци от автомобилни гуми, от подметки, влакна, косми, всичко. Искам пълно претърсване на всяка писта в радиус сто мили. Проверете мотелите, колите под наем, бензиностанциите, всичко. Тръгнете от врата на врата, чукайте по всички къщи, хамбари, силози, складове. Все някой ще е видял самолета.

Файърстоун се отдели от групата, леко наведе глава на една страна, после погледна на север и попита:

— Чувате ли нещо? — Всички се вслушаха и го чува.

— Имаме ли хеликоптер в района, Флойд? — попита Хардистан.

— Още не. Два са на път.

— Е, значи си имаме компания.

Хеликоптерът се изви над дърветата и закръжи над тях. Обезопасен с колани, един оператор се бе провесил през отворената врата и снимаше с камера. Зад него, над рамото му, Вейл видя познато женско лице и мигом обърна гръб на камерата.

— Валери Азимур от WWN — каза той.

— Закъсня — каза му Файърстоун. — Току-що стана световноизвестен.

В пет сутринта на същия ден, както винаги, Еди Максвел пристигна в мозъчния център на „Уърлд Уайд Нюз“. Беше едър мъж, с отпуснато и сбръчкано лице, отразяващо грубия и безразборен живот, който бе водил. Закрачи покрай редицата компютри на така наречената платформа, като проверяваше върху какво работят репортерите. След това провери голямата карта, която покриваше едната стена на залата и показваше с различно оцветени светлини местата, където работеха репортерите и видеооператорите и къде се намираха фургоните със сателитните антени. В червено светеха местата, откъдето изскачаха новини. После тръгна към офиса си — един стъклен мехур в ъгъла, който му осигуряваше панорамна гледка на новинарската зала, оживена дори и в този ранен час. Точно срещу него, в

противоположния ъгъл, се намираше студиото за главните новини, едно от трите на етаж.

Това беше сърцето на новинарския отдел — тук се приемаха слухове и доклади по телефона, пишеха се нови планове за деня, задаваха се теми за репортажи на журналисти и се вземаше решението за ключовата новина.

Максуел смъкна палтото си и спортното яке, захвърли ги на един стол, наля си кафе, сложи му половин лъжичка захар, взе си кутия гроздов сок от хладилника, дръпна капачката и седна на огромното си бюро.

Зад него на стената шпалти и награди чертаеха една продължителна и внушителна кариера: от вестникарски кореспондент във Виетнам, през телевизионен репортер до директор на новините в голяма телевизионна мрежа. Това, което го нямаше на стената, бяха медицинските от трите години, през които Максуел бе представлявал безработен пияница. Един успешна рехабилитация обаче бе привлякла вниманието на Рей Кантън, изпълнителен вицепрезидент на WWN, който го бе взел като репортер. Само за няколко месеца Максуел бе започнал да се изкачва по стълбата.

Максуел взе лист хартия от кошчето за отпадъци, сгъна го на малък квадрат и постави чашата с кафето си върху него. Извади пакет цигари, отброи десет и ги сложи до бележника си — по една за всеки час работа, освен ако светът не свършеше, което не би било нещо необикновено. Изпи сока, хвърли кутията в кошчето, отпи от кафето и се облегна на стола да прехвърли сутрешните новини, да провери какво става, какво се кани да става или не след дълго ще стане.

Секретарката му Ан Уелс изчака, докато той свърши обичайния си ритуал, преди да потропа върху вратата, която беше винаги отворена, освен когато шефът пристигаше сутринта или когато внезапно се пръкнеше нещо голямо. Той ѝ махна да влиза.

— Добро утро, господин Максуел — каза тя, вдигна палтото и спортното яке и ги преметна върху ръката си. — Имаме хубава вест и лоша вест.

— Аааа — изръмжа той. — Каква е добрата вест?

— Валери Азимур е напипала страхотна новина близо до Лима, Охайо.

— Лима, Охайо ли? Там няма нищо. Мислех, че още е в Ейкрън.

— Там вече е приключила.

— И каква е лошата вест?

— Взела е единия от видеооператорите, които я придружават с фургона за сателитна връзка. И... такова... наела е хеликоптер.

— В Лима, Охайо? Хеликоптер?

— Тя е на линията.

Той сграбчи червения телефон, запазен само за извънредни случаи, и изрева:

— Какво става там?

— Мисля, че напипах страхотна новина, Еди — отвърна репортерката.

— *Мислиш!* Гледай само да не я изтървеш! Повтарям, какво става, по дяволите?

— Свършихме си работата тук около четири тази сутрин и Сид поиска да се връщаме, за да се приберем към обяд. В пет, тъкмо закусвахме, пейджърът ми се обади. Един колега тук в Ейкърн казва, че тъкмо разговарял с един радиолобител — негов приятел в Лима, Охайо, който му казал, че на десет мили от него гъмжало от хора на ФБР по някакво убийство. Обаждам се веднага на този радиолобител и ето какво научавам. Някакъв фермер на име Андерсън явно е бил прострелян и убит на десет мили южно от Лима рано снощи. Този радиолобител успял да се докопа до новината от един полицейски скенер към девет часа снощи, така че веднага подкарал към погребалния дом, а директорът на погребалното бюро казва, че Флойд Маккърди, местният шеф на ФБР в Кълъмбъс, му се обадил и му казал никой да не се докосва до тялото, докато не дойдат от ФБР. Така че момчето изведнъж станало любознателно и се позавъртяло там и към три часа Маккърди се пръква с цяла армия. Били сложили около мястото кордон по-стегнат и от корсета на Скарлет О'Хара.

— Давай по същество, Вал.

— Така че вземам хеликоптер под наем, Томи Суел с мен, и фургона за сателитна връзка дотам. Ще стигна някъде към седем...

— Каква история виждаш във всичко това, по дяволите? Някакъв фермер сигурно се е замесил в бизнеса с прекарване на крадени коли и в престрелката е отнесъл куршума.

— Момчетата от ФБР пристигнаха в три часа.

— Каква загуба на време!

— Довери ми се по случая, Еди. След два часа ще знаем какво става, а в момента още никой не е надушил историята.

— Защото никой не дава и пет пари за нея.

— Хеликоптерът излита, Еди. Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя след час или два.

— Слушай, Вал... Азимур! По дяволите! — Той затръшна слушалката.

— Нещо не е наред ли? — попита Уелс през откренатата врата.

— Да не съм пропуснал нещо? Да не би Азимур да е заела поста ми?

— О, не.

— Тя е наела хеликоптер, взела е фургон със сателитна връзка и екип от петима души, за да ходи в някакво затънтено градче в Охайо само защото на някакъв фермер му пръснали снощи тиквата.

— Забравихте за ФБР.

Той я изгледа злобно.

— Е, и?

— Ами щом и ФБР са намесени, мен ще ме интересува самоличността на този фермер. И кой му е пръснал тиквата.

— Е, май би трябвало ти да си главният редактор...

— Май...

След час и половина Азимур кръжеше над мястото на престъплението, като го оглеждаше през бинокъла. Сините якета на хората от ФБР бяха навсякъде. Някаква група се бе събрала около купчина дървета и хеликоптерът се насочи към тях.

— Чакай, задръж така! — каза тя и настрои бинокъла.

— По дяволите, та това е Уилям Хардистан! Какво прави тук?

— Ха сега де — отвърна видеооператорът, без да престава да снима. — Кой е пък този Уилям Хардистан?

— Той управлява ФБР. Ами онзи другият до него? Не успях да го огледам добре преди да се обърне.

— Не знам. Трябва да го има на записа.

— Господи, Теди! Има десетки федита!

Теди завъртя камерата и заснима този път към къщата.

— Сякаш някой се е опитал да паркира трактора си вкъщи — каза той.

— Завий натам — заповяда тя на пилота.

В седем и петдесет Еди Максвел сграбчи слушалката на червения телефон върху бюрото си и изръмжа:

— Да.

— Валери се обажда. — Тя крещеше, за да надвика воя на хеликоптерните витла и вятъра. — Направо станахме на шушулки.

— Ваша си работа. Но трябва наистина да измъкнеш нещо хубаво, Азимур, или ще ти удържа всички разходи по екскурзията от заплатата.

Тя се втренчи в замрелия кадър от записа, направен преди двадесетина минути.

— Еди, имаме една ферма на гъза на географията, на две-три мили от най-близката къща. Имаме трактор, дето се е опитал да влезе в къщата през стената. Имаме двадесет и четири годишен фермер на име Ралф Андерсън, прострелял два пъти, веднъж в главата и втория път в тялото. Имаме една полева лаборатория на ФБР и поне тридесет федита, дето само не лаят на четири крака.

— Все още не съм впечатлен.

— Вече е по-интересно. Познай кой е дошъл на закуска?

— Памела Андерсън под ръка с Мадона.

— Не позна. Уилям Хардистан.

Максуел внезапно наостри уши.

— Хардистан?!

— Става още по-интересно. Познай кой е под ръка с него?

— О, за Бога...

— Мартин Вейл.

— Адвокатът?

— Колко Мартин Вейловци познаваш?

Мисълта на Максвел запрепуска бясно.

— Да има някой от конкуренцията наблизко?

— Не, но е въпрос само на време. Току-що разговарях с момчетата от фургона със сателитната връзка. Ще бъдат тук само след десет минути. Ще направим репортаж на живо. Можем да използваме заснетия досега материал с гласа ми зад кадър след въведението.

— Трябва на всяка цена да се добереш до Хардистан.

— Все още сме във въздуха, Еди.

— Успя ли да заснемеш Хардистан и Вейл?

— И питаш.

— Добре. Обади ми се веднага щом отнесеш записа във фургона за връзка. Веднага ще известя Джули Лейн, тази сутрин тя продуцира новините. Мислиш ли, че ще успееш да хванеш Хардистан за интервю?

— Нали го познаваш, устата му е като защита. А той е истинска бъбрица в сравнение с Вейл.

— Добре, свий го до три минути с десерт накрая.

— Няма проблем. — Тя погледна надолу към полето зад къщата на Андерсън. — Снощи тук е станало нещо наистина голямо, Еди.

— Страшно попадение си направила. А сега открий какво точно е било. — И той затвори.

— Страхотно — простена Вейл, докато се влачеха обратно към къщата. — Започнал съм работа на новия пост преди по-малко от денонощие, единствения ни свидетел го очистват, и сега ще ни изтъпанчат мутрите по цял свят.

— Добре дошъл в реалния свят, Мартин — каза Хардистан. — Крайно време е да привикнеш с него. От този момент нататък няма отърване от нея.

Върнаха се в къщата, наляха си кафе и затъркаха замръзналите си ръце над камината. Вейл мълча няколко минути, втренчен в горящите цепеници.

— Ще ви кажа какво ще направим — каза накрая той. — Ще тръгнем за Форт Уейн. Били и аз имаме среща с един федерален съдия след по-малко от четири часа. Сам, Бен и Дърмот ще дойдат с нас. Така всички се махаме оттук. Флойд, бих искал да поседнеш малко с Азимур, да й предадеш, че сме на път за Чикаго и че Хардистан само се е отбил тук на път за друга среща да види какво става. Аз съм с него по работа, която не е свързана с този случай.

— Несвързана с този случай? Не бих заложил и старата си шапка, че ще се хване — обади се Флахърти и се изсмя.

— Флойд не знае за какво става дума. Знаеш ли защо съм тук, Флойд?

— Все още не.

— Добре, нека да остане още малко така. Така той няма да си криви душата, когато й обяснява.

— Ако стане прекалено нахална — намеси се Хардистан, — предай и, че сме наложили пълно затъмнение по случая и че тя ще

научи какво става заедно с всички останали зрители.

— Това ще ѝ подейства направо като електрошок — каза Флахърти.

— Не се занимавай с нея — каза Вейл.

— Тя те хвана в кадър, Марти. Ако не получи някакво правдоподобно обяснение, ще си отвори устата.

— Така или иначе, пак ще го направи.

— Не и ако ѝ направиш малко вятър.

— Какво се опитваш да ми внушиш, по дяволите?

— Нека Флойд ѝ даде едно интервю на живо. Той може да съобрази какво вече ѝ е известно и после да обяви затъмнение върху разследването. Тя първа получава достоверната информация — а и така би трябвало да бъде, нали дойде първа — и може би той ще успее да я убеди да не те закача.

— Ами Били?

— Не мисля, че това ще я задоволи — намеси се Маккърди. — Ще ни се наложи да дадем още информация, за да я накараме да не закача и Били.

— Като например каква? — изсумтя Хардистан.

— Ами, тя вече е заснела забития в стената трактор — каза Флахърти. — Пуснете я да снима и вътре. Нека надзърне през кухненския прозорец и да снима в едър план действителното място, откъдето е било стреляно. Обяснете, че жертвата е била простреляна върху трактора.

— Струва си да се опита — каза Маккърди.

— Откога започна да се подмазваш на пресата? — попита го Вейл.

— Тя е Жената-дракон, Марти. Защо да ѝ вдигаме кръвното толкова отрано? Веднъж вече ѝ би шута. Дай ѝ нещо, за което да може да се хване.

— Добре, нека направим така — каза Хардистан. — Ако ѝ се прииска да размята ташаци, кажи ѝ, че аз лично ще я зачеркна от списъка на представителите на пресата, с които работим. И че никога вече няма да получи никакво интервю от който и да било сътрудник на Бюрото, нито официално съобщение за печата. А пък ако се интересува от развоя на разследването, може да го следи по CBS.

Маккърди повдигна вежди.

- С толкова много думи?
- С толкова много думи.

20.

Подвижният оперативен център се откъсна от пистата, издигна се на девет хиляди метра и се устреми на северозапад. Вейл седеше спокойно в ъгъла на салона и мислено се подготвяше за срещата си с окръжния съдия в Линкълн, Небраска.

Щеше да иска федерално разрешение за подслушване на телефоните на Светилището, клетъчните телефони, модемите и факс машините, също както и разрешения за претърсване и задържане на щаба на Светилището, банковите им сметки и финансови регистри. За да получи тези разрешения, трябваше да убеди съдийката, че Светилището е замесено в престъпна дейност.

Беше загрижен и за друго — в случай че Енгстрьом и хората му окажеха въоръжена съпротива, Вейл беше решен да предотврати сблъсъка между правителството и Светилището. Ставаше дума за така наречените „правила за ангажиране“, установявани, когато съществуваше потенциална опасност от въоръжен конфликт. Изработваха се с цел ограничаване използването на груба сила от правителствените части, обикновено от командира и на място. В този случай обаче Вейл беше сигурен, че отговорен за изработването им ще е Хардистан.

Вейл беше особено загрижен, защото се бе запознал с правилата, изработени по време на обсадата на Ранди Уивър в Руби Ридж, щата Айдахо, които определяха, че „всеки възрастен човек с оръжие, забелязан в близост до вилата на Уивър или в областта на гасене на пожара би могъл да е обект на смъртоносно въздействие“.

Вейл особено се заинтригува от една клауза, която бе съветвала агентите, че „смъртоносно въздействие може и трябва да се прилага, ако изстрелът може да се произведе, без да се застрашават деца“. Петнадесетгодишният син на Уивър, Самюел, тежал само четиридесет килограма, беше един от първите застреляни в Руби Ридж. Не само че беше прострелян в гърба, но и ръката му буквално беше изтръгната от изстрела. Макар историите как е станало всичко през онази нощ да си противоречаха, Вейл беше дълбоко разтревожен от доклада, също

както и от факта, че съпругата на Уивър също е била застреляна, докато е държала бебето си. Загрижеността му се усилваше и от смъртта на седемдесет и двете деца в Уейко няколко месеца след съдебния процес над Уивър.

Вейл беше решен на всяка цена да избегне силовия сблъсък с групата на Енгстрьом. Цялата работа беше как да го направи.

В комуникационния център Майер седеше до Джими Хайнс и гледаше как електронният магьосник сканира мрежата на Министерството на правосъдието. От лявата му страна две ролки се въртяха и записваха всичко. Пъргавите пръсти на Хайнс подскочиха по клавиатурата на главния компютър. На съседния монитор изплава снимката на Форт Яхве, направена от хеликоптер.

— Това е Яхве, щабът на Генерала — каза Хайнс. — Федитата го облитат по два-три пъти на ден, за да видят дали не става нещо интересно. Можем също така да го погледнем и от спътника.

— Яхве? — каза Майер. — Това е тетраграматон.

— Тетра какво?

— Тетраграматон. В първоначалния текст на еврейската версия на Ветхия завет буквите YHWH са били използвани на мястото на думите Бог или Господ, защото Бог никога не се самоидентифицира с думата Бог. Така е в Изход: „И рече Мойсей Богу: ето, аз ще отида при синовете Израилеви и ще кажа: Бог на вашите отци ме изпрати при вас. А те ще ме питат: как Му е името? Какво да им кажа? Бог отговори на Мойсея: Аз съм вечно Съществуващият. И рече: тъй кажи на синовете Израилеви: вечно Съществуващият (Йехова) ме прати при вас.“ Оттогава е станало еврейска традиция да се използва тетраграматонът YHWH. Християните са го променили в Йехова, за да могат да го произнасят. Или в Яхве.

— Значи Форт Яхве означава Форт Господ?

— Е, може и така да се каже — отвърна Майер. — Освен това може да бъде преведено и като „Аз съм този, Който съм“ или просто „Съм“.

— Наистина познаваш Библията — похвали го Хайнс.

— Е, през първите петнадесет години от живота си четях само Ветхия завет и Кабалата.

— Не ти е било лесно.

— Не и докато не открих Фицджералд и Дикенс и не разбрах какво ми е липсвало — отвърна с усмивка Майер.

Хайнс се изсмя.

— Като си спомня само какви мъки бяха, защото бях длъжен да чета Дикенс и Фицджералд.

— Нали знаеш, доброто за едни е лошо за други — вдигна рамене Майер.

— И това ли е от Библията?

— Доколкото си спомням, не.

— Федитата държат под око и Лудия Авраам — каза Хайнс. — Знам проповедите му наизуст. Чакай само да приключа със записа и почвам.

— Лудия Авраам?

— Така се е нарекъл. Води едно радиошоу, „Гневът Авраамов“. Кучият му син, неуморен е. Половин час всяка вечер.

— За какво проповядва?

— За какво ли не — от контрола върху огнестрелните оръжия през Службата по данъчен контрол до революцията. Абсолютна откачалка.

— Сигурен съм, че Марти не би имал нищо против да чуе някой бисер — каза Майер.

— Почти приключих — каза Хайнс, вече проверяваше записа. — Ще го пусна по вътрешната уредба.

— Добре. Ще им кажа. Ще отида да си взема кафе. Ти искаш ли?

— О, благодаря, стига ми толкова. Още една чаша и ще се разбъбря като тютюнев аукционер.

— Това е записано снощи в седем. — Хайнс се обърна към Вейл, Хардистан, Файърстоун и Майер, настанили се удобно в салона с кафета в ръцете. — Ще прескоча началото. Това е обикновено някой местен свещеник, който го представя, после идва Божественият хор и лудата реакция на публиката.

— Къде проповядва този Авраам? — попита Вейл.

— Никъде — отвърна Хардистан. — Записва посланието си и после го излъчват на пълна мощност.

Изпълненият с чувство глас беше дълбок и дрезгав, почти ръмжене, освен когато наблягаше на думите и когато шепнеше. Трепереше така, сякаш проповедникът се намираще навън на студа.

Често биваше прекъсван от тълпата, чиито гласове се наслагваха върху записа. Майсторска работа.

— Благословен да е Иисус!

— Амин!

— БЛАГОСЛОВЕН да е Иисус ХРИСТОС!

— Амин!

— Благословен да е ГОСПОД!

— Амин!

— Благословен да е ЯХВЕ и неговите АНГЕЛИ, и ДЕЦАТА му!

— Амин!

— А-мин... а-мин, сладки Иисусе! АМИН... Той е тук с нас тази вечер, деца... Чувствам присъствието му.

— ДА!

— Божият Агнец е тук...

— ДА...

— ... в сърцата и душите ни.

— ДА!

— Тази вечер ще ви говоря за отмъщението Божие, деца мои. Защото Господ не забравя!

— Амин!

— След няколко седмици ще дойде деветнадесети април. Един свещен ден, деца, защото на този ден през 1776 година дедите ни са воювали за независимост в Лексингтън. Това е денят през 1992 година, когато ДЕМОНСКИТЕ ОРДИ от Вашингтон връхлетяха върху Уейко, Тексас, изгориха седемдесет и две невинни деца и убиха свети Дейвид Кореш и неговите последователи, и знаете ли защо?

— Кажи ни, братко!

— Защото те се страхуват от ВСЕКИ човек, който има Завет от нашия Иисус Христос.

— Амин!

— Това ни напомня за деня, когато убийците, изпратени от правителството, убиха съпругата на Ранди Уивър с бебе в прегръдката... застреляха нейния млад син... убиха дори безпомощното им кученце. Яхве в своя гняв зове за ОТМЪЩЕНИЕ... той СЪБОРИ безпътния Храм в Оклахома Сити... той СЪКРУШИ онези, които обърнаха гръб на Христос и които маршируват под командата на дявола.

— Проклет да е — изсъска Хардистан. — Чуйте го само това копеле как говори за Оклахома Сити. Това мръсно...

— Първата поправка, Били — произнесе Вейл, втрепенен във високоговорителя, от който се разнасяше гневът Авраамов.

— Армия се събира...

— Да, Господи...

— Свята армия... подготвена да освободи децата Божии в Апокалипсиса, когато Господ в Своята слава ще ОТВОРИ портите Небесни за всички онези, които вярват в Неговия свети дух и са готови да тръгнат на война и да прочистят земята от изчадията адови. Истина ви казвам, идва този ден и дошъл е вече. АМИН.

— Амин, братко!

— Предсказано е в Откровението, глава десета: „И видях друг, силен Ангел да слиза от небето, обгърнат от облак, над главата му дъга и лицето му като слънце, а нозете му като огнени стълбове; в ръката си държеше разгърната книжка; и тури десния си крак на морето, а левия — на земята; и извика с висок глас, както лъв вика, а когато извика, седемте гръма проговориха със своите гласове.“

— Самият ГОСПОД ни е обучил да бъдем ХРИСТИЯНСКА армия, готова да воюва заедно с нашия Спасител. Като истински християни, ние вече нямаме друг избор, освен ПОДЧИНЕНИЕ на Божия Агнец, който загина за нашите грехове. И когато Той се завърне, Той ще го стори като Лъва от племето Иудино и армиите небесни ще маршируват след него и ще вдигнат война в името на праведните, и портите Адови ще паднат пред тази свята армия и НИКАКЪВ враг, нито ЦАРСТВО ще й надделеят, и ние ЩЕ УПРАВЛЯВАМЕ ТАЗИ НАЦИЯ с кръста на СТОМАНАТА.

— Да... амин... амин...

— Какво е направило за нас ционисткото правителство във Вашингтон? Какво е направило еврейското правителство в Содом за децата Божии? НИЩО! Те ни отнемат оръжията, за да бъдем безпомощни срещу тях. Дадохме страната си на чифутите. На Е-В-Р-Е-И-Т-Е, които контролират всеки долар, който идва от труда ни. Спомнете си какво казва пророкът за сатанинското сборище. И тази проклета Служба по контрола върху данъците, която отнема домовете ви, колите ви, банковите ви сметки, унижава ви, тази банда психопати в костюми, които управляват от името на Конституцията, така че да

могат да си пълнят гушките. ПЕТ МИЛИОНА незаконни отнемания на имущество само за една година! Но ако ние тръгнем, един милион от нас към Вашингтон, ще се вслуша ли някой в гласа ни?

— НЕ!

— Това е така, деца... защото дяволът управлява онзи профански Ад на река Потомак. Нашите политици са крадци, развратници, алкохолизирани курви...

— АМИН...

Тази вечер ще ви говоря и за предателството. За предателите от нашите редици. Докато ние маршируваме заедно с ИИСУС ХРИСТОС и се приближаваме повече от всякога до НАЙ-СВЯТОТО царство, ние знаем, че мнозина ще ГУБЯТ вярата си, ЩЕ СЕ ВЪРНАТ КЪМ ГРЕХА, ЩЕ ЗАГУБЯТ кураж и ще се уплашат, ще загубят ДУХОВНОТО СИ ЗРЕНИЕ. Някои вече са загубили вярата си и сега маршируват в редиците на ДЯВОЛСКИТЕ орди. Те са обърнали гръб на нашата Свещена мисия, точно както Петър се отрече от Христа в последния му час... В „Дневника на Търнър“ онези, които най-силно са крещели: „Ще ми отнемете оръжието само ако отрежете изстиналите ми, ледени пръсти от него“, първи предават оръжията си на оръжейния контрол. Те са жертви на СТУДЕНИЯ СТРАХ, също като децата на Израил, които плачели в пустинята: „Защо ни доведе тук да умрем?“

— Предателите от нашите редици ни напуснаха и полетяха в прегръдките на нашия враг, на ционисткото правителство във Вашингтон. Те трябва да умрат, трябва да отидат на заклание, трябва да бъдат УНИЩОЖЕНИ също както изчадията на Ада ще бъдат унищожени при Второто пришествие. Тяхната КРЪВ ще потече с кръвта на всички, отрекли се от Христос. Ние от Светилището на Бога и Божия гняв обявяваме себе си за Нация в нацията, чието гражданство е това на Божието царство и на нашия Спасител Исус Христос, а не това на ИЗВРАТЕНОТО и КОРУМПИРАНО правителство. Както е предсказано в Посланието до Евреите, глави дванайсета и тринайсета, ние ще пътуваме с вярата си до една обетована земя, до една нова страна. Ние открихме това място и то има своята основа в Господ. Ние желаем една по-добра страна, едно райско кътче, където Господ не се срамува да се нарече Господ. Господ ни е осигурил този град и той е наречен Яхве, и Яхве ще хвърли отмъщението Божие връз тази грешна

земя, и ние ще се НАДИГНЕМ от голямата планина в деня на Армагедон и ще слезем в равнината, както казва ТОЙ чрез устата на пророка... И ще тръгнем по цялата земя и нашият Господ от небесата ще ни построи царство, което никога не ще бъде разрушено и ще остане вовеки.

— Аз ви призовавам да се надигнете с нас срещу нечестивото правителство. Проливайте кръвта на тираните. Убивайте предателите. Създайте хаос в гранитните дворци на Сатанистите. Съсичайте всички, които ни заплашват. Разрушавайте храмовете им, низвергвайте водачите им и техните подмазвачи. Пригответе се за Апокалипсиса. Часът на изкуплението и спасението е ударил. Изпратете посланието, че онези, които посягат на Бог, ще ИЗЧЕЗНАТ от лицето на земята и ще бъдат прокълнати вовеки веков в МРАК и МЪКИ в пещите адови.

— Ние се молим за това в името Божие, в името на ЯХВЕ и Иисус Христос, амин. Амин! Сладки Иисусе.

— АМИН!

— Изключи това проклето нещо! — каза с отвращение Хардистан.

— Малко радикално, а? — обади се Флахърти.

— Малко ли, по дяволите! Фитилът е пламнал и гори — каза Майер.

— Мислите ли, че нормални хора ще се заслушат в такива лайна? — попита Флахърти.

— Онези, които го слушат, ще продължават да го правят — отвърна Хардистан. — От месеци ги бълва все такива. Предполагам, че дори и рационални хора могат евентуално да му нададат ухо.

— Порядъчните хора в Монтана, които са преобладаващата част там, са изплашени до смърт от Енгстрьом — каза Сам Файърстоун. — Шест хиляди побъркани не са никак малко.

— Той проповядва антиправителствени бунтове и анархия — каза Хардистан.

— Това се нарича свобода на словото, господин Хардистан — обади се Майер. — Той може да говори каквото му щукне, освен ако не можем да докажем, че е отговорен за даден акт на насилие.

— Той е рупорът на движението — каза Вейл. — По кое време излъчват проповедите му?

— В седем, половин час — каза Хайнс.

— Цялата тая реч за предателите се отнасяше за Джордж Уолър — гневно заяви Хардистан. — Авраам проповядва по радиото за убийството на Уолър половин час след като то се е случило, още преди никой освен съпругата на Уолър и убиецът му да знаят, че е мъртъв.

— Не — възрази Майер, — има разлика във времето. Един час.

— Точно така — потвърди Вейл. — Той проповядва убийство половин час *преди* Уолър да бъде убит.

— Той е знаел, че убийството предстои — каза Хайнс. — Това шоу е било записано два или три дни преди излъчването му и респективно преди убийството.

— Мисля, че е крайно време да доведем тоя Авраам на малка размисълка — каза Вейл.

— Опитваме се — каза Хардистан. — От месеци се мъчим да проследим тоя кучи син.

— Как изглежда? — попита Майер.

— Никой не знае, по дяволите! — отвърна Файърстоун.

— Той е най-добре пазената тайна от времето на атомната бомба.

— Тоя тип говори по радиото пет дни в седмицата и никой още не го е виждал?

— Досега не сме имали удобен случай да го мернем — каза Хардистан. — Изпраща записите до една радиостанция близо до Хелена — собственост е на един бизнесмен на име Луис Грейнджър. Грейнджър има верига от радиостанции, но се кълне, че никога не е виждал Авраам, а само е разговарял няколко пъти по телефона с него, като Авраам му звъни. Понякога пакетът с касетите е с пощенското клеймо на Сейнт Луис, друг път — Атланта, изобщо, цялата страна. Анализирани сме оригиналите, пакетите, с които пристигат, проследяваме ги обратно по пощенската станция, от която са били изпратени. Нищо и нищо.

— Че защо ли е такъв срамежлив? — попита Флахърти.

— Може би го е загазил. Възможно е да се крие от полицията.

— Може да си има някаква странична дейност. Търговски пътник например.

— Може би, може би, може би. Нека го сложим в списъка с най-належащите задачи и също и този... как му беше името на бизнесмена?

— Луис Грейнджър. Живее до Хелена, на езерото.

— Какво езеро?

— Каньон Фери. В планините Блук Белт. Има къща и земя за един милион долара.

— Свързан ли е? — попита Вейл.

— Със Светилището ли? Това не можем да определим — отвърна Хардистан. — Беше много услужлив, позволи ни да погледнем регистрите на телефонните му разговори, информацията за радиошоуто, договорите за радиоразпръскване, всичко, което поискахме. Каза, че понякога разговарял с Енгстрьом за спонсорството, но не го познавал добре. Има девет радиостанции, повечето със среден обseg. Една станция определено е консервативна. Има две други радиошоута с дясна насоченост, но единствената радикална програма е тази на Авраам. Нашите хора са разпитвали няколко пъти Грейнджър в главната му радиостанция в Хелена и в къщата му край езерото.

— Пъхнете го под микроскоп — каза Вейл. И ето новия ни девиз от този момент: „Вяра никому“.

21.

Авраам седеше пред телевизора. Чуваше как Морди и момичетата в съседната стая приготвят закуската. Плъзна белите си контактни лещи под долните си клепачи и загледа напрегнато. Интересуваше го репортажът на WWN за едно убийство в Охайо, което бе привлякло ФБР. Знаеше, че жертвата е Джордж Уолър. Знаеше и кой е стрелецът, макар и да не знаеше името му. Това обаче, което не знаеше, беше защо на екрана се мярна едно лице от миналото му.

Неговият ангел на отмъщението — Мартин Вейл.

Сигурен беше, че е Вейл, особено след като бе зърнал снимката му на стената в комуникационния център с думите отдолу: „Някой да познава този мъж?“ Авраам го познаваше, и то много добре, но не можеше да го каже никому. Дори и Морди вярваше, че той е сляп. И сега Вейл отново се пръкваше, този път на мястото на екзекуцията на Уолър.

Какво ли беше намислил? Защо се интересуваше толкова от Уолър? И защо беше с Хардистан?

За Авраам следенето на кариерата на Вейл се бе превърнало в натрапчива психоза. По време на процеса в окръг Гранд той бе седял с часове пред телевизора, като бе изпращал Морди и момичетата до градчето с някакви поръчки, бе спускал лещите си и се бе отдавал на мечти.

Колко начина бе успял да изобрети? Колко начина имаше да убие Вейл и да го накара да страда като никой друг? Гневът му избуяваше до такава степен, че после преминаваше в необуздан полов нагон. Когато Морди се връщаше от задачите си, Авраам откарваше трите млади момичета в стаята си и се отдаваше на възможно най-перверзните полови актове. Младите момичета, всяко от тях на не повече от тринадесет-четиринадесет години, бяха непрестанно в „състояние на благодат“, както се изразяваше той.

А сега Вейл се бе върнал в Охайо. Първият път можеше и да е било случайност. Вторият път обаче означаваше само едно нещо. Вейл

или бе станал консултант на ФБР, или се бе ангажирал с нещо подобно. Въпросът беше защо? И какво преследваше?

Докато гледаше Валери Азимур, в ума му изплува представата как да разбере.

В 11 и 15 Джуди Шейн, оператор в телефонната централа на WWN, отговори на едно обаждане.

— Тук WWN, какво мога да направя за вас?

— Госпожица Азимур, моля — изръмжа груб глас.

— Съжалявам, госпожица Азимур е извън града. Ще ви свържа с редактора й.

— Искам да говоря с госпожица Азимур — изръмжа в отговор гласът. — Знам, че можете да се свържете с нея по клетъчния телефон.

— Мисля, че трябва да говорите с редактора й.

— Казах ви вече, че не ме интересува никакъв шибан редактор. Ако тя наистина иска да разбере какво се е случило в действителност на Ралф Андерсън в Охайо, намерете я и я докарайте на телефона. Ще се обадя след три минути.

И затвори.

Операторката набра клетъчния телефон на Азимур. Тя веднага отговори.

— Госпожице Азимур, обажда се Джуди от телефонната централа. Току-що ви търсиха. Може и да е някое куку, но може и да не е. Ще ви пусна записа.

Азимур изслуша краткия разговор и каза:

— Вероятно е куку. Но мога да му отделя една-две минути. Свържи ме веднага щом звънне.

— Разбрано.

— Току-що ме е търсил някакъв хахо — каза Азимур на Сид. — Твърди, че знаел истината за убийството на Андерсън.

— Сигурно е някой, докопал се до телефон в някоя лудница — коментира той.

— Да — съгласи се Теди, видеооператорът. — Или пък Нострадамус току-що е възкръснал от гроба, за да ни помогне да изпреварим конкуренцията.

Всички се заляха от смях.

В предградията на Мисула, щата Монтана, Морди и Авраам — бившият брат Трансгресор, бившият Аарон Стемплър — седяха в една

тъмносиня кола. Авраам носеше брада, която подчертаваше челюстта му, също като брадата на някой възрастен мормон. Беше облечен в черно, с черен пуловер и кожено сако. Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете. Бяха паркирали близо до една телефонна кабина край пътя.

Морди гледаше ръчния си часовник.

— Не разбирам — каза той. — Защо предупреждаваш тия хора? Шрак ще те убие, ако разбере.

— Това изобщо не му влиза в работата. Онзи адвокат, Вейл, не е бил случайно във фермата на Андерсън.

— Е, и какво от това?

— Това, Морди, че аз трябва да заключа, че Вейл е бил там, за да ни мъти водата. На всички нас. Защо да не го съобщим на света? Каквото и да е скрил в ръкава си, за нас ще е от полза да го разберем.

— Какво толкова си му се надървил на тоя Вейл?

— Имах си навремето работа с него. В предишния ми живот.

— Предишния или скришния? — попита игриво Морди.

— Който ти хареса повече — отвърна Авраам.

— Извинявай, братко, не исках да те обидя — изрече Морди, смутен, че може да е оскърбил проповедника.

— Ти не можеш да ме обидиш, Морди. Колко е часът?

— Има още една минута — отвърна Морди. — Тия хора направо ме карат да сънувам кошмари, Т.

— Че какво му е толкова лошото? Хубава къща, телевизор, хубава нова кола, парички дрънчат в джобовете ни.

— Винаги са ни дрънчали в джобовете, Т.

— Той ме слуша, Морди. Аз съм пророкът на Енгстрьом.

— Пророкът на смъртта, ако питаш мен.

— Никой не те пита — изръмжа Авраам.

— Извинявай, извинявай! Господи, само така го казах.

Авраам отвори вратата на колата, слезе и закрачи към телефонната кабина, потропвайки с бастуна, макар да виждаше през мъгливите лещи. Набра номера на WWN и попита:

— Свързахте ли се с госпожица Азимур?

— Един момент, господине.

Той чу щракане и миг по-късно:

— Да?

— Госпожица Азимур?

— Кой се обажда?

— Слушайте ме, без да прекъсвате. Причината ФБР да се интересува толкова много от човека, когото те наричат Ралф Андерсън, който беше екзекутиран снощи в Охайо, е защото истинското му име е Джордж Уолър. Той беше под защитата на програмата за особено важни свидетели. Беше екзекутиран, защото е изпял един банков обир преди няколко месеца в Канзас Сити. А това е само върхът на айсберга. Ако сте толкова добра, колкото си мисля, ще схванете цялата история.

— Какво искате да кажете с това *екзекутиран*? Можем ли да се срещнем? Аз трябва да...

Телефонът замлъкна.

— Интересно — каза Максвел. — Имате ли някаква представа кой е този певец?

— Не, каза си репликата и затвори.

— Добре, ще се обадя на Прочуването по телефона и ще видя с каква информация разполагаме за банковите обира в Канзас през последните няколко месеца.

— Какво искате да направя?

— Да изчакаш, докато намеря нещо, за което да се хванем.

— Някой пробвал ли е тази информация при Хари Симънс?

— Арт Ферис се опитва да измъкне някакъв коментар от него в момента.

— Той няма да каже нищо. Включил е телефонния си секретар, който само повтаря: „В момента се води следствие“ — и това е.

— Е, тази информация ще раздвижи малко нещата. Къде си сега?

— Тръгваме към Лима да видим дали можем да научим нещо от аутопсията.

— Защо не се повъртиш там още малко? — предложи Максвел.

— Ако това обаждане наистина се окаже вярно, ще можеш да пипнеш за гушата оня момък от ФБР...

— Маккърди.

— Да. Може пък и да издрусаме нещо от него.

— Той няма да каже нищо повече от това, което вече ни каза.

— Вярно е, но пък ще каже на Хардистан и може би ще успееш да изцедиш нещичко от него.

— Това наистина ще бъде сензацията на годината, Еди.

— Виж, ти вече разполагаш с достатъчно материал, за да му извиеш ръката. Онова нещо за Вейл, програмата за защита на особено важни свидетели. Как му беше името на оня клетник?

— Джордж Уолър.

— Да. Виж какво още можеш да измъкнеш и после им го начукай, Вал. Това е твоят специалитет.

22.

Канцеларията на съдийката Макинтайър се намираше на втория етаж. За разлика от повечето канцеларии, които бяха студени, официални и с ламперии от тъмно дърво, нейният кабинет беше боядисан в бяло, а от двете страни на прозорците висяха пердета на цветя. На рафта с книгите зад бюрото е имаше половин дузина фотографии на сина е и семейството ѝ. На единия ъгъл на бюрото ѝ имаше ваза с цветя, а столът ѝ с висока облегалка беше тапициран с пъстър плат вместо с тъмна кожа. Подът бе застлан със светлокафяв килим.

Но както го бе предупредил Хардистан, декорът можеше да се окаже много заблуждаващ.

— Тя е много корава дама — предупреди ги той, докато чакаха да дойде съдийката. — Има особено язвително чувство за хумор и ръководи съдебната зала със стоманен юмрук. Не позволявайте на обстановката да ви размекне.

— Успокояваща мисъл — каза Вейл.

— С нея трябва да се кара направо. Тя може да забележи играта даже и насън.

— С това вече няма да се провалим — засмя се Вейл.

Миг по-късно съдийката влезе — приятна, но малко прекалено сериозна червенокоса дама, среден ръст, на около четиридесет и пет години, с туидов костюм с панталон.

Вейл имаше известна представа за миналото ѝ благодарение на Наоми, която го бе снабдила с няколко статии за нея. Омъжила се в колежа, дипломираше се първа в юридическия факултет и станала президент на адвокатската колегия на Южна Каролина още преди да навърши тридесет години. На четиридесет и пет бе член на Върховния съд на щата. Съпругът ѝ бе основал малка счетоводна фирма няколко години след дипломирането си. И докато навърши четиридесет и пет години, фирмата му се бе превърнала в най-престижната в Кълъмбия.

Бе починал от инфаркт точно преди да навърши четиридесет и шест, оставяйки Люси безутешна и самотна вдовица.

Година по-късно тя бе приела назначение като съдия в Осмия съдебен окръг и се бе преместила в Линкълн. Носеха се слухове, че била на челно място в списъка на Пенингтън за състава на Върховния съд на САЩ, но съдията Лукас Фрай успял да прескочи трапа при последния си удар.

Това беше белег на радикалната ѝ независимост — тя бе избрала да се премести в град, който не познаваше, в другата половина на страната, далеч от сина си, биолог в Центъра по венерически болести в Атланта, снаха си и двамата си внука, да приеме съдебен пост в сърцето на Америка и да започне живота си отново.

Вейл се представи, после представи и Хардистан, Файърстоун, Майер и Флахърти.

— С Били се знаем отдавна — каза сърдечно тя. — А вашата слава ви предшества, господин Вейл. Следих случая по РИКО в Илинойс, макар и не толкова отблизо, колкото бих желала. Изиграхте няколко наистина интересни карти.

— Това като комплимент ли да го приема? — усмихна се той.

— Обичам да гледам добрите адвокати в действие. Вие имавте много силна подкрепа от вашите младежи. Как им казваха?

— Дивата банда. На един вестникар му щукна.

— Много театрално — каза тя с едва доловима усмивка и се обърна към Флахърти и Майер. — Вие сте двама от бандитите, нали?

И двамата кимнаха. Тя се обърна към Сам Файърстоун.

— Лицето ви ми изглежда познато, господин Файърстоун.

— Докарах ви един обвиняем в съда веднъж — каза той.

— Кой по-точно?

— Роджър Бъкхолтър.

— А, да, спомням си. Беше доста див, нали?

— Е, вече го поуспирихме.

— Доста време мина, откакто се видяхме за последен път, Били — каза тя на Хардистан.

— Беше през 1995 — отвърна той.

— Доколкото си спомням, наложи ми се да цапна обвинителя няколко пъти през пръстите.

— Трябваше да научи няколко урока, но оцеля — каза с усмивка Хардистан.

— Сигурна съм, че е оцелял.

— Госпожо, както знаете, ние сме тук, за да търсим санкции по Раздел трети — каза Вейл. — Приготвили сме ви едно кратко запознанство, за да подкрепим молбата си.

Вейл и Флахърти бяха подготвили сводката на самолета с помощта на Хайнс, като се бяха ограничили до обем от пет страници. Това беше кратко описание на наученото от тях до този момент за Светилището, кои са ключовите фигури в него, заявените им цели и взаимоотношенията между църквите и Светилището. Сводката също така съдържа цитати от Джордан относно партизанската война и идващата революция, но не се споменаваше записаното интервю с него. Имаше две фотографии — едната снимка от въздуха на Форт Яхве, другата на Джордж Уолър. Вейл сложи сводката пред нея.

— Искате да го прочета още сега? — попита тя с изненада.

— Стига да имате време, ваша чест.

— Разбързали сме се нещо, май, а? — Тя се отпусна в стола си, помисли за момент и каза: — Е, след като е било достатъчно важно, за да прелетите половината страна да се срещнем, най-добре ще е да го прочета. — Тя отвори папката и бавно зачете, като от време на време си водеше бележки. След като свърши, остави листовете върху бюрото и погледна Вейл.

— Да има още нещо?

Той постави диктофона на бюрото пред нея и натисна бутона. Съдийката седя неподвижно през цялото интервю с Джордж Уолър. Към края опря лакти на бюрото, сплете пръсти и опря брадичка върху тях. Записът свърши и Вейл изключи диктофона.

— Значи събирате материали за дело по РИКО. — Това беше твърдение, не въпрос.

— Така е.

— Срещу милицията. — Тя въздъхна и поклати глава.

— Какво става със страната ни?

— Законът РИКО от 1962 година постановява, че рекеторска дейност е всеки акт или заплаха, включващ убийство, отвличане, хазартни игри, умишлени палежи, подкупи, фалшификации или търговия с наркотици или незаконни лекарства. Той също така определя като рекетиране всякакво препятстване работата на съда, оказването на всякакво влияние върху свидетелите, жертвите или информаторите, отмъщението срещу тях, прането на монетарни

инструменти, поръчкови убийства и прехвърляне крадени превозни средства от един щат в друг.

— Пропуснахте оскърбителните материали — каза с усмивка съдийката.

— Така е, госпожо. Вие познавате положенията на РИКО — върна ѝ Вейл усмивката.

— Продължавайте с тезата си, господин адвокат, слушам ви.

— Мнението на правителството е, че Светилището е чадър за четирите църкви и че те са замесени в незаконна рекетърска дейност. То също така е сигурно, че убийството на Джордж Уолър е било акт на отмъщение, оказване влияние върху свидетел, поръчково убийство и препятстване работата на органите на правосъдието.

— И откъде извлякохте всичко това, между другото, господин Вейл?

— Ние възнамеряваме да свържем четирите църкви със Светилището по обвинения в убийство, отмъщение срещу свидетели и опит да им се окаже въздействие, транспортиране на крадено транспортно имущество от един щат в друг, убийство, вълоръжен грабеж, кражба на държавно оръжие и муниции, поръчково убийство, възпрепятстване работата на органите на правосъдието и пране на пари.

— Това са само думи.

— Те са подплатени с доста доказателства.

— Вие разбирате, че църквите са гарантирани с определена защита, поне що се отнася до претърсвания и задържане. И в известна степен, до принуждаването към даване на свидетелски показания.

— Да, ваша чест. Освен ако, разбира се, не докажем, че са замесени в престъпна дейност. Тогава правилата на играта се променят.

— Да, тогава ще се променят. И вие възнамерявате да докажете всички тези твърдения?

Вейл кимна.

— Можем дори да измъкнем на светло и онзи радиоклоун Авраам.

— Обвинението по призив към метеж се доказва много трудно.

— Не става дума за призив към метеж. Той проповядва убийство и насилствена революция почти всяка вечер. Можем да изтълкуваме

това като заплаха съгласно раздел 1А.

— В случая имате работата със свободата на словото.

— Ще очертаем ясна граница къде свършва едното и къде започва другото.

Тя се изсмя и поклати глава.

— Явно сте си подготвили пледоариите добре, господа.

— Това е сериозна работа, ваша чест.

— Можете да загазите, докато се опитвате да докажете твърдението, че тези църкви съставляват армия, а не са религиозни организации.

Флахърти се прокашля и вдигна ръка.

— Да, господин Флахърти?

— Религиозният аспект е доста спорен — каза той.

Файърстоун, Вейл, Хардистан и Майер изгледаха изненадано младия адвокат, като се чудеха накъде клони със забележката си.

— И как ще стане това? — попита тя.

— Ваша чест, можем да твърдим, че те са група, свързана заедно и асоциираща се с описаното в раздел 2С на закона от 1962 година. Въпросите за юридическата самоличност или църковното сдружаване тогава вече стават несъществени.

— Точно — каза Вейл.

Съдийката го загледа за момент и кимна много леко.

— Интересно — каза тя. — Значи вие избягвате религиозния аспект?

— Той просто не е задължителен, ваша чест — намеси се Майер.

— Бихте ли ни разяснили мисълта си?

— Първата поправка: „Конгресът не може да приема закони, установяващи официалното налягане на религия или забраняващи свободното изповядване на такава“. Аз го интерпретирам, че религиозните организации трябва да се третират на общо основание като всички останали организации. Няма логика да ползват някакви специални привилегии, те не са по-различни от която и да било фирма или личност. За нещастие, в чужбина съществува митът, че това е християнска нация — поне християните мислят така. Не мисля, че Америка принадлежи на тлъстите религиозни котараци, които продават християнството като някаква панацея по телевизията или крият политическите си програми зад Исус Христос, за да могат да

заблуждават данъчните власти. С тая представа се обижда самата конституция.

— Мисля, че много трудно ще убедите съда в това.

— Ще го използвам само ако е абсолютно наложително — каза Вейл. — Ние ви го представяме, за да оправдаем санкциите по Раздел Трети. Призовките и заповедите за претърсване и арестуване, които са ни необходими.

— Вашите юридически аргументи са много ефективни, господин Вейл, но имате нужда и от твърди доказателства.

— Твърдото ни доказателство е мъртво, ваша чест. Човекът, чийто глас чухте от записа, беше под закрилата на програмата за защита на особено важни свидетели. Снощи беше застрелян. Светилището е разпоредило убийството му, защото той беше едновременно и информатор, и потенциален свидетел. Използвали са професионален стрелец. Това е поръчково убийство. Никой друг не би имал мотива да го извърши освен Светилището. След като са се страхували до такава степен от него, че да го убият, значи са се бояли от онова, което е държал в главата си. Страхували са се от истината.

— Хареса ли ви този младеж?

— Не съвсем.

— Защо?

— Мисля, че е бил притиснат до стената и е предприел най-добрия си ход, а именно програмата за защита на важни свидетели.

— Вие не сте съгласен с тази концепция?

— Напротив, ваша чест. Аз самият съм я използвал. Не твърдя, че Уолър е нямал място в програмата. Просто не вярвам на мотивите, които той изтъква.

Тя размисли за момент над думите му, после се обърна към Хардистан.

— До този момент не си говорил много, Били.

— Тук съм само за морална подкрепа — ухили се той.

— Извинете ме, ваша чест, но мога ли да взема думата? — обади се Майер.

— Разбира се.

— Върху останките на единия от ровърите от засадата в прохода Изгубената следа е оставен някакъв код. Серия от числа: две-три-тринадесет. Същите тези числа се появяват и върху това. — Той вдигна

найлоновото пликче със снимката на Уолър, направена от самолета. — Ако погледнете гърба на тази снимка, ще видите същите числа. Тази фотография вероятно е била използвана от убиеца за идентифициране на жертвата му. Тя свързва двете престъпления в едно.

Съдийката разгледа фотографията и гърба ѝ, после я положи върху бюрото си.

— Имате ли някаква представа какво могат да означават тези числа?

Майер поклати глава.

— Това е някакъв код — каза Хардиштан. — Хората ми работят върху него.

— Прилича на дата. Може би е втори март, 1913 година.

— Или пък 1813, или 1713. Нищо значително не се е случило на нито една от тези дати — каза Хардиштан.

Съдийката се обърна към Вейл.

— Обичам хората, които идват подготвени за тия неща, господин Вейл — каза тя. — По-голямата част от колегите ви идват при мен с неясни и смътни обвинения и правят какви ли не пируети, за да ме убедят в нещо, дето и самите не го вярват. Истинско нещастие са. Цяло удоволствие е обаче да срещнеш човек, който добре знае за какво говори. Имат ли вече кой да ги представлява?

— Чарли Евърхарт е адвокатът им, предполагаме, че той ще ги защитава пред съда.

Тя извъртя очи.

— О, Господи, само не и Чарли. Той ще възразява срещу всяка заповед, всяко разрешение за подслушване, всяко разрешение за достъп...

Вейл кимна.

— Това е и причината, поради която имаме нужда от помощта ви, госпожо.

— И как така?

— Говори се, че сте твърда, но честна. Разсъдих, че каквото и да ни разрешите, то ще издържи на атаките в съда.

— Кой ви предложи да дойдете при мен?

Той се замисли за момент, после каза:

— Някой, когото срещнах във Вашингтон.

„Еlegantно — помисли тя. — Това е бил или президентът, или Мардж Кастен, но той няма да си признае.“

— Чувам, че имате обичай да хапвате съдии на закуска.

— Само ако стават за ядене.

Тя се разсмя от все сърце.

— А през останалото време само ги работите, така ли?

Хардистан сподави смеха си. Майер и Флахърти следяха очаровани размяната на реплики. Вейл само я изгледа със загадъчна усмивка, но не каза нищо.

— Добре — въздъхна накрая тя, — какво искате?

— Разрешения за подслушване на телефонни разговори, достъп до финансови регистри, плътно следене включително и наблюдение от спътник на вътрешностите на къщите им, достъп до компютрите им.

— Това е страшно много.

— Те представляват страшно голяма заплаха.

Майер внезапно се изправи на стола си, втренчи се в гърба на фотографията на Уолър и възкликна:

— Ама разбира се!

Всички го загледаха и Майер им обясни.

— Това е в Изход, глава трета, стихове тринадесети и четиринадесети... две-три-тринадесет. Това е код за думата Йехова или Яхве, името на тяхното общество и също така думата за Бог. Мисля, че те твърдят, че самият Господ извършва тези актове.

Всички се приведоха над бюрото и се втренчиха в обърнатата фотография.

— Добро попадение, Бен — каза Хардистан.

— Или може би Енгстрьом се мисли за Господ — каза Вейл. — Той определено притежава месиански комплекс.

Съдийката Макинтайър се изправи, приближи се до прозореца и остана там минута-две, втренчена навън.

— Конституцията за мен е нещо повече от свята — каза тя. — За мен тя е най-важният документ, писан някога, и най-уязвимия. Лесен за късане, почти невъзможен за поправяне. Особено съм загрижена, когато правата на отделната личност са поставени под угроза... словото, религията, правото на уединение, свободата от вмешателство във вътрешните работи на личността.

— За мен също, ваша чест. Не забравяйте, че десет години бях защитник.

— Този път се приближавате страшно много до ръба на нарушаването на този документ.

— Това е единственият начин да спечелим. Това е тяхна игра и те задават правилата ѝ.

Съдийката се обърна и заби поглед във Вейл. После посегна към телефона и вдигна слушалката.

— Мери? Ела, моля те, и донеси бележника си. — Тя затвори. — Ще ви дам исканото от вас по Раздел Трети с някои резерви — каза тя. — Можете да подслушвате щаба им, Енгстрьом и лидерите му. Можете да имате достъп до банковите регистри на Светилището и църквите, и ще ви дам заповеди за обиск на форта и обкръжаващите го сгради, но не и частните жилища. Няма да ви дам Раздел Трети за компютрите им. С други думи, никакво хакерство, господин Вейл, ясно ли е?

— Да.

— Също така няма да се съглася да слагате подслушвателни устройства в частни домове. Считаю това за нарушаване на неприкосновеност. Но ще си имам едно наум за тези ограничения. Ако при една по-късна дата успеете да докажете, че тези мерки са се оправдали, мога да преразгледам мнението си.

— Благодаря ви, ваша чест.

— И не пресичайте границата, която съм ви поставила.

— Разбрано.

— Между другото, поздравявам ви за избора на сътрудници — каза тя, кимайки към Майер и Флахърти, които се опитаха да останат равнодушни, но явно бяха поласкани от забележката ѝ. — Имам само още една грижа.

— Коя е тя? — попита Вейл.

— Ако Енгстрьом е толкова опасен, колкото твърдите, тогава можете да станете причина за избухването на война, когато го притиснете.

— Възможно е.

— Какво ще кажеш по този въпрос, Били?

— Това е риск, който поемаме с връчването на призовките.

— Не искаме още едно Уейко, ваша чест — каза Вейл. — И не искаме никакви, никакви взривоопасни конфронтации. Ще бъдем

крайно внимателни при определяне на правилата за вмешателство. Или може би... — Той не се доизказа.

— Може би?

— Може би ще измислим друга стратегия — довърши той.

— Интересно — каза тя.

23.

Телевизорът в салона за отдих беше включен на WWN, но звукът беше приглушен, тъй като Вейл и екипът се бяха отпуснали за пътя си у дома. Той гледаше немия образ на Шийла Бойл върху екрана и мислеше за срещата със съдийката Макинтайър. Внезапно изображението се раздели на две и в лявата половина се появи карта на Лима, Охайо.

— Охо — каза той и пусна звука. Интелигентното лице на водещата вещаеше неприятности.

— В малка ферма край градчето Уапаконета, Охайо, една бързо разпространяваща се тайнствена история включва убийство, ФБР, банков обир и възможна връзка с една дясна екстремистка група от милициите...

— По дяволите! — изруга Хардистан и се изправи в креслото си.

— ... Валери Азимур е на мястото на събитието. Валери, какви са последните новини?

Азимур се появи на екрана, на стотина метра зад гърба ѝ се виждаше фермата на Уолър. Поредица от фотографии от мястото на престъплението пробягаха по екрана.

— Случаят от миналата нощ взе нов курс. Да припомним нещата накратко. Жертвата първоначално е идентифицирана от агенти на ФБР като Ралф Андерсън, застрелян, докато работел върху трактора си снощи. Убийството най-вероятно е извършено от професионален стрелец и се разследва от най-малко тридесет агенти на ФБР тук, в това спокойно фермерско обкръжение. А сега WWN научи, че жертвата всъщност е двадесет и пет годишният бивш войник Джордж Уолър. Разполагаме и с информация, че Уолър може да се е намирал под закрилата на програмата за защита на особено важни свидетели, макар и все още да не можем да го докажем...

— Откъде е изкопала това? — възкликна Хардистан.

— Разполагаме също така и с информация, която свързва Уолър с един осуетен опит за обир на банка в Канзас Сити преди пет месеца. Един от банковите грабители, Самюел Стивънсън, е бил убит по време

на опита за грабеж, а друг от групата, Люк Съндъргард, излежава двадесетгодишна присъда във федерален затвор, след като е бил признат за виновен в банков грабеж и свързани с него други престъпления. WWN също така научи, че и двамата — Стивънсън и Съндъргард — са били свързани с дясноекстремистката група в Монтана, позната под името Светилището. Връзката на Уолър с грабежа и Светилището все още е неясна засега, както и причината, поради която той е бил включен в програмата за защита на важни свидетели. Флойд Маккърди, шефът на екипа, разследващ убийството на Уолър, разговаря с нас в ранния ни репортаж днес, но сега отказва всякакъв по-нататъшен коментар върху случая. Във Вашингтон директорът на ФБР Хари Симънс твърди, че политиката на ФБР е да не разгласява никаква информация, докато разследването не е приключило. Заместник-директорът на ФБР Уилям Хардистан беше днес рано сутринта на мястото на разследването, което може да се види от видеорепортажа ни, съпроводен от известния адвокат Мартин Вейл, който се намира от лявата му страна...

Изображенията на Хардистан и Вейл застинаха върху телевизионния екран.

... днес рано сутринта Маккърди заяви, че Хардистан и Вейл са се отбили на мястото по пътя си към Чикаго по дела, несвързани с това следствие. Хардистан и Вейл не пожелаха да дадат никакви пояснения...

Камерата даде увеличение на лицето на Вейл. Той гледаше навъсено обектива.

— ... както може би си спомняте, миналата есен в Илинойс Вейл успя да спечели присъда на стойност деветдесет милиона долара в един процес по рекетърска дейност, в който бяха замесени две от най-големите корпорации в страната. Изпълнителните директори, на двете корпорации, Том Лейси от „Уестър Пълп енд Пейпър“ и Хари Гросман от „Атлас Кемикъл“, бяха осъдени на затвор, макар присъдите им в момента да се обжалват.

Екранът отново се раздели на две. Бойл остана в лявата част.

— Валери, подозира ли ФБР някого в извършването на това убийство?

— Не знаем. Те не ни дават никаква информация, Шийла. Ако не броим споменатото интервю рано тази сутрин, те отказват абсолютно

всякакъв коментар.

— Благодаря ти. Валери Азимур, на живо от сърцето на Америка. Днес във Финикс, Аризона...

Хардистан грабна дистанционното управление и изключи телевизора.

— Дяволите да я вземат! — изрева той. — Не разбира ли какво прави?

— Тя не дава пет пари, Били — обади се Файърстоун. — Просто си върши работата.

— Върши си работата друг път! Откъде е изрвила информацията за Уолър?

— Кой знае? Може някъде просто да има утечка.

— А може и да няма — вмъкна се Флахърти.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хардистан.

— Може би просто е било подсказване — каза Флахърти.

— От кого? Кой, по дяволите, би могъл да й пошушне нещо?

— Някой от тях — заяви смело Флахърти.

— Но защо?

— За да ни изкарат на светло какво правим. Колкото повече научи тя, толкова повече ще научат и те.

— Ще изпратя екип да провери откъде е взела информацията — каза Хардистан.

— Не го прави, Били — намеси се Вейл. — Тя няма да си издаде източника. А и ако я настъпиш, това само ще укрепи увереността ѝ в това, което вече знае.

— Ти наистина си я ядосал, нали?

— Не става въпрос за мен. Тя е професионалист и надушва голямата история.

— Значи да я оставим да си вее байрака?

— Блокирай я отвсякъде. Нека никой не си отваря устата пред нея. Така всичко, което изкара наяве, ще го е получила извън нашия кръг.

— Каква ще ни е ползата от тази работа? — попита Файърстоун.

Хардистан се замисли над казаното от Вейл и кимна.

— Прав си. Така ще научим какво им е известно за нас, а е възможно и да изтърват нещо.

— Защо не сложим централата им на подслушване?

— Който и дай се обажда, едва ли стои много на телефона — каза Хардистан. — Ще си е чиста загуба на време, а ефектът ще бъде, че Азимур ще се настърви още повече. Изпробвахме този номер в Охайо и тя ни го зачука царски. Мартин има право. Ще си седим тихичко и ще мълчим като бити задници.

По-късно, докато Файърстоун дремеше, а Майер и Флахърти бяха в комуникационния център, Вейл попита:

— Колко време ще ти отнеме да събереш хората, за да упражниш заповедите за обиски и задържане, Били?

— Трябва да знам колко банки са замесени. До този момент заповедите покриват Форт Яхве, четирите църкви и личните сметки на Енгстрьом, Мецингер, Шрак, Болинджър, Карл Ренц и Джеймс Рейни, плюс един неустановен номер на банкови сметки.

— Избери си някакъв брой, да кажем, десет банки. Колко време?

— Значи процедурите са следните — проверил съм местата на банките, решавам за обема на групата за всяко място, заповядвам на необходимите агенти да се съберат в района със спомагателните коли и съответни оръжия и написвам правилата на вмешателство. Знаеш добре, че трябва да сме подготвени срещу сериозна съпротива, Мартин. Правилата на вмешателството ще го отразят.

Вейл въздъхна и кимна.

— И колко време ще отнеме всичко това?

— За да осъществим арестите... десет дни.

— Какво ще кажеш за една седмица?

— Тук става дума за много хора, за сложно оборудване...

— Колкото повече изчакваме, с толкова повече време ще разполагат да накълцат регистрите, да преформатират твърдите дискове, да укрият оръжията...

— Позволяваш на тази Азимур да ни пришпорва ли?

— По дяволите, Били, тя може да почне да разсъждава за операцията буквално всеки момент. Вече спомена делото по РИКО в Илинойс. Ще поставя екипа си на денонощен режим и ще видя какво можем да изровим около банките и всички останали връзки, които могат да изскочат.

— Добре. Седмица — каза Хардистан.

— Благодаря.

— Тогава най-добре да започвам още сега.

Хардистан се изправи и отиде в задната част на самолета. Вейл се пресегна и разтърси Сам Файърстоун. Едрият мъж отвори едното си око и го загледа.

— Надявам се, че е важно, защото тъкмо си карах най-сладкия сън от момента, в който се запознах с теб.

— Можеш ли да уредиш среща с Енгстрьом?

— За теб ли?

Вейл кимна.

— Познаваш хората му, нали?

— Някои.

— Можеш ли да се добереш до него?

— Мога да опитам.

— Кажу му, че изборът на мястото е негов.

— Мога ли да му кажа защо?

— Не.

— Можеш ли ти да ми кажеш защо?

— По-късно.

— Колко хора ще присъстват на срещата?

— Кажу му, че може да си събере целия щаб, ако иска.

— Колко хора ще вземеш със себе си?

— Един. Теб.

— Ти си куку, Мартин.

— Чувал съм го вече.

24.

В шест сутринта Хенри Уу паркира колата си на паркинга на ФБР и затича под ръмвящия дъжд към страничния вход на сградата „Хувър“. Уикендът се бе оказал добър за Уу. Бе прекарал цели два дни със съпругата си и десетгодишния си син. Предния ден момчето го бе изтощило с обиколката им по Смитсъновия институт, последваха вечеря и кино. За пръв път от месеци изкараха такъв хубав уикенд.

Но през цялото време идващата седмица не излизаше от ума му. Като експерт по логистика на Хардистан, той трябваше да координира разследващите екипи между Охайо и Монтана, да служи за връзка между ФБР и специалните групи на Службата по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, да отговаря за обслужването на заповедите за обиск на Светилището и да придвижва хора и оборудване в района на Форт Яхве, без да разлайва прекалено много кучетата. Плюс всичко това, да движи всички останали дела, с които беше ангажирано Бюрото.

Точно по вкуса му. Направо умираше за такива предизвикателства.

Хардистан вече беше в оперативната зала — просторно помещение в подземие на сградата, истински меланж от електронна апаратура, карти и сателитни комуникации. Хардистан седеше в средата на залата и гледаше замислено голямата карта на стената. Видя влизания Уу и въздъхна с облекчение.

Уу хвърли само един поглед върху небръснатото лице на шефа си и кървясалите му очи и мигом разбра, че е прекарал уикенда в Бюрото, открадвайки по някоя минута сън в стаичката до кабинета си. Това не беше нещо необикновено. От смъртта на съпругата си заместник-директорът на ФБР прекарваше по-голямата част от времето си на работното си място. Не беше вземал отпуск от четири години въпреки настойчивите призови на екипа си и на личния си лекар.

— Трябва да удвоим хората — изръмжа той.

— Може би не се налага — каза усмихнато Уу. — Мисля, че можем да пораздвижим хората оттук-оттам и да покрием всички

дупки.

— Никога ли не те тормози нищо?

— О, много го обичам този тормоз — повтори все така усмихнат

Уу.

Хардистан всеки път не успяваше да скрие удивлението си как е възможно такава скучна и отегчителна работа като поддържането на връзка с хора, оборудване и операции да доставя такова удоволствие на младия харвардски възпитаник.

— Можем да отзовем по два или три екипа от всеки регионален офис и да ги разположим, да кажем, в Бат, Хелена, Мисула и Грейт Фолс — каза той, посочвайки върху картата. — Ще прекараме оборудването през нощта. Вече изпратих Лари Олсен да наеме място за ровърите и оръжието. Разчитам, че можем да придвижим подразделенията от всичките четири градчета за не повече от два и половина до три часа. Можем да го направим през нощта преди да представим заповедите. Необходими са ми не повече от шест до осем души да обработим банките и отделните хора. Освен това можем да придвижим и екипите от Охайо, ако Маккърди скоро не открие нещо.

Веднага щом пое ръководството на разследването на убийството на Джордж Уолър, Флойд Маккърди състави плана си за действие. Първоначалното предположение беше, че убиецът е проследил Файърстоун и Вейл със собствения си самолет, прелетял е над къщата на Уолър и го е заснел от въздуха, за да е сигурен в самоличността му. Със сигурност беше отседнал в мотел или хотел и бе наел кола. Самолетът му трябваше да е бил паркиран на някое летище през двата дни, които убиецът бе прекарал в областта на Лима. Съществуваше и вероятността, разбира се, убиецът да живее в района, но тя беше толкова малка, че Маккърди на първо време я изключи.

Хардистан изпрати шестдесет и осем агенти да претърсват околността, а Маккърди реши да използва Уапаконета като щаб. Наеха един малък магазин, и веднага го оборудваха като база — докараха телефони и бюра и на един базов екип от десет души беше възложено да дежурят и да въртят телефоните. Експертите изпънаха голяма карта на региона, набелязвайки летища, грунтови писти, мотели, хотели, къщи под наем и агенции за даване на коли под наем в претърсваната област — квадрат, разделен на четири части, с център Уапаконета. Всяка част представляваше квадрат със страна тридесет мили.

Деветстотин квадратни мили на екип.

Четири екипа получиха задача да започнат проучване от врата на врата в цялата област на Уапаконета.

— Знаете си задачата — каза Маккърди на групата по претърсването. — Все някой трябва да е видял този самолет, той не е летял с шапка-невидимка. Искам да знам размерите му, формата, цвета, броя на моторите и всичко останало, което можете да научите. Времето, с което разполагаме, е два дни. Приемаме, че той е проследил Файърстоун в търсената област от Форт Уейн вторник сутринта и е извършил убийството сряда вечерта около шест и половина. Този тип е професионалист и е планирал операцията до последната секунда. Моето предположение е, че се е върнал при самолета си и е излетял за дома си в рамките на един до два часа след убийството. Всичко, до което се доберете и изглежда ценно, идва в базата. Ще координираме всичките данни.

Активността допринесе и друга полза. В малки общности като Лима и Уапаконета местните хора разнасяха клюката за проекта и всеки, който знаеше нещо, или телефонираше, или идваше в щаба. Маккърди очакваше голям процент фалшиви обаждания. Две обаче не се оказаха такива.

Първото попадение дойде от един свит човечец на име Кевин Йънг. Беше набит, към четиридесетте, е риза на райета и кадифени панталони. Носеше дебел кожен колан с инструменти, които издрънчаха при влизането му. Маккърди тъкмо затваряше телефона.

— Да? — каза Маккърди.

— Мисля, че може и да съм видял нещо — каза притеснено Йънг.

— Какво нещо? — попита Маккърди.

— За онова убийство, за което говорят всички...

— Как се казвате?

— Йънг. Кевин Йънг. Работя за телефонната компания. Прокарвам кабели.

— И каква е информацията? — попита Маккърди срамежливоца, докато се здрависаха.

— Работех на един стълб на около половин миля от фермата на Андерсън онази сряда и видях самолета отдалеч. Блестеше на слънцето, затова погледнах натам. Мина ниско над дърветата. Съвсем

ниско над земята, сякаш се отделя от писта, пък там няма никакво летище. Летеше някъде на височината на дърветата.

— Какъв цвят беше?

— Е, бял или сребрист. Наистина не можах да определя от тази далечина.

— Един или два мотора?

— Мотори? Беше двумоторен, огледах го добре отдолу, когато набра височина. Направи един кръг и изчезна, ей така. — Той щракна с пръсти.

— Да си спомняте още нещо?

— Беше бърз. С изострен нос. Това мога да кажа. Съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

— Справихте се отлично, господин Йънг. Ако си спомните още нещо, веднага ни се обадете. — Той подаде визитната си картичка.

Второто обаждане беше от кантора за недвижимо имущество — обади се една жена и попадна на една стара кримка на име Шустър.

— Аз съм Джери Блум, търговски агент във фирма за търговия с недвижими имоти Лима — каза тя.

— Не знам дали е важно, или не, но в онази сряда сутринта ми се обадиха по телефона, в деня, в който бедният господин Андерсън беше убит.

— Да, госпожо. И какво? — отвърна Шустър.

— Един мъж каза, че името му било Уолтър Демпси от „Фарм Джърнъл“. Не бях чувала до този момент за това списание, но той каза, че пишел статия, че щяло да има снимки и така нататък.

— Да, госпожо. И какво искаше?

— Искаше да знае за фермите, продадени в последно време.

— Каза ли ви защо?

— Статията щяла да бъде за цените на фермите в околността.

Агентът изведнъж застана нащрек.

— Вие какво му казахте?

— Е, нямаше много продадени. Но една от фермите, които му споменах, беше старата ферма на Уейнрайт.

— Аха.

— Фермата, която купи Андерсън.

Шустър направи кратка пауза.

— Казахте ли му къде се намира?

— Да, господине. Да не съм направила нещо лошо?

— Не, не, госпожо Блум, нищо лошо не сте направили. Кажете ми пак кога стана това?

— Ами в сряда, точно когато отворях офиса. Точно в девет сутринта.

— Да си спомняте още нещо?

— Всъщност не. Каза, че щял да ме включи в списъка за разпрацане на броеве. Спокоен глас, много приятен. Мисля, че се обаждаше от телефонна кабина в Лима.

— Кое ви кара да мислите така?

— Ами, чувах движението на колите. И по едно време чух ударите на часовника пред Първа национална банка.

— Откъде знаете, че е бил точно този часовник?

— Защото никога не го връщат назад през есента. Все си карат на лятно време. Удари десет вместо девет. Управата така е решила.

— Имаме две следи — докладва Маккърди на Хардистан. — Вече сме сигурни, че нашият човек е взел кола под наем, освен ако не живее по-близо до Лима, отколкото предполагахме. Почти сме сигурни, че се е обадил на една фирма за търговия с недвижими имоти от телефонна кабина в Лима. — Той предаде разговора с Блум.

— И тя му дала адреса на Уолър?

— Да.

— Господи!

— Е, откъде да знае какво прави? А и освен това дойде и един телефонен техник. Той е видял самолета, Били. Светъл, с два мотора. Свивам претърсването до летищата и канторите за коли под наем.

— Искаш да свиеш толкова много претърсванията?

— Винаги можем да ги разширим, ако не открием нищо. Това обаче вече ми мирише на нещо реално. В областта имаме може би не повече от трийсет летища.

— Добре се справи, Флойд.

— Благодаря за комплимента.

— Какво ще кажеш за медиите?

— Поохладиха се за момента.

— Да се надяваме.

— От твоите уста в Божиите уши.

Джеф Айзък се справяше със ситуацията в Мисула. Докато Хардистан придвижваше екипите в района, Айзък ги ангажираше с работа по случая с прохода Изгубената следа и разговаряше с хората от съседните градчета.

Бойните хеликоптери продължаваха да облитат планините в съседство със засадата, като търсеха всякаква активност или признак за липсващия камион. Нощем АУАКС правеха по няколко кръга над района. Обучените наблюдатели можеха да видят наземни обекти на повече от триста километра, а с помощта на детектори за телесна топлина техниците можеха да открият придвижване на наземен персонал от разстояние десет километра.

От няколко дни те докладваха за учестена активност в планините в съседство с Форт Яхве. Бяха локализирали дванайсет отопляеми палатки, побиращи по осем души. Една седмица след засадата в прохода Изгубената Следа, по време на едно прочистване на района в три сутринта, екипажът докладва, че е видял деветдесет и шест души да спят в палатките и още сто да кръстосват планините.

Снимките и видеорепортажите се препредаваха на Хайнс в подвижния оперативен център. Агентите от разузнаването прецениха, че това е някакъв вид тренировка по оцеляване в екстремални условия — нормално за Светилището, — но препоръчаха повишена активност на наблюдението.

В края на първата седмица на мястото на смъртоносната засада все още нямаше открито нищо ново.

Вейл реши да свиква събрание на членовете на Дивата банда на борда на ВПОЦ всяка седмица. На борда беше уютно. И безопасно. А и Пол Силвърман, главният стюард, сервираше чудесна закуска.

Наоми разпозна безпогрешно признаците на тревога върху лицето на Вейл още в мига, в който прекрачи прага на трапезарията, но реши да не казва нищо. Докладите и обновените данни бяха кратки и недостатъчни за недвусмислени заключения. Флахърти и Парвър събираха информация за нападенията върху банки и складове с оръжия за последната година и половина. Подаваха данните на Хайнс, който ги обработваше и търсеше идентичност или сходство. Майер изграждаше база данни за всички банки в четирите области на щата, като търсеше съвпадения сред служителите и офицерите.

Срещата беше спокойна, макар и да се усещаше лек полъх на напрежение.

— Денят-А. Денят Армагедон — каза Вейл.

— Джордан спомена Армагедон в разговора ни в затвора. Уолър също го спомена. И Авраам говори за него. Въпросът е — какво искат да кажат с Армагедон?

— Възможно е вече да са го започнали — предположи Латимор. — Възможно е да ни се подиграват. Може би това е причината, поради която са оставили и при засадата в прохода, и при убийството на Уолър числения код на Яхве.

— Последните думи на Уолър, когато се разделяхме, бяха, че това може би е обявяване на война — каза Вейл.

— Може би в съзнанието си Енгстрьом вече е обявил война — предположи Парвър.

— Има една област, която е интересно да се изследва — каза Флахърти. — Умът на Енгстрьом.

— Е — каза Вейл, — никога не ще разберем дали Уолър е знаел повече от онова, което ни каза.

— Ти се тревожиш за нещо, Марти — каза Наоми.

— Малко.

— За какво?

— Не знам със сигурност. Имам чувството, че се намираме в камион, тръгнал по нанадолниците без спирачки. Всичко ескалира. АУАКС докладва за повишена активност в Яхве. Уолър говори за Деня-А. Авраам открито проповядва революция по радиото. Не съм сигурен, че имаме на разположение година и половина, за да вкараме делото в съда. Ще имаме късмет, ако имаме на разположение и половин година. Нещата ескалират прекалено бързо.

— Той е луд, нали? — обади се Флахърти. — Също като Кореш и Джим Джоунс.

— Много по-опасен е от тях. Командва няколко хиляди обучени бойци.

— Възнамеряваш ли да се договориш с него, когато се срещнете?

— Не планирам абсолютно никакви договаряния — заяви Вейл. — Искам просто да видя врага отблизо. Искам да преценя срещу какво сме изправени.

Латимор слушаше, но както обикновено работеше на собствена дължина на вълната.

— Мислех си за стрелеца — каза накрая той. — Имам идея, която искам да проследя.

— Това ти е работата. Откога започна да питаш? — отрязва го Вейл.

Всички се изкикотиха.

— От сега.

— Питай тогава.

— Кой е шефът на военното разузнаване?

Хайнс отиде до компютъра си, потрака клавишите и информацията се появи на екрана.

— Полковник Отис Марагансет. Шейсет и една годишен. Заема поста от четири години, надява се да стане генерал, когато се пенсионира след още две.

— Как да се свържа с него?

— Имаш предвид на четири очи ли?

Латимор кимна.

— Ще му се обадя и ще му кажа, че помощник генералният прокурор на САЩ Харисън Латимор иска да разговаря с него на много важна тема.

— Мислиш ли, че ще ухапе?

Хайнс се изсмя.

— Латимор, никой не може да си позволи да игнорира обаждане от кабинета на генералния прокурор.

— Добре, да пробваме. Ще отида в задния офис, а Джими ще пусне разговора така, че всички да го чуят.

— Това не е съвсем законно — обади се Наоми.

— Просто приятелски разговор. Нищо сериозно — ухили се Латимор.

— Полковник Марагансет, обажда се Харисън Латимор, помощник генерален прокурор, прикрепен към групата на специалния обвинител Мартин Вейл.

— Да, сър, какво мога да направя за вас?

— Генералният прокурор госпожа Кастен и господин Вейл се нуждаят от една информация, полковник. Казаха ми, че вие сте човекът, към когото трябва да се обърна.

— На вашите услуги. Каква информация точно им трябва?

— Става въпрос за персонал, действал в края на шейсетте и в началото на седемдесетте.

— Във Виетнам?

— Да. Конкретно става въпрос за разузнавателни бойни части, които са действали на място.

— Не съм сигурен, че...

— Нека бъда малко по-точен. Черни операции.

— Черни операции?

— Да. Не ни интересуват хората, служили в тези подразделения. Знам, че всичко е само слухове. Бихме искали да получим имената на офицерите за свръзка, които са работили по... хм, проектите.

— Вижте, това е доста трудно. Наистина се носеха слухове за части, действали в тила на Виетконг, но...

— О, хайде, полковник, знаем всичко за проекта „Фантом“ и така нататък. Никакви регистри, нищо такова не е съществувало... генералният прокурор знае всичко това. Просто иска имената на офицерите за свръзка, работили с тях. Колко такива има?

— Това е поверителна информация — отрязва го полковникът.

— Разбирам. Е, мога ли тогава да ви помоля да се обадите на генералния прокурор и дай обясните това лично? Ще ви дам телефонния ѝ номер и...

— Няма да е необходимо — разбърза се изведнъж Марагансет.

— Било е преди повече от тридесет години, полковник.

— Позволете ми да ви препратя към моя главен сержант, Стив Кослоски. Сигурен съм, че той може да открие информацията много по-бързо от мен. Спешно ли е?

— Естествено. Щом се обаждам от името на генералния прокурор.

— Добре. Задръжете за секунда, сър.

— Благодаря ви много, полковник. Сигурен съм, че генералният прокурор ще оцени експедитивността ви.

Той изчака тридесет секунди.

— Господин Латимор? Тук сержант Кослоски.

— Добро утро, сержант. Каза ли ви полковникът от какво имаме нужда?

— Да, сър. Предполагам, че ви е казал, че това е деликатна информация...

— Разбирам — прекъсна го Латимор. — Никой няма да узнае. Това е само за проучване, данните няма да станат обществено достояние.

— Разбирам, сър. Но ще ми трябва малко време. Нищо от тези материали не е вкарано в компютрите.

— Колко време?

— Сигурен съм, че ще го изровя до края на деня.

— Дооообре...

— Може и по-скоро, сър. Щом е толкова важно...

— Запишете номера на факса ми.

— Бих предпочел да не работим по факса, сър. По-добре да ви се обадя и да ви дам имената по телефона.

25.

Вейл си мислеше, че никога няма да забрави този ден — не само защото щеше да се изправи лице в лице със своя противник, но и защото за пръв път виждаше красотата на страната, чиито закони се бе клел да защитава.

Бяха излетели от Чикаго преди зазоряване и издигащото се слънце ги преследваше, докато прекосяваха Уисконсин, южната граница на Минесота и Южна Дакота. Сега самолетът летеше над централна Монтана към Мисула и Скалистите планини.

Файърстоун беше първокласен гид и дори сега, в промеждутъците между залъците и глътките кафе, описваше земята, която се плъзгаше под тях, и нейната история.

Много преди Колумб да открие Америка племената чернокраки, асинибоини, кри, северните шайени и не персе скитали по огромните равнини на Монтана и ловували дивеч и риба по горното течение на Мисури.

Сегашното население било потомци на пионерите, дошли в тази земя: имигранти, фермери, железопътни работници, златотърсачи, търговци на кожи, трапери и индианци от равнините.

Вейл беше очарован от първичната красота на страната, която още изобилстваше от дивеч, зърно, коне и огромни открити пространства. На юг от самолета се намираще Йелоустоун Ривър, а зад нея — богатите на злато Блук Хилс, където край Литъл Бигхорн генерал Къстър бе приключил живота си, създавайки с това един мит, който упорито не искаше да отмре.

Файърстоун познаваше историята, особено що се отнасяше до коренните американци. През седемдесетте години на миналия век, за да направи място за белите заселници, правителството на САЩ бе започнало да преследва и изтребва едно след друго индианските племена от Монтана. Правителството бе лъгало, мамило, заблуждавало и нарушавало споразуменията си с индианците, изтиквайки племената от равнините в резерватите, разположени на най-безплодните земи.

Племето не персе били най-великите ездаци, воини и ловци. През 1877 година, когато правителството на САЩ се опитало да ги изтика от земите им в долината Уолоуа, и да ги изолира в един пустинен резерват в Айдахо, техният водач, сладкодумният вожд Джоузеф, отправил предизвикателство на правителството на САЩ:

— Земята е била създадена с помощта на слънцето и тя трябва да бъде оставена така, както си е. Земята и аз сме един разум. Мярката на земята и мярката на нашите тела е една и съща. Не ме разбирайте криво, но проумейте моята привързаност към земята. Никога не съм казвал, че земята е моя да правя с нея каквото си поискам. Единственият, който има право да се разпорежда с нея, е този, който я е създал. Аз изразявам правото си да живея на моята земя и ви признавам правото да живеете върху вашата.

Когато изпратили войски, за да изхвърлят не персе от земите им, вождът Джоузеф повел племето си към границата с Канада и свободата. Дългият 1800 мили път бил осеян със сражения с армията на САЩ. Три месеца не персе използвали всичките си знания за планините, за да воюват, побеждават и се измъкват от седма кавалерийска дивизия на Съединените щати. Но край Мечата лапа, само на четиридесет мили от границата с Канада, кавалеристите успели да ги настигнат. След четиридневна кървава битка изнуреният и обезверен вожд Джоузеф събрал около себе си обсаденото си племе и казал:

— Чуйте ме, вождове мои, аз съм уморен, сърцето ми е болно и тъжно. От този момент нататък аз повече няма да се бия.

Армията, както винаги, нарушила обещанието си, че не персе могат да се завърнат по домовете си. Вместо това-онова, което било останало от племето, било натирено в резерват в Оклахома, където вождът Джоузеф умрял предаден, с разбито сърце. Но триста души от племето се измъкнали през обсадата и се добрали до Канада.

Прапрапрадядото на Сам Файърстоун бил един от тях.

— Това беше нашият Холокост — каза Файърстоун. — Политиците прилагаха най-страшния вид геноцид. Те разрушаваха нашата гордост и нашето наследство. Обявяваха извън закона церемониалните ни танци и нашата племенна религия. Забраняваха ни да говорим на родния си език. Но оцелелите, като моя прапрапрадядо,

съхранили традициите живи и ги предавали от поколение на поколение, и накрая някои от нас ги върнаха в родната ни страна.

— Ти практикуваш ли тази религия? — попита Вейл.

— Мисля, че коренните американци имат най-правилната представа. Те вярват, че духовете са в природата — земята, небето, слънцето, ветровете. Тяхната вяра е свързана с природата на нещата. Бог е едно вездесъщо присъствие. За мен това е далеч по-смислено, отколкото да вярвам, че някакъв космически кораб ще те отнесе в небесата, или да се моля на човешко същество, чиято майка била девица. Но това си е мое лично мнение.

Вейл не отговори. Погледна към земята, после напред към планините Битъррут и Анаконда. За миг се проникна от голямата сила на една религия, която възхваляваше и почиташе вълшебната красота на природата. После самолетът започна да се снижава към летището в Мисула и той се върна към действителността. Спомни си за малко Джейн и Магу, които го чакаха в Чикаго, после започна мислено да се подготвя за предстоящия сблъсък.

Файърстоун бе подготвил нещата. Щяха да се срещнат с Енгстрьом и хората му в един ресторант — уединено заведение близо до Форт Яхве, на около тридесет мили югоизточно от Мисула, плътно до границата с Айдахо.

Докато напредваха по шосе 93, Файърстоун посочи право напред.

— Проходът Изгубената следа е право по пътя след около петдесетина мили — каза той. — Можем да отскочим дотам след срещата, ако искаш да хвърлиш поглед.

Някъде след миля той свърна от шосето и пое по един тесен черен път през дърветата, към планините, които се издигаха стръмно нагоре.

— Отбий за минутка — помоли го Вейл. — Трябва да пусна една вода.

Файърстоун спря колата до пътя. Гората беше само на четири-пет метра и Вейл се отдалечи на няколко крачки. И внезапно усети, че го наблюдават. Сякаш леден полъх мина по гърба му. Той полека се извърна и се втренчи в мрачните сенки на гъстата гора. Очите бяха с овала на бадем и изпъстрени със златисти искрици — бяха на един бял

вълк. Животното пристъпи до края на гората, въздухът излизаше на пара през устата му, очите му не се отделяха от Вейл.

Вейл замря като вкопан. Устата му мигом пресъхна. Вълкът изви глава нагоре и скръбният му вой отекна в гората.

Да остане така неподвижен?

Или да се втурне към колата?

Миг по-късно втори вълк пристъпи безшумно на открития участък, последван от две вълчета, очевидно малките им. Застанаха зад едрият бял звяр и всички загледаха Вейл. Той се затътри заднишком към колата и малката вълча глутница го последва, без да се отделя съвсем от дърветата. В същото време Файърстоун включи на скорост, плъзна колата напред и отвори вратата. Вейл в движение скочи вътре и затръшна вратата.

Докато колата се отдалечаваше, белият вълк се отдели от защитата на дърветата, пробяга няколко крачки покрай автомобила, после се обърна и се скри в гората.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Вейл, останал без дъх.

— Вълците са много любопитни същества — каза Файърстоун.

— Любопитни ли? Сърцето ми за малко да изхвъркне.

— Той нямаше да ти причини злина. Вълците не нападат хора.

— Лесно ти е на теб да го кажеш, ти не стоеше на вятъра с изваден хуй. А и тоя вой!

— Той повика семейството си да се запознае с теб, Мартин. Предполагам, че е съзрял нещо много особено в теб. Вълците са крайно мистични същества. — Той замълча за момент и после добави. — Може би е подушил урината ти. Те подушват на три-четири мили и чуват на една. — Файърстоун се изкикоти. — Може да те е харесал.

— Че как иначе!

— Вълците имат най-сложния социален порядък от всички животни. Вълкът и вълчицата се събират в семейство за цял живот, заедно учат малките си на игра, имат изключително силно развито чувство за хумор и са извънредно любопитни. Веднъж се бях качил нависоко в Скалистите планини, дебнех един елен. Седях си под едно дърво и изведнъж един вълк изскочи на открито. Беше на не повече от петнадесетина метра. Знаеше за присъствието ми, но не даваше и пет пари. Излезе на една полянка и после направи най-странното нещо.

Загледа отблизо една разцъфнала маргаритка. После потърка носа си в нея, вдигна лапа и я погали. После си продължи по пътя. Страшно красива гледка.

— Вълшебно. Добрият вълк Лупи.

— Хората от племето не персе вярват, че вълците са най-духовните от всички живи същества. Наричат Млечния път Вълчата пътека. Тя отвежда падналите бойци право в Рая. Могат да усещат чистотата на човешкия дух. Ти имаш ли чисто сърце, Мартин?

— Не знам колко е чисто. Точно сега в момента бие така, сякаш иска да изскочи от гърдите ми.

Файърстоун се изсмя.

— Каквото и да, братът вълк определено беше привлечен от теб. Доведе цялото си семейство, за да се запознае с теб. Или... може би е повикал глутницата си, за да те погледне за последен път преди да ти пръснат черепа.

— Наистина много успокояващо, благодаря ти!

— Е, пръснат ли ти черепа, и на моя няма да простят! — Той се ухили. — Добре дошъл в Монтана.

След няколко секунди преваляха един хребет, обрасъл с високи борове, и Вейл видя крайната цел на пътуването им — едноетажна сграда от камък и дърво на една поляна, заобиколена от всички страни с планини. Осем или десет коли бяха паркирани безразборно покрай нея; от комина лениво се точеше пушек. До пътя бе застанал мъж със защитни панталони, кожено яке и карабина; пред вратите на ресторанта имаше още двама, също с карабини. Малка, написана на ръка табела над вратата обявяваше, че ресторантът се казва „Бърлогата“.

Пазачът вдигна ръка и Файърстоун спря.

— По дяволите, та той е още дете! — възкликна Вейл.

— Да, те се захващат отрано с обучението им.

Файърстоун спусна прозореца. Младежът се приведе и ги огледа. Нямахше повече от петнадесет или шестнадесет години, по бузите и брадичката му още имаше само мъх.

Файърстоун му показва значката си и каза небрежно:

— Казвам се Сам Файърстоун, съдия-изпълнител на САЩ. Това е заместник генералният прокурор на САЩ Мартин Вейл.

— Въръжен ли сте, сър? — попита момчето с глас, който определено не беше толкова корав, колкото би му се искало.

Файърстоун внимателно се пресегна, разкопча палтото си и го отметна. Под дясната мишница носеше деветмилиметров „Глок“.

— Ще трябва да ми го предадете — заяви момчето с внезапно надебелял глас.

— Съжалявам, синко, аз съм съдия-изпълнител и не давам оръжието си никому.

Момчето беше като убудено от заявлението. Отправи умолителен поглед към двамата мъже пред ресторанта, после реши да го раздава възрастен и да се справи само със ситуацията.

— Тогава не можете да продължите.

Файърстоун кимна към колите, паркирани около ресторанта.

— Ако се съди по броя на автомобилите, вие ни превъзхождате в брой. Но...

Той посегна под мишницата си с лявата ръка, измъкна пистолета и извади пълнителя. Пъхна го в джоба на ризата си, след което изхвърли патрона от цевта, хвана го във въздуха и прибра и него в джоба.

— Това устройва ли те?

Момчето го гледа няколко секунди, после извади от джоба си клетъчен телефон и набра някакъв номер. Единият от мъжете на пост пред ресторанта отговори.

— Обажда се Рики. Те са — каза момчето. — Съдия-изпълнителят е с оръжие, но го изпразни. — Слуша няколко секунди и кимна. Единият от двамата пазачи до вратата на ресторанта махна на Файърстоун да влизат.

— Благодаря — кимна Файърстоун на младия пазач, подкара колата по заскрежения път, зави и паркира срещу магистралата.

— В случай че ни се наложи да се спасяваме с бягство — обясни той.

Вейл се размърда неспокойно на седалката.

— Наложил ли ни се да се спасяваме с бягство, едва ли ще стигнем до колата.

— Те нямат намерение да започват войната тук и сега — каза Файърстоун, докато вървяха към ресторанта. Подметките им скърцаха по скрежа.

— Гарантираш ли го?

— Нищо в живота не е гарантирано.

— Все гледаш да ме успокоиш, нали, Сам?

Съдия-изпълнителят се усмихна.

— По дяволите, след години ще има да разказваш на внуците си за този ден.

— Това ще е голяма работа, наистина. Нямам деца, да не говорим за внуци.

— Никога не е късно да започнеш.

— Аз съм градско момче, Сам. Не съм издялан от онзи материал, от който правят героите на Дивия запад.

— И за това никога не е късно. Освен това ти си много чаровен, Мартин. Брат вълк го потвърди.

— Може би не си го разбрал правилно.

— Едва ли.

Съдия-изпълнителят извади тютюн за дъвчене и пъкна малко зад долната си устна.

— Що за промяна става с теб, Сам. Говориш като Били Хлапето, дъвчеш тютюн...

— Родното ми място е, а и аз бързо влизам в релси. Искаш ли да подъвчеш?

— Не, благодаря, и без това се мъча да откажа цигарите. Колко ли хора е довел със себе си Енгстрьом?

— Най-малко петнадесет или двадесет, ако съдим по колите.

— Доста гадно съотношение.

— Ти раздаваш картите. Разиграй наивника.

Пред входа двамата мъже ги спряха, но още преди да отворят уста, Файърстоун извади пистолета си, издърпа затвора му и го поднесе под очите им.

— И въпреки това пак се налага да ви обискираме, сър — каза учтиво единият от пазачите. Беше як мъж, прехвърли тридесетте, със защитни панталони и тежко кожено яке със сержантски нашивки на ръкава.

— Генерала въоръжен ли е? — попита Вейл преди мъжът да се заеме с него. Въпросът му направо изуми Файърстоун и здравата изненада сержанта.

— Какво искате да кажете? — попита колебливо сержантът.

— Ако вие нямате вяра на думата на един генерален прокурор на САЩ, тогава ние ще трябва да претърсим Генерала.

— Не мисля така.

— Тогава или отворете вратата, или си тръгваме.

Сержантът го изгледа с убийствена злоба, пресмятайки всички варианти.

— Тук е доста студено, сержант. Решавайте, но не се бавете много.

Сержантът поклати глава, но накрая отвори. Вейл влезе пръв и застана до прага. Помещението беше ниско, с Г-образна форма, с плот и грил вдясно и маси и сепарета пред него. Единствената светлина идваше през прозорците. Докато очите му се нагодят към здрача, Вейл зърна глава на лос и препарирана пъстърва, закачени на стената. До вратата имаше забити половин дузина куки със стари подкови, накачени върху тях. Ухаеше на кафе и току-що изпържен бекон.

Масите пред него бяха празни, освен една, заета от двама мъже. Единият беше мършав като плашило, другият беше месест, с мормонска брада, и носеше слънчеви очила дори и в затъмнения ъгъл. Плотът беше отрупан с мъже в защитни костюми — или седяха на столчетата, или стояха прави. Нисък, набит мъж с мрачно изражение и вензели на полковник на ръкава на якето пристъпи напред и каза:

— Господа, аз съм полковник Шрак. Погледна зад рамото на Вейл и кимна на Файърстоун. — Генералът желае да разговаря с господин Вейл насаме. Господин Файърстоун, ние с вас можем да поседнем, ако нямате нищо против.

— Чудесно — каза Вейл.

— Ей сега ще предам на Генерала, че сте пристигнали.

Шрак отиде в едно ъглово сепаре и заговори на един плешив мъж с островърха глава, който бе седнал с гръб към входа. Това беше Енгстрьом. Файърстоун се приведе към Вейл и прошепна:

— Дотук ги изброих шестнадесет души, включително Шрак, Мецингер, Ренц, Болинджър, Рейни и Генерала.

— Цялата банда, и всички в униформа.

— Ти беше прав, явно обича да се изхвърля.

Шрак се върна при тях.

— Последвайте ме, господин Вейл.

Поведе го към ъгловото сепаре, където седеше Генерала. Той се оказа по-едър, отколкото си го бе представял Вейл, и с по-младежки вид. Беше в отлична форма, с широки плещи и дебел врат, съвсем плешив, с гъсти черни вежди, закриващи дълбоко хлътнали, гневни очи, които се впиха във Вейл. Той се изправи и ръката му стисна ръката на Вейл така, както змия стиска заек в прегръдката си.

— За мен е удоволствие, господин Вейл — изрече той с толкова дрезгав глас, като че ли страдаше от вечен фарингит.

— За мен също, генерале.

— Заповядайте, седнете. Искате ли някаква закуска? Кафе?

— Само кафе, благодаря.

Енгстрьом вдигна ръка, без да откъсва поглед от Вейл.

— Чувам, че ви бива като адвокат.

— Донякъде — отвърна Вейл и се усмихна.

— А сега работите към кабинета на генералния прокурор.

— Точно така.

— Тая Азимур ви заби доста здрав трън в лапата, нали? — Каза го без следа от сарказъм или присмех.

— Ами нали знаете, медиите са като професионалните болести, няма отърване от тях.

— Никога не съм казвал нищо повече от „Здравейте“ на журналист.

— Старал съм се винаги да бягам от тях като от чумами.

Един от хората на Енгстрьом сложи пред Вейл кани с кафе и мляко.

— Идвате отдалеч, господин Вейл. Явно имате да казвате важни неща.

— Така мисля.

— Ами... — Генерала разпери ръце, — ето ме.

— Ще сложа картите на масата, генерале. Преди десет дни един армейски конвой, превозващ оръжие, беше нападнат и ограбен в прохода Изгубената следа. Десет американски войници са били убити и напъхани в найлонови чували. Два дни по-късно Джордж Уолър, известен също под името Ралф Андерсън, беше убит в Охайо от професионален стрелец. Андерсън беше под закрилата на програмата за защита на особено важни свидетели. Има няколко улики, които свързват двете престъпления. Първото е, че проходят Изгубената следа

е на ваша територия. И втората, Уолър беше потенциален свидетел в полза на правителството срещу Светилището. Някоя други група или личност не биха имали мотив да убиват Уолър освен вашата бойна част.

— Това е църква, сър, а не бойна част. Християнска църква.

— На мястото на двете престъпления имаше оставени две кодирани съобщения. Числа. Две-три-тринадесет. Те са от главата и стиха в Стария завет, който обяснява употребата на думата „Йехова“ или „Яхве“ вместо Господ. Това също така е името на вашето укрепление.

В ресторанта настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от цвъртенето на бекона. Никой не се помръдваше. Сам Файърстоун внезапно изпита силно желание пистолетът му да беше зареден.

— Колкото до вашето споменаване за някаква наша територия, длъжен съм да ви заявя, че ние не сме някаква негърска улична банда, окупирали някакъв площад. Ние не притежаваме територия, това просто случайно е енорията на Светилището.

— Според вашия човек Авраам, това е християнска армия.

— Той не е мой човек, господин Вейл.

— Вие спонсорирате радиошоуто му.

— Това вече незаконно ли е? Да не би най-накрая ционисткото правителство да е отменило Първата поправка към Конституцията?

— Неговите проповеди могат да се изтълкуват като нарушение на определени федерални статuti.

— Не мисля така.

— Казах изтълкувани, сър.

— Това ли било цялата работа? Брат Авраам говори истината и изведнъж църквата ми е под подозрение за...? — Той не довърши изречението.

— Генерале, това, за което говорим, са поредица от тежки углавни престъпления. Нищо в Конституцията не дава правото на никого да убива или краде.

— Освен по време на война. Всички закони стават невалидни по време на война, господин Вейл.

— О? Да не би да съм пропуснал нещо? Да не сте във война със Съединените щати?

— Това е просто словесен израз.

— Наистина ли искате да поведете хората си срещу Съединените щати? Вие сте патриот, генерале, герой от войната. Тъкмо вие ли предлагате на хората си да тръгнат на война срещу страната, на която сте служили с чест?

— Чест, ха — изсумтя Енгстрьом. — Знаете ли какво правих във Виетнам? Знаете ли какво правих в Пустинна буря?

— Знам за „Фантомите“. Знам също така, че службите са загубили следите на тези хора след Виетнам. Знам, че някои от тях са минали на свободна практика и са се наемали на работа към чужди разузнавания. Двойни или тройни агенти, момчета за „мокри поръчки“, специалисти по мръсни операции, както искате го наречете. Те показаха лика си в Никарагуа, Гватемала, навсякъде, където работата беше достатъчно мръсна, а парите — достатъчно. Знаете и това, нали?

— Ако всичко това, което казахте, е истина, вие също така трябва да знаете, че техният най-голям клиент беше собствената им държава, държавата, която ги обучи, ограби им младостта и душите, после ги натири и ги използва за свои собствени цели. Знаете и това, нали?

Вейл не показва изненадата си. Остана втренчен в Генерала няколко секунди, после бавно кимна.

— Това се подразбира, естествено.

Енгстрьом се приведе над масата към него.

— Аз спасих душите им — изсъска той. — Предложих им изкупление, прощката на Христос. Предложих им възможността да крачат в една редица с Христос срещу Дявола.

— А Дяволът е правителството на Съединените щати?

— Неговите креатури и лакеи. Знаете ли за кого всъщност работите вие, господин Вейл? За ционисткото правителство. За евреите. За негрите. За ирландските грешници в Бостън. Курви и алкохолици. Ние сме безупречно обучени християнски воители, мъже и жени, които биха предпочели и най-жестоката смърт пред възможността да молят врага за милост.

— Това е преливане от пусто в празно, генерале.

— Наистина ли? Четете ли Библията, господин Вейл?

— От време на време я разтварям.

— Би трябвало да се засрамите. Не е зле да я разтваряте по-често. Знаете ли кои са филистимците?

— Джордан ми изнесе лекция на тази тема — кимна Вейл. — Давид с прашката си срещу великана Голиат. Нищо не е невъзможно за праведните. Джордан ми изложи цялата ви същност, генерале. Повтарям — какво могат да направят шест хиляди обучени войници, освен да предизвикат временна криза?

— Има между петдесет и сто хиляди членове на групи от милицията, господин Вейл. Със симпатизантите броят им надхвърля милион. В очакване на знак. В очакване на Апокалипсиса да ги освободи. В очакване Новата американска революция да убие политическите лидери, да бомбардира сградите, да изкара на улиците партизанската война, да откаже да плаща повече данъци. Това е започнало дълго преди аз да изляза на сцената, господин Вейл.

— Но сега вие сте гръмотевичният жезъл?

Очите на Енгстрьом блеснаха от гняв, устните му хищно оголиха зъбите. Той се изправи, размаха юмрук към тавана и заби бесен поглед във Вейл.

— Аз съм пророкът на Яхве! — изрева той. — Господ говори с моя глас! „Дайте място на Божия гняв. Защото писано е; отмъщението е Мое. Аз ще отплатя, казва Господ.“ Послание до римляни, глава 12, стих 19.

В другия край на залата Файърстоун крадешком погледна часовника си. „Направи го веднага, Мартин, чуваш ли, направи го веднага!“

Вейл пъкна ръка във вътрешния си джоб, извади сноп сгънати документи и ги разпръсна върху масата като на карти.

— Генерале, това са заповеди за претърсване и задържане съгласно Раздел трети срещу вас, вашите главни офицери и регистрите във всички ваши банки. Подписани от федерален съдия. Те също така разрешават пълно претърсване на вашата обител, известна под името Форт Яхве.

Той измъкна клетъчния си телефон и набра един номер. Хардистан отговори почти на секундата.

— Тук е Били. По местата сме.

— Документите са представени. Само минутка. — Вейл се обърна към Енгстрьом. — Генерале, на телефона е Уилям Хардистан, заместник-директор на ФБР. Той би искал да си каже две думи с вас.

И подаде клетъчния телефон на Енгстрьом. Генералът го изглежда така, сякаш му поднасяха жарава. Накрая го пое и каза бавно:

— Генерал Енгстрьом.

Застанал пред входа на Форт Яхве, Хардистан се бе изправил срещу един ефрейтор пред вратата. Зад него ровърите и колите с оръжията бяха подредени в колона. Агентите на ФБР и СКТАОО и снайперистите в бронирани жилетки и сини якета се бяха построили като армия. Над тях хеликоптерите „Найтхоук“ бръмчаха като прилепите на ада.

— Говори Били Хардистан — каза той по клетъчния си телефон. — Знаете кой съм.

— Разбира се.

— ФБР и СКТАОО са готови по местата си, както тук, така и в седем различни места, указани в заповедите за претърсване, които Мартин Вейл току-що ви е представил. Не искаме насилие. Документите ви са представени. Това са законни заповеди за претърсване. Моля посъветвайте младежа на вратата — мисля, че се казва Старет — да отстъпи настрана.

Енгстрьом не отговори веднага. Бяха го надхитрили и той го бе проумял. Всеки въоръжен сблъсък на този етап би бил катастрофа за делото им.

— Мога ли да говоря със Старет? — проговори накрая той.

— Разбира се.

Хардистан връчи клетъчния телефон на ефрейтора и каза:

— Командващият ви офицер иска да говори с вас.

Ефрейторът, обрулен ветеран, само го изглежда злобно, после взе телефона.

— Ефрейтор Старет слуша, сър.

— Старет, разпознавате ли гласа ми?

— Разбира се, сър.

— Отдръпнете се. Пуснете ги да влязат.

В първия миг ефрейторът не повярва на ушите си, макар и да знаеше, че в базата са останали само шепа хора.

— Слушам, сър.

Енгстрьом върна телефона на Вейл, който го затвори.

В затъмнения ъгъл в другия край на залата, зад мътнобелите контактни лещи, очите на Авраам горяха с адски пламъци. Само на

четири-пет метра от него се намираше мъжът, когото мразеше с чувство, по-силно дори и от любовта му към Сатаната. Само на пет метра! Един куршум и с него е свършено!

— Не искаме второ Уейко или Руби Ридж, генерале — каза Вейл.

— Бих могъл да ви взема за заложници още сега.

— Бихте могли, но това би бил глупав ход и вие го знаете. Всичко ще свърши още сега, тук, по средата на нищото. Целият ви команден състав е в тази стая.

Вейл набра един номер на телефона си и зачака да му отговорят.

— Излизаме — каза той. Затвори телефона, прибра антената и пъкна телефона в джоба си.

— На около четвърт миля оттук има два хеликоптера „Найтхоук“ — каза той, сочейки мъгляво към задната част на ресторанта. — Направо ще станат адски нервни, ако не излезем след няколко минути. — Той се изправи и облече палтото си. — За мен беше удоволствие, генерале.

— Вие сте още по-нечестен дори и от представата ми за вас до този момент — изрече Енгстрьом с присвити студени очи.

— Разузнаването ви не струва и пукната пара.

Вейл отиде до вратата и излезе, последван от Файърстоун.

Енгстрьом се изправи и се загледа през прозореца, докато колата се отдалечаваше по отсечката за магистралата. Авраам затропа с бастуна си през ресторанта, застана зад Генерала, приближи устни до ухото му и прошепна:

— Той трябва да бъде убит, генерале.

— Това няма да промени нищо.

— Но ще ги стресне и това ще ги забави. Всичко, от което се нуждаем, е само още малко време. „Ще обърна лицето Си против вас, и ще паднете пред враговете си; над вас ще владеят враговете ви.“ Левит, 26 глава, стих 17.

Енгстрьом проследи с поглед колата, която пое към Мисула. Минута или две по-късно единият хеликоптер прелетя ниско над дърветата и полетя подир автомобила. Челюстта на Енгстрьом се стегна.

— Тогава нека се спусне връз него десницата Божия.

26.

Беше почти десет и половина. Били Хардистан показа удостоверението си за самоличност на агентите от специалните служби и прекрачи прага на служебния вход на хотел „Мейфлауър“. Мина през кухнята и отново удостовери самоличността си. От балната зала, претъпкана с политически спонсори, платили по хиляда долара, за да ядат жилави пилета и аспержи и да отдадат почитта си на най-могъщата политическа фигура на света, се разнасяше гласът на президента, който произнасяше политическа реч.

Хардистан се качи по стълбите до третия етаж. До вратата на ъгловия апартамент — убежището на президента, в което той можеше да провежда срещи извън списъка на дневните си ангажименти — за трети път удостовери самоличността си.

— Благодаря ви, господин Хардистан — каза единият от агентите.

— Някой друг пристигнал ли е?

— Да, сър, генералният прокурор и господин Хукър.

Хардистан кимна и влезе в тристайния апартамент.

Хукър и Кастен си бяха налели питиета и седяха един срещу друг на диванчета, разделени от масичка за кафе.

— Здравей, Били — просия Кастен при влизането му.

— Здравей, Мардж, здравей, Клод — каза заместник-директорът на ФБР.

Хукър се усмихна, повдигна чашата си в приветствие и попита:

— Как се справя там долу?

— Май ги е омаял здравата — отвърна Хардистан.

Той сложи куфарчето си върху масата, извади един голям кафяв плик и клетъчния си телефон, свърза го с един магнитофон и набра един номер.

— Ехо, тук Треньор. Имате ли го на запис? Добре, уредбата ми работи, пуснете записа. — Слуша няколко минути, после каза: — Отлично. Благодаря, Ехо. — И изключи телефона и магнитофончето.

— Какво има? — попита Хукър.

— Още от същото.

— Господи!

Хардистан извади една видеокасета и няколко едроформатни снимки и ги пръсна върху масата. Хукър и Кастен ги загледаха с провиснали челюсти.

— Господи! — прошепна Хукър. — Какво е намислил този кучи син?

— Готви се да защитава планината си — произнесе почти небрежно Хардистан.

— Откога е станала *негова*? — изрева войнствено Хукър.

Преди Хардистан да успее да му отговори, вратата се отвори и двама агенти от специалните служби влязоха. Те провериха всички стаи, баните и прозорците, после съпроводиха Лорънс Пенингтън в апартамента.

— Добър вечер на всички — каза президентът още от прага. Очевидно произнасянето на речта го бе заредило с енергия.

— Как мина? — попита Хукър.

— Чудесно. Беше претърпано. Националният комитет може да ме цуне отзад. Така че, Били, докъде стигнахме?

— Тези фотографии са били заснети около 16 часа планинско време. АУАКС-ът тъкмо е завършвал поредния си полет. Имам го на видеозапис, но и тези снимки трябва да ви ориентират.

Фотографиите бяха общо осем на брой. Четири бяха направени от девет километра височина, а останалите представляваха цифрови фотоувеличения на същата област. Хардистан описа терена, докато другите разглеждаха укрепленията на Енгстрьом. Снимките бяха направени строго по вертикалата от височина две хиляди метра. В лявата половина на снимките по вертикалата на изток се намираше Форт Яхве, група сгради, заобиколени с висока ограда. В края на комплекса стръмно се издигаше планина, висока почти три хиляди метра. Горната и половина беше обрасла с борове почти до назъбеното, покрито със сняг било. Долната част на планината беше отвесна — серия от островърхи скали и водопади, които стигаха почти до самото подножие. Тесен път се виеше по планинския склон, като извеждаше до едно малко плато почти на половината път до върха. Тесен мост прехвърляше урвата до една седловина.

Седловината бележеше долния ръб на тренировъчния терен на Светилището — силно насечена камениста местност, където се обучаваха на оцеляване в екстремни условия, с размери три мили ширина и една височина. Отдолу бяха опасните скали, надвиснали над Форт Яхве.

Задната страна на планината, бележеща границата между Айдахо и Монтана, беше дори още по-опасна — серия от дълбоки клисури и урви, накъсани от тераси.

— Страшно — затаи дъх Кастен.

— В доста повече отношения от това — каза Хардистан.

— Ориентирайте се по тези фотографии, докато ви пусна тази касета. Записът е направен само преди половин час.

Хардистан пъкна касетата във видеокасетофона и натисна бутона. Същият изглед на форта и планините му пазачи плъзна по екрана. Един специалист по идентификация на наземни цели монотонно описваше сцената.

— Шарпшутър, тук Ехо Едно.

— Чувам ви, Ехо Едно. Чувате ли предаването ни?

— Силно и ясно, Шарпшутър. Записваме.

— Чуваме ви, Ехо. Тук Шарпшутър по курс на юг от канадската граница над границата между Айдахо и Монтана. Височина осем хиляди и петстотин метра, скорост петстотин мили в час. Време: 19 часа и 41 минути, планинско стандартно.

— Разбрано.

— Наближаваме целта. Чувате ли ни?

— Ясно. Господи, те изглеждат като мравки.

Далече под тях топлинните сензори регистрираха точки, които щъкаха по цялата планина.

— Ще наложим растер върху видеоекрана и ще получим точния им брой. Изглежда така, сякаш са се удвоили само за една нощ. Увеличаваме десет към едно.

Камерата даде увеличение, съответстващо на сто метра височина над върха на планината Джеймс. Мравките вече изглеждаха подвижни, ситни и бели фигурки на фона на гората.

— Тези „мравки“ са войниците на Енгстрьом, Ехо Едно.

— Разбрано. Какви са тези правоъгълници до портала?

— Училищни автобуси. Събират по тридесет и осем пътници, до петдесет с правостоящите. Тези трите сигурно са докарали от 135 до 150 души.

— Потеглят.

— Отиват да докарат следващите. А тези спални помещения, дългите сгради в задната част на комплекса близо до подножието на планината, събират по деветдесет човека всяка. Или още 270 души.

— А тънките линии по цялата планина?

— Това е тел. Гледайте горния ляв квадрант на екрана ви.

— Разбрано.

— Това е група от четири или пет души около едно дърво. Прокарват тел. Нашият профил сочи, че е тел-бръснач. Долният ляв квадрант. Един мъж явно заравя експлозивно устройство, вероятно мина „Клеймор“ или дори „Танцуваща Бети“.

— Господи! — възкликна Пенингтън.

— Има доста от тях и от другата страна на планината — обади се Ехо Едно.

— Ясно. Те са навсякъде по терена.

— Изключи това дяволско нещо — изръмжа Пенингтън.

Хардистан изключи видеомагнетофона.

— Тази вечер е още по-оживено. Още нямаме броя по растера, но е някъде в рамките от шестстотин до седемстотин души. Използват палатки за оцеляване в особено трудни условия в наблюдавания район, като спят и работят на смени. А в спалните помещения има разквартирувани почти триста души.

— Какво правят там, по дяволите? — попита Хукър.

— Окопават се. Нощем прекарват войниците си с училищни автобуси и фургони. Правят го непрекъснато, откакто претърсихме форта и им предявихме документите за обиск.

— Какво мисли да прави, по дяволите?

— Да защитава територията си. Това е месечното им тренировъчно занятие. Обикновено се провежда със седемдесет и пет до сто души.

— Нека се опитат — изсумтя Хукър. — В началото на осемдесетте Ордентъ изпрати декларация на Конгреса, с която обявяваше война. Бюрото елиминира Гордън Кал, изпрати водача им, Уейн Снел, на електрическия стол и пхна двадесет и четирима души

от техните в затвора с доживотна присъда. И това беше краят на Ордена.

— Ордена имаше по-малко от стотина членове, Клод — каза Хардиан. — Тук става въпрос за няколко хиляди обучени войници, като в района вече има съсредоточени много от тях, вероятно въоръжени с автоматично оръжие, гранатомети, противотанкови оръжия, ракети земя-земя и земя-въздух, мини и три-четири тона — тона, Клод — С-4.

— Господи, това достатъчно, за да хвърли във въздуха град като Мисула — възкликна Пенингтън.

— Точно така. Те също така са събрали огромен запас от амоняк — закупуват и трупат амониев нитрат от две или три години. Всеки фермер от Светилището си купува непрекъснато.

— Който може да бъде разхвърлян и укрит по цялата територия на щата — каза Кастен.

— Точно.

— Можем ли да ги провокираме? — попита Хукър.

— Ако Вейл не ги провокира, когато им предяви заповедите, не знам какво друго би могло да ги провокира.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кастен.

— Какво ще кажете за нападението върху конвоя? — продължи Хукър, пропускайки въпроса ѝ покрай ушите си. — Убийство на американски войници от засада. Това не би ли могло да се счита като акт на война?

— Не можем да докажем, че са били те. Ние сме сигурни, че са били те, но не можем да го докажем — каза Хардиан.

— Да има някакви следи от камиона? — попита Кастен.

— Не. Прочесавме целия планински масив с хеликоптери, оглеждахме мястото със спътници, АУАКС и пеш. Според мен едва ли ще го открием някога. Но знаем със сигурност, че имат АТ-4, 66-милиметрови противотанкови пушки 72-Е5, ракети „Дракон“, „Стингър“, М-16 и достатъчно боеприпаси и ракети да започнат Трета световна война. И всичко това е разхвърляно и укрито из планините.

— Той ще трябва да направи първата крачка — каза Хукър.

— Господи, обири на банки, складове с оръжия, убийства на хора... ако това не е първа крачка, какво би могло да бъде? — изрева Пенингтън.

Никой не се обади.

— Дейв, направи ми една услуга, донеси ми едно — помоли Пенингтън един от охраната и извади пура. — Извинете ме — продължи той. — Забавлявах юнаците с дебелите джобове цели четири часа, без да запаля. — Докато той палеше пурата си, агентът му наля пълна чаша уиски, пусна две кубчета лед, наля вода от чешмата и я връчи на президента, който му кимна с благодарност.

— Имаме нужда от случай, по който да го сгацим с неопровержими доказателства, преди да мобилизираме съответна бойна част, да го обкръжим и да го принудим да се предаде заедно с хората си и оръжията — каза Кастен.

— Да го обкръжим ли? — възкликна Хардистан. — Той е минирал дяволските си планини, опънал е навред тел-бръснач и се е обградил с обучени до съвършенство на партизанска бойна тактика хора. Дори да вкарам всички агенти от ФБР и СКТАОО, които съм в състояние да осигуря, пак не бих разполагал с достатъчно огнева мощ, за да обкръжа една укрепена планина.

— Той никога няма да се предаде. Трябва просто да го унищожим. И точно сега е моментът — каза Хукър.

— Целият му щаб и войниците му в момента са или горе, или са на път за там.

— Не можем да се доверим на Националната гвардия — продължи Хукър. — Половината от състава ѝ са членове на Светилището. Това, от което имаме нужда, са специално обучени бойци, които могат да се справят в такъв терен и да свършат работата.

— Да не предлагаш онова, което си мисля? — попита Кастен.

Отговор не последва. В следващия миг очите на Мардж Кастен внезапно се уголемиха.

— О, Господи! — простена тя. Всички я изгледаха. — Трябва ли да ви напомням, че е против федералния закон да се използват американски войски срещу американски граждани?

— Освен ако не са ни обявили война — каза Хукър.

— Не мисля, че Енгстрьом ще го направи без агресивна провокация — каза Хардистан.

— Е, поне едно нещо е дяволски сигурно — изръмжа Хукър. — Че бойскаутите не могат да се справят с тази операция.

Генералният прокурор се притесни от насоката, която бе придобил разговорът. Президентът видя това и ѝ каза с усмивка:

— Мардж, защо не си отиваш? Вече става късно.

Той се изправи. Тя го изглежда за момент, също се изправи и го последва до вратата.

— Никога не бих те поставил в компрометираща ситуация, Мардж — тихо каза президентът. — Само си спомни думите на Бари Голдуотър: „Екстремизмът в защитата на свободата не е порок. Деликатността при установяването на справедливостта не е добродетел.“

— Мислех си за нещо друго, господин президент. Джонатан Суифт го е казал: „Огромна неизгода е да воюваш с хора, които нямат какво да губят.“ Мисля, че на Мартин Вейл това му е ясно. Ние му дадохме дума. Хората му работят денонощно, за да вкарат в съда делата по РИКО.

— Лека нощ, Мардж. — Той я изглежда, без да мигне. Тя му върна погледа и излезе.

Пенингтън се върна на дивана и отпи от напитката си.

— Та докъде бяхме стигнали? За колко голяма бойна част става дума, Били?

— За тази работа бих се доверил единствено на армията.

— Тогава мисля, че трябва да извикаме Джеси Джеймс и да получим мнението на експерт.

Брандън Джеймс — по прякор Джеси Джеймс — беше армейски генерал и бивш заместник на Пенингтън. Беше непокорен командир и често го сравняваха с Патън заради вироглавството му. Беше също така най-добрият полеви офицер, който Пенингтън бе срещал.

— Ще свърши ли тази работа? — попита Хардистан.

— Ще поговоря с него. Само двамата, мъжки разговор.

— На Джеси му сече пипето — каза Хукър.

— Той ще направи всичко, което му нареди неговият командир.

— Мислите ли, че има опасност военната акция да предизвика още терористични нападения? Или това ще ги принуди да се отдръпнат? — попита Хукър.

Пенингтън погледна Хардистан, който само повдигна вежди.

— Зависи от загубите в жива сила — отвърна президентът.

Шофьорът на таксито погледна свещеника през прозореца. Беше облечен в тежко черно палто, черна филцова шапка и сив костюм със свещеническа якичка. Седеше, опрян на бастуна си, на една пейка срещу парка на Оклахома Сити, където навремето се бе намирало зданието на Алфред Б. Мурах.

Аарон Стемплър, известен в момента като Авраам, бе плъзнал контактните си лещи под долните клепачи и гледаше право през слънчевите си очила, покрай телената ограда, окичена с играчки, цветя и фотографии на жертвите. Пулсът му бе ускорен — той си представяше взрива, предизвикан от заредения с експлозив камион. Пред мисления му взор изплава рухването на половината сграда, до ноздрите му стигна мирисът на пожар и смърт, слухът му улови грохота на разрушението и хаотичните писъци, които го бяха последвали, очите му, видяха разрушената сграда със стърчащите арматурни жезла и тръби.

„Истинско произведение на изкуството“ — помисли той.

— Извинете ме, отче.

Той бавно се завъртя към посоката, от която идваше гласът, и видя една млада жена. Държеше букет цветя и се усмихваше.

— Да?

— Не можах да се сдържа да не ви заговоря. Помислих си, че може би ще пожелаете да ви опиша парка.

— Каква прекрасна мисъл — каза той. — Но аз предпочитам да си го спомням както едно време.

— Вие сте били тук и преди?

— Не, но са ми го описвали.

— Загубили ли сте някого при експлозията?

Той се замисли за човека, взривил камиона, и отвърна:

— Да.

— Съжалявам. Тогава ще си тръгна — каза тя.

— Благодаря ви. Много сте мила.

— Загубих цялото си семейство тук — каза тя и си тръгна.

Авраам остана още две-три минути, наслаждавайки се на момента, после се върна в таксито.

— Летището — каза той на шофьора.

Беше изненадан, че Магьосника познава толкова добре летището на Оклахома Сити. Простото съобщение на Авраам гласеше: „Магьосник. Утре ще направя сбирка на летището на Оклахома Сити, от десет сутринта до обяд. Надявам се да се видим. Рибаря.“

Отговорът не беше по-сложен или по-дълъг: „До Рибаря: Чакалня Две. При Броген. Десет сутринта. Магьосника.“

„При Броген“ беше ресторант с бар, който гледаше към прохода на чакалнята. Авраам седна на бара и си поръча диетична кола. Телефонът иззвъня и барманът вдигна слушалката, слуша няколко секунди и после захлупи микрофона с длан:

— Някой тук на бара да се казва Фишърман^[1]?

Авраам вдигна ръка.

— Аз съм.

Барманът му подаде портативния телефон.

— Благодаря — каза Авраам. После каза в слушалката:

— Тук е Симон Петър.

— Не споменахте, че сте сляп.

— Просто не стана дума.

— Тръгнете през чакалнята наляво. Проход С е вторият отдясно.

Там в момента няма никой, загдето полети за този терминал ще има чак след два часа. Идете в дъното на чакалнята. Там има редица столове. Избройте шестата редица седалки и седнете. — И телефонът замлъкна.

Авраам сложи два долара на бара, благодари на бармана и тръгна. Вървеше близо до стената от дясната страна, преструвайки се, че опипва пътя с бастуна. Когато стигна до Вход С, последва инструкциите на Магьосника.

Умно. Шестата редица гледаше към стената. Никакви прозорци, никакво отражение. Той седна и зачака.

От другата страна на залата Удбайн проследи как слепецът опипва пътя си. Имаше бакенбарди до брадичката и беше облечен в черно и сиво. Удбайн навлезе в зоната на прохода, намери седалката и седна, после изчака две или три минути. Никой не следеше Симон Петър, който премина през прохода и зае място точно зад Удбайн.

Удбайн отвори брой на „Ю Ес Ей Тудей“, като го вдигна високо, за да затули лицето си, но така, че да вижда над горния му ръб.

— Аз съм Магьосника — проговори Удбайн с нисък глас.

— Симон Петър — отвърна Авраам, после добави: — Рибаря, ако познавате Библията.

— Изглеждате ми като мормонски проповедник.

— Не, аз съм обикновен баптистки свещеник.

— Не исках да ви обидя.

— Не сте ме обидили. Някои от най-добрите ми приятели са мормони.

— Защо избрахте Оклахома Сити за срещата ни? — попита Удбайн.

— От отдавна исках да дойда тук. Исках да се проникна от изумителната атмосфера на майсторството и професионализма.

— Майсторство и професионализъм, как не! Той е осрал царски цялата работа. Така става, когато се, изпраща аматьор да върши работата на професионалист. Лайняно планиране с абсолютно никакво измъкване.

— Е, аз поне извлякох определена наслада от присъствието си там, само като си представях как се е случило. Как само за секунди се срутва половината сграда. Целият този хаос. Сирените вият, хората пищят, мирисът на взрива. Още веднъж си го преживях в представите.

— Вие сте болен човек, отче.

— А вие не сте ли?

— Аз съм бизнесмен. Ако нямаше търсене на услугите ми, щях да си продавам железарията, за да си вадя хляба.

— Получавате наслаждение от това?

— Що за въпрос, по дяволите?

— Просто бях любопитен. Вие сте изключително ефикасен. Предполагам, че човек, толкова добър в занаята си, трябва да получава наслаждение от работата си.

— Извличам определено удовлетворение от нея. Колкото по-трудна е задачата, толкова е по-приятно изпълнението. Не вземам всякаква работа, както знаете. Обичам мисълта, че с това, което върша, допринасям нещо за обществото.

— Възхищавам се на рационализма ви.

— Нека ви кажа нещо. Не споделям възгледите на Генерала. Армията ми даде хляб и ме научи на занаят, и то както подобава. Нямам нищо против правителството. Но ако Генерала иска нещо да се направи, аз го правя. Дължа му го. Винаги ще му го дължа.

— Лоялността е възхитителна добродетел.

— Вие не сте ли лоялен към него?

— Споделям доктрината му.

— Искате да ви пръснат задника нейде из шибаните монтански планини ли?

— Нещата може и да не се развият по този начин.

— Да, знам. Всички ще почнете да се укривате по планините и да правите партизански набези върху супермаркети и бензиностанции, и ще бесите съдии, и ще разстрелвате горски надзиратели.

— Това ще събуди нацията. Нещата в тази страна трябва да се променят. Не можем да оставим негрите и евреите да я закопават в калта.

— Аз не се оплаквам, отче. Нещата ми вървят много добре. Мога дори и да се пенсионирам.

— Да се надявам, че ще имате време за още една задача.

— Предизвикателна ли е?

— Да, мисля, че отговаря точно на критериите ви.

— Кой е целта?

— Нали гледате телевизия?

— Доста повече от вас.

И двамата избухнаха в смях.

— Добро попадение — произнесе Авраам. — Познато ли ви е името Мартин Вейл?

— Адвокатът, който беше с Хардиан в Охайо. Не е ли на служба в Министерството на правосъдието?

— Той е заместник генерален прокурор на САЩ, ако бъдем точни. Специален обвинител. Насочил е тежката си артилерия срещу Светилището. Това не е ли достатъчно предизвикателно за вас?

— Звучи ми обещаващо. Вие, предполагам, сте наясно, че ако го отстраните, на мястото му ще дойдат други.

— Не, той е единствен, Магъоснико.

— Вие го познавате?

— Да кажем, че пътищата ни са се пресичали.

Авраам извади от джоба си ключ и го сложи на облегалката на стола си.

— Тук има гардеробче със секрет. Намира се в първата банка, след като излезете от помещението за прибиране на багажа. В него има папка с документи за Вейл. Изрезки от вестници, статии, видеозапис. Той живее в една надстройка в центъра на Чикаго, но една от статиите споменава за уединена вила, където обича да си откъхва. Лошото е там, че никой не знае къде е.

— Не бих нарекъл това проблем. Нали намерих онзи... как му беше името?

— Вие сте абсолютен гений. Това е причината сега да съм тук и да разговарям с вас.

— Той сигурно има доста голяма охрана.

— Двама или трима агенти на ФБР по всяко време на денонощието. Това притеснява ли ви?

— Разбира се, че не. Добирането до него няма да представлява проблем. Проблемът е измъкването след свършване на работата. Винаги е така.

— Сигурен съм, че ще го намерите.

— О, да. Колко е тарифата този път?

— Сто бона. Обичайното уреждане. Половината депозирана в банката ви преди денят да приключи, другите петдесет след свършване на работата. Справедливо е, напи?

— Ако това е сумата, която може да си позволи Генерала, значи е справедливо.

— Не че съм много любопитен, но колко бихте взели нормално за такава работа.

— О, вероятно за по-малко от четвърт милион едва ли бих си мръднал и пръста.

— Може би ще се откажете от другите петдесет като благотворителна вноска.

— Много смешно.

— Значи мога да кажа на Генерала, че работата е уредена?

— Ще ми трябват два дни.

— Разбирам. Това е страшно належаща работа. Уикендът приближава. Той по всяка вероятност ще отскочи да си откъхне във вилата.

— Ще бъде направено по възможно най-бързия начин.

— Генерала ще бъде във възторг.

— Добре. А сега ще ви помоля да изчакате тук само пет минути, докато си отида.

Ръката на Удбайн се протегна между седалките и захлупи ключа от гардеробчето.

— Желая ви късмет, когато дойде Апокалипсисът.

И си тръгна.

Авраам изчака няколко секунди и после леко се извърна, взирайки се крайчеца на окото си. Всичко, което видя, беше един прегърбен старец в палто, дълго до коленете, който се отдалечаваше към главния терминал.

---

[1] Рибар (англ.) — В случая алузия за библейския рибар Симон Петър. — Б.пр. ↑

28.

Къщата беше двуетажна, от червени тухли, с широка предна веранда. Намираше се на една тиха уличка в малко селце, известно с местния си хотел, „Странноприемницата на краля“, който сега предлагаше легло и закуска, но навремето бе дал приют на Джордж Вашингтон. Това беше къща извън времето и пространството, от ера, когато хората никога не са заключвали вратите си и никой не е чувал за стрелба по хора от бясно движещи се коли. Пощенската кутия беше с грижливо направен надпис:

Полковник Скот и Г-жа Барбара Граймс.

Хоторн Авеню, № 424.

Латимор паркира колата, излезе и закри по дългата алея към входната врата. Отвори му приятна жена към петдесетте.

— Госпожа Граймс? — попита Латимор.

— Госпожа Граймс почина преди две години — каза тя.

— Аз съм Алис, икономката на полковника.

Латимор ѝ показва удостоверението си за самоличност.

— Казвам се Харисън Латимор, от кабинета на генералния прокурор на САЩ. Имам уговорена среща с полковника.

— Да, господин Латимор, той ви очаква. Заповядайте.

Тя го поведе през тесен коридор, който извеждаше в обляна от слънце стая. С вътрешна стълба към втория етаж. Една френска врата водеше към терасата. Стените бяха покрити с фотографии на Граймс — добре сложен мъж с кестенява коса, в компанията на войници и група офицери в джунглата.

Жената отиде до прозореца и спусна дантелените завеси; пръстените издрънчаха по бронзовите пръти.

— Полковникът има проблем с очите — каза тя. — Ярката слънчева светлина е много болезнена за него, а той абсолютно отказва да носи слънчеви очила вкъщи. Казва, че не бил филмова звезда.

Латимор се усмихна учтиво. Тя отиде до стълбата, дрънка едно звънче и извика:

— Полковник! Имате гостенин.

— Да не е Джери? — попита изтънял дрезгав глас.

— Не, полковник, непознатият е.

— Непознатият! Добре, веднага слизам.

Латимор се смая при вида на Граймс. Полковникът слезе бавно по стълбите, като се държеше за перилата и от двете страни и правеше по една стъпка на десетина секунди. Беше облечен в износен халат и чехли, лицето му бе разядено от времето. Несресаната му коса беше мръсносива, по бузите му бе набола бяла четина, на ден или два. Очите му, навремето сини, бяха избелели и безжизнени. Ръцете му представляваха крайници на мумия, кожата му беше мъртвешки бяла, а вените бяха толкова подути, че човек можеше да види как бие пулсът му. Беше сложил само горната си, пожълтяла вече изкуствена челюст, а долната му устна бе хлътнала навътре; от време на време попиваше устните си с бяла кърпичка с избродирани инициали.

— Имате гостенин, полковник Чарли — каза учтиво икономката. — Господин Латимор е бил път чак от Вашингтон, за да се срещне с вас.

— О — продума полковникът немощно, — благодаря ви. Много мило от ваша страна. В последно време нещо гостите ни намаляха, нали, Алис? Я да си спомня, кой идва последен, аха, онзи от някаква застрахователна компания. Помислили, че отдавна съм пукнал. — Той се изкикоти. Протегнатата му ръка беше като на скелет и трепереше силно. — Вашингтон значи? Да не сте от армията?

— Не, сър — отвърна Латимор. — Спомняте ли си когато разговаряхме по телефона? Аз съм от кабинета на генералния прокурор.

— Аха, много важна клечка значи.

— Не съвсем, сър — отвърна с усмивка Латимор.

— Седнете ей там, до прозореца — каза старецът и му посочи една малка маса с два стола близо до един еркереен прозорец.

— Благодаря, сър.

— Колко е часът, не бихте ли ми казали?

— Три и петнадесет.

Граймс се обърна към Алис.

— Вече мога ли?...

— Щом желаете.

— Може би господин, ааа...

— Латимор. Харисън Латимор.

— Нещо за пиене, господин Латимор? — попита полковникът.

— Благодаря, нищо не искам.

Алис тихо се измъкна от стаята. Старецът присви очи и се загледа през тънките завеси.

— Прилича ми на хубав ден каза той.

— Да, сър.

— Вие сте добре възпитан, млади човече.

— Благодаря ви. Майки ми щеше да е истински щастлива, ако можеше да чуе думите ви.

Алис се върна с бутилка бира и цигара, положена върху салфетка. Полковникът взе бутилката с две ръце, загледа я с почти религиозно чувство, облиза устни, надигна я бавно и отпи дълбока глътка, притвори очи и въздъхна щастливо.

— Снощи гледах един филм по видеото — каза той. — Как се казваше, Алис?

— „Ейс Вентура“.

— Тъп, обаче ме разсмя здравата — каза полковникът и отпи следваща дълбока глътка. — Да ви се намира кибрит?

— Съжалявам, не пуша — отвърна Латимор.

— Браво на вас. Алис?

Тя му запали цигарата със запалка „Зипо“. Той пое много бавно дима, задържа го известно време, после го издуха рязко.

— Полковник Граймс, бих искал да хвърлите един поглед на тази снимка и да ми кажете нещо за хората на нея.

Латимор плъзна фотографията на „Спектър“ по масата. Старецът извади очила без рамки и бавно и грижливо ги закачи върху ушите си. Когато най-после успя да фокусира погледа си върху снимката, целият се разтрепери и я плъзна обратно на Латимор.

— Не — каза той и пое дълбоко от цигарата си.

— „Не“ какво, сър?

— Не мисля, че си спомням.

— Погледнете още веднъж, полковник. Важно е.

Старецът се усмихна и поклати глава.

— Нищо вече не е важно за мен, синко. А онова, което все пак означава нещо за мен, бих предпочел по-скоро да не си го спомням.

— Моля ви, погледнете още веднъж.

Старецът го изглежда през помътнелите си очи.

— Защо ви е да разравяте всичко това сега? Нека почиват в мир, ако въобще могат.

— Налага са де разберем колко души от тези на снимката са преживели войната, сър.

— Даже и да са останали живи, аз не бих нарекъл това оцеляване.

— Моля ви, опитайте.

— Синко, аз съм алкохолик — започна старецът, като си поемаше болезнено дъх на всяко изречение. — На ден ми дават само по една бира и всяка глътка е екстаз. Имам емфизем. Четири цигари на ден, повече, ако успея да си отмъкна. Навремето бях атлет. Сега всяко стъпало на стълбата е смъртоносно препятствие. Навремето пиших стихове, не че бяха кой знае какво, но ми доставяше удоволствие. Сега ръцете ми са толкова разядени от артрит, че едва държа молива. Всяка дума е борба. Навремето обичах една много красива жена, сега съм импотент, а тя е мъртва. Защо ми е да съм жив, млади момко? Тялото ми е изгнило, мозъкът ми, дробовете ми, топките ми, всичко ми отнеха, и ето остатъка пред вас. И всички онези млади мъже. Всички онези млади мъже, мъртви в блатата и мръсните реки, или още по-лошо, развратени от мен и такива като мен. Дали съм познавал тези мъже? Аз бях майор в щаба на дивизията, разбира се, че ги познавах всички. Те идваха при мен, някои още деца, и аз ги изпращах в джунглата и никога повече не ги виждах. О, до ушите ми стигаха истории, всички чуваме разни истории.

Словесни кошмари. Какво са вършили. Какво са им правели на тях. Енгстрьом винаги връщаше мъртвите си войници. Защо го е било толкова грижа? Ние изпращахме младите си войници на Енгстрьом и след това служебните им регистри отиваха някъде другаде, после на друго място, после на трето, и накрая свършваха някъде в някакъв кашон, който отиваше в огъня. Млади мъже, воюващи за страната си и после предадени. Изтрити, все едно че не са съществували. Казвах, че това се прави, за да били защитени. Какъв майтап! Това се правеше, за да се сложи най-дебелата ламарина под задника на правителството. Под задника на армията. Да се укрие какво искаше армията от Енгстрьом и какво правеше той в името на патриотизма и любовта към

Родината. Какво правеше с душите им. Какво правехме *всички ние* с душите им.

Той дръпна от цигарата си и продължи.

— Знаете ли, в началото, всеки път, когато изпращах поредното момче там, пишех стихове. Мислех си, че когато всичко свърши, ще се превърне в епична поема за младите мъже, изпълняващи дълга си към Отечеството. И тогава започнаха да се носят историите. И тогава започнах да изпивам по бутилка скоч, докато напиша стиховете. Накрая спрях да пиша и остана само бутилката скоч. И когато един ден дойдоха за кашоните с данните за момчетата, захвърлих поемите в кашона. И ето ме пред вас, млади Харисън, безсилен дори да пусна и куршум в черепа си. Всичките ми спомени са изчезнали, освен най-лошите, и аз си живея с тях, спя с тях, прекарвам си дните с призраците на всички онези млади мъже. Виж ме, синко, не ми е останала дори и една сълза да пророня за тях.

Латимор, зашеметен от ужасяващото признание на стареца, се вгледа в разяденото му лице и си спомни защо беше дошъл и плъзна фотографията обратно.

— Опитайте още веднъж, сър.

Граймс го изгледа втренчено и дръпна отново от цигарата. Беше изпушил около половината; угаси я, внимателно докосна върха, за да се увери, след което я пхна в джоба на халата си. После се приведе към фотографията.

— Значи не обичаш думата „не“, а?

— Генералният прокурор не обича тази дума, сър.

— Ха, нищо не се е променило.

Той почна да потропва с пръст по лицата от фотографията.

— Шрак. Енгстрьом го наричаше Черния Боби. Това е Мец... Мен...

— Мецингер?

— Да, Мецингер. Този тук е Джордан. Това тук са Енгстрьом и Дженингс. Този е... а, Уейн. Уейн... Уейн кой беше... Не мога да си спомня фамилията му.

Той продължи да гледа втренчено снимката.

— Един умря — каза Граймс, без да отделя поглед от фотографията.

— Искате да кажете, че някой от тях е бил убит?

— Това беше специалният отряд на Енгстрьом. Спектър Едно. Нищо не можеше да ги убие. Туни, да, сетих се, Уейн Туни. Корав пич от Ню Йорк Сити.

— Този, който не е оцелял ли?

— Вече ви казах, никакви доклади не се пишеха, никаква официална информация не се съхраняваше.

— А какво ще кажете за този? Нали споменахте, че името му е Дженингс? — Харисън посочи мъжа, когото Джордан бе нарекъл Оз.

Полковникът се загледа.

— Оскар Дженингс.

— Оскар. Оз — повтори Латимор.

— О, да. Така го наричаха. Някъде от Средния запад беше. Да не беше Уисконсин?

— И не са го убили?

— Нищо не знам със сигурност, но онова, за което мога да гарантирам, е, че Енгстрьом не върна нито един човек от Спектър Едно в найлонов чувал. Страшно много се гордееше с това.

— А аз си мислех, че всички бойни групи са били отряди „Спектър“.

— Те бяха номерирани. Номер Едно беше личният отряд на Енгстрьом, това бяха неговите момчета. Енгстрьом загуби много хора през онези години. Но не и от Спектър Едно. Тази снимка вероятно е правена някъде... в края на шейсетте, да, точно тогава.

— Значи нека още веднъж уточним какво съм разбрал. На снимката са Черния Боби Шрак, Дейв Мецингер, Гари Джордан, Енгстрьом, Оскар Дженингс и Уейн Туни.

Старецът кимна и протегна снимката на Латимор.

— Какво се случи с Дженингс и Туни? — попита Латимор.

— Един Господ знае. — Полковникът отпи от бирата си и попи устните си с кърпичката. — И така, какво прави Хар... ааа...

— Харисън, сър.

— Каква работа върши Харисън Латимор за генералния прокурор на Съединените щати?

— Надявам се, възможно най-добрата, сър.

Полковник Граймс отметна глава и се изсмя от сърце.

— О, да! Не се ли надяваме всички на това, синко?

— Ние подозираме, че един от тези мъже, или Дженингс, или Туни, е станал наемен убиец, сър. Много опасен човек.

— Какво му е толкова чудното на това? Те всички бяха опасни мъже.

— Но той убива за пари.

Граймс се втренчи в него. Очите му се насълзиха от напрежението. Той извади остатъка от цигарата си и повика Алис, която тихо влезе и му я запали. Полковникът си допи бирата и запуши цигарата.

— Имаме подозрения, че съвсем наскоро един от тях може да е убил човек под закрилата на програмата за защита на особено важни свидетели.

— А — изрече разсеяно Граймс.

— Това не ви ли изненадва?

— Трябва ли? Ако убива за пари, няма значение кой е целта. Предполагам, че който и да е бил, играта е била честна.

Латимор прибра снимката в джоба си.

— Изненадан сте, че не съм шокиран ли? Никога ли не ви е хрумвало кой наема тези хора? Не ви ли е минавало през ума, че вашето собствено правителство може от време на време да им е давало поръчка? Някоя дребна работа в Южна Америка. Да убият някой диктатор в Африка. Все някой трябва да свърши тази работа, синко. И когато не са ангажирани с държавната поръчка, те си продават работната сила. Човек трябва да си изкарва прехраната.

— Кой би могъл да знае как да влиза във връзка с тях?

— Това не мога да ви кажа.

— А кой би могъл?

— Този, който го наема. Може би извършителят е получил ново име, нова самоличност, хубава сума и да са го изпратили да им свърши работата. Може би е свършил някъде нещо и после се е прибрал в Щатите. След като искате да се свържете с него, намирате един телефонен номер. Това е някакъв телефонен секретар някъде в някоя мухлясала канцелария в някоя затънтена сграда. Той звъни на номера си от някой уличен автомат и прослушва съобщенията, записани на секретаря, след което си избира кои поръчки може да поеме. Никакви имена, никакви адреси. Парите се депозират в някаква офшорна сметка някъде на майната си. Всичко е много кратко и делово.

— Това направо ми звучи като достоверна информация, полковник. Сигурен ли сте, че не можете да ми кажете нищо повече?

— Не мога да ви кажа онова, което не знам. А аз не знам какво се е случило. Проектът „Фантом“ никога *не е съществувал*. Никога не е имало отряди „Спектър“. И армията ги е погребала грижливо завинаги, за да е сигурна, че никога няма да възкръснат.

— Но защо тогава се съгласихте да разговаряте с мен?

— Оттогава минаха повече от тридесет години, синко. Някои вероятно са загинали в далечни земи, застреляни или измъчвани до смърт. Или може би просто са прегорели и когато са проумели, че вече не ги бива за нищо, са извадили стария служебен 45-и калибър и са захапали дулото.

— Все някой би трябвало да има номера на този телефонен секретар.

— Е, това беше просто начин на изразяване. Тия дни начинът сигурно е много по-модерен, с всички тия компютри и какво ли още не.

Латимор се опита да подреди всичко чуто до този момент от полковника. Само един човек от Спектър Едно беше умрял, но двама бяха изчезнали. Дженингс и Туни. Но онзи, който бе умрял, не е бил убит. Господи, Граймс беше като всички останали — те никога не даваха пряк отговор. Питай ги какво е времето навън и ще ти кажат името на метеороложката от Канал 6.

— Е, благодаря ви — каза той. — Предполагам, че ще направя проверка с погребалната служба във Вашингтон.

Старецът го гледаше усмихнат. Цигарата му бе изгоряла до филтъра. Той я сложи нежно в пепелника и я загледа тъжно, все едно че виждаше приятел в ковчега му в погребален дом.

Миг преди Латимор да дръпне дръжката на вратата, полковникът го повика.

— Млади Харисън...

— Да, сър?

— Само не забравяйте, че това, което е, не съществува. А това, което не е, съществува.

29.

Форт Уейн, сряда, 9 часът и 25 минути, централно стандартно време

Гърбът на Рон Камбъл го болеше страшно. От две седмици кръстосваха областта около Уапаконета и вече започваше да му писва. Партньорът му, Ед Флорес, се бе свил на съседната седалка и смучеше захарно петле. Това го предпазваше от болките в корема. Флорес бе отказал цигарите преди четири месеца и вече започваше да влиза в релси, след като бе прекарал цялото това време в мърморене и оплакване от *всичко*. Захарните петлета, които смучеше непрестанно, бяха добавили пет килограма към и без това пълното му тяло.

Той измъкна захарното петле от устата си за време, достатъчно, за да произнесе:

— Как се казваше това? — и да го напъха отново в устата си.

— Търки Ран.

— Господи! Наистина преровихме и дъното.

— Стигнахме до грунтовете писти и паркингите.

— Няма да можем да му хванем спатиите на този тип, казвам ти.

— Как не ти омръзна да повтаряш все едно и също, Ед. Не ти ли омръзна?

— Тъкмо сега не мога да спра. Шансовете са на моя страна — отвърна Флорес. — Няма начин да не позная поне веднъж. — Той посочи надясно. — Ето я. По дяволите, ама това са само два хангара и един навес.

— Прилича ми да имат и сигнализационни светлини за кацане.

— Браво, ти си бил гений бе!

Свиха по един тесен черен път и паркираха до нещо, което се опитваше да мине за терминал. Близо до вратата имаше паркирани три черни автомобили, а от другата страна на сградата имаше две по-стари коли. Висок мършав младеж бърникаше нещо в двигателя на едномоторен самолет. Носеше работен комбинезон, а на рамото си бе праметнал омаслена хавлия.

— Задръж за минута — каза Камбъл на Флорес, слезе пръв и се приближи до механика, който го изгледа през рамо и кимна.

— Здравейте — поздрави Камбъл. — Можете ли да ни отделите минутка?

— Да, какво има?

Камбъл му протегна портфейла си с удостоверението за самоличност.

— ФБР. Казвам се Рон Камбъл. Това е партньорът ми, Ед Флорес.

— Да, сър. Аз съм Джо Бушкин. — Той понечи да протегне ръката си, но спря. — Да не ви изцапам.

— Няма проблем, господин Бушкин. Тук ли работите?

— Да, сър. Наливам бензин, върша монтьорска работа. Имам десетина редовни клиенти.

— През нощта сигурно кацат доста, нали?

— Ами! Нямаме терминал като хората, само едно кафе, телефонен автомат, няколко сепарета и едно радио за метеопрогнозите. „Мидуест Ренталс“ имат кабинка вътре, но Хенри обикновено затваря доста рано, освен ако не му се обадите предварително. Хенри Гошен.

— Господин Бушкин, опитваме се да открием самолет, който може да е кацнал тук на шестнадесети, преди две седмици. Трябва да е бил светъл на цвят, двумоторен.

Бушкин изтри ръцете си в мръсния парцал.

— Не е трудно — каза той. — Такива вече не се виждат под път и над път.

— Спомняте ли си го?

— „Бийчкрафт“, модел „Барон D-55“ от 1983 година, с два мотора 374 „Лайкомингс“. Рядък бисер, а това парче специално беше страхотно. Хвърлих му едно око отвътре. Вградено стерео, компютър и всичко останало.

— Колко време остана тук?

— Момент... Кацна следобед във вторник и го нямаше, когато дойдох в четвъртък сутринта. Трябва да е излетял в сряда вечерта или рано сутринта в четвъртък.

— Успяхте ли да зърнете пилота?

— Не. Бях ей там, до хангара, работех върху един „Чероки“, когато кацна. Съвсем обикновен мъж, доколкото успях да видя.

— Как беше облечен?

— Ами, да ви кажа, самолетите си ги спомням по-добре от хората. Мисля, че беше с костюм. Може би сив.

— Тук ли зареди с гориво?

— Не, сър. Но моделът D-55 има радиус на действие от около хиляда и двеста мили. Може да е долетял и отдалеч, без да му се налага да зарежда.

— Какви бяха опознавателните му знаци?

— Ха де, и това не мога да си спомня. Нали вече ви казах, мога да си спомня всеки произведен самолет, хоби ми е, откакто станах достатъчно голям, за да държа книга в ръцете си, но не обръщам особено внимание на хората и числата.

— Мениджърът на колите под наем беше Хенри, така ли?

— Хенри Гошен. — Той кимна към терминала. — Трябва да е там. Макар че хич го няма по самолетите, горкия.

Гошен приближаваше шейсетте. Раменете му бяха провиснали. Четеше вестник — почти го бе лепнал до очилата си с лещи, дебели цял пръст. При влизането на Камбъл и Флорес Гошен вдигна глава, смъкна очилата на носа си и ги загледа с присвити очи.

— Какво ще обичате?

Камбъл му показва портфейла си.

— ФБР, сър. Аз съм агент Камбъл, това е агент Флорес.

— Брей, брей!

— Според нас е възможно на шестнадесети, в късния следобед, да сте дали кола под наем. Спомняте ли си?

— Та това е преди повече от две седмици.

— Е, като гледам, тук нещо няма навалица за услугите ви, господин Гошен — каза Флорес. — Може би ще успеете да си спомните.

Гошен запрелиства регистрационните карти, измъкна една, огледа я от двете страни и им я подаде.

— Този е. Сега си го спомням. Беше без палто. — Той вдигна поглед. — Беше студено и валеше дъжд, но беше без палто.

— Спомняте ли си как изглеждаше?

Гошен ги изучава няколко секунди преди да отговори.

— Обикновен мъж с костюм. Без палто.

— А какво ще кажете за косата? — намеси се Флорес. — Дълга, къса, черна, кестенява?

— Май имаше шапка.

— Май? — попита Флорес.

— Бихте ли го познали, ако го видите пак? — попита Камбъл.

— Виж ми очите, синко — изрече саркастично Гошен. — През тия очила все едно гледаш през капаци на печка. Беше гладко обръснат и бял. Всичко останало ще е само гадаене.

— Имате ли копие от квитанцията за наетата кола?

— Мога да го измъкна на компютъра.

— Моля ви — изрече умолително Камбъл.

Гошен затрака по клавишите, освети една дата и копието от квитанцията за наема изскочи на екрана.

— Ето я — каза той.

— Можете ли да ни я отпечатате? — попита Флорес.

— Не. Свърших хартията.

Вашингтон, сряда, 12 часът и 42 минути, източно стандартно време

Хардистан и Файърстоун бяха на път за летището, когато клетъчният телефон на заместник-директора иззвъня. Той отговори още преди да бе свършило второто прозвъняване.

— Господин Хардистан, обаждат се Рон Камбъл, от групата в Охайо.

— Слушам те, Рон, какво има?

Камбъл седеше в колата. Бяха пред мотела „Хузиър“ в предградията на Форт Уейн.

— Открихме сериозна следа от самолета, сър. Бял „Бийчкрафт Барон D-55“, модел 1983 година, със син стабилизатор. Радиус на действие около хиляда мили. Нашият човек е отседнал в мотел „Хузиър“ на шосе 30, около петдесет мили от фермата на Уолър. Броячът на колата му под наем е навъртял 216 мили, което е приблизително два курса от Форт Уейн до Уапаконета.

— Това е голямо нещо, Рон. Докладва ли на Флойд?

— Да, сър, той ми каза да ви го съобща лично. Този самолет е нещо наистина рядко, господин Хардистан. Мисля, че ако известим Федералното управление по гражданска авиация и получим помощта им, някой може да ни каже нещо повече.

— Добра идея. Ще се обадя на Джим Норкрос от ФУГА веднага щом свършим разговора с теб. Успя ли да научиш опознавателните му знаци?

— Не, сър. По всяка вероятност са фалшиви. Нанесъл се е в мотела и се е регистрирал направо от прозореца на колата, като е платил в брой за две нощи. Също така е поръчал стайно обслужване и пак е платил в брой, но е бил в банята, когато момчето му е занесло вечерята — бил оставил парите на масата. Човекът от фирмата за коли под наем е почти сляп и не си спомня как е изглеждал нашият човек. Никой не може да си го спомни. Всички твърдят едно и също: съвсем обикновен бял мъж. Шофьорска книжка от Флорида, регистрирана на името на Франс Пиърс, Оушън вю Булевард № 3224, Форт Лодърдейл. Книжката е фалшива: в Лодърдейл няма такъв адрес.

— Добра работа си свършил, Рон — похвали го Хардистан. — Ще направим проверка на всички лицензирани „Бийчкрафт“ от този модел и ще видим дали сме късметлии. Двамата с Флорес сте свършили чудесна работа. Предай му, че аз съм го казал.

Хардистан изключи телефона.

— Нещата започват да се проясняват, Сам — обърна се той към Файърстоун. — Но все още нямаме представа как изглежда нашият човек.

Вашингтон, сряда, 3 часът и 12 минути следобед, източно стандартно време

Компанията „Интернешънъл Секюрити“ държеше под наем два офиса в една невзрачна сграда само на няколко преки от Белия дом. Компанията не вдигаше абсолютно никакъв шум около себе си. Избягваше всякаква публичност, не беше включена в нито един телефонен справочник и в никоя фондова борса и никога не рекламираше. Името ѝ никога не излизаше в нито едно конгресно изслушване. Повечето членове на Конгреса и Сената изобщо нямаха и представа за съществуването ѝ. Медиите също дори и не подозираха, че има такава компания. И въпреки това ЦРУ и Агенцията за национална сигурност използваха КИС като „консултанти“ вече над тридесет години.

Президентът Дейвид Уоръл също беше неизвестен на политическите кръгове. Уоръл никога не посещаваше светски увеселения или официални приеми. Не подпомагаше нито една политическа партия или политик. Телефонния му номер го нямаше в нито един официален документ, а твърдият диск на компютъра му всяка вечер се сваляше и се заключваше в сейф. Уоръл беше висок един и осемдесет, в изключително добра спортна форма, с руса, вече сивееща коса, и силен загар. Обожаваше туидовите сака, сивите пуловери от австралийска вълна и ризите в тъмни цветове с широко отворени яки.

Вторият офис се заемаше от един параплегик, бивш „войник на сполуката“ на име Льо Бланк, който говореше перфектно пет езика. Преди четиридесет години, по време на алжирската освободителна война срещу французите, той бе изгубил контрола и върху двата си крака една бомба го бе ранила в кръста. Льо Бланк беше съвсем плешив, с огромен гръден кош и масивни ръце и спаружени, безполезни крака. Изглеждаше странно не на място в оборудваната с най-съвременна апаратура инвалидна количка.

Льо Бланк и Уоръл бяха агенти по рождение. Техни клиенти бяха правителствата на Великобритания, САЩ, Франция, Германия, Южна Африка и Израел. Техните хора бяха действително каймакът на разузнавателната общност на свободна практика: терористи, наемни убийци, касоразбивачи, събирачи на информация. В КИС ги наричаха „актьори“.

Уоръл подрани с пет минути в Националната катедрала на Масачузетс Авеню. Влезе с небрежен вид, огледа почти празната зала и седна на една пейка в дъното на църквата. Две минути по-късно влязоха двама агенти от специалните служби. Те обиколиха катедралната зала, направиха един кръг около редиците със скамейки и се върнаха покрай Уоръл. Нито веднъж не погледнаха директно към него. Единият се дръпна встрани и момент по-късно в катедралата влезе Клод Хукър и седна зад Уоръл.

— Добър ден — проговори той едва чуто.

— Здравей, Клод, имаш проблем ли?

Най-нормален въпрос. Хукър и Уоръл никога не се срещаха, освен ако нямаше някакъв проблем.

— Не — отвърна студено Хукър, — ти имаш.

Уоръл се извърна и изгледа право в лицето смръщения съветник по националната сигурност.

— С кого?

— Не знам със сигурност. Информацията дойде от кабинета на Марагансет.

— Марагансет! Марагансет е една импотентна путка, която само сънува пенсията си. Нямам бизнес с Марагансет.

— Информаторът ми работи в офиса му.

— За какво става дума?

— Предполагам, че знаеш, че този натегач Вейл, адвокатът, стана заместник генерален прокурор.

— Чувах да говорят.

— Това вече не е приказка. Оная кучка Азимур го разгласи пред целия свят. Вейл е извикал целия си екип, млади натегачи, цяла глутница проклети питбули.

— Но нали това се очаква от тях?

— Не и когато си от страната, която искат да заръфат.

— Какво точно става, Клод?

— Един от хората на Вейл прави проучване на проектите.

— Виетнамските проекти?

Хукър кимна.

— Господи, та това са повече от тридесет години!

— За него все едно че е било вчера. Той има списък на всички офицери за свръзка и се интересува най-вече от Фантомите. Дали са му името на Граймс.

— Е, и? Той е вече изкуфял дъртак, с решето вместо мозък.

— Дейвид, Вейл преследва с всички сили Енгстрьом. Вече държи банковите им сметки под контрол и претърси базата им в Монтана.

Уоръл не каза нищо. Гледаше Хукър в очите и го чакаше да продължи.

— Освен това онзи правителствен свидетел, който беше ликвидиран преди две седмици в Охайо, е бивш член на Светилището.

— КИС няма нищо общо с тази работа.

— Но има вероятност да е замесена.

— За какво говориш?

— Това е било работа на професионалист. Хардистан и Вейл явно смятат, че стрелецът е бил някой от предишните войници на Енгстрьом.

— Чакай сега...

— Не, ти ме изслушай. Да предположим, че той е прав. Да предположим, че имаш в бумагите си някой, който е бил заедно с Енгстрьом там. И да предположим, че Енгстрьом е използвал този актьор за онази работа в Охайо. И само за миг да допуснем, че ФБР го спипа.

— Невъзможно. Няма никакви регистри и ти го знаеш много добре.

— Само искам да кажа...

— Няма абсолютно никакъв начин да проследят работата.

Хукър скръсти ръце на гърдите си, загледа се в Уоръл и не каза нищо.

— Чуй ме, Клод. Нека само да предположим, че съм сключил договор с този актьор. Няма начин да знам как да се добера до него. Не знам какво име носи в момента, къде живее, каква му е легендата. Обикновено правя контакт чрез поредица обезопасени телефонни обаждания и електронна поща. Наистина ли мислиш, че тая банда млади натегачи могат да го открият?

— Хардистан може да го направи.

— Тогава му кажи на този кучи син да не го прави!

— Никой освен шефа не може да казва на Хардистан какво да прави, а аз предпочитам да не обсъждам този въпрос с него. Не разбираш ли, Дейвид, че актьорът може да бъде заплаха за мен, но е много по-голяма заплаха за теб, докато е на свобода.

— По дяволите, какво ми предлагаш, Клод?

— Може би той вече си е изпял песента — вдигна рамене Хукър.

Уоръл му обърна гръб, опря ръцете си на облегалката на предната скамейка и погледна към олтара.

— Знаеш ли колко дълго ще остана в бизнеса, ако ликвидирам един от собствените си актьори? Всичките ми актьори ще изчезнат яко дим само за една нощ. Изкарал съм тридесет и пет години, защото те ми имат доверие, както и клиентите ми.

— Този специално носи потенциалната опасност да те унищожи. Ако този стрелец бъде заловен и си развърже езика...

— Чуй ме — пресече го Уоръл. — Имах човек, който загина в Ирак с изтръгнати нокти на краката и ръцете. Прехапа езика си и умря, задавен от собствената си кръв, но не издаде нищо. Схващаш ли мисълта ми, Клод?

— Трябва да го изтриеш от счетоводството си.

— Няма никакво шибано счетоводство.

— Тогава по-добре се обади на този твой актьор, че ФБР е по петите му. Кажи му да се покрие някъде и да стане по-нисък и от тревата.

— Мога да опитам.

— Не опитвай, а го направи — каза грубо Клод.

Уоръл не отговори. Ненавиждаше, когато правителствените палячовци му извиваха ръцете, а Хукър беше един от най-досадните. Когато имаха нужда от услугите на КИС, с радост поставяха националната сигурност в ръцете на Уоръл. Сега обаче Хукър беше загрижен за собствената си кожа. Излизането най-вече на КИС и работата ѝ щеше да накара Уотъргейт да изглежда като махленски скандал. Но... ако КИС потънеше, ЦРУ и АНС щяха да си отидат с нея. А нищо чудно и цялата администрация.

— Този човек бил ли е замесен в някоя от нашите операции?

— По дяволите, Клод, знаеш правилата. Ти слагаш парите в банката, аз свършвам работата, никакви въпроси.

— Тогава ще ти го кажа по друг начин: аз си прикривам задника, и ти се погрижи за своя.

— Какво означава пък това, по дяволите?

Той зачака отговор. Когато такъв не последва, той се обърна. Хукър вече излизаше от вратата на катедралата.

Пийквю, Монтана, сряда, 4 часът и 14 минути, монтанско стандартно време

Касиерите загледаха любопитно Флахърти, когато той дръпна един стол до входа на банката, извъртя го и го яхна, като подпря лакти върху облегалката и се втренчи във вътрешността на залата. От лявата му страна се намираше малък проход и бюрото на информацията, последвано от дълъг плот с две прозорчета за касиерите. След плота имаше малка зала, после идваха клетките за съхранение на ценности и

големият стоманен сейф зад метална врата. Отдясно имаше малко пространство със столове за чакане, пак там беше офисът на управителя, един малък салон за парични операции и един прозорец на касиер, обслужващ директно клиенти, които не излизаха от колите си. Малък проход извеждаше до задната врата, която се намираше точно срещу него в далечния десен ъгъл на голямата зала. Комбинираният склад и салон за отмора на банковите служители заемаше по-голямата част от задната стена на банката. Залата беше просторна, но компактна, обляна в мека светлина, с приятна атмосфера — или поне беше такава допреди три месеца, когато един бърз и сръчен екип от крадци бе задигнал сумата от 229000 долара.

Това обаче, което правеше събитието уникално, беше фактът, че в същия момент и със същата прецизност и анонимност две други банки от същата малка щатска верига също бяха ограбени. И трите се намираха в един кръг с диаметър от седемдесет и две мили в западната част на щата, разположени върху една дъга в пределите на сто мили от Мисула.

Според Джеф Айзък трите обира бяха проведени с изключително перфектно планиране и военна точност, което не беше особено трудно, тъй като и трите банки всеки ден следваха едни същи процедури. В осем и половина пристигаше управителят, влизаше през задната врата и изключваше алармената инсталация. В осем и четиридесет заключващият механизъм на сейфа изтракваше в знак, че е отключен. В осем и четиридесет и пет пристигаше работният състав от шестима служители, посрещани от управителя на задната врата. Тримата касиери се настаняваха на работните си места и в девет банките вече започваха работа.

Айзък беше особено съкрушен поради факта, че и трите грабежа бяха станали в неговия район. Всички бяха направени в малки градчета, сейфовете на всички бяха претърпени с пари за заплати, а крадците не бяха проронили дори и дума, докато бяха освобождавал трите институции от почти един милион долара.

В допълнение към уникалната ефективност на тези три едновременни грабежа беше и фактът, че и трите банки бяха като близнаци. Всички бяха строени по един план: самостоятелни едноетажни сгради, обградени и от трите страни с малки паркинги, като четвъртата представляваше алея, където спираха клиентите,

обслужвани директно в колите си. И трите банки бяха филиали на главната банка от веригата в Хелена и гордостта на съвета на директорите от монтанския „Тръст енд Секюрити“ — те не само бяха икономисали доста пари от използването на едни и същи архитектурни проекти, но и изпитваха задоволство от усещането, че в която и банка да отидат клиентите им, все ще се чувстват като у дома си.

— Все едно да си оставиш парите на съхранение в някой хотел „Холидей ин“. — Така описа Айзък случая на Майер и Флахърти, когато им разказваше подробностите по обирите.

А сега, докато Майер разглеждаше под лупа депозитните регистри на банковия компютър, Флахърти оглеждаше интериора на банката и възпроизвеждаше в главата си обира според описанието на Айзък.

— Една ноемврийска сутрин в петък управителят на банката в Пийквю, градче с население 5600 жители, пристига на работа както обикновено. Докато отключва вратата, внезапно бива натикан в банката. Успява да зърне за секунда нападателя си в едно огледало. Черна скиорска шапка с прорези за очите и тъмен комбинезон, това е всичко, което си спомня. Залепват устата и очите му със скоч-лента. След това дочува два приглушени изстрела, на пода издрънчават разбито стъкло и метал. Ръцете му са завързани на гърба и го вкарват в едно складово помещение без прозорци в задната част на банката, блъскат го на пода и го заключват. Не чува никаква размяна на реплики, но чува, че вратата на сейфа се отваря. През следващите десет минути служителите му също са вързани, със залепени усти и очи, и заключени в същото помещение. Никой не може да говори, никой не може да вижда. След това чуват експлозия извън банката. Всички са изплашени до смърт. Пет минути по-късно следва втора експлозия, този път по-близо. Полицията моментално пристига и намира служителите. Никой не е ранен, никой няма представа колко са били нападателите. И двете видеокамери от системата за наблюдение са простреляни. Сейфът е празен. А никой — никой — не е видял крадците да напускат банката.

— Никой не е видял как крадците напускат банката? — попита изненадано Флахърти.

— В Милтаун имаме една жена, която твърди, че двама души в костюми стояли близо до задния вход на банката около девет, а в

Уайлд Банк един портиер казва, че видял човек в работни дрехи да прекосява паркинга около девет. Но никой от тях не носел нищо, а описанията и на тримата не ни дават абсолютно нищо.

— Това се е случило в Пийквю, Уайлд Банк и Милтаун по едно и също време и с еднакви резултати. И трите банки са получили големи суми за изплащане на заплати предната нощ. Три банкови обира и никой не е видял крадците. И в трите градчета *никой* не ги е видял кога са си тръгнали. Нито един свидетел.

— Защо? — попита Майер.

— Защото в девет без пет един празен магазин е бил взривен на пресечки от всяка банка — отговори Айзък. — Брилянтна работа. Малки градчета, големи експлозии на две пресечки от банката, кой ще ти гледа банка, която още не е отворила? А в девет без една по един откраднат фургон избухва на паркинга на всяка банка. Полицията е заета преди всичко с експлозиите. В Милтаун пък видели, че банката не е отворена, едва в девет и двацет.

— Това е като фокусника, който прави отвличащо действие — каза Майер. — Ти го гледаш в дясната ръка, докато той прави фокуса с лявата.

— Точно — каза Айзък. — Докато полицията съобрази кое как е, крадците вече са имали преднина от петнайсет-двацет минути.

— На колко възлизат обирите? — попита Флахърти.

— От Пийквю са отмъкнали 229000 долара, от Уайлд Банк — 306 500, а в Милтаун са направили най-големия удар — 383500. Или общо: 919000.

— Сигурно са се пукнали от яд, че не са успели да го закръглят на милион — беше коментарът на Майер.

Флахърти си представи как управителят отваря вратата, изключва алармената инсталация и внезапно бива натикан вътре. Устата, очите и ръцете му са облепени със скоч-лента, докато през това време друг член на бандата изважда от строя двете камери за наблюдение с два изстрела от пушка със заглушител. Измъкват ключовете за сейфа от управителя и го напъхват в малката стаичка. Следят стрелката на секундарника върху големия стенен часовник над сейфа. В осем и четиридесет зумерът звънва. Сейфът се отваря и те се хващат на работа. Банкнотите от по един и пет долара остават разхвърляни по пода пред сейфа. Колко ли са били нападателите?

Трима, четирима? Флахърти предположи четирима — двама, занимаващи се със сейфа, и двама на вратата — да чакат останалите служители.

След като свършват, един използва дистанционно управление, за да взриви бомбата през две пресечки от банката. Щом тя избухва, те излизат, докарват колата за бягството до прозореца за обслужване на автомобили, нахвърлят саковете в багажника и изчезват. Докато градчето е като полудяло, те взривяват и откраднатия предната нощ фургон, като създават още по-голям хаос.

Много професионално.

Ами онези двамата мъже с костюмите, стояли близо до задната врата, която гледа към посоката на експлозията? Ами онзи човек с работни дрехи в Милтаун, който се отдалечил от банката? Дали са били замесени? В какво са отнесли откраднатите пари, в торби за боклук? Прекалено биещо на очи. Колко голям сак е необходим, за да се напълни с 380 000 долара и дребни?

Айзък имаше право. Тия момчета бяха пипали много професионално.

През последните две седмици Бен Майер и Дърмот Флахърти събираха и засичаха информация за банковите обири с помощта на Хайнс и Наоми в Чикаго. Информацията от ФБР беше пълна и изчерпателна — резултат на двегодишно упорито проучване. Бен Майер и Флахърти решиха, че разследванията на Бюрото не са били достатъчни, и облягайки се на опита си от Илинойския случай с делото по РИКО, взеха плода на двегодишния труд на ФБР и го закълцаха като за плодова салата.

През изминалите осемнадесет месеца беше имало седемнадесет банкови обири, девет от тях разкрити, с три ареста и висящи процеси. Оставаха осем неразкрити. Трите от тях, извършени в един и същи ден в един и същи час и по един и същ начин изглеждаха най-обещаващи, тъй като всички банки бяха членове на една и съща малка верига в щата. Дватама адвокати решиха първо да се концентрират върху тях.

— Търсим пране — заяви Майер.

— Търсим суми, надхвърлящи милиони долари — каза Флахърти.

— Точно така. Те може да са обрели няколко банки извън нашата зона, и ако крадат оръжие и после го продават, тогава печалбата им е

доста по-висока.

— Най-голямата банка в тази верига е в Хелена — беше им казал Айзък. — Единствената, която още не е обирана.

— Прекалено голяма ли е?

— На много лошо място е. От тяхна гледна точка, разбира се. Триетажна сграда точно в средата на града. Много голяма цел.

— Вие мислите, че тези три обира са били вътрешна работа? — попита Флахърти.

— Бих казал — отвърна Айзък.

— Те биха могли да планират всичко освен информацията за парите за заплати, а тя явно е била известна на всички в тия малки градчета — каза Флахърти.

— Вярно — отвърна Майер и после се усмихна. — Нека да предположим, че има и техен човек сред банковите служители, просто да е по-перверзно.

— Това ми харесва — каза Флахърти.

— Нека да кажем, че този вътрешен човек е планирал операциите. Най-подходящото време за тях, как да го направят...

— Добре.

— Този някой също така им дава информацията за постъпилите пари за заплати и така нататък.

— Този някой също така би могъл да изпира парите през банките — подхвърли Флахърти.

— Добра логика — похвали го Майер.

— И така, как ги пере?

— Успеем ли да го разберем, този някой ще се окаже онова звено, което търси Вейл.

Флахърти повдигна рамене и предположи.

— Подправя банковите отчети?

— Това е възможност. Така че сега вече си имаме някого плюс един много хитър банков счетоводител. Двама вътрешни в главната кантора.

Флахърти се изправи, протегна се и върна стола на мястото му. Тръгна през залата на банката и отвори предната врата. Сградата се опасваше от широк тротоар с храсти, отделящи го от улицата. Той се върна вътре и завари Майер да излиза от малката зала за съвещания, където бе работил до този момент.

— Останах без очи, Дърм — въздъхна той.

— Да се махаме оттук — каза Флахърти. — Имаме два часа път обратно до Мисула.

— Можем ли да спрем някъде по пътя да пийнем кафе?

Спряха до едно крайпътно кафе. Майер набумка захар и сметана в чашата си и мълчаливо започна да ги разбърква.

— Нещо те мъчи — забеляза Флахърти. — Винаги мога да позная, когато нещо не ти дава мира.

— Те имат отлично предимство. Четири банки, с които могат да работят. Няма нужда да придвижват всичките мръсни пари през една-единствена малка банка.

— Разполагат също така със счетоводители, управители и касиери — допълни Флахърти. — Имам предвид, че не можеш да влезеш в някоя малка банка в Монтана и да депозираш триста бона, без да предизвикаш удивление. Трите екипа са задигнали почти един милион.

— Точно така.

— Така че...

— Така че може би правят депозитите в пирамиди.

— Какво означава това?

— През седемдесетте и осемдесетте на някой банки в Маями им се е налагало да перат пари от наркотици. Става дума за големи суми. Милиони долари. Целта е била да не привличат вниманието на Службата по контрол на данъците и приходите, която изисква банката да докладва всеки паричен депозит, надхвърлящ десет хиляди долара, така че са измислили пирамидалната схема. Идеята е следната: тези милиони се придвижват през банките им на парчета, по-малки от десет хиляди долара. Изградили са си огромен брой фиктивни сметки. Една компютърна програма автоматично разпределя депозитите по тези сметки всеки път, когато се внасят големи суми.

— Това ми е малко като в мъгла — каза Флахърти.

— Добре, представи си, че имаш някаква компания, да я наречем компанията XYZ, за по просто. Та XYZ депозира сто хиляди долара в брой по сметката си, но компютърът веднага разпределя тази сума в единадесет други сметки, така че вместо да показва една сметка с голям депозит, те имат единадесет сметки с девет хиляди и някъде отгоре във всяка. Банките вземат от тридесет до четиридесет процента

за извършването на депозитите. Това е цената за прането. След това XYZ си изтегля малките депозити и парите са изпрани.

— Тогава как работи Светилището? Тия юнаци влизат в малки банки с големите торби пари на рамо ли?

— Да предположим, че главният счетоводител на централната банка в Хелена е техният главен вътрешен човек. Веднъж месечно той прави обиколка из клоновете и ревизира банките. Крадците идват един по един и носят, да кажем, по сто хиляди на човек. Счетоводителят депозира всички тия пари в една сметка, но компютърът веднага ги разхвърля по няколко други сметки във всичките четири банки. По девет хиляди и нещо на сметка. Службата по контрола върху данъците и приходите е спокойна. А програмата, която депозира автоматично парите, се съхранява върху компактдиск, не на компютъра, така че банковите проверяващи никога да не я открият. И господин счетоводителят има четири банки, с които да работи.

— Как ще ги проследим?

— Не можем, това ще отнеме месеци и труда на цял куп опитни ревизори — да проследят операциите по всички тези сметки и да търсят фиктивните. Не разполагаме с толкова време.

— Тогава какво ще правим?

Майер го изгледа мрачно.

— Още не съм го измислил — каза той. — Трябва да открием кой е този тайнствен „някой“ и кой е счетоводителят.

— Ами ако грешим?

— Тогава сме тръгнали нагоре по лайняната река без гребла.

Мисула, сряда, 7 часът и 2 минути вечерта, средно монтанско време

Двамата агенти на ФБР седяха в колата си с вдигнати прозорци, пуснали отоплението на пълна мощност. Една щатска патрулна кола беше оставена косо на пътя, така че да го блокира. СКТАОО и ФБР бяха направили блокади по всички пътища, които водеха към Форт Яхве, и с помощта на щатската патрулна полиция правеха проверки на номерата и регистрациите на всички автомобили, които влизаха в комплекса или излизаха от него. Целта им беше да сплашат членовете на Светилището, като проверяват за незаконни оръжия с надеждата да

обезкуражат по-нататъшния прилив на войници в планинското укрепление.

Това беше ефективен ход. През деня трафикът беше много слаб. Хари Ейкън, който бе извикан в специалната част на Монтана от базата си в Джорджия, от три часа не бе спрял да мърмори.

— Когато излязох от къщи, беше жега — оплака се той.

— Какво правя тук, по дяволите? Измръзнаха ми даже топките!

— Седем часът е, Хари, нощта още не е настъпила — отвърна му Дюк Демей, когото бяха повикали от Вирджиния.

— Вкъщи вече е десет — каза Ейкън. — А аз си лягам с кокошките.

— Още два часа и се прибираме в хотела. И ще си хапнем здравата.

— Чак в полунощ — изскимтя Ейкън. — Закуска посред нощ. Рай за любителите на нощния живот.

Демей избърса предното стъкло, вгледа се в пътя и каза:

— Знаеш ли, май ще си имаме компания.

Ейкън вдигна уоки-токито и алармира патрулната кола.

— Включете буркана, момчета, имаме гости от имението. — Той си сложи дебелия ръкавици, вдигна яката на синьото си служебно яке, разхлаби деветмилиметровия си „Глок“ от кобура на бедрото и промърмори: — Надявам се само този юнак да не се окаже каубой.

Червените и сини дежурни светлини на патрулната кола проблеснаха и един син джип отби от пътя и спря.

Ейкън и Демей излязоха от колата и застанаха зад двамата щатски войници. Прозорецът на джипа безшумно се спусна.

— Дръжте си ръцете така, че да ги виждам — каза единият войник на шофьора. Ейкън и Демей минаха зад джипа и осветиха вътрешността с фенерчетата си. Шофьорът беше сам.

— Нещо не е наред ли? — попита шофьорът.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка и регистрацията на колата? — попита войникът.

— Да, разбира се — каза нервно шофьорът, дълга и кльоцава карикатура на човек. — Не съм превишавал скоростта. — Той подаде шофьорската си книжка и регистрацията на войника, който ги освети с фенерчето си.

— Казвате се Джесъпс, така ли?

— Да, сър.

— Според регистрацията автомобилът ви е собственост на Светилището.

— Точно така.

Ейкън пристъпи до войника и показа документите си на Джесъпс.

— Аз съм агент Ейкън от Федералното бюро за разследване. Бихте ли слезли от автомобила, ако обичате?

— Какво съм направил?

— Все още нищо — отвърна хладно Ейкън.

Джесъпс се измъкна от автомобила, пъкна ръце в джобовете на якето си и затропа с крака по пътя. Очевидно беше изплашен до смърт. Дъхът му излизаше от устата на къдрава пара.

— Как така управлявате такава машина, господин Джесъпс? — попита Ейкън. — Каква ви е работата в Яхве?

— Аз съм шофьор — отвърна върлинестият мъж.

— Шофьор, ха! Защо не влезем в колата ми за минутка, вместо да мръзнем на тоя студ?

Той дръпна единия от войниците настрана и каза:

— Може да се наложи да задържим този автомобил.

— Искате да го проверим за оръжия ли?

— Не. Просто нека си постои така засега. — Той взе шофьорската книжка и регистрационните документи, след което обискира Джесъпс за оръжие и го поведе към колата на ФБР. Сложиха го да седне отзад, докато двамата с Демей седнаха отпред.

— И така, вие сте Мордохай Джесъпс, нали? — попита Ейкън.

— Аха.

— И кого возите в този автомобил? — попита Демей.

Джесъпс не отговори веднага.

— Да не возите Енгстрьом? — попита Ейкън.

— Н-н-н-е, сър.

— Тогава кого?

Мордохай се поколеба, после каза:

— Брат Авраам.

Ейкън и Демей се спогледаха, но се опитаха да прикрият изненадата си.

— Вие возите Авраам?

Мордохай кимна.

— Къде е той сега?

Мордохай се размърда неловко на задната седалка и изтри уста с ръка.

— Там — каза накрая той, кимайки към Яхве.

— Защо не го открихме, когато претърсихме форта?

— Той... такава... не беше там.

— А къде? — настъпи го Демей.

— Горе в планината.

— Искате да кажете в планината Джеймс? — попита Ейкън.

— Да, сър.

— Къде точно в планината? — попита Ейкън.

— В-в-ви-жете, момчета, не мога да говоря за това. Ще загазя.

— Ти и без това вече си го загазил — каза Ейкън. — На твоя шеф като нищо ще му лепнат присъда за държавна измяна.

— Измяна!

— Всеки път, когато си отвори устата, той подбужда към бунтове срещу правителството — каза Демей. — Проповядва тероризъм и убийства.

— Ама той е страшно религиозен.

— Той е по-луд и от едноок бухал — каза Ейкън. — Откъде си, звучиш ми малко южняшки, Мордохай — нали нямаш нищо против да ти викам Мордохай?

— О, не, сър. От Джорджия съм.

— Да не ме бързикаш нещо? Щото и аз съм оттам. Откъде поточно?

— Едно малко градче, Енигма, точно до Тифтън.

— Ти да не си биеш майтап с мен? Аз съм от остров Сейнт Саймънс. Знаеш ли го къде е?

— О, да! Хубаво място.

— Е, беше, преди лешоядите да го връхлетят, да осекат дърветата и да го застелят целия с бетон. Сега съм в Савана.

— И така, разкажи ни за брат Авраам, Мордохай — каза Демей.

— Спомняте ли си онзи евангелист, брат Трансгресор?

— Не мога да кажа, че си го спомням — каза Ейкън.

— Нещо май ми проблясва — каза Демей. — Дето си играеше със змии, нали? Слепец.

Мордохай кимна.

— Точно така. Авраам е брат Трансгресор.

— Сляп ли е? — попита Ейкън.

— Да, сър. Затова го возя. Бяхме партньори. Нещата ни вървяха добре. Искам да кажа, бяхме в Небраска, оттам потеглихме към Оклахома, събирахме по неколкостотин души на вечер. В Омаха не можеха да се съберат под палатката. Събирахме по няколко хиляди долара. Аз карах и уреждах бизнеса, а той се занимаваше с проповедите.

— И какво стана?

— Дяволската му милиция ни се изтърси на главата една вечер и му направи предложение. Той винаги беше малко потаен. Например не даваше на никого да го снима. Ненавиждаше пресата. Не знам защо. Ако беше започнал да дава интервюта, щеше да стане най-великият. След нас щяха да се влачат по десетина фургона с хора от телевизиите.

— Как така Светилището прояви интерес към него? — попита Ейкън.

— Онази нощ, когато дойдоха да го видят, той изнесе страхотна служба. Каза да се борели срещу правителството — не искам да ви обидя, — да не плащат данъците и така нататък.

— Кой дойде тогава? Енгстрьом ли?

— Не, сър, бяха двама плюс сержантът, който ги караше.

— Истински сержант ли?

— От милицията.

— Кой бяха другите двама?

— Полковник Шрак, казват му Черния Боби. И някакъв бизнесмен, който имал радиостанция, но не мога да си спомня името му. Не съм го виждал оттогава. Направиха прекалено добра оферта на брат Т, за да я откаже.

— Каква оферта?

— Пари. Хубаво място за живеене. Голяма публика. И те, такава... — Мордохай спря и отново избърса устата си.

— Какво?

— Те, такава, не обърнаха никакво внимание на слабостта му.

— Каква слабост?

— Той обича госпожици. Млади госпожици.

— Колко млади?

— Нали знаете, четиринадесет-петнадесетгодишни.

— Господи! — възкликна Демей.

— Дето бягат от домовете си. Той ги миропомазва и после те го следват.

— Миропомазва ги? — намръщи се Ейкън. — Там, откъдето идваме, му казват изнасилване, Мордохай. Изнасилване и призиви за бунт срещу правителството. И ти като едното нищо можеш да се окажеш съучастник във всичко това.

— Никога не съм правил такива неща. Не съм ходил да му търся момичета. Опитвах се да го вразумявам, но той изобщо не ме слушаше.

— Защо не ни кажеш къде точно горе в планината се намира, Мордохай? — каза Демей.

— Ама те ще ме убият! Вероятно и без това ще ме убият, че съм си тръгнал, но да ви кажа истината, те са по-луди от всички, които съм виждал.

— Сега вече си под закрилата на закона, Мордохай. Никой няма да те убие.

— Има ли при него млади момичета? Горе в планината, искам да кажа? — попита Ейкън.

Мордохай кимна.

— Къде?

— Там горе имат бункер, дълбоко в планината. Никога не съм бил там, само разузнавателната част ходи горе.

— Разузнавателната част?

— Да, тия, дето планират всичко. Това е редовен команден пункт, доколкото разбирам от онова, което съм чул. Имат си и система за радиовръзка. Там е мястото, където Т си прави записите на проповедите.

— Как му е истинското име?

— О, Господи...

— Ти вече каза доста, Мордохай. Да не искаш да се откажеш точно сега?

— Аз му оправях данъчните декларации, когато пътувахме, оправях му социалните осигуровки.

— Името му — настоя Ейкън.

— Илайджа Уелс.

— Откъде е?

— Олбъни, Джорджия.

— Ще се обадя на Айзък — каза Ейкън на Демей. — Ще задържим автомобила и ще го изследваме за отпечатьци от пръсти. Ти карай в града, Мордохай ще дойде с мен.

Ейкън набра номер на клетъчния си телефон и поиска да говори с Джеф Айзък.

30.

Чикаго, четвъртък, 8 часът и 34 минути, централно стандартно време

Харисън Латимор се измъкна от ранния самолет от Вашингтон и побягна през чикагското летище към един малко използван изход в дъното на терминала, размаха документите си за самоличност, мина през пазачите от ФБР и се качи във ВПОЦ. Вейл, Хардистан и Файърстоун бяха в трапезарията и закусуваха.

— Добре дошъл на борда — каза Вейл. — Грабвай един стол и сядай да закусуваш.

— Благодаря — отвърна Латимор и се настани до Хардистан.

— Къде беше последните два дни? — попита Вейл.

— В Ню Джърси и Вашингтон — отвърна Латимор.

Стюардът Пол постави пред него чаша кафе и попита:

— Какво да ви донеса?

— Всичко, което пазиш там отзад — отвърна Латимор и се изсмя. — Не съм хапвал прилична храна от не знам колко дни.

Стюардът излезе. Без да губи време, Латимор извади копие от снимката на отряда „Спектър“, плъзна го пред Вейл и Хардистан и заяви:

— Вече знам кой е Оз.

— Оз ли? — попита Файърстоун.

— Човекът, застрелял Уолър — каза Латимор и се облегна на стола си със самодоволна усмивка.

— Добре — каза Вейл, без да вдига поглед от закуската си. — Взе ли телефонния му номер и адреса?

— Не, но мисля, че знам как да го намеря.

Всички около масата вдигнаха погледи. Той посочи Дженингс и Туни.

— Тези двамата са единствените, останали неидентифицирани. Този отляво е Оскар Дженингс. А този — Уейн Туни.

— Значи Оз е Оскар? — попита Хардистан.

— Не е задължително. Изслушайте ме за минутка. — Латимор им предаде разговора си с Граймс. — Последното нещо, което ми каза на прощаване, беше: „Това, което е, не съществува. А това, което не е, съществува.“ Моето предположение бе, че нашият стрелец е бил Оскар Дженингс, защото Джордан го споменава при интервюто, което дава на Марти в Гроба. Така че се вдигнах във Вашингтон и проверих погребалните архиви. Туни е вписан като загинал в акция. Дженингс не е.

— Значи Оз е стрелецът.

— Не. Това, което е, не съществува. Туни не е на стената със списъка на загиналите във Виетнам. Минах и хвърлих поглед. Можете ли да предположите кой е?

— Дженингс — каза Вейл.

— Правилно. Аз мисля, че регистрите са били подправени дълго след войната. Вижте, Дженингс е от Милуоки. Израснал е в дом с настойници, постъпил е в армията, когато е бил на осемнадесет години. Не е имал близки приятели или роднини. Туни е бил от Ню Йорк. Майка му и баща му са мъртви, няма братя и сестри. Мисля, че ЦРУ или някоя друга институция са наели Туни преди да го върнат обратно. След като Дженингс е бил убит, той е бил върнат в ковчега на Уейн Туни. Но когато са събирали имената за мемориала, регистрите в погребалната служба още не са били подправени. Това имаше предвид Граймс, когато ми каза онази фраза за съществуването. Дженингс не е изчезнал по време на акция, а Туни е бил погребан от родителите си. Стрелецът е Уейн Туни.

— Той посочи снимката. — Ето този.

— Звучи ми съвсем фантастично — каза Хардистан.

— Не съм съгласен — каза Файърстоун. — Единият от тях е вписан като мъртъв от погребалната служба, а другият е вписан като убит на виетнамската стена. Едното от двете трябва да е погрешно.

— Това, което е, не съществува... — каза Латимор, без да довърши.

— Свършил си отлична работа — похвали го Вейл. — Но няма да ни е от особена полза, ако не успеем да постигнем поне някаква идентификация.

— Ще ни е от полза, ако господин Хардистан вземе тази снимка и накара художниците си да състарят хората с двайсет и пет години и

да направят шест различни пози. С коса, плешив, с брада, без брада, със слънчеви очила и обикновена. Дайте я на WWN — те ще я показват всеки час. После я дайте и на телевизионните мрежи навреме за новините в шест часа, а на следващия ден можете да продължите с вестниците. Все някой ще го разпознае.

— Ще ни се обаждат хиляди кукуригалници.

— Не е задължително. Когато се излъчва „Най-търсените престъпници в Америка“ със снимките в едър план, фалшивите обаждания не са чак толкова много. Между другото по този начин се залавят голяма част от търсените престъпници.

— Какво да кажем на медиите — искам да кажа, защо търсим този човек? — попита Вейл.

— Важен свидетел в текущо разследване — предложи Латимор.

— Явно си го обмислял много — каза Вейл.

— Само това ми беше в акъла, когато преди два дни потеглих оттук.

— Ами ако се окаже, че си сбъркал, Латимор? — попита Хардистан. — Какво ще се получи, ако се окаже, че погребалната служба казва истината? Ще се окаже, че търсим не този човек, когото трябва, и Дженингс ще се покрие дълбоко. Никога няма да го намерим.

— Как тогава се е озовал Дженингс на мемориала? — възрази Латимор.

— Слушайте, а защо не ги потърсим и двамата? — каза Вейл. — Да нанесем корекциите за възрастта и на двете фотографии, да измислим някаква история за пресата и да им кажем, че търсим и двамата.

— Ами ако и двамата са живи?

— Тогава ще имаме двама души вместо един — каза Вейл. — Дайте го първо на Азимур. Тя ще се скъса да го излъчва всеки час. Телевизионните мрежи ще го поемат два часа по-късно, а утре пресата също ще гръмне.

Хардистан отпи от кафето си, изучава известно време снимката и после кимна.

— Така може да изскочи нещо.

— Залагам на Туни — каза Латимор.

— Добре — съгласи се Хардистан. — Ще изпратя снимката по факса на нашия най-добър художник, Норм Фридкин. Не е необходимо

даже да му обяснявам какво да прави. Той го прави от години.

— Имам само една молба — каза Латимор. — Ако го открием, бих искал да присъствам, когато му слагате бележниците.

Вашингтон, четвъртък, 10 часът и 24 минути сутринта, източно стандартно време

Президентът Лорънс Пенингтън седеше зад бюрото си в Овалния кабинет. Енгстрьом го бе поставил в невъзможна ситуация. WWN бе показала снимки и няколко неясни видеокадри от предявяването на заповедите за претърсване във Форт Яхве, като бе разровила отново засадата в прохода Изгубената следа и убийството на Джордж Уолър. Последното проучване на общественото мнение в сутрешното издание на „Ню Йорк Таймс“ бе показало спадане на рейтинга му с три точки. За първи път от месеци насам.

На вратата се почука и секретарката подаде глава.

— Генерал Джеймс е тук, господин президент.

— Да влезе, Милдред. Й никой да не ни прекъсва.

— Да, сър.

Джеймс влезе в кабинета. Беше висок мъж, приближаващ шейсетте, с бяла, късо подстригана коса. Носеше парадната си униформа и влезе енергично, сякаш кабинетът беше негов.

Пенингтън се надигна от бюрото си и тръгна към госта си.

— Както винаги, подранил с пет минути, Джеси — каза той, като го тупна по рамото. — Винаги един и същ. Кафе, нещо сладко?

— Не, благодаря, господин президент.

— Недей да бъдеш толкова официален, по дяволите. Сега сме само двамата. За Бога, двамата с теб се движим заедно още от Виетнам.

Генералът се усмихна и се отпусна.

— Винаги си бил една крачка пред мен, Лари. Какъв е проблемът?

— Трябва ми съвет.

— Аз да ти дам съвет? Та ти ми беше шеф. Какво е това, което го знам, а ти — не?

— Ела да ти покажа нещо.

Той поведе Джеймс към бюрото си, отвори едно чекмедже, измъкна последните кадри, заснети от АУАКС над Яхве, и ги разгъна на масата.

Джеймс се приведе над тях и ги заразглежда от около тридесетина сантиметра.

— Това е онзи комплекс в Монтана?

Пенингтън кимна.

— Онази дама от WWN вдига страшна врява на тая тема — каза Джеймс. — Снощи го сравняваше с Уейко, като го изкарваше още по-лошо. — Той вдигна глава. — Мислиш за обсада ли?

— Бюрото и СКТАОО не могат да направят обсада на областта. Това би означавало да изтеглят почти всичките си агенти от цялата страна, и въпреки това пак не биха могли да съберат достатъчно жива сила. А на Националната гвардия в този район изобщо не можем да се опрем. Повечето от тях членуват в Светилището.

— Тая планина сякаш гъмжи от хора.

— От тази сутрин специалисти от АУАКС ги изчисляват от седемстотин до осемстотин.

— Боже Господи! — Джеймс се върна на фотографиите.

— И това на каква площ? Три квадратни мили? Та това е истинска навалица!

— Седем квадратни мили, ако броим и другата страна на планината.

Джеймс взе една лупа и отново се приведе над снимките.

— Тия да не *минират* планината?

— И прокарват тел-бръснач. Според нас имат много модерни оръжия. „Стингър“, „Дракон“, М-16, вероятно автомати „Калашников“ и 50-калиброви карабини. И цял тон С-4.

— Доста работливи копелета, а?

— Те са на месечен бивак. Обикновено се събират в петък и заминават в неделя. Започнаха да се събират преди два дни. Ако в понеделник не си отидат по домовете, вече става страшно.

— А Енгстрьом го знае — каза Джеймс.

— Има си хас!

Пенингтън отвори една кутия върху бюрото си и извади две кубински пури. Отряза краищата и на двете, връчи едната на Джеймс и

ги запали със златна запалка „Зипо“ специална изработка. Седнаха на дивана.

— Ако Енгстрьом планира да остане така — продължи Пенингтън, — нещата стават зловещи. Те могат да изпращат терористични отреди нощем, да всяват хаос и след няколко дни да си ги прибират.

— Имаш ли някакви законови положения, които да ти развързват ръцете срещу тях?

— Вейл работи върху това. Вече е свършил доста работа, а пое задачата едва преди три седмици.

— Това случай по РИКО ли е?

— Да. Но може да ни отнеме и месеци.

Джеймс изпусна дим от пурата си, втренчи се в очите на Пенингтън и каза:

— Какво си намислил, Лари?

— Какво мислиш, че ще ни струва да ги елиминираме?

— Много жертви и от двете страни, ако те са наистина толкова добре подготвени, както си мисля.

— Какво ще кажеш за блокада?

— Пфу! — изрази отвращението си Джеймс. — Продължителна и отегчителна обсада, свързана с ангажирането на голям брой бойни части. Ще ни струва цяло състояние.

— Това е като рак, Джеси. Един голям тумор там пуска своите метастази, докато през това време данъкоплатците броят похарчените долари. — Той се поколеба, после добави: — Какво ще кажеш за превантивен удар?

— Мислиш да използваш армията ли?

Пенингтън не отговори. Само пафна с пурата си и издуха пушека към тавана.

— Не можеш да го направиш, Лари.

— От една година използваме армията на южната ни граница.

— Срещу нелегални мексикански емигранти. Ония момчета в Монтана са американски поданици.

— Ако предположим, че обявят война на Съединените щати?

— Аз съм военен човек, Лари. Не мога да взема решение по въпроса. Какво казва генералният прокурор?

— Не съм обсъждал проблема с никого, освен с теб. Ако предположим, че атакуват първи? Там имаме два хеликоптера „Найтхоук“. Ако решат да свалят единия?

— Направо ще ми се вдигне кръвното. Но не знам дали това няма да е провокация, която да предизвика нападение върху неколкостотин американски граждани. Мислил ли си за обществената реакция?

— Разбира се. Не знам как ще изплувам, ако започнат да създават неприятности.

— Не съм специалист и в тази област. Мисля, че трябва да поговориш с някоя от онези новоизлюпени фирми за пъблик рилейшънс в Ню Йорк.

— Говоря с теб, Джеси. Искам да ми направиш услуга.

— Разбира се.

— Разработи ми план за атака, оценка на загубите в жива сила, знаеш си работата. Просто за да знам какви са ми вариантите. Разбира се, това си остава само между мен и теб.

— Между теб и мен.

Пенингтън кимна.

— Ще трябва да се консултирам с някои от хората си. Със Страйкър, шефа на рейнджърите, Джо Рингер от специалните части и с Норис от тилового обезпечение.

— Кажим им, че това е учение на карта. Дай му максимална секретност. Те работят за теб, Джеси.

— Те работят за теб, господин президент. Ти си техният главнокомандващ. Колко скоро го искаш готово?

— Днес е четвъртък. Как ти звучи неделя?

Олбъни, Джорджия, четвъртък, 11 часът и 46 минути, източно стандартно време

— Просто ми казвайте Лаверн — изрече тя с широка усмивка. Беше розовобузеста, палуваща жена около четиридесетте и изобщо не се впечатли от документите му за самоличност от ФБР. Казваше се Бъди Харис и бе прелетял до Олбъни от Атланта.

— Добре, аз съм Бъди, Лаверн. Можете ли да ми помогнете?

— С огромно удоволствие — каза тя — Тук ли ще прекарате нощта? Мога да ви заведа в най-добрата бира-скара в Южна

Джорджия.

— Съжالياвам, трябва да хвана самолета в два.

— Тогава един обяд?

— Ами... да, може.

— Добре, агент Харис, какво искате да научите?

— Търся свидетелството за раждане на един човек на име Илайджа Уелс. Просто искам да му хвърля едно око.

Тя беше искрено изненадана, после вдигна рамене.

— Няма проблеми.

Върна се след минута или две с една дебела книга, прелисти я, намери регистъра, извъртя книгата към агента и почука с пръст по страницата.

„Илайджа Джон Уелс, дата на раждане 12 март 1962 година. Родители: Франк и Хелън Уелс. Роден в местната болница.“

— Отдавна ли живеете в Олбъни, Лаверн?

— Откакто се помня. Започнах работа в деня, в който завърших колежа. Известно време работих и в офиса на шерифа. Страааашна скука. Прехвърлих се оттам в Архивите преди година. Страаааашна скука.

— Случайно да познавате Франк и Хелън Уелс?

— Разбира се. Живеят на Оук Стрийт.

— Познавате ли децата им?

— Ама разбира се. Познавам ги още от деня, в който са родени.

— Тук ли са сега?

— Хейзъл отиде в Атланта, след като се дипломира. Франк Младши работи с баща си в една дърводелница.

— А Илайджа? И той ли е тук?

Тя го изгледа с любопитство.

— Мога да ви кажа точно къде е в този момент.

— Настина ли?

— Аха. Там си е от над тридесет години.

— Тук в града?

Тя кимна.

— Предлагам ви следното, господин ФБР: аз ви завеждам до Илайджа, а после вие ме завеждате на обяд.

— Звучи ми достатъчно честно.

Излязоха от сградата на съда и се качиха в колата. Тя му показваше къде да кара.

— Завийте тук — каза му тя, сочейки към един арковиден вход.

— Но това е гробището! — възкликна Харис.

— Аха. Минете отдясно, ето там.

Пътят криволичеше между одеяло от зелена трева и дъбове, покрай елегантни гробници, обкичени с мраморни ангели и кръстове.

— Спрете тук — каза тя накрая.

Слязоха от колата и тя го поведе през широката поляна до един голям надгробен камък. Отгоре с красиви букви пишеше „Уелс“, а отдолу бяха имената на Джеремая и Едит, и двамата починали в края на седемдесетте. До големия монумент имаше един по-малък.

Илайджа Уелс

Любим син на Франк и Мери.

Роден на 12 март 1962.

Повикан обратно в скута на Господ на 14 март 1962.

Почивай в мир, наш мъничък ангеле.

Илайджа Уелс бе починал два дни, след като се бе родил.

31.

Чикаго, 2 часът и 42 минути следобед, централно стандартно време

Вейл обичаше да казва, че всичко необходимо да се спечели дело по РИКО е половин дузина добри адвокати, къртовска работа, безсъние и мъничко късмет. В делото по Светилището този мъничко късмет изскочи буквално от нищото. Той започна, когато Наоми отговори на едно телефонно обаждане в офиса на специалния отряд.

— Обажда се агент от ФБР Алан Бъргър от офиса на Бюрото в Демойн. — Гласът бе на стара кримка. — Мога ли да говоря с господин Вейл, моля?

— Съжалявам, агент Бъргър, в момента той отсъства. Тук е Наоми Чанс, аз съм заместник-директор на специалната група. Мога ли да ви помогна?

— Вие ми кажете. Тук имам някаква откачалка, която се втурна в офиса ми преди половин час и настоява да се срещне с Мартин Вейл. Не иска да говори нито с мен, нито с който и да е от офиса ни, но казва, че ако Вейл търси информация за Светилището, той е точният човек.

— Кой е той?

— Казва се Ърнест Гондорф. От Канзас Сити. Може да е поредният балон, госпожице Чанс. Момъкът е прекарал нощта в местното изтрезвително. Блъснал колата си в едно дърво в градския парк. Кара нов „Файърбърд“ с монганска регистрация, отседнал е в един скъп мотел и е имал четири бона в портфейла, когато са го прибрали след катастрофата.

— Интересно. Ще разговаря ли с някого от нас по телефона?

— Казва, че иска да говори с Вейл на четири очи. Поканих го да ни освободи от присъствието си, но не иска и да чуе. Явно е изплашен, и то доста, но се пише корав.

— Изплашен?

— Казва, че иска защита. И че онзи Енгстрьом бил пуснал награда за главата му.

— Ще изчакате ли минутка, Алан? — И тя го включи на изчакване. В офиса бяха само Парвър и Файърстоун. Тя им обясни ситуацията.

— Какво ще кажеш, Сам? Искаш ли да изиграеш ролята на Вейл и да чуеш този момък?

— Разбира се.

Наоми се върна към Бъргър и попита:

— Наблизо ли е?

— Точно срещу мен.

— Кажете му, че ще говори с Вейл.

— Значи бързо-бързо се е върнал, а?

— Разбира се.

Бъргър приглушено се изкикоти. Тя връчи слушалката на Сам.

— Здравейте — произнесе гласът от другата страна.

— Мартин Вейл слуша. Искали сте да разговаряме?

— Не по телефона. Лично.

— Вижте... как ви беше името?

— Гондорф. Ърни Гондорф. Казвам ви, че мога да ви изпея много неща за Енгстрьом и Светилището, но имам нужда от защита. Нали разбирате какво имам предвид?

— Демойн е доста далеч отгук, господин Гондорф. Бихте ли дали някаква, макар и приблизителна представа за какво става дума?

— Само елате и ме вземете, става ли? Няма да ви губя времето. Точка.

Секунда по-късно отново се обади Бъргър.

— Той остави слушалката.

— Не можете ли да му окажете някакво въздействие?

— Абсолютно никакво. Излязъл е от изтрезвителното, взел си е колата и веднага дойде при нас.

— И не иска да си тръгне?

— Не. И казва, че ако го принудим да си тръгне, ние ще сме виновни за смъртта му.

Файърстоун захлупи слушалката с длан.

— Какво мислиш, Наоми? Този момък не иска и да чуе да напусне офиса на Бюрото. Казва, че ако си тръгне, ще го убият.

— Уф. — Тя се облегна на стола и направи гримаса. — Е, самолетът не е зает. Какво имаме да губим?

— Господин Бъргър, ще дойдем при вас. След два часа пристигаме. Мислите ли, че ще се оправите с него дотогава?

— Нямам избор. Но ще побързате, нали? — изръмжа Бъргър. — Седнал е на бюрото ми и си тананика разни кънтрита, а изобщо няма музикален слух.

— Веднага тръгваме.

Демойн, 5 часът и 13 минути следобед, централно стандартно време

Ърни Гондорф беше як жилест мъжага, с развалени зъби зад подобие на усмивка, и късо подстригана коса. Носеше вълнена риза на райета, тъмнозелени кадифени панталони и скъпи ботуши. Присвитите му очи се стрелкаха из малкото помещение за разпит. Бъргър, който го въведе там, се присъедини към Парвър и Файърстоун в залата за наблюдение.

Бъргър беше набит здрав мъж с вече сивееща коса, подстригана късо, и наченки на бирено коремче. Беше облечен в изгладена бяла риза, зелена вратовръзка и тъмносини панталони. Гласът му проехтя като каменотрошачка.

— Ваш е.

Гондорф се огледа в огледалото. Лицето му беше само на няколко сантиметра от това на Шана Парвър — разделяше ги само специалното стъкло.

— Уф — възкликна Парвър. — Този човек не е ли чувал, че има четки за зъби?

— Не се приближавайте прекалено близо — предупреди я Бъргър. — Външният вид се придружава и от съответния аромат.

Парвър беше облечена по възможно най-консервативния начин: тъмносин костюм и виненочервена блуза. Дългата ѝ гарвановочерна коса беше опъната назад в стегнат кок. Носеше очила вместо обичайните контактни лещи. Но въпреки това си оставаше все така умопомрачително красива. Файърстоун беше облечен както винаги, в кожено спортно сако, тъмнозелена вълнена риза и свръхмодерни черни каубойски ботуши. Изглеждаше повече като Джон Уейн, отколкото като Мартин Вейл.

Гондорф седна до масата — цялата в белези от гасените по нея цигари — и качи крака върху плота.

— Красиво — каза тя. — Направо е вълшебен.

— Блъснете му краката от масата, когато влезете — посъветва я Бъргър. — Така ще разбере кой от вас двамата е шефът.

— Ще го имам предвид — каза тя.

— Имате ли нещо против, ако гледам оттук? — попита Бъргър.
— Взе да ми става интересен този тип.

— Нищо — каза тя. — Този видеорекордер зареден ли е?

— Винаги е зареден — увери я той.

— Ще имате ли нещо против, ако заснема интервюто?

— Не трябва ли първо да питате него?

— Ако откаже, изключете го.

— Разбрано.

Парвър и Файърстоун влязоха в стаичката. Файърстоун застана до стената, освобождавайки място за Парвър.

— Господин Гондорф, аз съм Шана Парвър, заместник генерален прокурор на САЩ. Това е съдия-изпълнителят Сам Файърстоун. Моля, свалете си краката от масата.

— Къде е Вейл? Казах му, че ще разговарям само с него.

— Упълномощена съм да говоря от негово име. А сега свалете краката си от масата и да започваме.

— Искам да видя Вейл.

Тя блъсна краката му от масата.

— Слушайте, Гондорф, прелетяхме толкова път дотук по ваша молба. Нали искате да ви помогнем? Тогава спрете да се държите като идиот и започнете да говорите или си тръгваме, а вие изхвърчате навън, а там вече могат да ви пръснат черепа, щом толкова не ви е грижа за него.

— Чакай бе, чакай — завика панически той.

— Записваме това интервю на видео. Сигурна съм, че нямате нищо против.

— Ами аз...

— Ще започнем с името ви, адреса, възрастта, знаете как е редът, сигурна съм.

— Никога досега не съм бил арестуван, всичко това е ново за мен. Искам да кажа, не съм престъпник, да знаете. Веднъж само се

натрясках, но нищо повече.

— Откъде сте, Ърни? Мога ли да ви казвам Ърни?

— Всички ми викат така.

— И така, ние сме тук. Разкажете ни малко за себе си и после ни кажете за какво ни извикахте.

Той сви рамене и завъртя глава.

— Вие сте онези, които се интересуват от милициите, нали?

— Възможно е — отвърна тя. — Нека да чуем какво имате да кажете.

— Казвам се Ърни Гондорф. На тридесет и седем години съм. Карах стари отремонтирани автомобили, две години, обикалях цялата южна част на страната. Уинстън — Сейлъм, Дейтона, Атланта. Всичко беше наред, докато един ден не ми гръмна двигателят и се завъртях на шосе 500 до Дейтона. Гари Бърел беше точно зад мен, заби се в задницата ми, блъсна се в предпазната ограда и автомобилът му се претърколи през половината щат, та чак до моргата. Всички казаха, че съм бил изгубил контрола над управлението, че било моя вина и все в тоя дух. Загубих си работата, загубих си колата, и оттогава вече не съм онзи веселяк, който бях.

— Кога беше това?

— Преди две години.

— Тук в града ли живеете, Ърни?

— Аха. Но иначе обикалям много.

— С какво се занимавате сега?

Гондорф се приведе над масата.

— Никога не съм бил в армията, нито съм бил арестуван — произнесе той със смъртно сериозен глас.

— Това ли ви е кариерата?

— Искам да кажа, че отпечатъците от пръстите ми ги няма никъде, или поне беше така до снощи.

Парвър се втренчи в него, но не коментира думите му. Знаеше кога е най-подходящият момент да се намеси.

— Искам да кажа — повтори Гондорф, — че до снощи никъде не са ми вземали отпечатъци. Нито пък са ми записвали името.

— Но полицаите снощи ви взеха отпечатъци, нали?

— Да, направиха го. Снощи, когато ме окафезиха.

— Когато правеха доклада за произшествието ли?

— Да.

— И така, вие твърдите — ако греша някъде, поправете ме — че някъде в миналото сте оставили отпечатъци от пръсти, където не е трябвало да го правите, така ли?

— Не тук.

— Добре, къде тогава?

— В Сиатъл.

— Във Вашингтон ли? Онзи Сиатъл?

— Аз знам само един.

— Има и друг Сиатъл, в Мейн.

— О, не знаех.

— Значи са открили отпечатъците ви в Сиатъл, Вашингтон.

— Но не са свързани с името ми. Открили са няколко отпечатъци, нали разбирате, но нямат представа чии са.

— И?

— Снощи ме лепнаха за това произшествие, фотографираха ме и ми взеха отпечатъци от пръстите. Ако сега направят проверка в Сиатъл, ще ги сверят и ще ми го нахлузят и за онзи случай.

— Какъв онзи случай?

— Онзи случай в Сиатъл.

— И какъв беше онзи случай, Ърни?

— Вижте, преди да продължим... искам да кажа, ако ви кажа, каквото знам, искам имунитет.

— Имунитет срещу какво?

— Срещу онова събитие.

— Как мога да го направя, Ърни? Нямам никаква представа за какво става дума.

— Ако ви интересува движението на милициите, аз съм точно този, който ви трябва.

— Добре. Ако ни кажете нещо действително от полза, ще се радвам да се споразумеем за някои неща. Можете да разчитате на думата ми. Сам Файърстоун е съдия-изпълнител. Той ще ви охранява.

Гондорф вдигна нервно рамене, огледа се и избърса устата си с ръка.

— Звучи ми доста мъгляво.

— Вие сте този, който звучи мъгляво, Ърни.

— Искам да ме вкарате в програмата за защита на свидетелите.

— Това струва много скъпо.

— Историята ми също.

— Вижте, Ърни, на мен ми се струва, че искате да ме убедите, че имате нещо ценно за казване, само за да можете да отървете въжето заради нещо друго.

— Господи, вие обърнахте нещата с главата надолу!

— Както вече ви казах, това е най-много, което мога да ви обещаая, докато не науча повече.

— Ами... може би... може би е честно. Може би.

— Ърни, никой не може да вземе нещо, без да даде нещо в замяна. Така стоят нещата.

— Значи аз давам, а вие вземате, хе-хе!

Парвър не му отговори. Само го гледаше и мълчеше.

— Е какво пък, по дяволите. — Гондорф отново повдигна рамене. — Искам просто да разберете, че това нещо може да ме убие.

Парвър мълчаливо чакаше.

— Искам да кажа, че няма и съмнение за това, разбирате ли? Само фактът, че съм тук и говоря, е достатъчен, за да ми пръснат черепа.

— Впечатлена съм от този факт. Можем ли най-сетне да говорим за това ваше събитие?

— Беше въоръжен грабеж.

— Въоръжен грабеж? Какво сте ограбили? Да не е бил някой магазин за алкохолни напитки? И после цяла нощ сте пирували, така ли?

Гондорф се огледа и отново понижи глас.

— Бронирана кола. Ударът беше повече от четири милиона.

Парвър беше зашеметена.

— О! Добре... значи въоръжен грабеж, така ли?

— Има и по-лошо.

— Колко по-лошо?

— Един пазач беше прострелян.

— Колко лошо?

— Най-лошото — Гондорф отново завъртя глава из стаята. — Това ме прави нещо като съучастник или нещо такова, нали?

— Нещо такова. Предполагам, че не вие сте натиснали спусъка?

Гондорф трескаво завъртя глава.

— Аз съм крадец. Не съм убивал никого.

— Кога беше това?

— Преди два месеца.

— Сега нека повтора онова, което разбрах от вас до този момент.

Преди два месеца вие сте били замесен в нападение и обир на брониран автомобил, превозващ четири милиона долара, в Сиатъл, Вашингтон, при който един от извършителите е убил пазач. А вие сте оставили някакви отпечатьци. Така ли е?

Гондорф нервно кимна.

— Всички носехме найлонови ръкавици — дето ги носят докторите — и аз разпрах моята. Някъде съм я закачил и тя се разпрала, но отначало не го разбрах, а когато се усетих, вече беше прекалено късно да се връщам и да изтривам отпечатьците си. Аз, толкова, разсъдих, че ги няма никъде регистрирани, така че няма за какво да се тревожа.

— А сега вече сте регистриран и имате за какво да се тревожите, така ли?

— Да.

— Защо ми разказвате всичко това, Ърни?

Гондорф за пореден път обърса устата си. По челото му избиха ситни капчици пот.

— Лишиха ме от дяла ми — каза накрая той.

— Как стана това?

— Прецакаха ме.

— Кои?

— Хората, с които го направихме. Бяхме се уговорили за десет процента на човек. Четиристотин хиляди долара, както и да го погледнеш. Хвърлиха ми само дваисет и пет бона, а останалото го *инвестирали* на мое име. Двадесет и пет кирливи бона за работа на стойност четири милиона.

— Колко други бяха замесени?

— Пет. Петима с човека, който го замисли. Той не участваше, той, толкова... само го организира.

— Работили ли сте с някого от тези хора и по-рано?

— Само с един. Той ме включи в тази работа.

— Значи сте участвали и в друг въоръжен грабеж?

Гондорф кимна.

— Първият беше в Модесто. В Калифорния.

— Знам къде е.

— Мислех си да не би да има и някое друго Модесто.

— Доколкото ми е известно, няма.

— Там не беше чак толкова голям удар. Двеста и петдесет бона.

Не си струваше труда.

— Какво правихте вие? Каква ви беше работата?

— Аз бях шофьорът. Аз съм страхотен шофьор.

— Снощи не сте били такъв.

— Браво, право куме, та в очи. Едно на нула за вас — изсмя се Гондорф.

— И така, вие искате да издадете тези петима души в замяна на сделка?

— Има и още нещо.

— Какво по-точно?

— Казах ви. Искам да ме включите в програмата за защита на свидетелите.

Парвър го изгледа за момент.

— Това е малко по-трудно, отколкото...

— Вие не разбирате, госпожице Парвър — прекъсна я Гондорф. На лицето му беше изписан искрен страх. — Аз съм вече отписан само с присъствието си тук, в офиса на ФБР. Трябва да ме скриете. Тези хора са навсякъде. На-вся-къ-де. Някой от тях може да стои от другата страна на вратата в този момент.

— Но кои са все пак тези хора, Ърни?

— Вие се интересувате от милициите, нали така?

— Вие сте осъществили обир на бронирана кола с членове на милицията?

— Шшшшшшт! Тихо!

— Коя милиция?

— Да сте чували някога за дивизията „Захария“? Наричат се Светилището на Бога? А? Те ви интересуват, нали? Видях го по WWN.

— Слушам ви внимателно.

Гондорф бавно кимна.

— Делът ми беше десет процента от плячката. Това беше предварително уговорена работа с участието на вътрешен човек. Имам предвид, че ние предварително знаехме, че ударът ще бъде за няколко

милиона. След като всичко свърши, се върнахме в Монтана с парите. Всички бяхме малко не на себе си, с толкова много пари. Прибрахме се с четири различни коли, във всяка имаше повече от милион. Карахме като костенурки по целия път на връщане. Когато стигнахме Монтана, шефът на операцията ми дава двайсет и пет бона и ми казва, че останалото го инвестирали на мое име в дивизията. В шибаната им дивизия. Очаквали от мен да окажа подкрепа и да се върна да се обучавам при тях. Били голяма работа. Щели сме да направим и други удари. А междувременно, що не бъда патриот за свободата? Патриотизъм за четиристотин бона? Как не, да ми цунат гъза. Сякаш съм умирал да се включа в библейската им пасмина.

— Този човек, организаторът, има ли име?

— Споразумяхме ли се?

— Може би. Каза ли ви организаторът как се канят да инвестират онези пари на ваше име?

— Не беше необходимо. Оръжия, експлозиви, муниции. Оборудване. Сиреч да ги използват за обучение, летни биваци, такива лайна.

— Току-що споменахте, че очаквали от вас да се върнете в обучението. Да не сте тренирали за обира?

— Да не се занасяте? То си беше чиста военна операция. Нито първата, нито последната. Бяха направили макети в естествена големина на камиона и на всичко останало. Прекарахме две седмици в шибаните им монтански планини. Тренировки по оцеляване и изучаване на бронираните коли до последния болт. Планът беше да направим четири или пет такива удара. Само че плячката беше толкова голяма, че всички страшно се възбудиха и искаха да се върнем в Монтана, да оставим плячката и да го отпразнуваме. Убийствата обаче не влизаха в плана.

— Убийствата? Какво искате да кажете? Колко души бяха убити?

— Бяха, такава... четирима.

— Вие сте ограбили бронирана кола на компанията „Пасифик“ — обади се Файърстоун.

— Значи сте чули за това, а?

— Ние сме на страната на закона, Ърни. Как можем да пропуснем обир на бронирана кола, възлизащ на четири милиона

долара? Това беше на първите страници на вестниците. При това с четирима убити.

— Те не успяха да открият нищо. Преди обед вече бяхме напуснали щата. Само че ако сега направят повторна проверка на онези отпечатъци, с мен е свършено.

— Не е лъжа.

— Онези отпечатъци не ми излизат от ума още от обира. И снощи излизам, напивам се до козирката и накрая блъскам едно дърво в градския парк. Не си спомням нищо до момента, когато се събудих в изтрезвителното. Пръстите ми още бяха черни от мастилото. Господи, сърцето ми направо спря!

— И това стана тази сутрин?

Гондорф кимна.

— Не сте си губили времето.

— Реших, че ако ви се обадя, ще е по-добре, отколкото вие да ме намерите.

— Разумна мисъл.

— Гледах по новините Вейл. Много им се е наточил на милициите.

— Познавате ли генерал Енгстрьом?

— Срещал съм го. Говори много. Мисли си, че той е написал Библията.

— Чувала съм това.

— И така... госпожице Парвър, можете ли да направите нещо за мен?

— Зависи от онова, което вие ще направите за мен.

— Мога да разоблича цялата им банда.

— Ще ви се наложи да давате показания пред съда, ако успеем да докараме делото дотам. Съгласни ли сте да се изправите пред съда?

— Че защо не, по дяволите? Така съм затънал, че нямам какво да губя. В мига, в който духнах, вече са ме сложили в списъка си. Нали знаят, че съм бесен, дето ме прецакаха така мръсно с дела ми.

— Какво стана с четирите милиона?

— Нямам представа. Искам да кажа, не съм от тези, на които докладват тия неща.

— Когато се прибрахте след обира в Монтана, какво стана с парите?

— Прибрахме се направо във форта. Събрахме се там, отнесохме плячката в една от сградите, а оттам ни закараха в столовата да хапнем. Тогава ми дадоха двайсет и петте бона.

— И вие повече не видяхте парите?

— Не.

— Кой още беше там, когато доставихте плячката?

— Трима в колата. Организаторът и още двама.

— Познавате ли ги? Можете ли да ги идентифицирате?

Гондорф кимна.

— Енгстрьом беше ли там?

— Не.

— Някакви големи клечки? Висши офицери от дивизията?

— Не знам, не чух, не видях. Получавам амнезия, докато не се споразумеем, госпожице.

— Какво правите в Демойн, Ърни? На седемстотин мили от Монтана?

— Скривам си следите. Карах два дни, дремвах по-малко в някоя отбивка. Когато дойдох, реших, че мога да отдъхна. Настаних се в един мотел, излязох, пийнах, потърсих си дружка. И сигурно съм прехвърлил мярката, без да се усетя.

— Защо бягате?

— Те ми купиха кола. Банката финансира покупката и те подписаха документа на мое име. Това беше, защото мърморех. Почнаха да се досещат, че искам да изляза от играта. Не знаех, че още отначало е било планирано да убият онези четиримата. Това никога не стана на въпрос, докато тренирахме. После оня тип, дето го возех, ми каза, че сигурно са разсъдили, че ще се откажа да участвам, ако разбере, че ще ги застрелят. Каза ми също, че внесли в банката на шофьора на камиона някакви пари, за да направят да изглежда ужким, че той е бил вътрешният им човек. Всъщност това беше охраната до шофьора. Май се казваше Бейлър... Та той ми каза, че след като вече и аз съм затънал, няма къде да мърдам. Исках да се махна, но те ми дължаха толкова много пари, че... Е, споразумяхме ли се?

— Сега ще ви откараме в Чикаго — каза Парвър. — Ще ви държим под строга охрана и ще се срещнете с господин Вейл. Той ще се споразумее окончателно с вас. Кой беше организаторът?

— Кълна се в Бога, не знам. Някой спомена, че управлявал няколко банки.

— А физическият ръководител на нападението? Кой отговаряше за обира, Ърни?

Ърни се завъртя няколко пъти в стола си и пак изтри устата си с опакото на ръката си.

— Полковник Шрак. Черния Боби.

32.

Чикаго, петък, 10 часът вечерта, централно стандартно време

Били Хардистан сложи обработените с корекцията за годините фотографии на Туни и Дженингс на масичката пред Вейл и Джейн Венъбъл. Възрастовата промяна на двамата мъже от фотографията във Виетнам беше повече от изумителна. И на двамата заподозрени бяха направени по шест ракурса.

— В момента Флойд разпраща тези снимки на медиите — каза Хардистан. — WWN ще го излъчи около обяд. Телевизионните мрежи са обещали да ги пуснат в новините в шест и единайсет часа. А утре сутринта всички големи вестници ще ги поместят на първите си страници.

— Страхотно — каза Вейл. — Само се надявам да не ви затрупат с телефонни обаждания.

— Ще ни затрупат — каза Хардистан. — Сложил съм шест души да ги пресяват. Те си знаят работата.

— Искам този човек жив, на всяка цена — каза Вейл. — Дотук имаме доста събрани косвени улики, но много малко доказателства.

— Мисля, че свърши изумителна работа за три седмици — каза Хардистан.

— Благодарение на двегодишния ви труд — отвърна Вейл.

— Но твоят екип го осмисли.

Вейл стана и се приближи до прозореца, който гледаше към езерото. Бързо прехвърли всичко постигнато до този етап по делото.

— Имаме записа на Уолър, който даде първоначалния тласък, но дори и да сме късметлии да продължим, това е в най-добрия случай само подкрепящо доказателство. Имаме и крадеца, който Шана и Сам докараха от Демойн. Това доказва връзката на обира на бронираната кола с Шрак и Светилището, но за тях той е просто предател и те ще го отхвърлят от свидетелската скамейка. Имаме числата върху осемнадесетколесния камион и фотографията на Уолър, но не можем да докажем, че това са подписи, оставени от Светилището. Не разполагаме нито с парите, нито с оръжието. Нямаме и късче солидно

доказателство. Трябва ни свързващо звено, Били. Трябва да свържем всички тези престъпления в едно. Намерим ли свързващото звено, остава само да напишем обвинителните актове.

— Това вече е работа на Сам и екипа му — каза Хардистан.

— Трябва да измъкнем по някакъв начин шефовете им от планината, без да започваме трета световна война.

— Какво ще кажеш за банките? Флахърти и Майер измислиха ли нещо?

— Теории. Иска време, ровене сред километри информация за една-единствена следа. Флахърти е убеден, че свързващото звено са банките. Това реши случая по РИКО на юг. Но в сегашния случай може да отнеме и месец, и половин година.

— Не знам дали имаме на разположение дори и седмица — каза Хардистан.

Вейл, усетил тревогата му още при пристигането му, попита:

— Какво не ти дава мира?

Хардистан го погледна със студените си очи.

— Имам тревожни новини за теб.

Вейл се засмя.

— Не виждам нещо ненормално в това при ситуацията, в която се намираме, Били.

— Това е лично, Мартин.

— Всичко е лично.

— Не, това е нещо друго. Ние знаем кой е Авраам.

Вейл и Джейн се загледаха напрегнато в него, с очи, блеснали от любопитство.

— По дяволите, това е добра вест — каза Вейл.

— И да, и не — отвърна Хардистан. — Според Службата по контрола върху приходите и данъците името му е Илайджа Уелс, роден в Олбъни, Джорджия. Тридесет и шест годишен. Изградил си е име като брат Трансгресор, евангелистки проповедник, укротител на змии, до миналото лято, когато внезапно изчезва от хоризонта. Възродил се е като пророка Авраам.

— Че какво му толкова тревожното на това? — попита Вейл.

— Според архивите в Олбъни Илайджа Уелс е починал два дни след раждането си.

И Вейл, и Венъбъл бяха изкарали продължителен стаж като адвокати и имаха отлична представа какво означава това.

— Така че кой е той всъщност? — попита Вейл.

— Взехме няколко набора отпечатъци от пръсти от фургона му и ги прекарахме през компютрите на мрежата ни. И улучихме десетката. Страшно ми е неприятно да ви развалям уикенда, но това е име от миналото и на двама ви. Авраам е Аарон Стемплър.

Вейл и Джейн бяха като гръмнати.

— Аарон Стемплър? — възкликна тя. — Не е възможно!

— Да не е станала някаква грешка? — попита потресен Вейл.

— Отпечатъците му бяха навсякъде по фургона, Марти.

— Господи! Стемплър! — Вейл отново се взря през прозореца. — Всъщност не знам защо трябва да съм изненадан. Той е по-близо до живия дявол от всички, — с които съм се сблъсквал през живота си.

И погледна черната превръзка върху лицето на Джейн.

— Знаем ли къде се намира в момента? — попита Вейл. Гласът му отново бе придобил стоманения си тембър.

— Горе в планината, в нещо, което шофьорът му нарича „бункер“. Шофьорът се казва Джесъпс. Никога не го е виждал отвътре, но казва, че това било напълно оборудван комуникационен център. Имали и малко студио, където Стемплър си записвал проповедите.

— Но, как, по дяволите, се е измъкнал от онази въгледобивна мина? — попита Венъбъл.

— Може да е възкръснал от мъртвите — каза Вейл, погледна Хардистан и добави: — Искам го жив този кучи син. Искам да застане пред съда за всички хора, които е убил.

— Нямаш нищо против да изчакаме до понеделник, нали? — каза Хардистан. — По-добре да не изпращам никого там през уикенда. Ще се налага да претърсваме няколко квадратни мили, а сега там е пълно с хора, а и един Господ знае къде се намира дяволският му бункер.

— АУАКС не може ли да помогне в издирването му? — попита Венъбъл.

— Те не могат да виждат през скали — поклати глава Хардистан. — Но сме изпратили и няколко наблюдателни самолета, които снимат планината във всички възможни ракурси. Стремим се да ги наблюдаваме от максимална близост, без да ги провокираме.

Светилището прави веднъж месечно учения в съботните и неделните дни. Надяваме се повечето от хората им да се върнат на работа в понеделник. Което ще остави уязвимо командването, а именно то е, което ни трябва.

— Надявам се да имаме късмет — каза Вейл.

— Дай Боже — отвърна Хардистан.

Бад Рапидс, Мичиган, петък, 1 часът и 19 минути вечерта, централно стандартно време

Един час след като WWN разпространи първите фотографии на Дженингс и Туни, телефоните в специално оборудваната за целта зала на чикагския офис на ФБР започнаха да звънят. Първите обаждания бяха фалшиви. Но излъчването на портретите имаше отличен ефект.

Агент Линкълн беше първият, който случи на важно обаждане.

— Здравейте — обади се нечий нервен женски глас. — Аз съм госпожа Либи Доув. От Бад Рапидс, Мичиган.

— Да, госпожо Доув?

— Познах мъжа по телевизионните новини, онзи, когото търсите.

— Кой точно?

— Онзи, когото наричате Уейн Туни. Сигурна съм, че това е нашият съсед, Дон Удбайн. Да не е направил нещо незаконно?

— Просто се налага да се свържем с него, госпожо. Искаме да му зададем няколко въпроса. С какво се занимава той?

— Собственик е на местния магазин за железария.

Линкълн извъртя очи.

— От колко време познавате господин Удбайн? — попита той и почна да почуква с гумичката на молива по бюрото.

— Ами поне от двадесет години. Съпругата му Илейн беше една от най-добрите ми приятелки. Почина от рак преди две години.

— И от колко време притежава този магазин за железария?

— Откакто се нанесе тук преди двадесет години.

— Сам ли управлява магазина си?

— О, да. Освен когато пътува.

— Пътува ли? — попита Линкълн, започвайки да проявява интерес. — Много ли пътува?

— Работи като консултант за правителството. Затова има и собствен самолет.

Линкълн моментално спря да почуква с молива.

— Собствен самолет?

— О, да! Истинска красота. Със собствен хангар на фермата му на две мили от града.

— Можете ли да опишете самолета?

— Бял, със син стабилизатор, знаете... крилото е отдолу.

— С колко мотора е, госпожо Доув?

— С два.

— Той у дома си ли е сега — или в магазина си?

— Божичко, ами като не знам? Можете да позвъните в магазина му и да поискате да говорите с Чарли Мур. Той работи при Дон. Имам му телефонния номер.

— А сега ме изслушайте, искам да ми направите услуга, госпожо Доув. Не се обаждайте. Всъщност искам да не казвате нищо на никого. И да не се доближавате до къщата на Удбайн.

— Да не е направил нещо незаконно?

— Просто се налага да поговорим с него.

— Добре, но съм сигурна, че всеки в града го е разпознал.

Тя беше права. Светлините на няколко телефона мигаха. Всички обаждания бяха от Бад Рапидс. Агентите, които отговаряха на обажданията, махаха ръце и сочеха, че може да са попаднали на „жила“.

— Разкажете ми малко по-подробно за господин Удбайн, госпожо.

— Ами, той отглежда рози. Построи си много хубава оранжерия в задния двор. След смъртта на Илейн не се среща почти с никого.

— Имат ли деца?

— Не.

— Значи живее сам, така ли?

— Да.

— От колко време има тази втора работа? Тази, която го принуждава да пътува?

— Откакто е при нас. Работите му сигурно вървят много добре, защото купи „Фъргюсън Хардуер“ два месеца след като дойде. Спомням си го, защото бедният Орвил Фъргюсън се помина на моя

рожден ден, двадесет и трети септември. А Дон запази името на магазина — то е нещо като традиция тук. Много благородно от негова страна.

— Приятели ли сте?

— Ами да. Както вече ви казах, бях близка с Илейн. Дон е много мил мъж. Беше треньор на Малката лига две години. Презвитерианския отбор.

— И пътува много?

— О, не много. Четири или пет пъти годишно.

— На коя от фотографиите го разпознахте, госпожо Доув?

— На всичките. Няма никакво съмнение. Това е Дон Удбайн.

— Можете ли да задържите така за минутка?

— Да, разбира се.

Агентът захлупи с шепа микрофона.

— Още някой да говори с Бад Рапидс, Мичиган, за Дон Удбайн?

Трима агенти вдигнаха ръце. Телефоните продължаваха да мигат.

— Бихте ли ни казали номера си, госпожо Доув?

Чикаго, събота, 1 часът и 1 минута следобед, централно стандартно време

(4 и 41 източно стандартно)

Хардистан току-що се бе прибрал в хотела, когато телефонът звънна. Беше Флойд Маккърди.

— Имаме попадение — каза Маккърди. — Пет обаждания и още продължават. Картината е като рисувана от натура.

— Кой е той?

— Казва се Дон Удбайн, от Бад Рапидс, Мичиган. Приблизителна възраст 50. Има магазин за железария, но също така и двумоторен самолет. Работел като консултант за правителството и пътувал пет-шест пъти в годината. Саможив. Не обича да го снимат. Пратил съм двама души там. Ако е той, мисля, че ще ни трябва специалната част.

— Не ще и въпрос. Не искам никой да приближава къщата му или самолета. Информирай местната полиция за това какво правим. Веднага се обаждам на Грег Флеминг.

Хардистан затвори, после набра номера на Вейл на обезопасения си клетъчен телефон. Вейл моментално отговори. Беше на път към

вилата си.

— Латимор се оказа прав — каза Хардиcтан. — Май сме уллучили убиеца.

— Кой е той?

— Туни. Сега се нарича Дон Удбайн. Живее в Бад Рапидс, Мичиган, от двадесет години. Това е на около 150 мили оттук. Изглежда ми почти сигурно. Ще вдигна по тревога най-добрия си екип по обезвреждане и ще ги закарам по възможно най-бързия начин веднага щом получа потвърждение за самоличността му.

Второто позвъняване на Хардиcтан беше до специалния отряд по обезвреждане на особено опасни престъпници към регионалния офис на ФБР.

— Обажда се Били Хардиcтан. Свържете ме с Грег Флеминг, моля... Пет пари не давам какво прави, трябва ми, и то веднага!

33.

Бад Рапидс, Мичиган, 7 часът и 39 минути, вечерта.

Къщата на Дон Удбайн беше скромна едноетажна тухлена постройка, разположена върху голям ъглов участък. Две местни полицейски коли и една линейка с угасени светлини бяха паркирани през една пресечка от нея. Няколко мъже и жени и две деца се бяха събрали на тротоара до четирите черни фургона на специалната част на ФБР.

Облечен в бронирана жилетка и синьо яке с инициалите на ФБР, Грег Флеминг забърза по улицата и докладва на Хардистан.

— Евакуирахме семействата от всички съседни къщи.

— Добре.

Хардистан се обърна към малката група.

— Дами и господа, казвам се Хардистан. От ФБР съм. Съжалявам за неудобството, което ви причиних, но това е предпазна мярка, която винаги вземаме. Вие всички познавате съседката си, госпожа Ричардс. Тя много любезно ви покани всички да влезете в къщата ѝ, за да не стоите на студа. Това няма да отнеме много време.

— Какво е направил Дон? — попита един от мъжете.

— Търсим го за разпит по углавно престъпление — отвърна Хардистан.

— Имате нужда от армия, за да задавате въпроси ли?

— Искаме всичко да мине безопасно за всички вас — кротко каза Хардистан и се качи в един от фургоните.

След малко Харисън Латимор доведе Либи Доув.

— И вие не изпитвате абсолютно никакви съмнения, че това е Дон Удбайн? — попита я Хардистан.

Тя почука по една от снимките.

— Той е. Това е Дои Удбайн. Всички го казват.

— Благодаря ви — кимна Хардистан. — Окажете ни голяма помощ. Моля ви да се присъедините към останалите в къщата на госпожа Ричардс. Не искаме никого на улицата.

Четири черни фургона бавно поеха по улицата и спряха пред къщата на Доув — съседната на Удбайн. Членовете на специалния отряд от задните три автомобила се измъкнаха безшумно и заеха позицията в мрака. Флеминг носеше радиошлем.

— Джокер, тук Пингвин. Чувате ли ме? — прошепна Флеминг.

— Чувам ви, Пингвин. Джокер на позицията.

— Стойте на позициите си.

Флеминг влезе в предния фургон.

Уеър разчиташе индикациите на детектора за топлина от къщата, докато през това време видеокамерата бавно показваше панорамното изображение.

— Във всекидневната свети лампа — каза той.

Камерата довърши сканирането на къщата.

— Ако е вътре, той е мъртъв.

— На място ли си, Грег? — попита Хардистан.

— Готов за танц. Имам четиринадесет души, четирима отпред, четирима отзад, двама снайперисти за подкрепления отпред и отзад. При хангара имаме десетима.

— Отлично — отвърна Хардистан.

— Ще атакуваме и двата обекта едновременно.

— Кой е ръководителят там?

— Оливър.

— Добре, знаете процедурата. Пет пари не давам какво казват детекторите за топлинни източници, процедирайте така, все едно е тук. Не забравяйте, че този човек е професионален убиец. Изключителен стрелец.

— Знаем, Били — отвърна с усмивка Флеминг. — Непрекъснато ни го повтаряш.

— Искам просто да се уверя, че не сте го забравили, Грег. Искам този човек жив, ако е възможно, но не на всяка цена. Не поемайте никакви рискове. Не искам никакви загинали герои. Влезте бързо и проверете къщата. Пипнете ли го, веднага го изкарайте отвън, поставете охранителен периметър и лабораторията да идва. И внимателно.

Грег Флеминг поклати глава и се разсмя.

— Всичко е ясно, Били — каза той и излезе от фургона.

— Бих искал да отида с екипа — каза Латимор.

— Оставаш тук с мен. Тези хора са обучени да се справят с всякакви ситуации.

— Аз имам преминал курс по обезвреждане на особено опасни престъпници...

— Латимор, това тук не е епизод от Дивия запад — прекъсна го Хардиштан. — Облечи бронираната жилетка и мълчи. Ще влезем след като прочистят района.

— Да, сър.

— Джокер, тук Пингвин, влизаме — докладва Флеминг.

— Разбрано.

Екипът се движеше бързо на зигзаг през ливадата. Единият снайперист бе заел позиция зад едно дърво в предния двор на Удбайн. Другият се бе свил зад предницата на една кола, паркирана от другата страна на улицата. И двамата внимателно оглеждаха района през инфрачервените си прицели. Щори покриваха всички прозорци на къщата. През цепнатините можеше да се види включена лампа във всекидневната. Екипът зае набеязаните позиции около къщата.

— Джокер — прошепна Флеминг, — всички сме по места.

— Ние също, Пингвин. Виждаме през една цепнатина на вратата. Вътре има камион, не самолет.

— Бройте до десет и влизайте.

— Разбрано.

Флеминг изброи до десет и каза:

— Влизаме!

Двама души изкъртиха предната врата с летящ старт. Отзад един от агентите разби стъклото на вратата и я отвори. Нахлуха във вътрешността на къщата, светлинните източници по оръжията им шареха в мрака, докато те сръчно проверяваха стаите, килерите, шкафовете, всичко, в което можеше да се побере човек. Нищо.

Флеминг включи няколко лампи. Къщата беше необичайно подредена и чиста. Беше студено, термостатът на отоплението беше поставен на минимума.

В задната част на къщата един агент се опита да отвори вратата към гаража. Беше заключена.

В хангара тежката верига и катинарът бяха срязани с ножици за метал. Оливър изрита една от вратите и хората му се пръснаха,

движейки се бързо през просторното помещение. Светлините проникнаха и до най-потайното ъгълче на огромното помещение.

Оливър провери камиона. Вратата беше заключена.

— Тони — каза той на един от хората си, — иди донеси лоста.

— Веднага — отговори Тони и изчезна.

— Пингвин, тук Джокер, чувате ли ме?

— Пингвин слуша.

— Хангарът е празен. Вътре има заключен камион. Можем ли да го отворим с лост?

Флеминг погледна заключената врата на гаража и каза:

— Избий я.

— Разбрано.

Агентът отстъпи назад и ритна вратата точно под дръжката. Бравата се строши и вратата зейна. Детонаторът на пластичните експлозиви се задейства.

Къщата буквално се разлетя на парчета от тухли, метал, дърво и стъкло. Прозорците на всички къщи и автомобили в радиус три пресечки бяха изпотрошени.

Флеминг и осем от хората му, които бяха в къщата, успяха да зърнат само ослепителен бял пламък преди експлозията да ги изхвърли през стените и покрива. Всички загинаха моментално, телата им бяха разкъсани от жестоката експлозия и после обгорени от бензина, който оформи огромен гъбовиден пламък, раздрал нощното небе. Експлозията се чу на десет километра, а огненото кълбо погълна три квартала.

Хардистан и Латимор паднаха един върху друг зашеметени и с натъртени от експлозията тела.

После Хардистан се надигна на лакът и загледа огненото кълбо с провиснала уста.

— Господи — прошепна той. Латимор се мъчеше да се изправи на колене до него.

— Хангара! — изкрещя той.

Прекалено късно. Нова експлозия раздра нощното небе и ново огнено кълбо разпръсна нощния мрак.

34.

Бад Рапидс, 9 часът и 35 минути, централно стандартно време

Хардистан се тътреше сред останките от къщата на Удбайн като сред някакъв кошмар наяве. Къщата бе изравнена със земята от експлозията. Единадесет от хората му бяха мъртви, трима други, включително, и Латимор, бяха откарани от медицински евакуационен хеликоптер в една чикагска болница. Директорът на ФБР Хари Симънс бе получил задачата да извести семействата на жертвите и да изясни събитието на пресата. Хардистан не даваше пет пари какво щеше да каже шефът му на медиите. За него повече работа в Бад Рапидс нямаше.

Той потегли с полицейски хеликоптер към вилата на Вейл, за да му разкаже лично за трагедията. По пътя Маккърди му се обади по телефона и каза:

— Самолетът е на „О’Хеър“.

— Сигурен ли си, че е неговият?

— Регистрацията му е фалшива. Неговият е, няма съмнение.

— Какво ще прави в Чикаго, по дяволите, щом... Господи, Флойд, той е тръгнал към Вейл!

— А може би...

— Зарежи „може би“! Не можем да поемаме никакъв риск. Вдигай всички по тревога. Веднага ще се обадя на охраната и ще им наредя да отведат Вейл и Джейн на сигурно място. Искам да изпратите два хеликоптера над вилата, за всеки случай. Ти тръгваш с тях, ръководиш операцията на място и изпращаш още два екипа с автомобили. Стой във въздуха и оглеждай гората. Свържи се с щатската патрулна служба и местната полиция и им нареди веднага да тръгват към вилата. Слушаш ли ме?

— Да, сър.

— Аз отивам на летище „О’Хеър“. Вземи осем души и снайперист и затегни обръч около самолета. Не се приближавай прекалено много до Туни, освен ако има опасност да го изтървеш. Махни всички цивилни от района и ги замени с наши хора, но не

предизвиквай голямо раздвижване, направи го да изглежда като нормална смяна на работния състав. И за Бога, не се приближавай до самолета, защото и той може да е миниран. След двайсет минути съм при теб.

Хардистан затвори и набра обезопасения телефон на Ейвъри Бакстър, старшият агент на екипа, охраняващ Вейл.

Никой не отговори.

След като двамата агенти на ФБР бяха проверили околността и самата къща, Вейл и Джейн бяха отишли до езерото да стрелят по панички. Както винаги, Джейн го бе накарала да се чувства аматьор. Магу бе предпочел да остане до къщата, понеже мразеше гърмежите, и дори по едно време зави сърцераздирателно, защото го бяха оставили сам.

— Слава Богу, че не си ловец — каза Джейн, докато се връщаха през ливадата с празни пушки.

— Изобщо не знаех какво е това летяща мишена, докато не се запознах с теб — каза той.

— Искаш да кажеш паничка?

— Каквото и да е — засмя се той и я прегърна.

Навътре в гората се виждаше Ейвъри Бакстър, старшият агент, който проверяваше околността. Клиф Мандел, другият агент, и Бакстър бяха станали техни неразделни компаньони и защитници.

Това беше първият им уикенд заедно, откакто Мартин бе поел делото по Светилището.

По-късно, когато Бакстър и Мандел вече се бяха нахранили, Джейн и Мартин седнаха заедно на масата в трапезарията. Мартин бе запалил полови дузина свещи и стаята беше огряна от меката им светлина. Дървата в камината пращяха.

— Какво ти е, Марти? — попита Джейн.

— Нищо, Защо?

— Просто изглеждаш... напрегнат и изнервен.

— Ами... всъщност исках да поговоря с теб за, такава...

Той спря насред изречението, сякаш бе изгубил нишката на мисълта си.

— За какво? — усмихна се тя.

— На Магу наистина много му харесва тук — каза той, поглеждайки към песа, който се бе сгушил под прозореца.

— Аха.

— И, такава...

— Марти, какво има? — попита тя и го докосна по ръката. — Това дело наистина те изнервя, нали?

— Това няма нищо общо с делото.

— Какво е тогава?

Той вдигна чашата с шампанско към нея и се усмихна.

— Обичам те.

— И аз те обичам, мили — отвърна тя, чуквайки чашата си в неговата.

— Тогава... ще се омъжиш ли за мен, Джейни?

Въпросът я свари абсолютно неподготвена. Бяха заедно от повече от две години, но до този момент никой от двамата не бе споменавал думата „браќ“.

— Това ли ти било на ума?

— Ами... просто не знаех как да го направя. Бих искал да падна на колене пред теб и да ти поискам ръката по старомодния начин — каза той, почти заеквайки.

— Марти, ти се изчервяваш!

— Много е горещо.

— Не е горещо, ти просто се изчервяваш. Мисля, че това е прекрасно. И разбира се, че ще се омъжа за теб. Не мислех, че си от тоя тип мъже, иначе аз щях да те помоля първа.

— Сега съм от този тип мъже — каза той. — Не мога да си представя да прекарам остатъка от живота си без теб.

— Не е необходимо да се женим, за да изживеем живота си заедно.

— О... тогава какво да правя с това?

Той извади от джоба си една кутийка от черно кадифе, отвори я и ѝ я подаде. Пръстенът беше с трикаратов кръгъл диамант, инкрустиран в злато. Просто и елегантно.

— Беше на баба ми — каза той.

Тя закри уста с ръка.

— О, Марти, толкова е прекрасен!

— Знам, че тя щеше да е страшно щастлива, ако можеше да ни види в този момент — каза той.

— Сигурна съм, че е някъде наблизо. — Тя стисна ръката му.

Той сложи пръстена на пръста ѝ и я целуна.

— Чудя се дали момчетата ни наблюдават — каза тя, като вдигна ръката си и огледа пръстена.

— Може би трябва да ги поканим да изпият с нас по чаша шампанско?

— Позволено ли им е, докато са на работа? Имам предвид да пият.

— Една чаша шампанско?

— Ще е прекрасно да споделим радостта на момента с телохранителите си — засмя се тя.

Той вдигна уоки-токито и звънна на Ейвъри.

— Да, сър?

— Ейвъри, бихте ли отсочили с Клиф за минутка?

— Да, сър. Някакъв проблем ли има?

— Не, просто елате.

Момент по-късно двамата се появиха на вратата на кухнята. Ейвъри беше висок мъж, вече побелял. Клиф Мандел беше по-нисък, с черна, късо подстригана над ушите коса и черни очи, които бягаха неспир, проверявайки обстановката.

— Влизайте — каза им Вейл и ги въведе в трапезарията. — Знам, че не е по правилника, но двамата с Джейн бихме искали да споделим с вас радостта си. Ние ще се женим.

Двамата агенти се засмяха и ги поздравиха. Вейл напълни чашите им, доля и своята и тази на Джейн.

— За здравето и на двама ви — каза Бакстър. — Желая ви цял живот да сте щастливи така, както сте в този момент.

Джейн протегна ръка и диамантът заискри под светлината на свещите.

— Красиво — продума Мандел. — Желая и на двама ви най-голямото щастие на света.

Джейн се просълзи.

— Кога ще е големият ден? — попита Бакстър.

Джейн погледна Вейл и повдигна вежди.

— Веднага щом се справим с това дело — каза той. — Това устройва ли те?

— Трябва ли да чакаме толкова дълго? — прошепна тя.

Двамата агенти допиха шампанското си и Бакстър каза.

— Трябва да се връщаме на работа.

Беше девет и двајсет. Двамата излязоха от къщата.

Мартин и Джейн седнаха пред камината и довършиха шампанското си. Магу се бе излегнал в краката им и лениво оглозгваше кокала от една от пържолите. Внезапно спря и вдигна глава, ушите му щръкнаха.

— Какво има? — попита го Вейл. — Да не си чул някой заек да припка отвън?

Отвън Мандел вървеше покрай двуметровата телена ограда, която Хардистан бе настоял да вдигнат около имението. Прожекторът му бляскаше в мрака.

— Тук е спокойно, Ейвъри — каза той в микрофона си.

— Тук също — отвърна Бакстър. — Щеше да е чудесна нощ, стига да не беше тоя кучешки студ.

— Е, шампанското ни постопли малко — отвърна Мандел. Мислеше си за Вейл и красивата Джейн Венъбъл и колко щастливи бяха.

Това беше последната мисъл в живота му.

Фигурата сякаш израсна от земята зад него, надигайки се бавно сред гъстата шума, с очи блестящи върху почерненото лице. Инфрачервените очила бяха вдигнати на челото на убиеца, в ръката му имаше назъбен нож.

Мандел не долови шума. Туни бързо се пресегна, облечената му в ръкавица ръка сграбчи брадичката на Мандел и дръпна рязко главата му назад. Преди още Мандел да успее да извика, ножът преряза гърлото му. Въздухът със свистене напусна дробовете му. Мандел беше мъртъв още преди тялото му да рухне в краката на убиеца.

Убиецът бързо приклепна, изтри окървавеното острие в пръстта, взе радиошлема на мъртвия агент, изтри с шепа листа кръвта от него и го сложи на главата си. Посегна в ямата, в която се бе крил, и измъкна една найлонова торба — в нея беше пушката му. Изключи фенерчето, смъкна инфрачервените очила върху очите си и огледа гората. Внимателно избягваше светлините на къщата, които биха го заслепили. После се запромъква през гората да намери другия агент, когото умиращият бе нарекъл Ейвъри.

В деня преди мините да убият единадесетимата агенти Туни, иначе казано Удбайн, бе долетял от Мичиган. Бе прочел статиите от

вестниците и списанията, които Авраам му бе оставил в гардеробчето на летището в Оклахома Сити. В една се споменаваеше къщата, в която Вейл и Джейн ходели през уикендите. Пишеше, че „вилата има прекрасен изглед към езерото Слоун“.

Туни провери справочниците си и откри езерото. Не беше толкова голямо. Той зададе курса и полетя натам. От въздуха се виждаха половин дузина къщички и бунгала по брега.

Най-голямата привлече вниманието му. Беше оградена и не се виждаше от пътя, който минаваше покрай нея. Той описа кръг около мястото. Голям прозорец на задната стена гледаше към езерото. Струваше си да се провери. После кръстоса площта от другата страна на пътя, срещу къщата. Накрая откри онова, което търсеше — някаква постройка на миля и половина от къщата на Вейл. Чудесно. Безопасно място, където да скрие колата през нощта.

Привечер хлътна в гората в близост до къщата, прехвърли се през оградата и внимателно приближи къщата. Светна с фенерчето си през прозореца. Това беше кухнята. На пода до мивката имаше голяма порцеланова купа, на която пишеше МАГУ.

Обиколи къщата. Навсякъде имаше стъкла. Превъзходно. После провери гората. Тя беше гъста, от борове и храсталаци. Първата му мисъл беше за маршрута му за бягство. Първо трябваше да елиминира агентите на ФБР, защото те представляваха главната заплаха. Останалото беше фасулска работа. Щеше да застреля Вейл и Венъбъл през прозореца. Тя също трябваше да умре, за да не извика полицията. Върна се до оградата. Ако имаше агенти, маршрутът им трябваше да минава покрай нея. Значи тук трябваше да направи засадата си.

Магу се изправи с щръкнали уши, душеше въздуха. После изтича до вратата и заръмжа.

— Какво ти става? — попита Вейл. — Нали познаваш Ейвъри и Клиф?

Кучето задраска по вратата, без да спира да ръмжи. Вейл му отвори и Магу се стрелна в мрака. Вейл натисна ключа и половин дузина мощни лампи прогониха мрака около къщата.

Туни ахна от болка, когато ярките светлини, многократно усиления от инфрачервените му очила, се забиха в очите му.

Магу тичаше сред борове, носът и ушите го водеха право към окървавения труп на Мандел. После видя Туни, застанал на колене, да

търка очите си и скочи.

През просълзените си очи Туни зърна някакво бяло петно да лети срещу него с оголени зъби. Претърколи се на една страна и стреля от бедро. Куршумът се врязва в Магу, подхвърли го във въздуха и го завъртя. Кучето се стовари на земята и замря.

Бакстър затича на зигзаг през поляната, шмугна се в гората и се хвърли зад едно дърво.

— Клиф — прошепна той в микрофона, — чуваш ли ме?

Момент по-късно прегракнал глас му отговори:

— Помогни ми.

— Проклятие! — изръмжа Бакстър.

Туни лежеше неподвижен зад един дънер и гледаше към къщата, като търсеше в мрака оцелелия агент.

Щом чу изстрела, Вейл се втурна из къщата да гаси лампите. Джейн угаси свещите в трапезарията.

— Ела тук — прошепна Вейл.

Бе взел двете ловни пушки от кухнята, където ги бе оставил за чистене, но шкафът за оръжието и патроните бяха на отсрещната стена.

— Какво става? — попита Венъбъл. Гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно.

— Мисля, че е Туни, убиецът на Уолър. Ще изпълзя до шкафа с патроните.

— Недей — помоли го тя. — Ще те види на светлината на камината.

— Няма. Трябва да се защитим, в случай че успее да се промъкне покрай Бакстър и Мандел.

— Магу е въвн.

— Знам. Не се изправяй, за да не види.

— Къде са Клиф и Ейвъри?

— Не знам, скъпа.

Той запълзя по пода към шкафа, сграбчи две кутии с патрони и се върна.

Ейвъри Бакстър лежеше притаен на земята и се заслушваше за подозрителни шумове. После реши, че трябва да върне в къщата, за да може да защити Вейл и Венъбъл, и затича на зигзаг към входа.

На стотина метра от него Туни го следеше в инфрачервения си прицел. Изчака, докато Бакстър стигне задния вход, и стреля в мига, в който Бакстър отваряше вратата. Куршумът го улучи в гърба и го хвърли в затъмнената къща.

Бакстър се претърколи по корем и запълзя през коридора към всекидневната.

— Аз съм, Ейвъри! — извика той. — Не стреляйте!

— Докажи го — чу се гласът на Вейл от мрака.

— Диамантеният пръстен — изпъшка Бакстър. — Три карата. Златен обков.

Вейл пусна пушката и превит на две затича към входа. Едва виждаше Бакстър в замиращата светлина на камината. Клекна до ранения агент и огледа раната му.

— Минал е през бронираната ти жилетка. В рамото е.

— Повикахте ли полицията?

— Да, Джейн се обади.

— Добре — простена Бакстър. — Изтървах си оръжието, когато влизах. До вратата е. Автомат. И включи осветлението. Това ще му попречи.

Туни беше на петдесет метра от къщата. Виждаше всичко през прозорците на кухнята и всекидневната. Изведнъж външните лампи отново раздраха мрака. Проклятие! Той свали инфрачервените очила, захвърли ги настрани и отправи един откос към къщата.

Куршуми профучаха през кухнята, пръскайки късчета дървесина и стъкло. Забиваха се в печката, улучиха микровълновата фурна, разтрошиха миксера и тостера и се забиха в газовия грил по средата на стаята. Един куршум разкъса тръбите за газта. Нажеженото олово възпламени изтичащия газ и той експлодира с глух тътен. Избухналите пламъци задействаха противопожарната инсталация и пръскачките.

Друг откос разби прозорците на хола, разпаряйки диваните и креслата, и в стаята заваля сняг от разпраните мебели.

Туни бе чул гърмежите през деня и знаеше, че в къщата има оръжие. Беше мярнал и оръжието на Бакстър — най-вероятно „Узи“. Притича към храсталака до къщата и се надигна да огледа.

И в този момент чу сирените.

Беше прекалено добър професионалист, за да продължава нещо, превърнало се в загубена битка. Моментално се обърна и хукна през

гората, покрай тялото на Мандел, прескочи оградата и затича към пътя. Мигновено се хвърли на земята, когато една полицейска кола изрева и зави със стържене към вилата на Вейл. От другата посока пристигнаха още една полицейска кола, после линейка и един противопожарен камион.

„Вдигай гълъбите и се спасявай — помисли си той. — Нищо на този свят не е толкова важно, че да умреш за него.“

Летището „О’Хеър“, петък, 10 часът и 14 минути вечерта, централно стандартно време

— Беше прав, Били — каза Маккърди. — Той уби Клиф Мандел.

— О, Господи! Това беше възможно най-лошият кошмар.

— Улучил е и Бакстър, но той е наред — продължи Маккърди. — Вейл и Венъбъл са добре. Къщата е пълна развалина.

— Къде са те сега?

— Линейката ги откара. Съпровожда я половината щатски патрул. Прострелял е и кучето на Вейл, но още е живо.

— А Туни?

— Още търсим.

— Блокирахте ли пътищата?

— Да. Основните. Патрулираме района с хеликоптери. Обаче има и черни пътища.

— Ако се промъкне през блокадата, има само един изход. Да се добере до самолета си.

Хардистан беше загубил дванайсет души. Знаеше, че Вейл иска Туни жив, но повече нямаше да рискува живота на хората си.

Клетъчният му телефон пак иззвъня и той ядосано каза:

— Какво има, по дяволите? Кой се обажда?

— Клод, Били. Трябва да поговорим...

— По дяволите! — изсъска Хардистан. — Загубих дванайсет агенти и трябва да го съобщавам на семействата им! Не сега.

— Чуй ме, Били. Това е, за да се защити човекът, разбираш ли какво ти казвам?

За момент Хардистан беше като зашеметен.

— Разбирам.

— Не го залавяй жив.

— Какво?

— Не го залавяй жив.

— Имаш предвид Туни?

— Пръсни му черепа.

— Той може да се окаже важен свидетел за Вейл...

— Еби го в гъза Вейл. Ако заловиш Туни жив и той се съгласи да даде показания, ще стане по-лошо за нас, отколкото за тях. Разбираш ли какво ти казвам? Пръсни му черепа на този кучи син. Точка.

Телефонът замлъкна.

Летище „О’Хеър“, събота, полунощ, централно стандартно време

Хардистан и един млад снайперист чакаха в един тъмен офис на втория етаж на терминала и наблюдаваха пистата. Осем агенти, преоблечени като работен персонал, се правеха, че вършат нещо около самолета на Удбайн. Хардистан беше сигурен, че Туни ще се върне за самолета си — той беше единственото му средство за измъкване. Но Удбайн беше експерт и можеше да се досети, че са му направили засада. И може би беше планирал резервен маршрут за измъкване.

Мислеше си за онова, което му беше казал Клод Хукър.

— Как се казваш, агент? — попита той.

— Брандън, сър. Лио Брандън.

— Лио, целта ти е професионален убиец. Той е отговорен за смъртта на дванайсет наши агенти, включително и на шефа ти.

— Знам, сър.

— Не го забравяй.

Летище „О’Хеър“, събота, 1 часът и 32 минути след полунощ, централно стандартно време

— Някакъв мъж в костюм излиза на пистата — съобщи един от агентите в микрофона под ревера си. — Носи спортен сак.

— Не се приближавайте до него. Да видим какво ще направи. Следете внимателно сака му. Вероятно вътре има оръжие.

— Как го е прекарал през детекторите за метал?

— Не знам и не ме интересува. Просто следете сака.

Мъжът крачеше небрежно по бетонната писта към двумоторния самолет.

— Всички внимание! — изкомандва Хардистан.

Туни отиде право при самолета и спря до крилото. Огледа се. Не знаеше, че е идентифициран. Чувстваше се сигурен и спокоен. Метна чантата на крилото и се качи в самолета. Агентите на пистата се правеха, че не го забелязват.

— Простреляй го, когато посегне за чантата — каза спокойно Хардистан на снайпериста.

— В главата ли? — попита снайперистът.

— Където искаш — каза Хардистан, — но да е мъртъв.

Удбайн извади ключ, отключи вратата и я отвори.

После бавно се извърна и огледа всичко наоколо, проверявайки дали някой не го наблюдава. Докато посягаше към чантата, погледът му падна върху втория етаж на сградата на чакалнята. Той застина и присви очи.

Дали имаше там някой?

Пламъчето в тъмния прозорец му напомни светулка. В следващия момент куршумът го прониза в гърдите и Удбайн се стовари по гръб върху седалката на самолета, с крака, разперени върху крилото.

Хардистан го наблюдаваше през бинокъла.

— Простреляй го още веднъж за по-сигурно — каза той.

— Той е мъртъв, сър — каза Брандън, изправи се и прибра карабината си в калъфа.

— Браво, Брандън, няма да те забравя — каза Хардистан, свали радиошлема си и излезе от офиса.

ЧЕТВЪРТА КНИГА АРМАГЕДОН

*Този, който праща хора да му вършат
работа, трябва да им плати.*

Анонимно

35.

Пийквю, Монтана, събота, 9 часът сутринта, монтанско стандартно време

Абел Стенър, бившето ченге от Чикаго, който бе станал довереник, приятел и партньор на Мартин Вейл, беше един от най-интуитивните детективи, които Вейл бе познавал. През десетте години, докато Вейл беше адвокат, двамата се бяха сблъскали много пъти в съда. Всеки от двамата уважаваше таланта на другия.

Най-знаменитият им сблъсък бе станал, когато Вейл успешно бе защитил Аарон Стемплър за накълцването на католическия архиепископ на основание за невменяемост, доказвайки, че подзащитният му страда от раздвояване на личността и не е отговорен за действията си. След приключването на процеса обаче Вейл бе разбрал, че Стемплър е изиграл всички, включително и него.

Впоследствие Вейл бе станал главен прокурор на Чикаго и изведнъж бе открил в лицето на Стенър силен съюзник. Когато Вейл бе събрал Дивата банда, Стенър бе станал техният учител. Любимият му ученик беше Дърмот Флахърти — хулиганът, решил да стане адвокат.

Флахърти бе научил уроците си добре. Стенър подхождаше към всяко престъпление студено и пресметливо, като често часове наред изучаваше мястото на престъплението, опитвайки се да погледне през очите на престъпника. И тъкмо това беше методът, който Флахърти използва при изследването на трите едновременни банкови обира в Монтана. Банковите служители го гледаха любопитно, докато седеше спокойно и наблюдаваше всеки аспект на работата им. Той беше любезен с тях, но не задаваше никакви въпроси. Просто седеше и гледаше.

Докато Бен Майер следваше теорията си, че малката щатска верига от банки пере незаконно придобитите средства на Светилището, Флахърти се интересуваше повече от факта, че никой не е видял грабителите да излизат.

В събота сутринта след трагедията в Бад Рапидс и нападението на Туни срещу вилата на Вейл, притиснати от нуждата на Вейл да

търси обвинителен акт срещу милицията, Майер и Флахърти се върнаха в банката в Пийквю, този път с Джим Хайнс. Бяха решени да открият човека, отговорен за перачния механизъм. Докато Хайнс и Майер изучаваха регистрациите в банковия компютър, Флахърти зае обичайната си позиция пред затворената банка и продължи да я изучава. Беше съсредоточен и търпелив, също като своя учител.

Майер беше убеден, че парите, придобити чрез обири и незаконни сделки с оръжия, наистина са обработвани пирамидално, но му се налагаше да изследва всички банкови депозити, трансфери и разплащания, за да открие как точно е извършено всичко.

Хайнс, бившият хакер и сегашен компютърен експерт на ФБР, беше дошъл с тях, за да им помогне. Разрешенията за обиск, които бе осигурил Вейл, им позволяваха да разучат специфичните регистри на няколко от принципалите на Светилището, но не им даваха достъп до всички банкови трансакции. Без този достъп Майер беше с вързани ръце. Беше сигурен, че има специална програма, която да разхвърля големи депозити в брой върху няколко сметки, като по този начин ги укрива от очите на Службата по контрола върху данъците и приходите, но не можеше да го докаже.

Докато Флахърти работеше върху аспекта на обира, Майер успя да уговори Хайнс да проникнат в най-добре охраняваните данни. След като събираха информацията по незаконен начин, тя не можеше да се използва в съда, но както бе посочил Флахърти: „Пипнем ли за врата копелето, което ръководи това пране, той ще ни изпее цялата история в съда.“

И Флахърти, и Майер бяха сигурни, че „звеното“, което можеше да свърже всички аспекти на делото по РИКО в едно, се намира някъде във веригата от банки.

Две имена непрекъснато изскачаха при проверките. Едното беше на Луис Грейнджър. Другото — на Дуайт Улф.

Хайнс беше изградил база данни и за двамата.

— Грейнджър ми изглежда тъкмо човекът, който ни е нужен — каза той.

— Свързан ли е със Светилището? — попита Майер.

— Не. Той е умерен републиканец. Не изразява никакви радикални политически идеи, не принадлежи към никакви радикални групи. Той е ктитор в Презвитерианската църква в Хелена и директор

на Националната асоциация за радиоразпръсквателни компании. В действителност корпорация „Роки Маунтънс Комюникейшънс“ е главният инвеститор във веригата от банки. Грейнджър не фигурира в никой от банковите съвети на директорите, води се управител на ключовата радиостанция в Хелена, но... но е най-големият акционер в компанията.

— Колко процента държи?

— Петдесет и един.

— А какво е капиталовложението на компанията в банковата верига?

— Четиридесет и девет.

— Значи всичко, от което има нужда, е подставено лице с два пункта в банковата верига, и може да контролира и двете компании — заключи Майер.

— Точно така. Той е също така човекът, който е пуснал брат Авраам в ефира и е разпространил радиошоуто му по другите радиостанции. А можеш ли да предположиш кое е това подставено лице? Можеш ли да предположиш кой притежава двата процента от акциите на банката?

Хайнс затрака клавишите на компютъра си, отвори следващия файл и каза:

— Дуайт Улф, главен счетоводител на веригата банки, препоръчан за този пост от Луис Грейнджър.

Разпитът, който Майер бе провел с работния състав на трите банкови филиала, бе донесъл обичайната информация — и един интересен факт.

— Улф посещава веднъж месечно всички банкови филиали — каза Майер. — За един главен счетоводител това не е необичайно. Необичайното е, че главният финансов служител лично ревизира банковите регистри всеки месец.

— В един и същ ден от месеца ли го прави? — попита Хайнс.

— Не, но през първите три дни, в зависимост от това какъв ден се пада неделя.

— Каква ти е теорията?

— Според мен той прави пирамидалните депозити лично.

— Значи някой от крадците идва, дава парите на порции по сто хиляди долара на Улф и той прави депозита, който след това

автоматично се разпръсва върху десет или единадесет сметки?

— Точно — каза Майер. — И никой в банката не вижда парите.

— Можем ли да се доберем до програмата, която го прави?

— Може да се окаже по-лесно да сканираме депозитните и трансферните им регистри и да видим дали теорията ти се потвърждава.

— Ами направи го — каза Майер.

— Това е незаконно.

— Ние не променяме нищо, просто само надзъртаме.

— Това надзъртане може да ни докара десет години затвор.

— Няма да ни се налага дори да си водим бележки — каза Майер и се почука по челото. — Тук имам десетгигабайтов твърд диск.

Хайнс потри ръце, духна върху пръстите си също като касоразбивач, готов да отвори сейфа.

— Какво пък толкова, по дяволите! — И се ухили. — И ние сме хора.

Пръстите му затракаха по клавишите. Компютърът поиска кодово име.

— Осем букви или цифри — каза Хайнс.

Използваше комбинация от няколко хакерски метода, включващи една програма, наречена Crackerjack, която сканираше речници с огромна скорост в търсене на буквени съответствия, и друга, наречена SALT, която проверяваше комбинации от цифри.

В главната зала на банката Флахърти внезапно се изправи и излезе през задната врата. Прекоси надлъжно площадката на паркинга, пресече улицата и се загледа в зданието на банката.

— Даа — каза той и се усмихна.

В банката цифрите и буквите продължаваха да прелитат по екрана на монитора, после екранът внезапно се изчисти и кодовата дума се появи:

259NEWHRTX\Y176.

И под нея:

ДОСТЪП РАЗРЕШЕН.

Бяха пробили защитата.

— Това беше най-лесната част — каза Хайнс. — Сега трябва да почнем да търсим за повтарящи се схеми и депозити в трансферите.

— Нека почнем от септември. Тогава са обрала бронираната кола в Сиатъл. 9 септември, за да бъдем по-точни. Провери за един месец след тази дата.

Екранът се раздели на три колони. В първата се изброяваха депозитите, в следващата трансферите, накрая бе колоната с откритите съответствия от проверката. Те бяха изброени от отделните клонове. Хайнс въведе диапазона от 8000 до 9999 долара в машината за търсене и курсорът спря на всеки депозит в горния диапазон и го отдели в третата колона. Хайнс направи същото с трите филиала и главния офис на банката.

След това направи засечка по дати.

— Ето — каза Майер.

23 септември: три депозита от по 8750 долара по сметки в Пийквю; четири депозита по 9860 по сметки на Уайлд Банк; три депозита по 9910 долара в Милтаун. Общо: 95429 долара.

Всички сметки бяха условни.

— Красиво — проговори Хайнс. — Парите постъпват в условни сметки за недвижимо имущество, коли и от този род. Службата по контрола върху данъците и приходите не проверява условни сметки, освен ако не търсят нещо съвсем конкретно.

— Значи това е начинът, по който Светилището е станало един от най-големите земевладелци в щата.

— И парите са били разпределени и на четирите църкви. Ето ти го свързващото звено, Бен — каза Хайнс. — И погледни тук. Виж този двадесетхиляден депозит в „Независима банка“ на Вирджинските острови.

— Много хитро — каза Майер. — След това тя ги прехвърля в някоя корпорация в Панама. А Панама по закон не издава имената на служителите или директорите на корпорациите си.

— И след това те изтеглят парите обратно тук в съвсем законни банкови трансфери и напълно изпрани — сумира Хайнс.

— Или пък — обади се Флахърти, който бе застанал безшумно зад тях, гледайки прелитащите по екрана регистри, — плащат в брой за оръжията, които купуват от международния черен пазар, без да оставят никакви следи.

— Да, нищо черно на бяло — каза Майер. — И почти всичко е законно. Дори и да успеем да се доберем по законен път до тези

регистри, тази информация няма да има никаква стойност в съда.

— Мисля, че знам какво е незаконно — каза Флахърти.

Хайнс и Майер се обърнаха.

— Знам защо никой не видял грабителите да излизат от банките с парите.

— Предавам се. Защо? — попита Хайнс.

— Защото парите никога не са напускали банките.

— Какво! — възкликна Хайнс.

— Парите никога не са напускали банките. Вижте, крадците се вмъкват вътре и вкарват служителите в задните стаички със завързани очи. После смъкват комбинезоните си и ги пъхат заедно с оръжията си в някой депозитен сейф. И когато гръмнат експлозиите, те просто излизат на улицата с празни ръце и с делови костюми и си тръгват по пътя.

— Добра теория — каза Майер.

— И единствената, която обяснява нещата.

— И после се връщат, когато Улф прави месечната си визита — доразви идеята Майер. — Всеки от тримата или четиримата грабители си има ключ за депозитния сейф, пъха си дела от парите в куфарче, влиза в служебния офис и Улф прави депозитите. После той пъха парите обратно в сейфа, така че балансът винаги да излиза.

— Прекрасна теория — каза Хайнс. — Лошото е само там, че не можем да докажем нищо от нея.

— Така че ще имаме нужда от разрешение да хвърлим поглед в депозитните сейфове — каза Майер.

— Може и да не ни се наложи — каза Флахърти.

— Не можем да отворим депозитните сейфове, Флахърти.

— Няма да ги отваряме, Бен. Това е игра за най-добрия майстор на блъфа на света. Мартин ще се справи.

Вашингтон, събота, 7 часът и 30 минути сутринта, източно стандартно време

В една стая в подземие то на Белия дом президентът Пенингтън, генерал Джеси Джеймс, полковник Стю Рембранд и Клод Хукър изучаваха силно увеличени копия от снимките на планината Джеймс.

— Те строят защитни периметри — каза Рембранд. — Защитни зони. Започват ето тук, от седловината, и отиват нагоре до снега. Всяка зона се защитава от тел-бръснач и мини.

Генерал Джеймс посочи група дървета на една от фотографиите и каза:

— Според нас бункерът се намира тук. Най-голямата концентрация от жива сила е в този участък. Тук трябва да е и Енгстрьом. Оттук ще ръководи хората си.

— Енгстрьом вярва, че ФБР и СКТАОО няма да рискуват да се ангажират в огнестрелна война там горе — каза Пенингтън.

— Да — каза Джеймс. — Той мисли, че това ще се превърне в мексиканска обсада, че ще си потят там до Второ пришествие и ще изпращат хората си на нощни терористични акции.

— Временният щаб на република Светилище — каза Пенингтън.

— Те ще ангажират стотици агенти на Бюрото и СКТАОО и сумати екипировка при една блокада, господин президент — каза полковник Рембранд. Това ще струва цяло състояние на данъкоплатците.

— И ще се превърне в кошмара на отдела ни по пъблик рилейшънс — добави Хукър. — Всяка вечер ще ни изтипосват по новините в шест часа. Той ще ви унищожи политически.

— Колко близо е Вейл до осигуряването на обвинителни актове срещу тези хора? — попита Пенингтън.

— Седмица, месец, кой знае?

— Дори и да ги осигури, кой ще отиде да арестува Енгстрьом и висшите му офицери? — ехидно каза Джеймс.

— Службата на съдия-изпълнителите няма необходимата екипировка, за да ги арестува. А Националната гвардия просто ще я накълцат на парчета там горе.

— По дяволите, и ФБР и СКТАОО не могат да се справят — изруга Рембранд. — Ако искаме да им развалим пикника, ще ни трябват рейнджъри и специалните части. Те знаят как да се справят с този проблем.

— Това значи...

— Значи нощен десант. Излитат с хеликоптери, спускат рейнджърите с въжени стълби в определени райони... — той посочи областите върху картата — ... подкрепят десантите с тежкокалибрена

стрелба от въздуха. Така ще контролираме ситуацията. Не можем да използваме парашутисти от ниска височина, ветровете горе са много силни и непредсказуеми. Жертвите могат да се окажат катастрофални.

— Господи, това ще накара Уейко да изглежда като детска игра — простена Хукър.

— Какъв друг вариант има? — попита Пенингтън. — Мога ли да се позова на закона Джонсън за военните сили, използван за ескалацията на войната във Виетнам? Или на законите за антитерористична дейност?

— Това е въпрос, който трябва да отправите към генералния прокурор, господин президент — каза генерал Джеймс.

Пенингтън се втренчи в стената и разтърка с две ръце слепоочията си. После попита Рембранд, който щеше да командва бойното съединение от специални части.

— Какви сили според вас се налага да използваме?

Рембранд погледна картата.

— Препоръчвам да използваме петстотин души при първата вълна. Да ги спуснем там, където започва линията на снега, с което ще разполагаме с предимство по височина. Ще ги подкрепим с още петстотин, щом сражението започне. Групите ще се насочват към най-горещите точки.

— Загуби в жива сила? — попита президентът.

— Щом проумяят срещу какво са изправени, ще започнат да се предават. Освен най-закоравелите.

— Не това имах предвид.

— Господин президент, ако нещата тръгнат гладко, бих казал... губим максимално сто души, срещу триста на противника.

— А ако не тръгнат гладко? — обади се Хукър.

— При най-лошия развой можем да загубим около двеста убити и ранени. Правя съотношението три или четири срещу един в наша полза. Зависи до каква степен са фанатизирани.

— До най-последната — отвърна Пенингтън. — Какво можеш да искаш от хора, на които само Армагедон и Апокалипсисът са им в устата?

— Започне ли боят, бързо ще си променят религията, сър — каза Джеймс.

— Какъв ужас — каза замислено Пенингтън.

— За цялата работа е виновен единствено Вейл с неговите дяволски заповеди за обиск — намеси се Хукър. — Той форсира Енгстрьом.

— Вейл си вършеше работата, Клод — каза Пенингтън.

— А мен не ме интересува причината защо. Това е въпрос от вчерашния ден. Имам да вземам решение и нямам на разположение и секунда.

Той се изправи, приближи се до картата и я заразглежда. После попита:

— Колко бързо можеш да се придвижиш, Джеси?

— За нула време можем да откараме необходимите части и екипировка на междинната база Травис. Стю е наредил на бойните части положение пълна бойна готовност. Ще затворим гражданското летище в Мисула, ще докараме бойните части със С-140 и ще откараме и хеликоптерите. Оттам до целта има само петнадесет минути.

Той погледна часовника си. Беше 7 и 51.

— Там сега е 5:51. Можем да закараме частите в Мисула до четири следобед монганско време. Ще започнем десанта с падането на здрача. Времето е добро и няма луна. Ще го наречем операция „Сияйна броня“.

— Задействайте ги веднага и ги откарайте до междинната база за съсредоточаване на десанта каза Пенингтън. — Просто за всеки случай.

36.

Уинстън, Монтана, събота, 3 часът и 47 минути следобед, монтанско стандартно време

Имението се намираше близо до градчето Уинстън, на двадесет мили източно от Хелена. Двуетажната сграда беше издигната върху едно хълмче над езерото Канъон Фери в подножието на планините Биг Белт. Беше оградено с висока тухлена стена. На входа имаше метална врата с две видеокамери.

— Предполагам, че не ни очакват — каза Шана Парвър.

— Надявам се — каза Вейл. — Обожавам изненадите.

— Искаш да кажеш, когато започнат да се потят и адамовата им ябълка почва да подскача.

— Точно.

— И когато си нямат и представа за кое престъпление си ги настъпил?

— Аха.

Вейл спря пред вратата и един мрачен здравеняк в камуфлажен костюм се приближи до колата. Вейл му показа документа си за самоличност.

— Казвам се Вейл, заместник генерален прокурор на САЩ. Това е моята служителка Шана Парвър. На задната седалка е Сам Файърстоун, съдия-изпълнител от САЩ, а в колата зад нас се намират четирима агенти на ФБР. Отворете, моля.

Мрачният здравеняк ги огледа и каза:

— Ще позвъня в къщата.

Вейл му подаде заповедта за обиск, която Майер бе успял да издейства само преди час.

— Не е необходимо. Просто отвори вратата, приятел. Не ни карай да трошим бравите с изстрели — не съм любител на историите в стил Дивия запад.

Пазачът подъвка за момент долната си устна, после задейства бравата дистанционно.

— Благодаря — каза Вейл.

Минаха през вратата и поеха по алеята към къщата, следвани от колата на ФБР.

— Веднага ли ще го арестувате? — попита Херълд Елингтън, шефът на екипа на ФБР, когато спряха.

— Надявам се първо да си поприказваме малко. Вие заемете позиции.

Елингтън свали от колана си чифт белезници и каза:

— Ще ви потрябват. Това е стандартна оперативна процедура.

— Благодаря — каза Вейл. — Сам ще има честта да го направи. — И тръгна към вратата, последван от Парвър и Файърстоун.

— Само ме слушайте — каза Вейл. — Някои неща ще ги импровизирам на момента, така че не се стряскайте, не се чудете.

— Никога не се стряскаме — каза Парвър.

Натиснаха звънеца и друг здравеняк в защитен костюм отвори вратата.

— Господин Грейнджър, моля? — каза Вейл.

— За кого да доложя?

Вейл му показва удостоверението си за самоличност.

— Мартин Вейл, заместник генерален прокурор на САЩ.

— Ще видя дали е тук.

— Просто ни отведи при него, иначе ще го открием сами — каза Файърстоун.

Влязоха във фоайето, изтиквайки здравеняка от пътя си.

Грейнджър бе във всекидневната. Беше висок и червендалест, с оредяваща кестенява коса и корем, който вече започваше да свидетелства за хубавия живот на собственика си. На млади години сигурно беше бил хубавец, но лекият живот бе изгладил чертите му и бе прогонил блясъка от очите му. Носеше джинси, карирана вълнена риза и каубойски ботуши.

— Господин Грейнджър? — попита Шана Парвър.

— Да, какво обичате?

— Луис Грейнджър, аз съм Мартин Вейл, от кабинета на генералния прокурор на САЩ — каза Вейл, прекосявайки стаята. — Това са Шана Парвър, обвинител от кабинета ни, и съдия-изпълнителят Файърстоун.

Грейнджър погледна удостоверението му за самоличност и се усмихна.

— Значи така изглеждали тия неща. Какво ще кажете за едно питие? — И без да дочака отговор, отиде до бара в ъгъла, наля си два пръста „Уайлд Търки“, пусна една бучка лед и го разбърка с пръст, който след тона облиза.

— Не, благодаря отвърна Вейл.

— И така, за какво става дума? Да не би Федералната комисия по комуникациите нещо да ми е сърдита?

— Това си е грижа на Комисията — отговори Вейл, докато Грейнджър ги въвеждаше в кабинета си, който гледаше към езерото и планините. Под широките прозорци се виждаше басейн. Грейнджър седна зад махагоновото си бюро и им махна да се разполагат по столовете.

— Сигурно е особено приятно да пътувате с такава прекрасна млада дама като госпожица... как беше, Парлър?

— Парвър — каза Шана. — Шана Парвър.

— Що за име е това? — попита той с усмивка, граничеща с подигравателно ухилване.

— Моето име — отвърна студено тя. — Вашето е Луис Грейнджър, нали?

— О, мисля, че това вече го минахме — каза той и се изсмя.

— Добре... — каза тя и извади от чантата си един лист.

— Това е за вас.

И му връчи заповедта. Той ѝ хвърли поглед и захиленото му изражение в миг изчезна, заместено от студен, съсредоточен поглед. После показната му смелост и подигравателното му изражение се завърнаха.

— Убийство, конспирация, кражба на държавно имущество, пране на пари. Брей, брей, забравили сте само превишената скорост и неправилното паркиране. — Той смачка заповедта и я хвърли в кошчето за отпадъци. — Мисля, че трябва да извикам адвоката си. — И посегна към телефона.

Вейл сложи ръката си върху неговата и го спря.

— Първо на първо, ние само доставяме заповедта — каза той. — Второ на второ, не сме ви прочели още правата. Трето, докато не сте формално арестуван, вие все още не сте обвинен в нищо. Бихте ли желали да си поговорим за това преди минем процедурата, или ще се

обадите на адвоката си от ареста, където с вас ще се отнасят като с всички останали затворници, докато не ви изправят пред съда?

Шана Парвър избра този момент, за да се намеси.

— В този момент можете да получите разрешение за пускане под гаранция, макар и сериозно да се съмнявам, че ще се намери федерален съдия, който да се съгласи дори само да разгледа този вариант, като се имат предвид отправените ви обвинения. Ние, разбира се, ще се противим с всички сили на всякакъв опит да бъде наложено пускането ви под гаранция. Така че ще си изкарате в килията, докато бъдете осъден.

— Кое то може да се проточи и година или повече, ако гледаме как тукашните съдилища разглеждат делата — добави Вейл.

Файърстоун извади от кошчето смачканата заповед, разглади я с длан и я сложи на бюрото. После извади друга заповед от джоба си и я сложи до първата.

— Това е заповед за обиск на дома ви, кантората ви, банковите ви сметки, колите, *всичко* — каза Парвър. — Всичко, което още не сме проверили законно например телефонните ви разговори, данните в компютрите и така нататък. Ще претърсим дори училищното гардеробче на сина ви.

— О, той ще стане героят на училището — изсмя се Грейнджър.

— Добре, дръжте се като наперен петел, но поне се опитайте да ме разберете — каза Вейл. — Точно сега, в този момент, имате последния шанс да сключите сделка. Това е мое дело, господин Грейнджър, и аз работя така. Искате да сключите сделка, дърпате си ръката от телефона. Искате да се пишете герой, на когото не му пука от нищо... — Той пусна ръката на Грейнджър. — Изборът е ваш.

Вейл се отпусна на стола си и зачака. Грейнджър вдигна слушалката и се втренчи в шайбата. Загледа се във Вейл, после в Парвър, после пак в шайбата. Върху горната му устна изби пот. Той отпи от уискито, после бавно протегна ръка и започна да избира с показалеца. Парвър се изправи, протегна се над бюрото и натисна вилката.

— Вие, изглежда, не слушате какво ви се говори — каза тя. — Нещата стоят така. Ние официално ви арестуваме. Прочитаем ви правата. Щракваме ви белезниците и ви откарваме в центъра на града, където ще ви вземат отпечатъци и официално ще ви бъдат представени

обвиненията, и *едва тогава* ще имате правото да се обадите по телефона. — Тя внимателно издърпа телефона под ръката му и го сложи в скута си. През това време Файърстоун извади чифт белезници и ги сложи на края на бюрото.

— Тези обвинения са просто нелепи — нервно каза Грейнджър.

— Познавате ли Дуайт Улф?

— Името ми звучи познато.

— Естествено. Нали разговаряхте с него преди три часа. Той ви се обади от Хелена.

— Просто грешка.

— Не, вие разговаряхте пет минути. Защо ви се обажда?

— Нямам представа.

— Той работи за вас, господин Грейнджър. Той е главен счетоводител в банката, която контролирате. Всъщност кантората ви е в една и съща сграда с неговата.

— Не мога да познавам лично всеки, който работи за мен...

— Двама от нашите сътрудници разговаряха много ползотворно с него този следобед.

Грейнджър гледа няколко секунди Вейл, довърши питието си, изправи се и си наля още едно.

— Улф е най-обикновен счетоводител, той не може да знае всичко.

— Вие сте банката, господин Грейнджър. Вие сте банката и двигателят на пропагандата, и перачът на пари за нагробеното от банковите обири, включително тройния обир в Монтана и обира на бронираната кола в Сиатъл, при който четирима пазачи са били убити абсолютно хладнокръвно. Вие също така сте действали като агент по продажбите на оръжия и друго държавно имущество, откраднатото при въоръжени грабежи на територията на щата.

Грейнджър се изкикоти, но показната му смелост започваше да се пропуква.

— Глупости — каза той. Вие сте се побъркали.

— Няма мърдане, Грейнджър — каза Вейл. — Замислянето на конспирация води до същата присъда, както и физическото ѝ осъществяване. Вие сте онова, което наричаме свързващото звено. Вие свързвате четири църковни бригади с Форт Яхве. Те са четири самостоятелни единици под чадъра на Светилището, а това

автоматично препраща случая към РИКО, което означава, че можем да арестуваме всеки замесен в случая, всеки, който е знаел, че тези събития ще се случат, и е извлякъл от това някаква печалба.

— Вие сте запознати със спецификата на РИКО, нали, господин Грейнджър? — каза Парвър. — Това значи да изгубите всичко това — тя направи широк жест из стаята — и да свършите в Койот Флатс с присъда, чийто брой години е двуцифрено число.

— Или?

— Или можете да потвърдите това, което ни каза този следобед господин Улф — каза Вейл. — Той казва, че вие сте измислили пирамидалната схема за пране на пари. Също така казва, че идеята да скриете парите от тройния обир в депозитните сейфове е била ваша.

— Ако мислите, че това е вярно, тогава за какво съм ви?

— За потвърждение. Дватамата с Улф можете да дадете показания, за да подпомогнете делото. Без вас ще се налага да разчитаме на Улф и мога да ви уверя, че Гроба ви е сигурен.

— Мислите, че ще живея достатъчно дълго, за да се озова в съда?

— Ще имаме грижата за това.

— Както я имахте за Джордж Уолър ли? Защо ми е да си напъхвам сам главата в торбата?

— Защото в такъв случай няма да се озовете в Гроба, а ще попаднете в съвсем поносим затвор. Няма да лежите доживотна присъда без право на помилване, а ще получите от пет до десет години, което означава, че ако имате добро поведение, ще излезете след най-много четири години. И тогава ще ви включим в програмата за защита на особено важни свидетели. Помислете си за това. Кое ще изберете? Дупката? Или шанса да възобновите живота си след по-малко от четири години?

— Защо ми предлагате тази сделка?

— Защото така ще улесните и себе си, и нас. Все пак, ако желаете, мога да оттегля предложението си. Вие сте изпратили няколко милиона долара, като лично сте гушнаели двадесет процента от общата сума. Прецакали сте собствените си хора и сте натрупали цяло състояние, експлоатирайки посланието на приятелите си по вашите радиостанции. В действителност вие сте авторът на цялата схема — изпращането на групи по Западното крайбрежие да ограбват банки и

бронирани коли, изпращането на специалисти по „мокри“ дела да избиват враговете ви. Това са факти, които можем да докажем. От всичко това аз мога да направя голям удар, господин Грейнджър. Голям бизнесмен, banker, граждански лидер, виновен в конспирация за извършване на убийства, грабежи и така нататък. Това ще накърни много силно обществения имидж на Светилището и останалите групи като него.

— Това ли била цялата работа? Обществените връзки?

— Обществената информация. Вие няма да се превърнете в легендарни герои като Дилинджър или Вони и Клайд — вие сте гангстери и защитни костюми. Важно е това да стигне до съзнанието на хората.

— Значи аз съм жертвеният агнец.

— Вие, изглежда, не искате да разберете, нали? — въздъхна Вейл. — Аз ви предлагам спасение. Искате ли да сключите сделка, или не? Кажете ми го, но веднага.

— Какво ще стане след това?

— Ако се съгласите, ние ви арестуваме, прочитаем ви правата, откарваме ви в Мисула и там вземаме показанията ви, включително и декларация, че го правите напълно доброволно, без принуждение, че сте се отказали от правото си да запазите мълчание и правите честно и истинско признание напълно доброволно.

— И после какво?

— Ще ви задържим под стража за ваша лична безопасност и ще ви изкараме пред съда.

— За какво?

— Още не съм решил точно за какво. Вероятно ще се ограничи с финансовата страна на въпроса — пране на пари от обири, търговия с крадени оръжия. В каквото и да ви обвиним, ще ви освободим от съпричастност към всички други углавни престъпления до тази дата. Ще включим всичко, което притежавате, в сделката, така че ще изгубят интерес. След като няма какво да измъкнат от вас, ще изгубят интерес.

Грейнджър извади пура, подуши я, притваряйки очи, после внимателно отрязва връхчето ѝ с малки ножички и я запали. Отпусна се назад, пое дълбоко дима и го издуха към тавана.

— Кубински пури — каза в унес, почти на себе си. — Петнадесет долара парчето. Като дете в Южна Каролина, докато берях

тютюн, дори не съм си мечтал, че някой ден ще пуша пури за по петнадесет долара, ще живея в къща като тази и ще излитам със собствения си самолет от задния си двор. И ето ме пак без бъдеще, от която и страна да го погледна.

— О, не съм сигурен в това — възрази Вейл. — Мисля, че можете да изкарате три години в някой затвор с най-либерален режим. Иначе в Гроба няма да изкарате и месец. Виждал съм го отвътре.

— Явно имате много ниско мнение за способностите ми за оцеляване.

— Грейнджър, вие сте бизнесмен, а не фанатик. Вие не сте дори и добър християнин. Преди петнадесет години, когато сте дошли тук, сте видели шанс да забогатеете и не сте го пропуснали. Сега е дошло времето за плащане. И така... правим ли сделка, или искате да платите цялата сметка?

— Ха. Чудесна метафора. Свежда всичко до най-прости термини.

— Да — каза Вейл. — Живот или жива смърт в Гроба. Неслучайно са го кръстили така.

37.

Летище „Мисула“, събота, 4 часът и 15 минути следобед, монтанско стандартно време

Армията бе заела един хангар на летището и бе изградила там полевия си щаб. Самото летище беше евакуирано, а полковник Стю Рембранд щеше да ръководи нападението от кулата за управление на полетите, преобразувана в команден пункт, като щеше да получава заповедите си от Джеси Джеймс, който се намираше в централния оперативен пункт в Белия дом заедно с президента. Майор Робърт Бариър щеше да създаде преден команден пункт в планината, а капитан Лари Кранц щеше да ръководи десанта на рейнджърите в бойната зона.

Хангарът беше пълен с най-опитните рейнджъри в армията, тренирани да се бият на всякакъв терен и при най-лоши условия. Те седяха на бетонния под, облегли се на раниците си, с вече почернени лица.

Капитан Кранц стоеше пред една огромна карта на източната част на планината Джеймс и правеше разбор на задачата. Бойната зона беше ясно очертана. Напомняше на четириъгълник със страна по-малка от три мили в основата — всъщност това беше карта на седловината. Под седловината планината се спускаше стръмно надолу, а над нея гъсто обраслата площ се свиваше до една миля в снежния пояс на хиляда метра от върха. Северната и южната части на планината Джеймс бяха стръмни и голи, ничия земя, невъзможна за обитаване или защита.

Един ревящ поток прорязваше планината, оформяйки тесен коридор между бойната зона и южната част. Неравен път извеждаше до едно малко плато, може би с размерите на футболно игрище. Дървен мост прескачаше ждрелото и свързваше платото със седловината. Откъм високата страна платото граничеше с високи скали, които му служеха като щит срещу стрелбата от самата бойна зона.

Майор Бариър трябваше да откара няколко части от рейнджърите до платото и да установи преден команден пункт. Планът беше бойната зона да се обстрелва с картечен и ракетен огън от хеликоптерите, после рейнджърите на Кранц да се спуснат под снежния пояс и да напредват надолу, за да изтикат частите на Енгстрьом. Отредите от рейнджърите откъм южната страна на потока щяха държат моста под контрол и по този начин бойните части на милицията щяха да се превърнат в живи мишени. Вкарани в капана, те нямаше да имат друг изход, освен да се предадат.

Хълма, събота, 4 часът и 33 минути следобед, монтанско стандартно време

На двадесет мили от тях Енгстрьом събра офицерите и сержантите си в бункера за последни инструкции. До него, както във Виетнам и Кувейт, бяха Черния Боби, Дейв Мецингер, Карл Ренц и Рей Болинджър. Другият командир беше Джеймс Джоузеф Рейни, бивш куклуксклановец, който се бе включил в армията на Светилището още от самото ѝ възникване. В главната зала на командния пункт, врязан в сърцето на планината, се бяха събрали двадесетина мъже.

Бетонният бункер се намираше в самия център на бойната зона и се защитаваше от периметър, ограден с тел-бръснач и осеян с мини. Имаше голяма зала — главният комуникационен център, спални помещения за командващите офицери и малка радиозала със студио и спални помещения до него. В съседство с доста оскъдното пространство на комуникационния център в серия тунели бяха укрити сандъци с боеприпаси, автоматични оръжия, ракетомети и ракети.

Най-опасното оръжие бе приблизително един тон пластичен взрив С-4, съхраняван в пакети, свързани с жици и детонатори. Това беше „тайното оръжие“ на Енгстрьом.

Енгстрьом си имате свой собствен план за действие, ако бъдеше атакуван, макар и да не вярваше, че армията ще нападне планината. Според него армията и ФБР щяха да установят статична блокада и да го чакат да се предаде. Но ако нападнеше, той беше подготвен да отбранява с всички средства онова, което бе станало известно като „Хълма“.

Пристигането на военните части промени всичко. Вече бе ясно, че нападението върху укрепената планина е въпрос само на време.

Предната нощ много от войниците му бяха дезертирали от планинската крепост. Бойните му части се бяха свили до шестстотин души — но те всички щяха да воюват до смърт.

Енгстрьом беше брилянтен стратег. Бе преценил, че нападението ще се осъществи от три посоки едновременно надолу по планината. Планът му за отбрана беше да обгради бункера с войниците си, които щяха да са под защитата на телта и мините. Те щяха да стрелят от бункера срещу нашествениците, като по този начин се предпазваха от стрелба по своите.

Беше наясно, че не ще успее да спечели тази битка. В сърцето си знаеше, че Апокалипсисът вече е съвсем близо. Раят вече беше само на една ръка разстояние. Той щеше да умре в полята на Парузия мечтаната страна на Второто пришествие.

От дъното на залата Авраам следеше как Генерала напътства войниците си. В помещението си Авраам държеше две петнадесетгодишни момичета, които го „забавляваха“ от няколко дни. Авраам знаеше, че не може да напусне крепостта. Долу го чакаха ФБР, армията, СКТАОО. И Вейл. Сега беше удобният момент да отпрати момичетата от бункера. Но той реши да ги задържи. Защо да се лишава от тях?

— Нека всички, които сме събрани тук, да се помолим — каза Генерала.

— Амин — отвърна един от присъстващите.

Няколко от офицерите и сержантите паднаха на колене. Шрак стоеше до Енгстрьом; грубите му черти не даваха израз на онова, което изпитваше.

— Днес рано сутринта си мислех за Откровението на Йоана — каза Енгстрьом. — Глава четиринадесета ми изглежда подходяща. „И видях друг Ангел да хвърчи посред небето, който имаше вечно евангелие, за да благовести на жителите земни, на всяко племе и коляно, език и народ; той говореше с висок глас: бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настъпи часът на Неговия съд, и поклонете се на Оногова, Който е сътворил небето и земята, морето и водните извори.“ Амин.

— Амин — отговориха всички в хор.

— А сега да излезем в тази студена нощ и да бъдем заедно с войниците си каза Енгстрьом и всички започнаха да напускат командния център.

Шрак извади пура, отгриза края ѝ и го изплю в едно кошче.

— Връщаме се към старите си навици ли, полковник? — попита Енгстрьом.

— Предпочитам вкуса на пурата пред този на пръстта — каза Шрак.

— Никога не съм допуснал, че можеш да се съмняваш, Боби.

— Никога до този момент не сме стигали толкова високо по течението на лайняната река, Джошуа.

— Господ ни гледа отгоре.

— Няма да е зле, защото помощта му ще ни е страшно нужна.

Вашингтон, събота, 6 часът и 52 минути

В главния оперативен център в Белия дом президентът Пенингтън крачеше пред един голям модел на планината Джеймс. Няколко офицери закачаха карти по стените — върху тях щяха да отразяват развоя на битката.

Преди двадесет минути Авраам бе възвестил на живо по радиото идващия Апокалипсис. Пламенното му слово бе срещу гадния президент, който придвижвал войски към Мисула. Генерал Джеймс слушаше напрегнато и само клатеше глава, докато Авраам сипеше огън и жупел. Проповедникът приключи с един стих от Лука, който прозвуча повече като предупреждение, отколкото като блага вест:

— „А кога чуете за войни и бъркотии, да се не уплашите, понеже трябва това да стане първом... на места ще има големи трусове и глад, и мор, ще има и страхотии, и големи поличби от небето... Тогава ония, които се намират в Юдея, да бягат в планините... защото тия дни са на отмъщение, за да се изпълни всичко писано...“

— Хайде, пак започна да редактира и перифразира — каза Джеймс. — Пропусна частта за изоставянето на планините.

— Изключи това проклето нещо — изръмжа Пенингтън.

— Извинете, сър.

Пенингтън погледна часовника си. Беше извикал Мардж Кастен, Джером Брилщайн, министъра на отбраната, Клод Хукър, директора на

ФБР Хари Симънс и Уейн Бродски от СКТАОО. Искаше ги при себе си, ако онези наистина атакуваха бойните части. Кастен и Брилщайн се бяха възпротивили на решението му да изпрати войски в района и юридическите аспекти бяха доста мрачни, но Пенингтън се бе позовал на Закона за военните действия от шейсетте години и на Закона за мерките срещу тероризма.

— Ще наредя удар само ако те провокират нападение — беше казал Пенингтън. Брилщайн обаче си спомни една предишна дискусия, когато Пенингтън изведнъж му бе изревал: „По дяволите, Джери, ако не го спрем сега, десните откачалки в страната ще решат, че вече могат да ни прегазят.“ Брилщайн определено изпитваше смесени чувства относно мотивите на Пенингтън.

Хукър и Симънс се бяха съгласили с него, представяйки кризата на планината Джеймс като опит на шепа терористи да съборят правителството.

Пенингтън бе взел решението си, без да се терзае много, особено след страшната смърт на единадесетте агенти в Мичиган и нападението срещу Вейл, при което бе загинал и дванадесети. Той беше убеден, че Енгстъром трябва да бъде унищожен. За него това си беше въстание.

Без значение какво мислеше кабинетът за това, Пенингтън чувстваше, че решението му ще се приеме от гласоподавателите, особено след като им кажеше колко би им струвала една продължителна обсада. Той беше подготвен да поеме пълната отговорност за заповедта си, с която изпращаше американски войници срещу американски граждани. Решението му беше твърдо. Един-единствен акт на агресия от страна на армията на Енгстъром щеше да предизвика гражданска война на границата между Айдахо и Монтана.

Планината Джеймс, събота, 5 часът и 56 минути следобед, монтанско стандартно време

С падането на мрака откъм върха задуха леден вятър. Мецингер и синът му се бяха сгушили до един малък огън, който примигваше под вятъра. Беше кучешки студ, но младежът не се оплакваше.

— Чип, мисля, че трябва да се прибираш у дома каза Мецингер.
— Това не е място за шестнадесетгодишни.

— Аз съм в милицията още от четиринадесетгодишен, татко — отговори синът му. — Няма да те изоставя.

— Слез долу при майка си, тя има нужда от теб.

— Моето място е с теб.

— Чип...

— Не, татко. Няма да си тръгна без теб. Какво ще каже Генерала, ако те чуе да говориш така? — Баща му не отговори и Чип попита: — Какво мислиш, че ще стане?

— Нищо, по дяволите. Щом съмне, Генерала ще седне с онзи Вейл и ще му намерят колая.

Чип потрепна и се опита да прогони студа.

— Във Виетнам сигурно не е било така, нали, татко?

— Беше точно обратното. Жега, задушно, влажно. Можеше да си напълниш шепата с пот само от въздуха! В Кувейт пък беше горещо и сухо. Устата ти се пълни с прах и не можеш да я изплюеш, дори и животът ти да зависи от това. Но ще ти кажа, беше по-добре от това. Никога не съм обичал студа.

— Тогава защо избра да живеем в Монтана? — изсмя се Чип.

— Защото тя е нашият дом. Това е Божията страна. Аз я обичам, само дето нощите ме съсипват. Прекалено студено е.

— Трябва да се гордееш със сина си, Дейвид — проговори нечий глас зад тях.

Те вдигнаха глави. Енгстрьом се извисяваше над тях като някаква кула, очите му блестяха под качулката на якето му.

Мецингер и Чип скочиха и отдадоха чест.

— Спокойно, няма нужда — махна с ръка Генерала. — Просто си помислих, че не е зле да се помоля заедно с войниците. Седнете.

Мецингер и синът му седнаха и отново се сгушиха до огъня.

— Някакви новини? — попита Чип Мецингер.

— Не. Уплашен ли си, синко?

— Не. Толкова е студено, че дори и не ми идва наум да се страхувам — отговори момчето.

— Каквото и да стане или дойде, спомняйте си думите на Лука, двадесет и първа глава, двадесет и осми стих — каза Енгстрьом. — „А когато почне това да се сбъдва, изправете се тогава и подигнете главите си, защото се приближава избавлението ви. Небе и земя ще премине, ала думите Ми няма да преминат. И тъй, бъдете будни във

всяко време и се молете, за да можете избягна всичко онова, което има да стане, и да се изправите пред Сина Човечески.“

— Амин — каза Мецингер, но в гласа му имаше тъга.

— Амин — повтори Чип.

Генералът продължи и те го чува да говори на други в мрака.

Мецингер прегърна сина си и го притисна към себе си.

Хангара, събота, 6 часът и 5 минути вечерта, монтанско стандартно време

Сержантът вървеше из препълнения хангар, като спираше тук-там и си казваше по някоя приказка с войниците. Един млад рейнджър се бе дръпнал настрани. Бе приклеknал до една стена, потънал в размисъл. Почерненото му лице беше сериозно, а погледът забит в бетона.

— Какво става, войнико? — попита сержантът.

— Не съм сигурен, сержант.

— Какво искаш да кажеш, че не си сигурен?

— Никога не съм си мислил, че ще убивам американци, когато постъпих в рейнджърските части.

— Как се казваш, синко?

— Ризо, сър.

— Е, аз съм сержант Уилямс. Джейсън Уилямс. Аз съм в армията от двайсет и осем години и на мен също никога не ми минавало такава през главата. Но нашият командващ казва, че тези хора са предатели. Те заговорничат срещу правителството и грабят и убиват за собствена слава.

— Много ми е трудно, като си мисля, че трябва да избиваме фермери от Монтана — каза войникът. Беше на двайсетина години.

— Те не са фермери, те са специално обучени партизани, които искат да свалят правителството и да опозорят знамето. Спомняш си какво стана в Оклахома Сити, нали? Помисли си за това. Мисли за майка си и сестра си у дома, какво би могло да им се случи, ако тези ренегати успеят да се измъкнат оттук.

— Да, сър, няма да го забравя.

— Добре. Ти ще се справиш. Ще направиш каквото ти заповядат, Ризо. Не се и съмнявам.

— Благодаря ви, сър.

Планината Джеймс, събота, 6 часът и 22 минути вечерта, монтанско стандартно време

Съгласно заповедта, два хеликоптера „Спектър“ заобиколиха южния склон на планината и се доближиха на неколкостотин метра от зоната на бойните действия. Инфрачервените скенери претърсваха черния склон на планината за входа на бункера. Екипажът търсеше прояви на активност и откри много такива. От входа на бункера непрекъснато изскачаха фигури, които носеха ракети, гранатомети и автоматични карабини М-16 — незаконни оръжия, останали скрити до този момент. Отзад в хеликоптера един специалист маркираше позициите на ракетометчиците с ракети „земя-въздух“ върху растеризирана бойна карта и предаваше информацията по радиото в командния център на летището в Мисула.

Полковник Рембранд се обърна към адютанта си.

— Плъховете излизат да си поиграят — каза той и препредаде информацията в главния оперативен център в Белия дом.

Втори хеликоптер зависна зад първия. Двата заедно оглеждаха зоната на бойните действия и изучаваха позициите на хората, въоръжени със „Стингър“.

В бункера Шрак, Енгстрьом и Рейни, ракетният експерт от Ку-клукс-клан, следяха на инфрачервените монитори приближаването на двата хеликоптера.

— Седемдесет и пет метра — изръмжа Рейни. — Те маркират позициите ни, генерале.

Енгстрьом се замисли над ситуацията. Не искаше пръв да открива огън, но знаеше, че нападението върху Хълма ще стане с хеликоптерни десанти по въже — силният вятър не позволяваше използването на парашутисти. Ракетите „Стингър“ и 72-Е5 бяха първата им линия на отбрана. Задачата им беше да свалят хеликоптерите с десантчиците.

Рейни, който бе обучавал ракетометните части, беше спокоен и хладнокръвен. Беше нисък мъж с квадратно телосложение, огромни мустаци и късо подстригана коса. Следеше екрана на инфрачервения радар с отпуснати ръце, в очакване на решението на Енгстрьом.

— Генерале?

Енгстрьом се обърна към Шрак.

— Какво мислиш, Боби?

Шрак знаеше отлично какви ще бъдат последиците, но също така разбираше и проблема.

— Или ги сваляме и по този начин защитаваме ракетометчиците си, или можем спокойно да излизаме с вдигнати ръце — каза той. — Това е първата ни линия на отбрана.

— Можем да изстреляме един предупредителен изстрел под тях.

— Заеби ги тия — каза Рейни. — Или ги сваляме, или те ще ни прегазят, без дори да ни забележат.

Шрак ненавиждаше Рейни, но уважаваше мненията му.

— Успеем ли да отблъснем първата им атака, това ще събори Пенингтън — каза той. — Той едва ли ще поеме риска от големи загуби.

— Той не би придвижил бойни части тук, ако не е готов да заповяда атака — каза Енгстрьом и се обърна към Рейни. — Изстреляй един предупредителен изстрел и виж как ще отговорят.

— По дяволите — изруга Рейни, обърна се и тръгна към изхода на бункера.

Двама членове на милицията с ракетомети бяха заели позиция близо до входа на бункера. Рейни се взря в почернените силуети на двата хеликоптера „Найтхоук“ през инфрачервения си бинокъл.

— Дай ми това — каза той и взе ракетомета. — Генералът иска да си поиграе игрички с тия птички.

Прицели се ниско над земята и стреля. Ракетата изсвистя и проряза мрака.

В хеликоптера пилотът зърна пламъка на изстрела, после видя огнената следа на ракетата да се стрелва под машината.

— Обстрелват ни с ракети! — изрева той в микрофона.

Под него, близо до седловината, един млад член на милицията видя ракетата да се стрелва над него и помисли, че атаката вече е започнала. Той изстреля няколко откоса от карабината си М-16 към хеликоптера. Няколко куршума рикошираха от бронираната машина.

— Обстрелват ни с ракети и наземен огън, сър — докладва пилотът.

В Белия дом Джеймс се обърна към президента и каза:

— Те започнаха.

Пенингтън го погледна и каза съвсем спокойно, с пълното съзнание за последствията от думите си:

— Кажи им да отвърнат на огъня и да започнат десанта.

Рембранд чу заповедите по радиото и ги препродаде на хеликоптера. Пилотът приведе носа на машината и картечниците забълваха огън към хълма. Куршумите се врязваха в каменистата земя и разкъсаха гърдите на единия от бойците.

— Кучи син! — изрева Рейни и сграбчи друга ракета. — Този път няма да има предупредителни изстрели. Ей сега ще видя как ще падне една от тия любими играчки на шибания президент на стойност седемдесет и два милиона долара!

Той се прицели и стреля. Ракетата „Стингър“ се стрелна в нощното небе и се вряза в хеликоптера.

— Улучиха ме — изрева пилотът и миг по-късно резервоарите избухнаха. Разкъсаният хеликоптер се преобърна и рухна на склона.

От бункера Енгстрьом и Шрак проследиха всичко. Енгстрьом беше по-студен и от лед. Той вдигна едно дистанционно управление и го натисна. Мостът, свързващ платото със зоната на бойните действия, беше разкъсан на парчета от два заряда С-4. Останките се сгромолясаха в ревящия поток.

— Генерале — каза Шрак, — току-що им обявихме война.

На сто мили от тях Мартин Вейл и Сам се връщаха в Мисула с малкия самолет на Файърстоун. Вейл бе оставил Парвър, Майер и Флахърти в Хелена да продължават с разпита на Грейнджър и Улф. С техните показания и тези на Гондорф той вече имаше достатъчно основания да иска обвинителни актове срещу Енгстрьом и хората му. Това щеше да е началото на края на Светилището на Бога. Вейл изпитваше голямо желание да го съобщи лично на Хардистан и после да се обади на Мардж Кастен. Нито той, нито Файърстоун имаха представа какво става в Мисула. Не слушаха радио, а Пенингтън не ги бе информирал за бойната тревога.

38.

*Планината Джеймс, събота, 7 часът и 9 минути вечерта,
монтанско стандартно време*

Първата вълна на десанта беше истинска катастрофа.

Два „Спектъра“ се плъзнаха над южната страна на планината и зависнаха над снежния пояс. Борейки се с ураганните ветрове, които брулеха върха на планината, те откриха огън с 25-милиметрови картечници „Гатлинг“ и 40-милиметрови оръдия „Бофорс“, разчиствайки пътя за големите хеликоптери „Павелов“. Под тях чакаха половин дузина членове на милицията, въоръжени с ракети „Стингър“ и 72-Е. Хеликоптерите обсипаха гората под снежния пояс с ракетен и картечен огън. Зад тях, пърхайки над билото на южната страна, изчакваха транспортните хеликоптери „Павелов“, които щяха да спуснат първия контингент рейнджъри.

Ракети, 30-милиметрови противопехотни снаряди и картечен огън пронизваха гората. Рейни насочваше ракетометчиците, крещейки заповеди в микрофона на радиошлема си. Зад него спомагателното подразделение на Мецингер беше готово да влезе в бой с рейнджърите след спускането им в планината.

— Не се занимавайте с щурмовите хеликоптери! — изрева Рейни. — Сваляйте големите, транспортните машини.

Ракети се стрелнаха в нощта, някои пропуснаха целта си, други заседнаха в роторите, трети се забиха във фюзелажите или резервоарите. Първите два транспортни хеликоптера „Павелов“ рухнаха в пламъци. Деветдесет рейнджъри и екипажите на двете машини загинаха в един миг. „Спектрите“ обаче продължаваха да сеят смърт по земята. Ракетен, оръдеен и картечен огън кълцаше гората под снежния пояс. Дърветата оставаха без клони, земята изригваше от попаденията на смъртоносните снаряди.

Рейни с отчаяние гледаше как ракетните снайперисти около него загиват. Сграбчи един „Стингър“, закрепил го на ракетомета и стреля в един от щурмовите хеликоптери. Машината се килна и рухна върху каменистата земя. Въртящите се ротори се врязаха в зоната на бойните

действия, кълцайки хората като моркови. Пожар озари цялото бойно поле.

Рейни извика подкрепления от подразделението на Мецингер. Те се втурнаха, сграбчиха ракетометите от изстиващите ръце на мъртвите си другари и отчаяно се опитаха да отблъснат атаката. Вторият Спектър също бе улучен и рухна върху бойното поле.

Рейни се намираше точно под него. Той се извърна и хукна да бяга в момента, когато машината се вряза в земята, вдигайки ураганен облак пръст и сняг. Подобно на горящ, изгубил контрол булдозер тя го последва към гората като някакво сатанинско изчадие от разкъсан метал и огън и го настигна преди той да успее да се измъкне от пътя ѝ. В следващия момент останките от машината експлодираха и околните дървета избухнаха в пламъци.

В зловеците отблясъци на пожарите големите хеликоптери „Павелов“ с грохот прелитаха над планината и се стрелваха над останките от предните машини. Въжета провиснаха от люковете на машините и рейнджърите се плъзнаха надолу по тях, търсейки прикритие сред дърветата.

— Говори Мецингер — каза майорът с невероятно спокоен глас. — Транспортните хеликоптери пробиха и направиха десант. След тях идват още.

— Кажи на Рейни да докара още ракетометчици — заповяда Шрак.

— Рейни е убит. Събрал съм всичките си хора и правим каквото можем, но се нуждаем от подкрепления.

— Северната и южната част на периметъра са пробити. Не мога да отделя и един човек.

В ужасяващата първа вълна на сблъсъка Чип Мецингер се отдели от баща си. Той дочу грохот като от гръмотевица над главата си и вдигна поглед. Зловещият силует на огромната двумоторна машина „Павелов“ прелетя точно над него. Страхът го прониза като електрически ток. Той вдигна карабината си и стреля по силуета; прикладът го удряше по рамото, докато изпразни пълнителя в черния мастодонт, ревящ над него. Вихърът, породен от големите витла, вдигна облак прах и сняг и за момент го заслепи. Когато успя да отвори очи, Чип зърна половин дузина силуети да се спускат към него и застина от страх. Празната му карабина беше безполезна. Момчето

дочу смъртоносния грохот от няколко дула едновременно и куршумите се врязаха в тялото му и го отхвърлиха на два метра назад.

Летище „Мисула“, 7 часът и 29 минути вечерта, монтанско стандартно време

Летището гъмжеше от движение. Вейл и Файърстоун зърнаха под себе си два транспортни самолета С-130 да рулират върху бетона. Хеликоптери „Спектър“, „Пенетрейтър“ и огромните двумоторни транспортни „Павелов“ излитаха един след друг в мрака.

— Господи, те са докарали „Спектър“ и „Пенетрейтър“! — ахна Файърстоун. — И „Павелов“!

— Изобщо нямам представа кое кое е — каза Вейл.

— Това са щурмови машини и транспортни хеликоптери. „Спектър“ е един от най-смъртоносните хеликоптери. Струва седемдесет и два милиона долара парчето.

Файърстоун радира на кулата за инструкции за кацане.

— Съжалявам — беше отговорът, — летището е затворено за граждански полети. Мога да ви пренасоча към...

— Обажда се заместник генералният прокурор на САЩ Мартин Вейл. С мен е съдия-изпълнителят Сам Файърстоун — прекъсна го грубо Вейл. — Аз отговарям за тази операция.

— Сър, операцията се ръководи от генерал Джеймс. Командир на бойната част е полковник Рембранд, но е много зает в момента.

— Пет пари не давам колко е зает — изръмжа Вейл. — Искам инструкции за кацане.

Последваха няколко секунди тишина.

— Добре — обади се най-после гласът. — Ако запазите височината си и се включите по кръга югоизточно от летището, ще ви дадем разрешение за кацане веднага щом полосата се освободи.

— Разбрано — отвърна Файърстоун, направи завой и се насочи на юг от летището.

— Те атакуват с пълна сила — каза той.

— Какво е станало, по дяволите? — попита Вейл, без да очаква отговор.

— Предполагам, че на Човека му е писнало — отвърна лаконично Файърстоун.

— Писнало му? Писнало му! Той е президент, за Бога, не може да му писва.

— Можеш да му го кажеш, ако искаш — каза Файърстоун. — Що се отнася до мен, той е шефът и може да постъпи както реши за добре.

— Сам, там се води война!

На югозапад небето беше осветено като на Четвърти юли.

— Като съдя по това, което виждам на летището, не мисля, че ще продължи дълго.

Летището, събота, 8 часът и 44 минути вечерта, монтанско стандартно време

— Полковник, какво става тук, по дяволите? Какво прави тук армията?

— Заповед на президента — отвърна полковник Рембранд. — Свалиха един от хеликоптерите ни. Влязохме в битка с врага.

— Къде е Хардистан?

Полковникът посочи към платото край седловината.

— Трябва да отида при него — каза Вейл.

— Съжалявам, сър, не мога да упълномоща...

Вейл го игнорира и извади обезопасения си клетъчен телефон.

— Ще видя какво ще каже по въпроса генералният прокурор Кастен — каза той.

— Сър, не бих си позволил да безпокоя тези хора точно сега. Кабинетът е на съвещание при президента в Белия дом.

— Тогава ще се обадя на всеки от това шибано съвещание.

Файърстоун сложи ръка върху рамото му и каза:

— Аз не бих го направил. Ние просто не сме в течение и сме извън кръга.

Раменете на Вейл провиснаха. Предаден, той не знаеше какво да направи.

— Полковник — каза Файърстоун. — Аз съм квалифициран пилот. Какво ще кажете, ако откарам господин Вейл там с хеликоптера, който е на правата за излитане?

Слушалките на Рембранд пращяха от звуците на битката. Той махна безсилно с ръка.

— Проверете при диспечера. Тук гъмжи от хеликоптери и не искам някой от тях да ви накълца на кайма. — И се върна отново на битката.

Планината Джеймс, събота, 9 часът и 54 минути вечерта, монтанско планинско време

Големите хеликоптери „Павелов“ се оказаха най-ефективното оръжие срещу милицията. Подкрепяни от смъртоносните щурмови „Спектър“, те бяха достатъчно стабилни и устояваха на ураганните ветрове, а със свалените си седалки можеха да транспортират четиридесет и пет души до зоната на боя.

Вълна след вълна големите; хеликоптери прелитаха над планината, после се спускаха и изсипваха товара си. Планът обаче да оформят дъга от рейнджъри и да принудят Светилището да отстъпи надолу по склоновете трябваше да бъде изоставен. Войниците пълзяха по планината, опитвайки се да избягват мините и телените заграждения. Милицията се съпротивляваше упорито, отказвайки да отстъпва позициите си. На върха на планината, вече на снежния пояс, Мецингер бе успял да свали още един „Павелов“, но силите срещу него започнаха да го превъзхождат многократно. В хаоса на сражението бе загубил следите на Чип и само се молеше синът му да е някъде по-надолу по склона, далеч от жестоките боеве за удържането на снежния пояс.

Сега Мецингер беше принуден да отстъпи. Нареди на останките от четирите си отряда да се изтеглят надолу по склона. Грохотът от непрестанния огън и взривяващите се ракети и бомби не можеше да заглуши пронизителните писъци на ранените.

В бункера Енгстрьом се опитваше да следи развоя на битката върху големи пластмасови планшети, но скоро се отказа. Рейнджърите затваряха обръча от три страни. Ренц удържаше северната част от защитния периметър, но южната част беше в пълен хаос и той нямаше никаква представа как са нещата там.

А хеликоптерите не спираха да прииждат, изсипвайки все повече и повече рейнджъри и огнева мощ.

Ренц и хората му се бяха окопали на сто метра от края на северния дял, но ураганният огън от хеликоптерите „Спектър“ и

„Пенетрейтър“ непрестанно топеше и без това оределите им редици. Страховитият трясък на картечниците беше ужасяващ.

Ренц дочу грохота на поредния „Павелов“, който изплува над ръба на северната скала и сниши да изсипе товара си. Вътре в него капитан Кранц насочваше останалите четири транспортни хеликоптера, докато те нахлуваха в зоната откъм северната страна.

Ренц хлопна една ракета „Стингър“ в ракетомета и се прицели точно в кокпита. Хеликоптерът и човекът се гледаха очи в очи, делени само от разръфаната земя и обезобразените дънери на боровете. Ренц изстреля ракетата. Попадението беше директно. Кокпитът буквално се взриви. Разбитата машина наклони нос и се заби в скалите. Вътре капитан Кранц и четиридесет и петимата рейнджъри заподскачаха като топчета за пинг-понг.

Миг по-късно втори „Павелов“ се сниши успешно и живият му товар се разпръсна от люковете. Сержант Уилямс водеше нападението, 30-милиметровата картечница в ръцете му сееше смърт и унищожение. Хората му го последваха, връхлитайки върху оределите редици на бойците на Ренц. Уилямс видя откъде идва главната съпротива, зъбите му хищно се оголиха и той завъртя картечницата натам. Десетина 30-милиметрови куршума се забиха в Ренц, разкъсаха тялото му на парчета и откъснаха главата му. Радиошлемът му полетя във въздуха и падна на земята.

Уилямс продължи, сеейки смърт с картечницата си по пътя пред себе си.

Платото, събота, 11 часът и 18 минути вечерта, монтанско стандартно време

На Файърстоун му бяха потребни два часа и половина, докато получи разрешение за излитане. Той насочи малкия хеликоптер на юг, заобиколи скалите и се плъзна под високия гребен на хълма, който защитаваше платото, като кацна до един от трите ровъра, преобразуван в малък команден пункт. На гърба на платото, току под гребена, над една карта, разпростряна върху капака на ровъра, се бяха събрали Хардистан, майор Бариър и четирима рейнджъри.

Вейл беше зашеметен. Той не беше подготвен за грандиозността на битката, която се водеше яростно пред взора му. Целият хълм беше

разкъсван от гранатен и ракетен огън. Останките от горящите хеликоптери озаряваха небето. Вейл бе очаквал престрелка, а се бе озовал на война.

Бариър не им обърна никакво внимание, но Хардистан беше повече от изненадан.

— Да не сте се побъркали! Какво правите тук?

Вейл го изгледа злобно, потръпвайки при всяка експлозия.

— Това започна като моя операция — каза той. — Да не би да си забравил, че работиш под мое ръководство?

— Върнете се в базата — посъветва го Хардистан. — Тук е прекалено опасно за вас. А и не можете да направите нищо.

— Мислех, че ще искаш да го чуеш пръв. Открихме свързващото звено. Вече мога да изискам и обвинителните актове.

— Моите поздравления — произнесе саркастично Хардистан.

Вейл погледна през ждрелото към зоната на бойните действия, взе едни слушалки и се вслуша в звуците от бойното поле. Мъже ревяха за подкрепления, умиращи призоваваха жените и децата си, някои проклинаха Бог, други се молеха.

— Напразно — проговори горчиво Вейл. — Всичко се оказа напразно.

— Марти, ще има предостатъчно работа, когато това свърши. Там има четиристотин или петстотин души. И още четири или пет хиляди някъде там. — Той махна с ръка към долината.

— Нищо не мога да разбера — изляя Бариър в микрофона на радиошлема си. — Свалени са шест „Павелов“ и четири или пет „Спектър“. Капитан Кранц е убит. Нашите сили са пръснати по целия склон. Там е истинска лудница.

Вейл се втрени в Хардистан. Пред мисления му взор изплаваха фотографиите от огромната база данни, които беше проучвал. Снимки от Мърел Бей, когато ФБР застрелва Матюс. Арканзас, когато застрелват Гордън Кал. Уейко. Руби Ридж. Дори и онази нощ в Бад Рапидс.

— Ти винаги си на място, нали, Били? Седиш си на топличко в някой джип, винаги готов да дадеш знак за атака. Нали, Били? Ти си човекът, който натиска бутона. Ти си шибаният Ангел на смъртта.

Хардистан остана невзмутим.

— В този случай не аз натиснах бутона, Мартин. Натиснаха го много по-отвисоко.

— Параноик ли съм станал вече? Дали не ме натресоха на тази работа само за да изнамеря достатъчно основания за Пенингтън да унищожи Енгстрьом?

Един оръдеен снаряд избухна само на двадесетина крачки от тях и Хардистан така и не можа да му отговори.

Планината Джеймс, събота, 2 часът и 21 минути след полунощ, монтанско стандартно време

Битката продължаваше безмилостно. В зловещите отблясъци на пожарите и двете армии се бяха сплели в смъртоносни ръкопашни схватки, като използваха ножове, револвери, пистолети, щикове, дори и юмруци. Членовете на милицията избухваха върху собствените си мини и се разрязваха върху собствения си тел-бръснач. Огънят ставаше все по-хаотичен, без да щади нито свои, нито чужди.

Но никой не спираше, нито молеше за милост. Някои от бойците бяха оглушали от непрекъснатия грохот на стрелбата. Някои се огъваха и искаха да се предадат, но загиваха под безпощадния огън на рейнджърите още преди да успеят да вдигнат ръце.

Мецингер стреляше по всяка цел, която изскочеше пред мерника му; огънят му позволяваше да различава в мрака тъмните бойни униформи на армията.

Дочу познатото вече боботене над главата си, вдигна поглед и видя поредния отряд рейнджъри да връхлита позициите им. Откри огън, което моментално предизвика отведен удар. Усети зловещия удар на 30-калибров куршум в бедрото си и друг в рамото.

Запълзя настрани и се запровира през телените заграждения. Дясната му ръка напипа мината в меката пръст миг преди тя да избухне в лицето му.

Неделя, 5 часът и 6 минути сутринта

Сержант Уилямс вдигна радиошлема на Ренц и каза в микрофона.

— Тук сержант Уилямс, рейнджър от армията на САЩ. Има ли някой там?

В бункера Енгстрьом чу гласа и се поколеба, после натисна бутона.

— Генерал Енгстрьом, сержант.

— Сър, чувствам се задължен да ви информирам, че сте победен. Защо не се предадете и не спасите живота на малцината останали ваши хора?

— Оценявам загрижеността ви, сержант, но ние сме се обrekli на определена цел. Страхувам се, че връщане назад няма.

Зад него Стемплър, също така Авраам, се обади.

— Тук има две жени, генерале.

Енгстрьом се извърна и го погледна с изненада. Съвсем бе забравил любовниците на Авраам.

— Ти с твоите шибани курви! — изръмжа Шрак.

— Не знаех, че ще се стигне дотук.

— Нали си великият пророк Авраам, защо не се сети предварително?

Стемплър само му се усмихна.

— Бях много зает да осведомявам света какво става тук.

— Ха, сякаш нямаше да разберат — възкликна с отвращение Шрак.

— Не и от вашата гледна точка. Сега го знаят.

— Достатъчно — каза Енгстрьом. — Имат ли топли дрехи?

— Да.

— Е, тогава побързайте.

Стемплър се върна в спалното си помещение и каза на момичетата:

— Ще ви пуснат да си отидете.

— А ти идваш ли с нас? — попита едното момиче.

— Не тази нощ. По-късно.

Едното от момичетата се изправи и облече дебелото си яке. Вълнената ѝ пола стигаше до глезените. Тя придърпа шапката над очите си и заяви:

— Тръгвам. Ти както искаш, Реба. Ще те изчакам отвън. — И излезе.

В командната зала Енгстрьом разговаряше със сержант Уилямс.

— Сержант, в бункера има две девойки. Те не са войници. Ще ги пуснете ли да минат?

Уилямс беше изненадан от новината. Жени? В бункера? Явно Генерала беше доста по-похотлив, отколкото си го беше мислил.

— Да, сър, ще изпратя човек да ги чака отдясно на вратата.

— Много сте любезен, сержант.

— Аз самият имам две дъщери — отвърна Уилямс.

В стаичката Стемплър протегна ръка към второто момиче.

— Ела да те целуна, Реба — каза той. Тя го приближи и той я прегърна. — Винаги си била любимката ми.

Целуна я по шията, пристъпи зад нея и като обви с ръка врата ѝ, рязко изви главата ѝ. Тя падна без звук. Той я захвърли на леглото и бързо ѝ свали роклята. Облече я, после сложи и якето и придърпа вълнената шапка върху челото и очите си. Излезе от стаята, затвори вратата и като се приведе, тръгна през командния център към другото момиче.

Енгстрьом и Шрак гледаха картите и не обърнаха внимание на Стемплър и момичето, които закрачиха по дългия тунел и отключиха двойните стоманени врати.

Един рейнджър ги чакаше, както беше уговорено, и ги съпроводи настрани от бункера към дърветата. Навсякъде в мрака се разнасяха откосите от непрестанното сражение.

— Ще ви отведа до южната страна — каза рейнджърът.

— Ще ви качим още на следващия хеликоптер.

Докато минаваха през тъмната горичка, Стемплър измъкна нож и застана толкова близо до рейнджъра, че онзи долови горещия му дъх по врата си. Стемплър мигновено дръпна главата му назад и преряза гърлото му. Мъжът изхърка и падна мъртъв в краката му. Момичето се извърна ужасено. Той замахна и я прониза право в сърцето. После захвърли якето и бързо смъкна роклята през главата си. Свали бронираната жилетка на рейнджъра и куртката му и ги навлече. После начерни лицето си с пръст, сложи си шапката на войника, взе оръжието му и забърза нагоре по хълма.

Сержант Уилямс застана върху една ивица неопожарена земя и проговори в микрофона:

— Господин генерал, възхищавам се от куража ви, но вашата кауза е загубена. Предайте се преди да са загинали още хора. Нека

дватамата видим изгрева на слънцето заедно.

— Доблестни думи, сержант. Откъде сте?

— Чарлстън, Южна Каролина, сър. Баща ми е воювал във Втората световна война. Той беше първият чернокож, който се кандидатира за Конгреса в Южна Каролина. Загуби, но поне имаше привилегията да се кандидатира.

— Не го ли знаеше предварително? — изхили се подигравателно Шрак и поклати глава.

— Искаш ли да се предадеш, Боби?

— За какво да се предавам, по дяволите? За да излеждам доживотна присъда в Гроба или да свърша на някоя маса с игла в ръката?

Генералът отвори черния метален капак, под който се криеше червеният бутон. Той беше свързан с детонационни кабели към близкия склад на С-4.

— Добра работа свършихме, Боби, като се има предвид, че изпратиха цялата армия на Щатите срещу нас — каза Енгстрьом и се усмихна.

Високо над тях Стемплър се добра до снежния пояс и тръгна на юг, към тесния коридор, който водеше надолу към платото. С малко повече късмет можеше да се добере дотам и дори може би да открие Морди и да се измъкнат от този ад.

— Сержант Уилямс? — полита Енгстрьом.

— Да, сър?

— Познавате ли Библията?

— Всяка вечер чета по стих, сър.

— Това е от Откровението на Йоана. „Седмият Ангел изля чашата си на въздуха; и от престола на небесния храм се раздаде висок глас, който казваше: свърши се! И бидоха светкавици, гръмотевици и гласове, и биде силен трус, такъв голям и силен трус, какъвто не е ставал, откак има човеци на земята. И всички острови изчезнаха, и планините вече се не видяха.“

И натисна бутона.

Половин тон експлозив С-4 избухна едновременно, взривявайки ракетите, снарядите, боеприпасите, горивото: цялата контрабанда, която Светилището бе събирало и бе укривало в планината от години.

Планината изригна като вулкан. Първо изригна ураган от бетон, пръст и пушек.

Земята потрепери като при земетресение.

После дойде редът на огненото кълбо. То беше с размера на два жилищни квартала, нажежено от фурната на смъртта, избуя в небето и прогони нощта като сияйно слънце. Прогърмя по цялата планина и създаде вакуум, който всмука всичко в себе си. Боровете бяха изскубнати с корените, издухани в небето, за да се превърнат след секунди в пепел. Хората изчезваха без следа в този всеунищожаваш огън. Снегът се превърна във вода, кипна и стана на пара. Земята под ужасяващото кълбо от огън беше превърната в сгурия.

Върху платото Файърстоун сграбчи Вейл и Хардистан и ги дръпна под скалата, но майор Бариър, когото нажеженият вихър бе съборил на колене, остана загледан като вкаменен, докато смъртта го погълна.

Търколиха се на десетина метра по склона и се свиха под някакви надвиснали корени. Командният ровър беше повдигнат и захвърлен в скалата. Тялото на майор Бариър го последва. Изгорен и димящ, трупът му рухна от небето подобно на опушено плашило и се стовари на земята.

Вейл се задъхваше, топлината в гърдите му беше непоносима.

После, все така мигновено, последва вихър от леден въздух. Вейл, Файърстоун и Хардистан се загледаха с невярващи очи в огромното огнено кълбо, което се издигна високо в небето. Непоносима светлина заслепи за миг очите им. Няколко секунди покъсно от небето заваля пепел и гореща пръст.

Експлозията събори Стемплър, той се затъркаля панически в снега по скалата, за да угаси пламъците, които лижеха дрехите и лицето му.

На двадесет мили от тях земята се разтърси и прозорците на контролната кула на летището се раздрънчаха.

Полковник Рембранд се втренчи с невярващи очи в огромното огнено кълбо, издигнало се в небето, превръщайки нощта в ден.

— О, Господи — изхърка той и захвърли слушалките върху масата. От тях се чу пукане — генерал Джеймс гневно настояваше да знае какво става, по дяволите.

39.

Кървавочервено небе поздрави утрото, протягайки пръсти от тънки облаци. Вейл, Хардистан и Файърстоун се притискаха един в друг под скалата, която бе спасила живота им. Бариър и хората му не бяха извадили толкова късмет. Тялото на майора все още лежеше там, където го бе захвърлила взривната вълна. Един от трите ровъра лежеше смачкан сред дърветата, където го бе запокитила стихията. Хеликоптерът и третият ровър продължаваха да горят.

Помощниците на Бариър не се виждаха никъде.

На зазоряване стана виден хаосът, който представляваше пътят, водещ към долината. Овъглени дървета и останки го бяха задръстили на неколкостотин метра. На мястото, където някога се бе намирало Светилището на Енгстрьом, сега се виждаше само зейнала огромна яма. По високите склонове останките от хеликоптерите бяха единствените следи, останали от бойната част. По-голямата част от снежния пояс бе изчезнала, превръщайки се в пара. По някакво чудо бяха оцелели осем ранени рейнджъра, които бяха чакали да бъдат евакуирани.

Тънък слой пепел покриваше всичко.

Тримата оцелели върху платото бяха без комуникации, храна или вода. Но вече се съмваше. Щяха да ги открият и да ги измъкнат. И те зачакаха.

Притискаха се безмълвно един в друг. Нямахте какво да си кажат.

Над тях Аарон Стемплър — Авраам от лудостта на Енгстрьом — залиташе надолу по хълма сред повалените дървета и зейналата земя към скалата, която бе защитила Вейл, Хардистан и Файърстоун. Едната половина на лицето му беше опърлена, косата му бе изгоряла. Потта от ужасната жега бе измила до голяма степен пръстта от лицето му.

Трепереше толкова силно, че зъбите му тракаха. В едната си ръка държеше армейски колт 45-и калибър, а в другата канче — бе събрал сняг, който сега се топеше, осигурявайки му вода. В пълнителя на пистолета имаше три патрона и един в цевта, в случай че се озовеше в опасност. Отдавна бе изхвърлил контактните си лещи.

Пътят беше задръстен от камъни, пръст и овъглени дървета, но той знаеше, че може да се промъкне през останките. А щом стигнеше долината, щеше да успее да се спаси от този ад. Беше намерил документ за самоличност в откраднатата униформа. Докато приближаваше скалата, видя горящия хеликоптер, но нямаше представа, че малко по-надолу се намира Мартин Вейл.

С мъка стигна до платото и щом доближи стръмната пътека, спря. Трима мъже се бяха свили в тъмните сенки. Слънцето още не се беше издигнало, за да ги освети достатъчно, и той не можеше да ги различи. Дръпна се настрана, за да се скрие от погледите им, и се зачуди какво да прави. Очевидно чакаха да ги спасят. Стемплър реши, че най-доброто решение ще е да се върне до върха, да се направи на мъртъв и да изчака, докато си отидат, и след това да продължи пътешествието си към долината. Тъкмо обаче се извъръщаше, когато нечий глас го повика.

— Хей, войника!

Той се обърна. Висок мъж в яке на ФБР бе застанал под него.

— Ела при нас — каза агентът приятелски. — Скоро ще дойдат да ни вземат.

Стемплър седна на ръба и се хлъзна към подножието на скалата. Агентът му протегна ръка.

— Аз съм Били Хардиштан. Откъде идваш, по дяволите?

— Бях горе — каза Стемплър. — Там има няколко ранени. Не мисля, че някой друг е успял да се спаси.

— Ти си наистина войник с късмет — каза Хардиштан.

— Обгорял си лошо, дай да видя.

Докато Хардиштан оглеждаше раните от изгарянията по лицето му, Стемплър видя и другите двама да се подават от сенките.

— Имаш ли някаква вода в канчето? — попита го Хардиштан. — Трябва да почистим малко раната ти.

— Ще се оправя — измънка Стемплър.

После вдигна поглед над рамото на Хардиштан.

И очите му се забиха в очите на Мартин Вейл.

Господи!

Ръката му се плъзна надолу и сграбчи дръжката на оръжието.

Вейл го загледа и отвори уста да каже нещо.

В следващия миг лицето му замръзна.

— Господи! — изкрещя той. — Това е Аарон Стемплър!

Стемплър заби лакътя си в лицето на Хардистан и издърпа пистолета си. Ръката на Файърстоун мигновено потъна под якето му — но закъсня за миг. Стемплър стреля. Секунда по-късно проехтя и пистолетът на Файърстоун. Куршумът прониза шията на Стемплър. Той залитна назад и рухна в горящия хеликоптер. Дрехите му избухнаха в пламъци. Той бясно се затъркаля, опитвайки се да се измъкне от разкривената буца метал, но само затъна още повече сред горящите останки на машината.

Файърстоун се обърна към Вейл.

Куршумът на Стемплър го бе пронизал в гърдите.

Файърстоун клекна до него.

Вейл не го виждаше. Пред очите му пробяга в бясно темпо лентата на спомените. Спомни си Стемплър преди много години и процеса, спомни си смъртоносните оргии. После трескавият му ум се върна на Джейн и Магу.

„Да — помисли той, — мога да го направя...“

Вдигна поглед към Сам Файърстоун и светът започна да става сребристобял.

Писъците на Стемплър бяха престанали. Очите му изскочиха от топящата се плът на лицето му и зацвърчаха.

Джейн Венъбъл седеше до Вейл и държеше ръката му. Кислородна маска покриваше носа и устата му, а покрай него се точеха тръбопроводите и кабелите, които поддържаха живота му. Сърдечният монитор издаваше ритмичен звук при всяко преминаване на зелените вълни по екрана.

Лекарят час по час идваше да проверява апаратурата. Лицето му не изразяваше нищо.

Куршумът бе закачил сърцето на Вейл и той бе изгубил много кръв преди спасителните екипи да се доберат до тях.

Отвън в коридора любимата му Дива банда, Били Хардистан и Сам Файърстоун гледаха часовника. Вейл бе прекарал часове в операционната. Сега им оставаше агонията на чакането.

Венъбъл не спираше да му говори колко го обича, разказваше му за Магу и как щели да му намерят другарка, как щели да възстановят вилата край езерото.

Ръцете му бяха студени, а лицето — изпито.

После изведнъж усети ръката му да стисва нейната. Очите му бавно се отвориха и той се усмихна. Ръката му безсилно се опита да смъкне маската.

Тя му помогна да я свали за момент и го целуна. После той ѝ прошепна нещо. Тя се приведе към него с ухо почти долепено до устните му и заслуша. Сълзи изпълниха здравото ѝ око.

— О, да — прошепна тя. — Да.

— Има ли тук свещеник? — обърна се тя към сестрата.

— Разбира се — отвърна сестрата.

— Бихте ли го повикали, моля?

След петнадесет минути, докато сърцето му се бореше за живот, Мартин Вейл и Джейн Венъбъл се венчаха в присъствието на цялата Дива банда и новите си приятели.

ЕПИЛОГ

Беше ярко априлско утро, необичайно топло за Вашингтон. Лимузината спря пред главния вход на Белия дом. Един млад офицер от морската пехота отвори вратата и помогна на бледия посетител да слезе.

— Добро утро, сър — поздрави офицерът. — Добре дошли в Белия дом.

Посетителят се опря на бастуна си и каза с мрачна усмивка:

— Последния път, когато идвах тук, ме въведоха през страничната врата.

Офицерът му протегна ръка и му помогна да изкачи стъпалата.

— Мартин, радвам се да ви видя — каза президентът. — Нали си спомняте Клод Хукър?

Те си стиснаха ръцете.

— Клод, би ли ни оставил сами, моля те — обърна се към него Пенингтън.

Хукър не можа да скрие неудоволствието си от молбата на президента, но кимна и излезе.

— Е, Мартин, изглеждаш много, много добре.

— Благодаря, господин президент.

— А как е Джейн?

— Взе си неплатен отпуск — отвърна Вейл. — Грижи се за мен и Магу. Магу е нашето куче.

— Да, спомням си. Истински герой.

— Той прие куршума, който беше предназначен за мен — каза Вейл.

— Нека да поседнем. — Пенингтън поведе Вейл към двата дивана и те седнаха един срещу друг. Пенингтън си падаше много по подредбите. Подреждаше нещата по масичката за кафе, докато разговаряха, и спря едва когато подреди всичко като по конец.

— Следях отблизо как се възстановявате. Операциите са минали добре, доколкото разбирам. — Това прозвуча повече като съжаление,

отколкото като изразяване на съчувствие, сякаш Пенингтън търсеше някакъв повод да влезе в разговор.

— Бяха нужни четири операции, за да възстановят сърцето ми, но сега се чувствам отлично — отвърна Вейл. Макар че още не мога да се изправя стабилно на крака.

— Искам да ви благодаря за всичко, което направихте — каза Пенингтън. — Вие и вашият екип свършихте отлична работа по случая. За нещастие, Енгстрьом и момчетата му предпочетоха смъртта пред безчестието. Но прахът най-после се слегна; нещата се подредиха.

„Може би за теб — помисли Вейл, — но не и за Мардж Кастен. Не и за Джеси Джеймс и Хари Симънс.“ Всички бяха поели „официално“ отговорността за случилото се и бяха изпили като Сократ чашата с бучиниш, подавайки оставка или пенсионирайки се след трагедията, като по този начин оневиняваха Пенингтън за решението му да нападне Светилището с военна сила. През трите месеца след нападението Пенингтън ловко се бе измъкнал от всички последствия от фиаското, макар и публично да бе поел „пълната отговорност“ за него.

— И така, какво планирате да правите след като се възстановите напълно?

— Не съм мислил много по въпроса, господин президент.

— Вашите хора се справиха добре с приключването на делото. Определено доказаха правотата на гледната ви точка.

Вейл не отговори. Само гледаше втренчено Пенингтън през масата.

— Сетих се нещо — каза Пенингтън. — Очакваме в скоро време да се освободи място в Пети съдебен окръг, вероятно още преди да свърши лятото. Мисля, че от вас ще стане отличен съдия.

Значи това било! Пенингтън изплю камъчето. Вейл бе останал подозрително мълчалив по време на възстановяването си, поддържайки любимото си „без коментар“, с което беше известен. Сега президентът му предлагаше авторитетен пожизнен пост като възнаграждение за мълчанието му.

— Маса съдии със сигурност ще получат апоплектичен удар само при мисълта за това — каза Вейл.

Пенингтън се изкикоти.

— О, не мисля така — увери го той. — Вие със сигурност притежавате опита и знанията. А и вашето уважение към конституцията ви прави отличен кандидат.

— Оценявам предложението ви, сър — каза Вейл, — но не мога да приема.

— Разбирам — каза Пенингтън. — Може би... имате наум нещо друго?

— Вие не ми дължите нищо.

— Мисля, че не ме разбирате... — започна Пенингтън, този път вече с по-официален тон.

— Не мисля така — прекъсна го Вейл. — Когато поех работата, то беше с уговорката, че политиката не може да се бърка в задачата ми. Сега виждам колко наивен съм бил. Мисля, че вашата политика и моята наивност бяха две от главните причини да бъда избран.

Лицето на президента помрачня. Челюстта му се стегна.

— Поканих ви, за да ви благодаря за добре свършената работа — каза той.

— О, съжалявам — каза Вейл. — А аз си мислех, че сте ме поканили да ви благодаря, задето си държах устата затворена, и че ми предлагате чудесна, хубава работа, за да продължавам да си я държа затворена.

Президентът го изгледа злобно.

— Много недостойна забележка, господине, и крайно арогантно предположение.

— Вероятно. Тактичността и дипломатичността никога не са били сред силните ми страни, а арогантността е един от многото ми недостатъци.

— Нека ви кажа нещо, Мартин. Животът е политика. Или играеш играта според правилата ѝ, или го духаш. Това е. Мисля, че можете да си извлечете ценен урок от опита си по това дело.

— Знаете ли какво си мисля? Мисля си, че вие ме въвлякохте в тази игра, за да получите повод да унищожите Енгстрьом. Мисля, че разчитахте на политическата ми наивност, за да събера доказателства, които да покажат Енгстрьом в най-отвратителни краски пред очите на обществото, за да използвате цялата си мощ да го унищожите. Вие имахте много причини да го направите. Дори да успеехме да вкараме случая в съда, вие бяхте наясно, че Енгстрьом никога не би се унижил

да застане на подсъдимата скамейка. Бяхте изправен пред една дълга, скъпо струваща на данъкоплатците блокада. Имахте срещу себе си един маниак на тема Библията, който имаше пълната възможност да ви направи глупак пред цяла Америка, който се подиграваше с президентството и който събираше подкрепа сред народа. Мисля, че имахте нужда да демонстрирате, че цялото движение на милициите, отправящо предизвикателство на властта на правителството, е най-малкото самоубийствена авантюра. И аз мисля, че сте знаели, че дори цялата работа да се осере, Мардж Кастен, Джеймс и Симънс ще оберат луфта. По дяволите, ако Стемплър не ме беше прострелял, и аз щях да съм при тях. — Вейл се опря на бастуна си и се изправи с усилие. — Иронията във всичко това е — каза той, преди да обърне гръб на президента на Съединените щати, — че Енгстрьом се молеше за Армагедон и вие отговорихте на молитвите му.

Джейн Венъбъл гледаше как Джак Конърман крачи през ливадата към съпруга ѝ и Магу. Вейл бавно се изправи и стисна ръката на репортера, който бе следил кариерата му, откакто той се бе дипломирал и бе станал адвокат, преобръщайки правото с хастара навън и вземайки здравето на прокурорите. Джейн нямаше представа защо Мартин бе поканил писателя на обяд.

— Как си, Марти? — попита Конърман.

— Добре — отвърна Вейл. Тръгнаха покрай брега.

— Ремонтирате къщата, а? — забеляза Конърман и посочи работниците, които прилежно режеха, коваха и пренасяха.

— Дано час по-скоро се отърва от тях — каза Вейл. — Повървяха още малко, после Вейл продължи: — Завчера си мислех за фанатиците.

— За фанатиците?

— Да. Когато двама фанатици се изправят един срещу друг, никой не печели — каза Вейл. — Единият свършва като мъченик, другият свършва като политически труп. А онова, с което хората остават след всичко това, е лайнияният край на пръчката.

— Интересно — каза Конърман.

— Искам да ти разкажа една малка история.

— За фанатици?

— За фанатици и много други неща.

— Не е ли за публикация? — попита Конърман.

— В никакъв случай — отговори Вейл и започна да разказва. И докато той говореше, а Конърман записваше, Мартин Вейл започна да усеща, че може би един ден раните все пак ще заздравеят.

След два дни, на 19 април, един трансконтинентален „Боинг 747“ с курс Денвър — Вашингтон експлодира няколко минути след излитането си. При катастрофата загинаха двеста и тридесет мъже, жени и деца.

На черната кутия на самолета бяха издълбани числата:

2-3-13

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.